

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА

ДАН БРАУН

*автор
на*

ШИФЪРЪТ
НА ЛЕОНАРДО

1514

ИЗГУБЕНИЯТ СИМВОЛ

Майна, която се крие пред очите на всички..

ДАН БРАУН

ИЗГУБЕНИЯТ СИМВОЛ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Изгубеното ще бъде намерено...

Вашингтон. Професорът по символика Робърт Лангдън е повикан в последния момент да изнесе вечерна лекция в Капитолия. Само минути след неговото пристигане обаче в центъра на Ротондата е открит ужасяващ предмет, носещ пет символа. Той познава в него древна покана, зовяща получателя си към отдавна изгубен свят на тайна езотерична мъдрост.

Уважаваният наставник на Лангдън Питър Соломон, филантроп и виден масон, е отвлечен брутално и професорът разбира, че единствената надежда да спаси живота на приятеля си е да приеме загадъчната покана и да отиде там, където го отведе тя.

Лангдън светкавично е понесен зад фасадата на най-могъщия град в Америка, в неговите скрити зали, храмове и тунели. Всичко познато се преобразява в мрачен потаен свят на изкусно скрито минало, в който масонските тайни и невиджани открития сякаш го притеглят към една невероятна и невъобразима истина.

Блестящо подредена мозайка от тайнствени истории, мистериозни образи и енигматични шифри, „Изгубеният символ“ е интелигентно написан трилър, който се развива с шеметна бързина и в който на всеки ъгъл ви очакват изненади. Защото, както ще установи Робърт Лангдън, няма нищо по-необикновено и смайващо от тайната, която се крие пред очите на всички...

На Блайт

Да живееш, без да проумееш смисъла на живота, е все едно да обикаляш из огромна библиотека, без да докосваш книгите.

„Тайните учения на всички времена“^[1]

БЛАГОДАРНОСТ

Най-искрено благодаря на трима скъпи приятели, с които имах изключителното удоволствие да работя: моя редактор Джейсън Кауфман, моята агентка Хайди Ландж и моя съветник Майкъл Ръдел. Освен това бих искал да изразя огромната си признателност на „Дабълдей“, на издателите ми по света и естествено, на моите читатели.

Този роман нямаше да бъде написан без помощта на безброй хора, които щедро споделиха с мен своите знания и опит. На всички вас — благодаря.

[1] Манли П. Хол, 1928 — Б.пр. ↑

ФАКТ

През 1991 г. в сейфа на директора на ЦРУ е заключен един документ. Той си е там и до днес. В загадъчния му текст се споменава за древен портал и тайно място под земята. В документа също се съдържа изразът „Той е заровен някъде там“.

Всички организации в този роман реално съществуват, включително масоните, Невидимият колеж, Службата за сигурност, ЦПСМ и Институтът за ноетични науки.

Всички ритуали, научни данни, художествени произведения и паметници в романа са действителни.

ПРОЛОГ

Домът на Храма
20:33

Тайната е как да умреш.

От памтивека тайната винаги е била как да умреш.

Трийсет и четири годишният посвещаван сведе очи към човешкия череп, който държеше в дланите си. Беше пълен с кървавочервено вино.

„Изпий го — помисли си той. — Няма от какво да се боиш“.

Както повеляваше традицията, започна това пътуване в ритуални одежди на средновековен еретик, отвеждан на бесилото. Свободната му разкопчана риза разкриваше светлата му гръд, левият му крачол беше навит до коляното, а десният му ръкав — до лакътя. На шията му висеше тежък клуп, „бесилка“, както го наричаха братята. Тази вечер обаче беше облечен като майстор.

Братята, които го заобикаляха, носеха всичките си символи — кожени престилки, пояси и бели ръкавици. Церемониалните накити на шиите им блестяха като призрачни очи на приглушената светлина. Мнозина от тези мъже имаха високо положение в света и все пак посвещаваният знаеше, че мирският им статус не означава нищо зад тези стени. Тук всички бяха равни, заклеті братя, свързани с мистична връзка.

Докато обхождаше с поглед внушителното множество, посвещаваният се зачуди кой от външния свят би повярвал, че тези хора изобщо ще се съберат на едно място... и още по-малко точно *тук*. Помещението приличаше на древно светилище.

Ала истината беше още по-странна.

„Аз съм само на няколко преки от Белия дом“.

Тази колосална сграда се намираше на Шестнайсета улица № 1733 във Вашингтон и представляваше копие на езически храм, храма на Мавзол, истинския *Мавзолей*... място, което да заемеш след

смъртта. Два седемнадесеттонни сфинкса вардеха бронзовата порта на главния вход. Вътрешността приличаше на разкошен лабиринт от ритуални зали, коридори, заключени подземия, библиотеки и дори една кухня стена, криеща останките на двама души. Бяха му казали, че всяка стая има своя тайна, и все пак знаеше, че най-голямата тайна се пази в гигантската зала, в която в момента беше коленичил с череп в дланите.

Залата на Храма.

Имаше форма на идеален квадрат. Таванът шеметно се извисяваше на трийсет метра, носен от монолитни колони от зелен гранит. Помещението беше опасно със столове от тъмен руски орех, тапицирани с ръчно обработена свинска кожа. Пред западната стена се издигаше десетметров трон, срещу който имаше скрит орган. Стените бяха истински калейдоскоп от древни символи... египетски, староеврейски, астрономически, алхимически и други, все още неизвестни.

Тази вечер Залата на Храма се осветяваше от групи грижливо подредени свещи и от бледия сноп лунни лъчи, процеждащи се през грамадния оберлихт на тавана и огряващи най-изненадващия елемент на помещението — огромен олтар, изсечен от масивен блок белгийски черен мрамор и разположен в абсолютния център на квадрата.

„Тайната е как да умреш“ — напомни си посвещаваният.

— Време е — разнесе се шепот.

Посвещаваният плъзна поглед по изправената пред него изящна фигура в бели одежди. *Върховният почитаем майстор*. Наближаващ шейсетте, този човек беше американска икона, обожаван, снажен и несметно богат. Някога тъмната му коса сега сребрееше, известното му на всеки лице отразяваше цял живот, прекаран на върха, и могъщ интелект.

— Положи клетвата — рече почитаемият майстор с глас, мек като сипещ се сняг. — Завърши пътя си.

И като всички подобни пътувания, пътят на посвещавания беше започнал с първата степен. Онази вечер, с ритуал, подобен на този, почитаемият майстор му сложи на очите кадифена превръзка, опря в голите му гърди церемониална кама и го попита:

— Заклеваш ли се в честта си, че нямаш користни или каквито и да е други недостойни подбуди и свободно и доброволно предлагаш

кандидатурата си за тайните и привилегиите на това братство?

— Заклевам се — излъга посвещаваният.

— Тогава нека това бъде жилище за твоята съвест и ти донесе мигновена смърт, в случай че някога издадеш тайните, които ще ти бъдат разкрити — предупреди го майсторът.

Навремето посвещаваният не изпита страх. „Никога няма да узнаят истинската ми цел“.

Сега обаче усещаше в Залата на Храма някаква знаменателна тържественост и в ума му се въртяха ужасните предупреждения, отправени му по време на пътуването, заплахи за жестоки последици, ако някога издаде древните тайни, които щеше да научи: „Гърлото ми да бъде прерязано от ухо до ухо... езикът ми да бъде изтръгнат из корен... вътрешностите ми да бъдат изкормени и изгорени... пръснати по четирите небесни вятъра... сърцето ми да бъде изтръгнато и хвърлено на полските зверове...“

— Братко — каза сивоокият майстор и постави лявата си длан върху рамото му. — Положи сетната клетва.

Готов за последната стъпка от пътя си, посвещаваният раздвижи мускулестото си тяло и отново насочи вниманието си към черепа в дланите си. Кървавочервеното вино изглеждаше почти черно на мъждукащите пламъчета на свещите. В залата цареше гробна тишина и той усещаше, че всички присъстващи го наблюдават в очакване да положи сетната клетва и да се влее в техните елитни редици.

„Днес зад тези стени се случва нещо, което не е било никога в историята на братството — помисли си посвещаваният. — Нито веднъж, през всички тези векове“.

Знаеше, че това ще е искрата... и тя ще му даде неизмерима власт. Окуражен от тази мисъл, той си пое дъх и произнесе същите думи, които безброй хора бяха изричали преди него в страни по целия свят.

— Нека виното, което ще изпия сега, се превърне в смъртоносна отрова за мен... ако някога волно или неволно наруша клетвата си.

Думите му отекнаха в празното пространство.

После настъпи тишина.

Той наложи на дланите си да не треперят, вдигна черепа към устата си и усети как устните му докосват сухата кост. Затвори очи,

наклони черепа и изпи виното на големи глътки. Когато пресуши и последната капка, отпусна ръце.

За миг му се стори, че дробовете му се стягат, и сърцето му бясно се разтуптя. „Боже мой, те знаят!“ После, също толкова бързо, колкото беше дошло, усещането премина.

По тялото му се разля приятна топлина. Посвещаваният въздъхна и мислено се усмихна, докато вдигаше очи към сивоокия мъж, който тъй глупаво го приемаше в най-тайните редици на братството.

„Скоро ще изгубиш всичко най-скъпо за теб“.

1

Асансьорът на Отис, който се издигаше по южното крило на Айфеловата кула, беше претъпкан с туристи. В тясното пространство един строг бизнесмен с идеално изгладен костюм сведе поглед към момченцето до себе си.

— Изглеждаш пребледнял, сине. Трябваше да останеш долу.

— Нищо ми няма... — отвърна момчето, макар едва да овладяваше паниката си. — Ще слеза на следващата площадка. — „Не мога да дишам“.

Мъжът се наведе към него.

— Мислех, че вече си го преодолял. — И нежно погали детето по бузата.

Момченцето изпита срам, че разочарова баща си, но едва го чуваше — толкова силно му пицяха ушите. „Не мога да дишам. Трябва да се измъкна от тая кутийка!“

Операторът говореше нещо успокоително за съставните бутала и пудлингованата желязна конструкция на асансьора. Далеч под тях парижките улици се разбягваха във всички посоки.

„Почти стигнахме — каза си детето и проточи шия, за да погледне нагоре към площадката. — Само потърпи“.

Докато асансьорът се издигаше под наклон към горната площадка, шахтата започна да се стеснява — масивните напречни греди я превръщаха в тесен вертикален тунел.

— Татко, май ще...

Изведнъж над тях отекна остър трясък. Кабината се разтърси и тежко се люшна настрани. Около нея се понесоха скъсани въжета, мяхаха се като змии. Момченцето протегна ръце към баща си.

— Татко!

За една ужасяващо дълга секунда погледите им се срещнаха.

После подът под тях пропадна.

Робърт Лангдън подскочи сепнато на меката кожена седалка. Седеше съвсем сам в огромния фирмен „Фалкон“ 2000 EX, който в

момента с раздрусване преминаваше през турбулентна зона. Двата двигателя „Прат&Уитни“ равномерно бръмчаха. Беше задрямал.

— Господин Лангдън? — изпраща интеркомът. — Изпълняваме последен заход за кацане.

Лангдън се изправи в седалката и прибра записките за лекцията си в кожената си чанта. Беше прегледал масонските символи до средата. Сънят за покойния му баща, подозираше той, се дължеше на тазсутрешната неочаквана покана от стария му наставник Питър Соломон.

„Вторият човек, когото не искам никога да разочаровам“.

Петдесет и осем годишният филантроп, историк и естественик го беше взел под крилото си преди близо трийсет години и в много отношения запълни празнината, останала след смъртта на баща му. Въпреки могъщата му семейна династия и огромното му богатство Лангдън беше открил в меките сиви очи на Соломон скромност и топлота.

Слънцето бе залязло, но Лангдън все още различаваше стройния силует на най-големия обелиск на света, който се извисяваше на хоризонта като стрелка на древен слънчев часовник. Близо сто и седемдесет метровият облицован с мрамор монумент бележеше самото сърце на тази страна. Около него се разгръщаше педантичната геометрия от улици и сгради.

Дори от въздуха Вашингтон излъчваше почти мистично могъщество.

Лангдън обичаше този град и докато кацаха, изпитваше растящо вълнение от онова, което го очакваше. Самолетът рулира до частен терминал някъде из огромната площ на международното летище „Дълес“ и спря.

Лангдън си събра багажа, благодари на пилотите и излезе от луксозния салон на сгъваемата стълба. Студеният януарски въздух му подейства освобождаващо.

„Дишай, Робърт“ — помисли си той, зарадван от откритото пространство.

Над пистата се стелеше плътна бяла мъгла и докато слизаше към мокрия асфалт, Лангдън изпита усещането, че навлиза в блато.

— Професор Лангдън? — извика напевен британски глас.

Към него забързано се приближаваше жена на средна възраст с бадж и клипборд в ръка и радостно му махаше. Изпод елегантната плетена вълнена шапка се подаваха руси къдрици.

— Добре дошли във Вашингтон!

Лангдън се усмихна.

— Благодаря.

— Казвам се Пам, от пътнически услуги. — Посрещачката му говореше с почти смуцаваща жизнерадост. — Моля, елате с мен, колата ви очаква.

Той я последва към терминала, заобиколен от лътящи частни самолети. „Таксиметрова пиаца за богатшите и знаменитостите“.

— Не искам да се натрапвам, господин професоре, но нали вие сте онзи Робърт Лангдън, който пише книги за древните символи и религията? — някак срамежливо попита жената.

Лангдън се поколеба, после кимна.

— Тъй си и мислех! — просия тя. — В нашата читателска група четохме книгата ви за свещеното женско начало и църквата! Само какъв възхитителен скандал предизвика! Вие наистина обичате да вкарвате лисицата в курника!

Ученият се усмихна.

— Всъщност не възнамерявах да предизвиквам скандал.

Жената явно усети, че Лангдън не е в настроение да обсъжда книгата си.

— Извинете ме. Вижте ме само как се раздрънках. Знам, че сигурно ви е писнало да ви разпознават... но сам сте си виновен. — Тя закачливо посочи дрехите му. — Издава ви униформата ви.

„Униформата ми ли?“ Той носеше обичайното си антрацитеносиво поло, сако от туид, панталони таки и кафяви мокасини... обикновеното му облекло за аудиторията, лекционните обиколки, портретните снимки в книгите му и изобщо за обществени прояви.

Посрещачката му се засмя.

— Това поло, дето го носите, е адски старомодно. Ще изглеждате много по-гот с вратовръзка!

„Как ли пък не — помисли си Лангдън. — Това си е жив клуп“.

Когато учеше в академията „Филипс Ексетър“, вратовръзката беше задължителна шест дни седмично и въпреки романтичните

твърдения на директора, че водела произхода си от копринената *fascalia*, която носели римските оратори, за да затоплят гласните си струни, Лангдън знаеше, че етимологически архаичната английска дума *crauat* всъщност произлиза от една безжалостна банда *хърватски* наемници, които завързвали на шията си кърпи, преди да се хвърлят в боя. Тази древна бойна одежда и до ден-днешен се носеше от съвременни канцеларски воители, надяващи се да сплашат враговете си в ежедневните битки в заседателните зали.

— Благодаря за съвета — подсмихна се той. — Ще си помисля дали в бъдеще да не нося вратовръзка.

За негово щастие от паркирания пред терминала лъскав линкълн „Таун Кар“ слезе мъж с тъмен костюм и професионален вид и вдигна показалец.

— Господин Лангдън? Аз съм Чарлз от „Белтуей Лимузин“. — И отвори задната врата. — Добър вечер. Добре дошли във Вашингтон.

Лангдън даде бакшиш на Пам заради радушността ѝ и се качи в разкошната лимузина. Шофьорът му показва пулта за регулиране на температурата, бутилката с вода и кошничката с още парещи кифлички. След няколко секунди вече се носеха по частен път. „Ето значи как живеела другата половина“.

Докато пътуваха по Уиндсок Драйв, Чарлз хвърли бърз поглед към листа с поръчката, обади се по телефона и каза с прецизен професионализъм:

— Тук „Белтуей Лимузин“. В поръчката е записано да потвърдя, когато пътникът ми кацне. — Замълча за миг. — Да, господине. Вашият гост, господин Лангдън пристигна и до седем часа ще го закарам в Капитолия. Моля, господине. — Чарлз затвори.

Лангдън не можеше да не се усмихне. „Не оставя нищо на случайността“. Вниманието на Питър Соломон към подробностите беше едно от най-силните му качества, което му позволяваше с очевидна лекота да упражнява значителната си власт. „Но пък и няколко милиарда долара в банката не са излишни“.

Отпусна се на меката кожена седалка и затвори очи. Шумът на летището заглъхваше в далечината. Капитолият се намираше на половин час път и ученият се радваше на възможността да остане сам и да събере мислите си. Днес всичко се беше случило страшно бързо и

той едва сега започваше сериозно да осъзнава каква невероятна вечер го очаква.

„Ще пристигна под булото на тайнственост“ — помисли си Лангдън, развеселен от тази перспектива.

На петнайсет километра от Капитолия една самотна фигура нетърпеливо се готвеше за пристигането на Робърт Лангдън.

2

Онзи, който се наричаше Малах, опря върха на иглата в бръснатата си глава и въздъхна от удоволствие, когато острието потъна в плътта му и после отново излезе навън. Тихото жужение на електрическия уред беше наркотично... както и убощаването на иглата, проникнала дълбоко в дермиса му, за да изхвърли вътре товара си от боя.

„Аз съм шедьовър“.

Татуировката никога не бе имала естетическа цел. Целта беше *промяна*. От нарезите по лицата на нубийските жреци от 2000 г. пр.Хр. и татуираните поклонници на култа на Кибела в Древния Рим до рисунките „моко“ на съвременните маори, хората се бяха татуирали, за да принесат телата си в частична жертва, като изтърпят физическата болка и се променят.

Въпреки зловещото предупреждение в Левит 19:28, което забраняваше правенето на „резки по снагата“ и чертането на „букви“, татуировките се бяха превърнали в инициационен ритуал, практикуван от милиони хора в съвременната епоха — от нормални тийнейджъри и закоравели наркомани до обикновени домакини.

Актът на татуирането на кожата представляваше декларация за власт, съобщение до света: „Аз владея собствената си плът“. Опияняващото усещане за самоконтрол, което идваше от физическото преобразяване, пристрастяваше милиони към различни начини за промяна на плътта... козметична хирургия, пиърсинг, културизъм и стероиди... даже булимия и промяна на пола. „Човешкият дух се стреми към господство над телесната си обвивка“.

Камбанката на големия часовник удари един път и Малах вдигна поглед. 18:30. Той остави инструментите, наметна копирено кимоно на голото си тяло и закрачи по коридора. В огромното жилище силно миришеше на боите за татуировка и на дим от восъчните свещи, които използваше, за да стерилизира иглите. По пътя си високият над метър и деветдесет млад мъж мина покрай безценни италиански антики —

гравюра на Пиранези, стол на Савонарола, сребърна газена лампа на Бугарини.

Мимоходом погледна през френския прозорец и се възхити на класическия градски пейзаж в далечината. Осветеният купол на Капитолия излъчваше величествена тържественост на тъмния фон на зимното небе.

„Ето къде е скрит — помисли си той. — Той е заровен някъде там“.

Малцина знаеха за съществуването му... и още по-малко хора подозираха за страховитата му сила и находчивия начин, по който е скрит. До ден-дневен това си оставаше най-голямата неизречена тайна в страната. Онези малцина, които все пак знаеха истината, я пазеха под було от символи, легенди и алегии.

„А сега отвориха портата си пред мен“ — каза си Малах.

Преди три седмици, с таен ритуал, на който присъстваха най-влиятелните мъже в Америка, го посветиха в трийсет и третата степен, най-висшия ешелон на най-старото все още съществуващо братство в света. Въпреки новото му положение братята не му казаха нищо. Нямаше и да го направят, знаеше го. Нещата не ставаха така. Имаше кръгове в кръговете... братства в братствата. Даже да чакаше години, можеше никога да не заслужи пълното им доверие.

За щастие, не се нуждаеше от тяхното доверие, за да се сдобие с най-голямата им тайна.

„Посвещаването ми изпълни целта си“.

Вдъхновен от предстоящото, той тръгна към спалнята си. Тонколони из целия му дом излъчваха мрачните звуци на рядък запис на кастрат, който пееше „Lux aeterna“ от Реквиема на Верди — спомен за един предишен живот. Малах натисна бутона на дистанционното управление, за да превключи на гръмовното „Dies irae“. После, на фона на грохота на тимпаните и паралелните квинти, енергично се заизкачва по мраморното стълбище. Кимоното му се развяваше, докато жилестите му крака вземаха по две стъпала наведнъж.

Празният му стомах възрази на тичането с куркане. Вече от два дни постеше и пиеше само вода, подготвяше тялото си според древния обичай. „Гладът ти ще бъде уталожен до изгрев-слънце — напомни си той. — Както и болката ти“.

Тържествено влезе в светая светих на спалнята си и заключи вратата. Докато се приближаваше към гардероба, спря, усетил притегателната сила на огромното огледало с позлатена рамка. Неспособен да устои, Малах се обърна и застана пред отражението си. После бавно, сякаш разопаковаше безценен подарък, разтвори кимоното и разкри голата си фигура. Гледката го изпълни с благоговение.

„Аз съм шедьовър“.

Снажното му тяло беше гладко избръснато. Той спусна поглед първо към стъпалата си, върху които бяха татуирани ястребови люспи и нокти. Мускулестите му крака бяха татуирани като орнаментирани колони, левият със спирални, а десният — с вертикални канелюри. „Воаз и Яхин“^[1]. Слабините и коремът му образуваха украсен свод, над който могъщата му гръд носеше образа на двуглав феникс... видимото око в профила на всяка от главите се представляваше съответно от лявото и дясното му зърно. Раменете, шията, лицето и бръснатата му глава бяха изцяло покрити със сложна плетеница от древни символи и знаци.

„Аз съм художествена творба... еволюираща икона“.

Преди осемнайсет часа един смъртен го видя гол и уплашено извика:

— Божичко, ти си демон!

— Щом ме приемаш за такъв — отвърна Малах; разбираше, подобно на древните, че ангелите и демоните са едно и също, взаимозаменяеми архетипи, въпрос единствено на полярност: ангелът-хранител, който побеждава врага ти в битка, се възприема от същия този враг като демон-унищожител.

Наведе глава да огледа черепа си. Точно в средата лъщеше кръгче светла, нетатуирана плът. Това грижливо пазено платно беше единствената му останала непокътната кожа. Свещеното място търпеливо чакаше... и тази вечер щеше да бъде запълнено. Знаеше, че макар все още да не разполага с онова, което е нужно, за да завърши шедьовъра си, този миг бързо приближава.

Въодушевен от отражението си, вече усещаше, че силата му расте. Загърна кимоното, изправи се до прозореца и отново впери очи в ширналия се пред него мистичен град. „Той е заровен някъде там“.

Отново се съсредоточи върху предстоящата задача, настани се пред тоалетката и внимателно нанесе коректор върху лицето, скалпа и шията си, докато татуировките не изчезнаха. После облече специалните дрехи и си сложи други неща, които педантично беше приготвил за тази вечер. Когато приключи, пак се погледна в огледалото. Остана доволен. Прокара меката си длан по гладкия си скалп и се усмихна.

„Той е някъде там. И тази нощ един човек ще ми помогне да го открия“.

Докато излизаше от дома си, Малах се подготвяше за събитието, което скоро щеше да разтърси Капитолия. Не се беше спрял пред нищо, за да подреди всички части от мозайката за този момент.

И сега последната му пионка най-после влизаше в играта.

[1] Стълбовете пред Соломоновия храм — Царства 3, 7:21. — Б.пр. ↑

3

Докато преглеждаше фишовете с бележките си, Робърт Лангдън усети, че звукът от контакта на гумите на линкълна с пътната настилка се промени. Вдигна поглед и с изненада видя къде се намират.

„Вече сме на Мемориъл Бридж?!“

Остави записките и се загледа във водите на Потомак, които спокойно течаха под него. Над повърхността се стелеше тежка мъгла. Уместно наименуван, Фоги Ботъм^[1] винаги беше изглеждал странно място за държавна столица. От всички места в Новия свят отците основатели бяха избрали да положат крайъгълния камък на своето утопично общество в едно крайречно блато.

Погледна наляво отвъд Тайдъл Бейсин, към изящно заобления силует на Мемориала на Джеферсън — американския Пантеон, както го наричаха мнозина. Точно пред колата със строга простота се извисяваше Мемориалът на Линкълн, чиито правоъгълни очертания напомняха за атинския Партенон. Още по-нататък се намираше идеалният център на града — същият монумент, който беше видял от въздуха. Неговият архитектурен вдъхновител беше много по-древен от римляните и елините.

„Египетският обелиск на Америка“.

Монолитната снага на Монумента на Вашингтон се издигаше право напред, осветена на небесния фон като величествена корабна мачта. От тази зрителна точка обелискът като че ли не докосваше земята... и се полюляваше в мрачното небе сякаш в развълнуван океан. Лангдън изпитваше подобна несигурност. Идването му във Вашингтон беше напълно неочаквано. „Когато се събудих сутринта, очаквах да прекарам една спокойна неделя вкъщи... а сега съм само на няколко минути от Капитолия“.

В четири четирийсет и пет сутринта се беше хвърлил в абсолютно спокойната вода, започвайки деня си както винаги с петдесет дължини в пустия харвардски басейн. Тялото му не бе съвсем като по време на следването му, когато участваше в националните

шампионати по водна топка, ала продължаваше да е строен и в отлична форма за четирийсет и няколко си години. Единствената разлика бяха усилията, които трябваше да полага, за да я поддържа.

След като се прибра вкъщи към шест, се зае с утринния си ритуал — смля с ръчна мелничка кафе от Суматра и се наслади на разнеслия се в кухнята екзотичен аромат. С изненада обаче забеляза мигащата червена лампичка на телефонния секретар. „Кой звъни в шест сутринта в неделя?!“ Натисна бутона и изслуша съобщението.

— Добро утро, професор Лангдън. Ужасно съжалявам, че ви безпокоя толкова рано. — Любезният глас определено звучеше колебливо и в него се долавяше слаб южняшки акцент. — Казвам се Антъни Джелбарт и съм главен асистент на Питър Соломон. Господин Соломон ми каза, че ставате рано... Той се опитваше да се свърже с вас сутринта. Бихте ли му се обадили, когато получите това съобщение? Сигурно имате новия му номер, но ако го нямате, той е 202–329–5746.

Обзе го внезапно безпокойство за стария му приятел. Питър Соломон имаше безупречно възпитание и в никакъв случай нямаше да се обади по изгрев-слънце в неделя, ако не се е случило нещо много лошо.

Зарязва кафето и се втурна към кабинета си, за да позвъни по телефона.

„Надявам се, че Питър е добре“.

Питър Соломон му беше приятел и наставник и макар само дванайсет години по-възрастен от него, му бе като баща още от първата им среща в Принстънския университет. Като второкурсник, Робърт трябваше да присъства на вечерна публична лекция на известния млад историк и филантроп. Соломон говори със заразяваща страст и представи поразителен поглед върху семиотиката и архетипната история, което запали в Лангдън бъдещия му траен интерес към символите. Ала не блестящият интелект, а скромността в меките сиви очи на Питър Соломон вдъхна на Лангдън смелост да му прати благодарствено писмо. Студентът не си и мечтаеше, че един от най-богатите и интересни млади интелектуалци в Америка ще му отговори. Само че Соломон го направи. И това стана началото на тяхното искрено приятелство.

Изтъкнат учен, чиято скромност контрастираше с могъщото му наследство, Питър Соломон произхождаше от свръхбогат род, имената

на чиито представители можеха да се прочетат по сгради и университети из цялата страна. Подобно на Ротшилд в Европа, фамилията Соломон носеше мистиката на американската царственост и успех. Наследил мантията след смъртта на баща си още съвсем млад, на петдесет и осем Питър беше заемал множество ръководни позиции. В момента оглавяваше Смитсъновия институт. Лангдън понякога го закачаше, че единственото петно в иначе безупречната му биография е дипломата му от второразреден университет — Йейл.

Когато влезе в кабинета си, с изненада установи, че е получил и факс от Питър.

Питър Соломон
Секретар на Смитсъновия институт

Добро утро, Робърт,
Трябва незабавно да разговарям с теб.
Моля, обади ми се тази сутрин при първа възможност
на тел. 202-329-5746.

Питър

Лангдън веднага набра номера и докато чакаше отговор, седна на ръчно резбованото си дъбово бюро.

— Кабинетът на Питър Соломон — разнесе се познатият глас на асистента. — Говори Антъни. Какво обичате?

— Обажда се Робърт Лангдън. Оставили сте ми съобщение...

— Да, професор Лангдън! — облекчено потвърди младежът. — Благодаря, че се обаждате толкова бързо. Господин Соломон няма търпение да разговаря с вас. Само момент да му съобщя, че сте на линия. Може ли да ви включа на изчакване?

— Разбира се.

Докато чакаше, Лангдън погледна името на Питър върху бланката на Смитсъновия институт. „В клана Соломон няма много лентяи“. В рода на Питър имаше богати бизнес магнати, влиятелни политици и неколцина видни учени, дори членове на Лондонското кралско дружество. Единствената му жива роднина, по-малката му сестра Катрин, явно беше наследила научния ген, защото в момента се

нареждаше сред водещите фигури в новата супермодерна дисциплина, наречена „ноетична наука“.

„Звучи ми на патагонски“ — помисли си Робърт и му стана смешно, когато си спомни неуспешния опит на Катрин да му обясни ноетичната наука на един купон в дома на брат ѝ миналата година. Тогава я изслуша внимателно и ѝ отговори:

— Повече ми прилича на магьосничество, отколкото на наука.

Тя закачливо му намигна.

— Двете са по-близки, отколкото смяташ.

Асистентът на Соломон се върна на телефона.

— Съжалявам, господин Соломон се опитва да се включи в конферентен разговор. Тази сутрин всичко тук е малко хаотично.

— Няма нищо. Ще позвъня пак.

— Всъщност той ме помоли да ви осведомя за причината да се свърже с вас, ако не възразявате.

— Не, разбира се.

Антъни шумно си пое дъх.

— Както навярно знаете, професор Лангдън, бордът на Смитсъновия институт всяка година дава частна галавечеря тук във Вашингтон в израз на благодарност към най-щедрите си спонсори. Присъстват мнозина от културния елит.

Лангдън знаеше, че собствената му банкова сметка има прекалено малко нули, за да спада към културния елит, но се зачуди дали Соломон няма намерение да го покани въпреки това.

— Както обикновено, тази година вечерята ще бъде предшествана от встъпително слово — продължи асистентът. — Имахме щастието да осигурим за тази цел Националната скулптурна зала.

„Най-хубавата зала в цял Вашингтон“ — помисли си Робърт и си спомни политическата лекция, на която беше присъствал в разкошното полукръгло помещение. Трудно можеше да забрави петстотинте сгъваеми стола, подредени в идеална дъга и заобиколени от трийсет и осем статуи в естествен ръст. Там някога се беше помещавала Камарата на представителите.

— Проблемът е, че нашият лектор се е разболял и преди малко ни съобщи, че няма да може да изнесе словото. — За миг Антъни

замълча неловко. — Затова отчаяно му търсим заместник. И господин Соломон се надява, че вие ще се съгласите.

Лангдън ахна.

— Аз ли? — Изобщо не очакваше такава развръзка. — Сигурен съм, че Питър може да намери много по-подходящ заместник.

— Господин Соломон първо се спря на вас, професор Лангдън. Прекалено сте скромни. Гостите на Института ще се радват да ви чуят и господин Соломон смята, че бихте могли да изнесете същата лекция като по Бук ТВ преди няколко години. Така няма да се налага да се подготвяте специално. Той каза, че сте говорили за символиката в архитектурата на нашата столица — струва ми се абсолютно подходящо за случая.

Лангдън не беше толкова сигурен.

— Ако си спомням точно, онази лекция се отнасяше повече за масонското строителство, отколкото...

— Точно така! Както знаете, господин Соломон е масон, а също и мнозина от неговите приятели, които ще присъстват. Убеден съм, че с удоволствие ще изслушат лекцията ви на тази тема.

„Е, няма да е трудно“. Пазеше бележките си за всяка изнесена лекция.

— Предполагам, че бих могъл да обмисля поканата. За кога е насрочена тази галавечеря?

Асистентът явно изведнъж се почувства неудобно и се прокашля.

— Ами всъщност е довечера.

Лангдън се засмя.

— Довечера ли?

— Тъкмо затова тази сутрин тук е такъв хаос. Смитсъновият институт е в изключително неловко положение... — Антъни заговори по-припряно. — Господин Соломон е готов да прати частен самолет в Бостън, за да ви вземе. Полетът трае само час и ще се приберете у дома преди полунощ. Знаете ли къде е частният терминал на бостънското летище „Логан“?

— Да — неохотно призна Робърт. „Нищо чудно, че Питър винаги постига своето“.

— Чудесно! Можете ли да чакате самолета там, да речем... в пет часа?

— Не ми оставяте друг избор — засмя се Лангдън.

— Просто искам да зарадвам господин Соломон.

„Питър наистина има такова влияние върху хората“. Лангдън се замисли. Не виждаше как би могъл да откаже.

— Добре — отстъпи той накрая. — Предайте му, че ще дойда.

— Прекрасно! — с огромно облекчение възкликна асистентът, продиктува му номера на самолета и му даде още някои сведения.

Когато накрая затвори, Лангдън се зачуди дали Питър Соломон някога е получавал отказ.

Върна се към приготвянето на кафето и сипа в мелничката още зърна. „Тази сутрин имам нужда от малко повече кофеин — помисли си. — Очертава се дълъг ден“.

[1] Мъглива долина (англ.) — Б.пр. ↑

Сградата на Капитолия царствено се издига в източния край на Националния парк, върху плато, което главният архитект Пиер Ланфан описва като „пиедестал, очакващ своя паметник“. Основата на Капитолия има размери двеста два и десет на сто и седем метра. Разгънатата му площ е почти шейсет и пет хиляди квадратни метра и в него има петстотин четирийсет и едно помещения. Неокласическата архитектура напомня за величието на Древния Рим, чиито идеали вдъхновявали създателите на Америка при установяването на законите и културата на новата република.

Новият контролен пункт за влизащите в Капитолия туристи се намира дълбоко в наскоро завършения подземен Център за посетители, под разкошния стъклен оберлихт, който обрамчва купола на сградата.

Новоназначеният охранител Алфонсо Нунес внимателно оглеждаше посетителя, който се приближаваше към пункта. Преди да влезе в сградата, мъжът с бръснатата глава се позабави във фоайето, докато довърши телефонния си разговор. Дясната му ръка висеше на превръзка и той се движеше с леко накуцване. Носеше дрипаво войнишко яке, което, наред с бръснатата му глава, накара Нунес да го помисли за военен. Ветераните от американските въоръжени сили бяха сред най-честите посетители във Вашингтон.

— Добър вечер, господине — поздрави Нунес, изпълняваше правилото охраната да заговаря всеки мъж, който идва сам.

— Здравсти — отвърна посетителят и огледа почти пустото помещение. — Спокойна вечер, а?

— Днес са плейофите на Националната футболна конференция — отвърна Нунес. — Всички гледат мача на Редскинс. — И на него му се искаше да го гледа, но това беше първият му месец на новата служба и му се падна късата сламка. — Металните предмети в легенчето, моля.

Докато посетителят изпразваше джобовете на дългото си яке със здравата си ръка, охранителят внимателно го наблюдаваше.

Инстинктивната човечност внушаваше особена снизходителност към ранените и сакатите, ала го бяха обучили да овладява тъкмо този си инстинкт.

Нунес изчака, докато посетителят извади от джобовете си обичайната купчина монети, ключове и два мобилни телефона.

— Навяхване? — попита охранителят, като гледаше болната ръка на мъжа, дебело увита в еластични бинтове.

Бръснатият кимна.

— Подхлъзнах се на леда. Преди седмица. Адски боли.

— Съчувствам ви. Минете оттук, моля.

Посетителят с накуцване мина през детектора и машината протестиращо изпищя.

Ветеранът се намръщи.

— Пръстенът, знаех си. Пръстът ми беше прекалено подут, за да го сваля, така че лекарите просто го бинтоваха отгоре.

— Няма проблем — успокои го Нунес. — Ще използвам ръчния детектор.

Прокара уреда по бинтованата ръка на мъжа. Както и очакваше, регистрира само метална маса на безименния му пръст. Без да бърза, охранителят сантиметър по сантиметър плъзна детектора по превръзката и пръста. Предполагаше, че началникът му го наблюдава по мониторите в охранителния център на сградата, а Нунес имаше нужда от тази работа. „Винаги трябва да си нащрек“. Внимателно пъкна палката под превръзката.

Посетителят потрепери от болка.

— Извинявам се.

— Няма нищо. В наше време е добре да сме предпазливи.

— Абсолютно вярно. — Нунес харесваше този човек. Странно нещо, това означаваше много тук. Инстинктът беше първата защитна линия на Америка срещу тероризма. Смяташе се за доказан факт, че човешката интуиция е по-точен детектор за опасност от всички електронни уреди на света — „дарбата да изпитваш страх“, както се посочваше в една от инструкциите им.

В този случай инстинктът на Нунес не долови нищо, което да го накара да изпита страх. Докато стоеше близо до посетителя обаче му направи впечатление, че този иначе суров наглед мъжага като че ли е

намазал лицето си с автобронзанти или коректор. „Голяма работа. Никой не обича да е блед през зимата“.

— Всичко е наред — заключи охранителят, след като привърши проверката и прибра детектора.

— Благодаря. — Мъжът почна да събира вещите си от легенчето.

В този момент Нунес забеляза, че и двата му пръста, които стърчаха от бинтовете, са татуирани. На върха на показалеца имаше корона, а на палеца — звезда. „Напоследък като че ли всички се татуират“ — помисли си той, въпреки че татуирането на възглавничките на пръстите му се струваше доста болезнено.

— Болеше ли, докато ти правеха тия татуировки?

Посетителят погледна пръстите си и се захили.

— По-малко, отколкото си мисли човек.

— Късметлия — рече охранителят. — Аз си татуирах русалка на гърба, когато бях новобранец в казармата.

— Русалка ли? — засмя се бръснатият.

— Да — засрамено потвърди Нунес. — Грешките на младостта.

— Много добре те разбирам. И аз допуснах една голяма грешка в младостта си. И сега всяка сутрин се будя с нея.

Двамата избухнаха в смях и посетителят се отдалечи.

„Фасулска работа“ — мислеше си Малах, докато подминаваше Нунес и се качваше по ескалатора към Капитолия. Влизането се оказа по-лесно, отколкото очакваше. Прегърбената му стойка и подплънките на корема бяха дегизирали истинската му фигура, а гримът на лицето и дланите му замаскираше татуировките, които покриваха цялото му тяло. Най-гениалната идея обаче беше превръзката, скриваща изключително ефикасното нещо, което внасяше в сградата.

„Подарък за единствения човек на света, който може да ми помогне да получа каквото ми трябва“.

Най-големият и технически най-модерен музей също е една от най-добре пазените тайни на света. Неговите колекции са по-богати от тези на Ермитажа, Ватиканския музей и нюйоркския Метрополитън... взети заедно. Но въпреки това малцина от публиката биват канени зад строго охраняваните му стени.

Музеят се намира на Силвър Хил Роуд №4210, съвсем близо до Вашингтон, и представлява масивна зигзаговидна сграда, съставена от пет свързани модула — всеки по-голям от футболно игрище. Синкавата метална външност на постройката с нищо не загатва за странното ѝ съдържание — един чужд свят на площ от петдесет и пет хиляди квадратни метра, с „мъртва зона“, „спиртосан модул“ и двайсетина километра шкафове.

Тази вечер, докато шофираше бялото си волво към главния портал на сградата, Катрин Соломон изпитваше тревога.

Охранителят се усмихна.

— Май не си падате по футбол. — И намали звука на плейофния мач на Редскинс.

Катрин се насили да отговори на усмивката.

— Неделя вечер е.

— А, да. Имате среща.

— Той пристигна ли вече? — напрегнато попита тя.

Охранителят прокара поглед по списъка си.

— Не го виждам.

— Подранила съм. — Катрин му махна приятелски с ръка и продължи по лъкатушния път към обичайното си място в началото на малкия паркинг, побиращ само два реда коли. Събра си нещата и мимоходом се погледна в огледалото — по-скоро по навик, отколкото от суета.

Дори на петдесет години, Катрин Соломон беше запазила еластичната и гладка мургава кожа, наследена от средиземноморските ѝ предци. Почти не използваше грим и не фризираше гъстата си черна

коса, която се спускаше свободно над раменете ѝ. Също като поголемия си брат Питър, тя имаше сиви очи и стройна патрицианска фигура.

Двамата спокойно можели да са близнаци, често им казваха хората.

Баща ѝ почина от рак, когато Катрин беше едва седемгодишна, и почти не го помнеше. Брат ѝ, осем години по-голям от нея и само на петнайсет, когато баща им умря, започна пътя към превръщането си в патриарх на рода Соломон много по-рано, отколкото предполагаша всички. Както се очакваше обаче, той пое тази роля с достойнството и силата, съответстващи на тяхното име. И до ден-дневен бдеше над Катрин, все едно още са деца.

Въпреки спорадичните настоявания на брат ѝ и множеството ухажори, тя така и не се омъжи. Науката стана неин житейски спътник и работата ѝ се оказа по-изпълваща и вълнуваща, отколкото можеше да е който и да било мъж. Катрин не съжаляваше за нищо.

Когато за пръв път чу за ноетичната наука, тя беше почти неизвестна, но през последните години започваше да отваря нови врати за разбиране на силата на човешкия разум.

„Нашият неизползван потенциал наистина е поразителен“.

Двете ѝ книги върху ноетиката я бяха наложили като лидер в тази непонятна област, но най-новите ѝ открития — когато ги публикуваше — обещаваха да превърнат ноетичната наука в главна тема на разговор по целия свят.

Тази вечер обаче в главата ѝ нямаше място за наука. Беше получила извънредно обезпокоителна информация за брат си. „Още не ми се вярва, че е истина“. През целия следобед не можеше да мисли за нищо друго.

По предното стъкло затрополи дъждец. Катрин тъкмо се канеше да слезе от колата, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

Тя погледна дисплея и ахна.

После отчетна няколко кичура коса зад ушите си и прие разговора.

На десет километра оттам Малах крачеше по коридорите на Капитолия, притиснал джиесем към ухото си, и търпеливо чакаше да

му отговорят.

Накрая се разнесе женски глас.

— Да?

— Трябва пак да се срещнем — каза той.

Последва продължително мълчание.

— Всичко наред ли е?

— Имам нова информация.

— Слушам.

Малах дълбоко си пое дъх.

— Онова, което според брат ви е скрито във Вашингтон...

— Да?

— Може да бъде намерено.

Гласът на Катрин Соломон прозвуча смаяно.

— Искате да кажете... че *наистина* съществува, така ли?

Малах се усмихна.

— Понякога легендите, които съществуват векове... не съществуват безпричинно.

6

— Само дотук ли можете да стигнете? — обезпокоено попита Робърт Лангдън, когато шофьорът паркира на Първа улица, на близо половин километър от Капитолия.

— Боя се, че да — потвърди Чарлз. — Система за вътрешна сигурност. Вече не се допускат коли до важни сгради. Съжалявам, господине.

Лангдън си погледна часовника и сепнато установи, че вече е 18:50. Бяха се забавили заради строителен участък край Националния парк. Лекцията му започваше след десет минути.

— Времето се променя — каза шофьорът, изскочи навън и отвори вратата на учения. — Трябва да побързате. — Робърт се бръкна за портфейла си, за да му даде бакшиш, ала Чарлз го спря с жест. — Вашият домакин вече прибави изключително щедър бакшиш към таксата.

„Типично в стила на Питър“ — помисли Лангдън, докато си събираше нещата.

— Добре, благодаря, че ме докарахте.

Първите дъждовни капки вече започваха да падат, когато стигна до началото на грациозно извития подход, спускащ се към новия „подземен“ вход за посетители.

Центърът за посетители на Капитолия беше скъп и широко дискутиран проект. Характеризиран като подземен град, конкуриращ части от Дисни Уърлд, той осигуряваше над четирийсет и пет хиляди квадратни метра площ за изложби, ресторанти и конферентни зали.

Лангдън с нетърпение очакваше да го види, макар да не предполагаше, че ще му се наложи да върви пеш толкова много. Небето заплашваше да се разтвори всеки момент и той се затича. Мокасините му се хлъзгаха по мокрия цимент. „Облечен съм за лекция, а не за петстотинметров крос в дъжда!“

Стигна долу, задъхано мина през въртящата се врата и поспря във фоайето да си поеме дъх и да се отръска от дъжда. И естествено,

да разгледа новопостроения комплекс.

„Добре де, впечатлен съм“.

Центърът за посетители на Капитолия изобщо не отговаряше на очакванията му. Тъй като се намираше под земята, преминаването през него го изпълваше с опасение. Като малък беше останал цяла нощ на дъното на кладенец и сега живееше с почти парализиращ страх от затворени пространства. Ала това подземно помещение беше... някак въздушно. „Светло. Просторно“.

Таванът представляваше огромна повърхност от стъкло с множество осветителни тела, които изпълваха оцветения в перленосиво интериор с приглушено сияние.

При други обстоятелства щеше да отдели цял час, за да се наслади на архитектурата, но до „представлението“ оставаха пет минути. Лангдън наведе глава и се втурна през главната зала към контролния пункт и ескалаторите. „Спокойно — каза си. — Питър знае, че идваш. Няма да започнат без теб“.

Младият охранител от латиноамерикански произход на пункта побъбри с него, докато Робърт си изпразваше джобовете и свалише марковия си часовник.

— Мики Маус? — весело отбеляза охранителят.

Лангдън кимна, свикнал с въпросите. Часовникът, специална колекционерска серия с Мики Маус, беше подарък от родителите му за деветия му рожден ден.

— Нося го, за да ми напомня да я карам по-спокойно и да не взимам живота много насериозно.

— Само че май не се получава — засмя се охранителят. — Изглежда, здравата бързате.

Лангдън се усмихна и пусна чантата си през рентгена.

— Накъде е Скулптурната зала?

Охранителят посочи ескалаторите.

— Ще видите табелите.

— Благодаря. — Робърт грабна чантата си от лентата и забърза нататък.

Докато ескалаторът се изкачваше, той дълбоко си пое дъх и се опита да се съсредоточи. През осеяния с дъждовни капки стъклен таван се виждаше гигантският осветен купол на Капитолия. Удивителна сграда. Статуята на независимостта се вираше в мъгливия

мрак като призракен страж на върха ѝ, на деветдесетина метра височина. Лангдън намираще за върховна ирония факта, че работниците, издигнали всяка част от шестметровата бронзова скулптура, са били роби — една от тайните на Капитолия, която рядко влизаше в гимназиалните курсове по история.

Всъщност цялата сграда представляваше съкровищница от странни мистерии, сред които „ваната убиец“, виновна за смъртта на вицепрезидента Хенри Уилсън, стълбище с постоянно кърваво петно, където се твърди, че се препъвали огромен брой гости, и едно зазидано подземие, в което през 1930 г. работници открили отдавна мъртвия препариран кон на генерал Джон Александър Логан^[1].

Най-упорито обаче се разпространяваха легендите за тринайсет различни фантома, които витаели из тази сграда. Твърдеше се, че духът на главния архитект Пиер Ланфан често се скитал из залите в търсене на просрочения си вече с двеста години хонорар. Привидението на един работник, който паднал от купола по време на строежа, блуждаело по коридорите с кутия инструменти. И естествено, най-прочутият призрак, зърван многократно в подземиято — черна котка, бродеща из зловещия лабиринт от тесни проходи и мазета.

Лангдън слезе от ескалатора и отново си погледна часовника. „Три минути“. Забърза по широкия коридор, като следваше табелите към Скулптурната зала и мислено репетираше встъпителните си думи. Трябваше да признае, че асистентът на Питър има право — темата на лекцията идеално подходеше за организирана от виден масон проява във Вашингтон.

Не беше тайна, че американската столица има богата масонска история. Крайъгълният камък на същата тази сграда бил положен с масонски ритуал от самия Джордж Вашингтон. Градът бил замислен и проектиран от масонски майстори — Джордж Вашингтон, Бен Франклин и Пиер Ланфан, могъщи умове, украсили новата си столица с масонска символика, архитектура и произведения на изкуството.

„Разбира се, хората виждат в тези символи всевъзможни шантави идеи“.

Мнозина любители на конспиративни теории твърдяха, че масонските отци основатели скрили из Вашингтон могъщи тайни и символични послания, закодирани в плана на улиците. Лангдън никога не им беше обръщал внимание. Заблудите за масоните бяха толкова

широко разпространени, че дори образовани харвардски студенти като че ли имаха изненадващо изопачени представи за братството.

Миналата година един първокурсник ужасено се втурна в аудиторията на Робърт с разпечатка от интернет. Оказа се карта на Вашингтон, на която някои улици бяха повдигнати, за да образуват различни фигури — сатанински пентаграми, масонски компас и квадрат, главата на Бафомет — очевидно доказателство, че масоните, проектирали Вашингтон, са участвали в някаква тъмна, мистична конспирация.

— Забавно, само че неубедително — заяви Лангдън. — Ако прокараш достатъчно много пресичащи се линии на коя да е карта, непременно ще откриеш всевъзможни фигури.

— Но това не може да е съвпадение! — възкликна хлапакът.

Професорът търпеливо му показва, че абсолютно същите фигури могат да се образуват на картата на Детройт.

Студентът изглеждаше ужасно разочарован.

— Не се обезсърчавай — успокои го Робърт. — Вашингтон *наистина* крие невероятни тайни... само че не на тази карта.

Младежът се ободри.

— Тайни ли? Какви например?

— Всяка пролет водят курс, озаглавен „Окултни символи“. Говоря много за Вашингтон. Би трябвало да го посещаваш.

— *Окултни* символи! — отново се развълнува първокурсникът. — Значи във Вашингтон все пак *има* дяволски знаци!

Лангдън се усмихна.

— Съжалявам, но макар да поражда асоциации с култ към дявола, терминът „окултен“ всъщност означава „таен“ или „неясен“. Във времена на религиозно потисничество знанията, които противоречали на църковната доктрина, трябвало да се пазят в тайна, с други думи били „окултни“, и тъй като се чувствала застрашена от тях, църквата заклемявала всичко „окултно“ като дяволско. И това убеждение си останало.

— Уф — оклюма се хлапакът.

Въпреки това същата пролет Лангдън го забеляза да седи на първия ред, докато петстотин студенти нахлуваха в харвардския Сандърс Тиътър, стара аудитория със скрибуцащи дървени пейки.

— Добро утро на всички — поздрави професорът от просторната сцена, включи шрайбпроектора и зад него се появи изображение. — Докато се настанявате, кой от вас познава сградата на тази снимка?

— Капитолият! — едновременно извикаха десетки гласове. — Във Вашингтон!

— Да. В този купол има четири хиляди тона желязо. Безпрецедентен успех на архитектурните умения за петдесетте години на деветнайсети век.

— Яко! — възкликна някой.

Лангдън подбели очи. Искаше му се да забранят тази дума.

— Добре, колко от вас са ходили във Вашингтон?

Тук-там се вдигнаха ръце.

— Толкова малко?! — престорено се изненада Робърт. — А колко от вас са ходили в Рим, Париж, Мадрид или Лондон?

Отзоваха се почти всички в аудиторията.

„Както обикновено“. Един от инициационните ритуали на американските студенти се изразяваше в лятна ваканция с билет от Еврорейл, преди да ги подхване суровата реалност на истинския живот.

— Явно много повече от вас са били в Европа, отколкото в родната си столица. Според вас защо е така?

— В Европа няма възрастово ограничение за продажба на алкохол! — обади се някой от дъното.

Лангдън се усмихна.

— Като че ли възрастово ограничение *тук* спира някой от вас!

Всички избухнаха в смях.

Беше първият ден от семестъра и на студентите им трябваше повече време, докато се съсредоточат. Всички се въртяха и скърцаха с дървените пейки. Робърт обичаше да преподава в тази зала, защото винаги можеше да прецени до каква степен внимават студентите просто като слуша колко шават на пейките.

— Сериозно — продължи той. — Вашингтон може да се похвали с едни от най-добрите образци на архитектурата, изкуството и символиката в света. Защо ви е да ходите в чужбина, преди да сте посетили собствената си столица?

— Древните неща са по-готини — отговори някой.

— Предполагам, че под „древни неща“ имате предвид замъци, крипти, храмове, такива работи, нали?

Главите им едновременно закимаха.

— Добре. Ами ако ви кажа, че във Вашингтон има *всяко* едно от тези неща? Замъци, крипти, пирамиди, храмове... има го всичко.

Скрибуцането стихна.

— Приятели — понижи глас Лангдън и се придвижи към предния край на сцената, — през следващия час ще откриете, че родината ни изобилства на мистерии и тайна история. И също като в Европа, най-прекрасните тайни са скрити пред очите на всички.

В аудиторията се възцари мъртва тишина.

„Готово“.

Лангдън намали осветлението и включи втория диапозитив.

— Кой ще ми каже какво прави тук Джордж Вашингтон?

Това беше прочутият стенопис, изобразяващ първия американски президент с всички масонски отличия, изправен пред странно наглед приспособление — огромна дървена тринога, носеща система от въжета и скрипти, на която висеше грамаден каменен блок. Заобикаляше го група добре облечени зяпачи.

— Повдига големия каменен блок? — предположи някой.

Лангдън не отговори. Предпочиташе верният отговор да дойде от самите студенти, ако е възможно.

— Мисля, че Вашингтон всъщност *спуска* камъка — обади се друг от аудиторията. — И носи масонско облекло. Виждал съм картини на масони, които полагат крайъгълни камъни. В церемонията задължително използват точно такава тринога, за да положат първия камък.

— Отлично — похвали го Робърт. — Стенописът изобразява основателя на нашата държава, който с помощта на тринога и скрипец полага крайъгълния камък на сградата на Капитолия. Това се случило на осемнайсети септември хиляда седемстотин деветдесет и трета, между единайсет и петнайсет и дванайсет и половина. — Той замълча за миг и огледа аудиторията. — Някой може ли да обясни какво е значението на датата и часа?

Мълчание.

— Ами ако ви кажа, че точният момент е избран от трима прочути масони — Джордж Вашингтон, Бенджамин Франклин и Пиер

Ланфан, главния архитект на столицата?

Отново мълчание.

— С две думи, крайгълният камък е положен на тази дата и в този час, тъй като, освен всичко останало, Капут Драконис бил в Дева.

От аудиторията го гледаха смутени лица.

— Почакайте — рече някой. — Искате да кажете... че става дума за *астрология*, така ли?

— Точно така. Само че не тази астрология, която познаваме днес. Един от студентите вдигна ръка.

— Нима твърдите, че нашите отци основатели са вярвали в астрологията?

Лангдън се усмихна широко.

— Напълно. В архитектурата на Вашингтон има повече астрологически знаци, отколкото в *който да било друг* град на света — зодиаци, звездни карти, крайгълни камъни, полагани в астрологически благоприятен момент. Над половината от създателите на нашата конституция са масони, хора, убедени, че звездите и съдбата са свързани, хора, които обръщали огромно внимание на разположението на небесните тела, докато изграждали своя нов свят.

— Ама цялата тая работа, дето крайгълният камък на Капитолия бил положен, когато Капут Драконис бил в Дева... на кой му пука? Не може ли просто да е съвпадение?

— Невероятно съвпадение, като се има предвид, че крайгълните камъни и на трите сгради, образуващи Федералния триъгълник, тоест на Капитолия, Белия дом и Монумента на Вашингтон, са положени през различни години, но при абсолютно *еднакви* астрологически условия.

Всички в залата се бяха ококорили. Няколко глави се наведоха — студентите започваха да си водят записки.

В дъното се вдигна ръка.

— Защо е така?

Лангдън се подсмихна.

— Разглеждам този въпрос в цял семестриален курс. Ако сте любопитни, посещавайте лекциите ми по мистика. Честно казано, смятам, че не сте емоционално подготвени да чуете отговора.

— Какво?! — извика студентът. — Ами, проверете ни!

Професорът престорено обмисли тази възможност и поклати глава. Играеше си с тях.

— Съжалявам, не мога да го направя. Някои от вас са още първокурсници. Боя се, че мозъците ви ще се пръснат.

— Кажете ни! — в един глас завикаха студентите.

Лангдън сви рамене.

— Може би трябва да постъпите в масонска ложа или в Източната звезда, за да научите всичко от извора.

— Няма да ни приемат — възрази един младеж. — Масоните са свръхсекретно общество!

— Свръхсекретно ли? Нима? — Спомни си големия масонски пръстен, който неговият приятел Питър Соломон гордо носеше на дясната си ръка. — Тогава защо масоните носят очебийни масонски пръстени и игли за вратовръзки? Защо масонските сгради са ясно обозначени? Защо събранията им се обявяват във вестника? — Робърт се усмихна на озадачените лица. — Приятели, масоните не са тайно общество... те са общество с тайни.

— Все тая — измърмори някой.

— Нима? — възрази Лангдън. — Смятате ли „Кока-Кола“ за тайно общество?

— Не, разбира се — отвърна студентът.

— Е, ами ако почукате на вратата на главното им управление и ги попитате за рецептата на кока-колата?

— Няма да я кажат за нищо на света.

— Точно така. За да узнаете най-голямата тайна на „Кока-Кола“, ще трябва да постъпите в компанията, да работите дълги години, да докажете, че може да ви се вярва, и постепенно да се издигнете до горните ешелони, където може да ви разкрият тази информация. Тогава ще се закълнете да пазите тайната.

— Значи искате да кажете, че масонството е като търговско дружество, така ли?

— Само доколкото има строга йерархия и се отнася изключително сериозно към пазенето на тайни.

— Чичо ми е масон — обади се едно момиче. — И на стринка ми ѝ е адски неприятно, защото той не ще да говори с нея за това. Тя смята, че масонството е някаква странна религия.

— Широко разпространена заблуда.

— Не е ли религия?

— Нека проверим — предложи Лангдън. — Кой от вас е посещавал курса по сравнителна религия на професор Уидърспун?

Вдигнаха се няколко ръце.

— Добре. Тогава ми кажете, кои са трите условия да смятаме една идеология за религия?

— Гаранция, вяра, приобщаване — отговори едно момиче.

— Точно така — потвърди професорът. — Религиите *гарантират* спасение, изискват *вяра* в конкретна теологична доктрина и *приобщават* неверниците. — Той замълча за миг. — Масонството обаче не отговаря и на трите изисквания. Масоните не обещават спасение, нямат конкретна теология и не се стремят да ви приобщат. Религиозните дискусии даже са забранени в масонските ложи.

— Значи... масонството е антирелигиозно по характер, така ли?

— Напротив. Едно от изискванията, за да станеш масон, е да *вярваш* във висша сила. Масонската духовност се различава от организираната религия по това, че масоните не налагат конкретна дефиниция или име на висшата сила. Вместо определени теологични персонажи като Йехова, Аллах, Буда или Христос, масоните използват по-обща понятия като Върховното същество или Великия архитект на вселената. Това позволява да се обединяват масони с различна вяра.

— Звучи малко странно.

— Или пък стимулиращо непредубедено? През нашата епоха, когато представители на различни култури се избиват помежду си за това чия дефиниция на Бог е по-добра, може да се каже, че масонската традиция на търпимост и либерализъм е достойна за подражание. — Лангдън zakрачи напред-назад по сцената. — Нещо повече, масонството е отворено за хора от всякаква раса, цвят на кожата и вяра и представлява духовно братство, което по никакъв начин не дискриминира човека.

— Не дискриминира човека ли?! — възкликна една студентка от университетския Женски център и се изправи. — Колко *жени* са приети за масони, професор Лангдън?

Робърт разпери ръце в знак, че се предава.

— Основателен въпрос. Масонството има своите корени в зидарските сдружения в Европа и затова е било мъжка организация. Преди триста години, според някои през хиляда седемстотин и трета,

бил основан женски клон, наречен Източна звезда. В нея членуват над един милион души.

— И все пак масонството е могъща организация, в която не се допускат жени — настоя момичето.

Лангдън не беше сигурен колко *могъщи* са всъщност масоните в наше време и нямаше намерение да продължи в тази насока. Мненията за съвременното масонство се раздвояваха — според едни те бяха група безобидни старци, които обичат да се дегизират... докато други ги смятаха за тайна клика политически играчи, които управляват света. Истината несъмнено се намираше някъде по средата.

— Професор Лангдън, щом не е нито тайно общество, нито търговско дружество, нито религия, какво всъщност е масонството? — извика един къдрокос младеж от задния ред.

— Ами, ако попитате някой масон, той ще ви даде следното определение: масонството е етична система, забулена в алегии и онагледена чрез символи.

— Звучи ми като евфемизъм за „шантава секта“.

— „Шантава“, казвате?

— Да, по дяволите! — Момчето се изправи. — Чувал съм какво правят в тайните си сгради! Странни ритуали на свещи с ковчези, клупове на врата и пиене на вино от черепи. И това ако не е шантаво!

Робърт огледа аудиторията.

— На някой друг звучи ли му шантаво?

— Да! — едновременно викнаха всички.

Той престорено отрони тежка въздишка.

— Жалко. Щом това е прекалено шантаво за вас, явно в никакъв случай няма да дойдете в *моята* секта.

В аудиторията се възцари тишина. Студентката от Женския център неловко го погледна.

— И *вие* ли членувате в секта?

Лангдън кимна и сниши глас в заговорнически шепот.

— Не казвайте на никого, но в деня на езическия слънчев бог Ра аз заставам на колене пред един древен уред за изтезания и ритуално поглъщам символите на кръвта и плътта.

Студентите изглеждаха ужасени.

Той сви рамене.

— И ако някой иска да се присъедини към мен, нека дойде в харвардския параклис в неделя, коленичи пред разпятието и приеме светото причастие.

Аудиторията млчеше.

Професорът им намигна.

— Разтворете ума си, приятели. Всички се боим от непонятното.

Часовниковият звън отекна из коридорите на Капитолия.

„Седем“.

Робърт Лангдън вече тичаше. „Появата ми ще е драматична в буквалния смисъл на думата“. Забеляза входа на Националната скулптурна зала и се насочи право към него.

Когато наближи вратата, забави ход и няколко пъти дълбоко си пое дъх. После си закопча сакото, леко повдигна брадичка и зави зад ъгъла в момента, в който прозвучаваше последният удар на часовника.

„Начало на представлението“.

Професор Робърт Лангдън влезе в Националната скулптурна зала, вдигна поглед и топло се усмихна. Миг по-късно усмивката му се стопи и той се закова на място.

Нещо определено не беше наред.

[1] Генерал от армията на Севера през американската Гражданска война. — Б.пр. ↑

Катрин Соломон припряно пресичаше паркинга под студения дъжд. Искаше ѝ се да е облякла нещо повече от дънки и кашмирен пуловер. Когато наближи главния вход на сградата, ревът на гигантските въздухопречистватели се усили. Тя обаче едва го чуваше — ушите ѝ още пищяха след телефонния разговор, който току-що беше провела.

„Онова, което според брат ви е скрито във Вашингтон... Може да бъде намерено“.

Самата мисъл ѝ се струваше невероятна. С човека, който ѝ се беше обадил, имаха да обсъждат още много неща и се бяха уговорили да го направят по-късно същата вечер.

Когато стигна до входа, изпита същото вълнение, което я обземаше винаги на влизане в гигантската сграда. „Никой не знае, че това място е тук“.

Табелата на вратата съобщаваше:

Център за поддръжка — Смитсънов музей
(ЦПСМ)

Въпреки че в Националния парк имаше над десет огромни музея, Смитсъновият институт притежаваше толкова голяма колекция, че едновременно можеха да се излагат само два процента от нея. Другите деветдесет и осем трябваше да се съхраняват някъде. И това някъде беше... тук.

Нищо чудно, че в тази сграда се пазеха удивително разнообразни неща — гигантски статуи на Буда, ръкописни кодекси, отровни стрелички от Нова Гвинея, ножове, инкрустирани със скъпоценни камъни, каяк от китови мустаци. Също толкова изумителни бяха *природните* съкровища — скелети на плезиозаври, безценна колекция метеорити, гигантска сепия, дори слонски черепи, донесени от Теди Рузвелт след сафари в Африка.

Ала всички тези неща не бяха причината преди три години Питър Соломон, секретар на Смитсъновия институт, да доведе сестра

си в ЦПСМ. Не я беше довел да *гледа* научни чудеса, а да ги *създава*. И тъкмо с това се занимаваше тя.

Дълбоко в тази сграда, в мрака на най-далечните ѝ недра, имаше малка изследователска лаборатория. Втора като нея не съществуваше в целия свят. Последните открития в областта на ноетичната наука, които беше направила там Катрин, имаха значение за всички дисциплини — от физика и история до философия и религия. „Скоро всичко ще се промени“, помисли си тя.

Влезе във фоайето и охранителят на входа прибра радиото си и смъкна слушалките.

— Здравейте, госпожице Соломон!

— Редскинс ли?

Той се изчерви и на лицето му се изписа гузно изражение.

— Разгрявката.

Катрин се усмихна.

— Няма да те издам. — Отиде при детектора за метал и си изпразни джобовете. Когато изхлузи златния картич от китката си, я обзе обичайната тъга. Часовникът беше подарък от майка ѝ за осемнайсетия ѝ рожден ден. Бяха изтекли почти десет години, откакто майка ѝ беше загинала — бе умряла в ръцете ѝ.

— Е, госпожо Соломон? — шеговито прошепна охранителят. — Ще разкриете ли изобщо на някого какво правите там вътре?

Катрин вдигна поглед.

— Някой ден, Кайл. Няма да е тази вечер.

— Я стига — настоя той. — Секретна лаборатория... в таен музей? Сто на сто правите нещо яко.

„Много повече от яко“ — помисли тя, докато събираше вещите си. Всъщност се занимаваше с толкова модерна област, че вече дори не приличаше на наука.

Робърт Лангдън стоеше вцепенен на прага на Националната скулптурна зала и се взираше в разкрилата се пред него потресаваща гледка. Помещението си беше точно такова, каквото го помнеше — елегантен полукръг, напомнящ на гръцки амфитеатър. Покрай изящните стени от пясъчник и италианска мазилка бяха издигнати колони от пъстра брекча, пред и между които беше подредена националната скулптурна колекция — статуи в естествен ръст на трийсет и осем велики американци, застанали в полукръг върху под от черни и бели мраморни плочи.

Точно такава си спомняше залата от лекцията, на която беше присъствал.

Имаше само една разлика.

Тази вечер залата беше празна.

Нямаше столове. Нямаше публика. Нямаше го Питър Соломон. Само неколцина туристи безцелно се мотаеха наоколо, без да обръщат внимание на величествената поява на Лангдън. „Да не би Питър да е имал предвид Ротондата?“ Обърна се към южния коридор и видя, че и в Ротондата се шляят туристи.

Ехото на часовника беше отзвучало. Вече официално беше закъснял.

Лангдън забърза към коридора и намери един екскурзовод.

— Извинете, къде се провежда тазвечерната лекция на Смитсъновия институт?

Човекът се поколеба.

— Не съм сигурен, господине. Кога започва?

— Сега!

Екскурзоводът поклати глава.

— Не знам нищо за проява на Смитсъновия институт тази вечер, поне не тук.

Напълно озадачен, Лангдън припряно отиде в средата на залата и се огледа. „Да не би Соломон да си прави майтап?“ Не можеше да

повярва. Извади джиесема си и тазсутрешния факс и набра номера на Питър.

Телефонът не успя веднага да засече сигнал в грамадната сграда. Накрая започна да звъни.

Отсреща се разнесе познатият южняшки акцент.

— Кабинетът на Питър Соломон. Говори Антъни. С какво мога да ви бъда полезен?

— Антъни! — облекчено възкликна Лангдън. — Радвам се, че още сте там. Обажда се Робърт Лангдън. Изглежда, има някакво недоразумение с лекцията. В момента съм в Скулптурната зала, но няма никого. Да не са преместили лекцията другаде?

— Съмнявам се. Един момент да проверя. — Асистентът замълча за миг. — Свързахте ли се лично с господин Соломон?

Лангдън се смути.

— Не, разговарях с вас, Антъни. Сутринта!

— Да, спомням си. — Последва мълчание. — Това е малко лекомислено от ваша страна, не смятате ли, господин професоре?

Робърт вече съвсем се разтревожи.

— Моля?

— Помислете... Получавате факс, с който ви молят да се обадите на телефонен номер, и вие го правите. Разговаряте с напълно непознат човек, който ви се представя като асистент на Питър Соломон. После доброволно се качвате на частен самолет за Вашингтон и се прехвърляте в очакващата ви кола. Нали така?

По тялото на Лангдън запълзяха ледени тръпки.

— Кой сте вие, по дяволите? Къде е Питър?

— Боя се, че Питър Соломон си няма и представа за идването ви във Вашингтон. — Южняшкият акцент на мъжа изчезна и гласът му се превърна в гърлен мелодичен шепот. — Вие сте тук, господин Лангдън, защото го искам аз.

9

Робърт Лангдън притискаше джиясема към ухото си и обикаляше в тесен кръг в Скулптурната зала.

— Кой сте вие, по дяволите?

Отговори му спокоен шепот, мек като кадифе.

— Не се плашете, господин професоре. Не сте доведен тук без причина.

— Доведен ли? — Чувстваше се като животно в клетка. — Защо не кажете „отвлечен“?!

— Нищо подобно. — Гласът излъчваше зловеща ведрина. — Ако исках да ви навредя, вече щяхте да лежите мъртъв в лимузината. — Последните думи увиснаха във въздуха за миг. — Намеренията ми са напълно благородни, уверявам ви. Просто искам да ви отправя една покана.

„Не, мерси“. След преживяванията му в Европа през последните няколко години, нежеланата известност на Лангдън го превръщаше в магнит за всякакви откачалки и този тук току-що беше пресякъл една много сериозна граница.

— Вижте, не знам какво става тук, обаче ще затворя...

— Ще постъпите неблагоприятно — прекъсна го мъжът. — Имате съвсем ограничена възможност, ако искате да спасите душата на Питър Соломон.

Професорът ахна.

— Какво казахте?

— Чухте ме, сигурен съм.

Начинът, по който онзи произнесе името на Питър, вледени Лангдън.

— Какво знаете за Питър?

— Вече знам най-големите му тайни. Господин Соломон е мой гост, а аз мога да съм изключително убедителен домакин.

„Не е възможно да се случва такова нещо!“

— Питър не е при вас.

— Отговорих на личния му телефон. Това би трябвало да ви подсказва нещо.

— Ще се обадя в полицията.

— Излишно е. Властите моментално ще изпаднат във вашето положение.

„Какви ги говори този побъркан?“ Гласът на Робърт прозвуча твърдо:

— Щом Питър е при вас, дайте да го чуя.

— Невъзможно. Господин Соломон се намира на едно много зловещо място. — Мъжът замълча за миг. — Той е в Араф.

— Какво?! — Лангдън стискаше телефона толкова здраво, че пръстите му започваха да изтръпват.

— Какво е Араф ли? Хамистаган^[1]. Мястото, на което Данте е посветил втората част на легендарната си „Божествена комедия“.

Религиозно-литературният намек на събеседника му затвърди подозренията на Робърт, че си има работа с луд. „Втората част“. Добре я знаеше — никой не можеше да излезе от академията „Филипс Ексетър“, без да е чел Данте.

— Искате да кажете, че Питър Соломон... е в *чистилицето*, така ли?

— Вие християните използвате тази груба дума, но да, господин Соломон е в *междината*.

Думите на мъжа кънтяха в ухото на Лангдън.

— Искате да кажете, че Питър е... *мъртъв*?

— Не точно, не.

— Не точно ли?! — извика ученият, гласът му рязко отекна в залата и едно семейство туристи го изгледа възмутено. Той се обърна с гръб към тях и заговори тихо: — Човек обикновено или е *жив*, или е *мъртъв*!

— Изненадвате ме, господин професоре. Очаквах да разбирате по-добре тайнството на живота и смъртта. Съществува междинен свят — свят, в който в момента блуждае Питър Соломон. Той може или да се върне във вашия свят, или да продължи към другия... зависи от това как ще постъпите.

Лангдън се опита да смели тази информация.

— Какво искате от мен?

— Съвсем просто е. Вие имате достъп до нещо много древно. И тази вечер ще го споделите с мен.

— Нямам представа за какво говорите.

— Нима? Преструвате се, че не разбирате древните тайни, които са ви поверени, така ли?

Внезапно го обзе ужасяващо предчувствие. Вече се досещаше за какво може да се отнася. „Древни тайни“. Не беше изрекъл нито дума на никого за преживяванията си в Париж преди няколко години, но манаците на тема Граал внимателно бяха следили репортажите в медиите и някои вярваха, че Лангдън притежава тайна информация за Светия Граал и може би дори знае неговото местонахождение.

— Вижте, ако става дума за Светия Граал, уверявам ви, че не знам нищо повече от...

— Не ме мислете за глупак, господин Лангдън — прекъсна го онзи. — Изобщо не ме привличат незначителни неща като Светия Граал, нито смехотворните дебати на човечеството чия версия за историята е вярна. Софистичните спорове за семантиката на вярата не ме интересуват. Отговорите на тези въпроси могат да се получат единствено чрез смъртта.

Думите му объркаха Робърт.

— Тогава какво искате, по дяволите?

Мъжът помълча няколко секунди.

— Както може би знаете, в този град съществува древен портал.

„Древен портал ли?“

— И тази вечер, господин професоре, вие ще ми го отключите. Би трябвало да сте поласкан, че се свързах с вас — това е поканата на живота ви. Избран сте единствено вие.

„А ти пък си превъртял“.

— Съжалявам, но сте сбъркали с избора си — отвърна Лангдън. — Не съм чувал за никакъв древен портал.

— Вие не разбирате, господин професоре. Не съм ви избрал аз... а Питър Соломон.

— Какво?! — едва успя да промълви Робърт.

— Господин Соломон ми обясни как да намеря портала и ми призна, че може да го отключи само един човек в целия свят. И каза, че този човек сте вие.

— Ако наистина го е казал, Питър е сбъркал... или ви е излъгал.

— Съмнявам се. Когато призна този факт, той се намираше в деликатно състояние и съм склонен да му вярвам.

— Предупреждавам ви — гневно избухна Лангдън, — ако Питър пострада по какъвто и...

— Прекалено е късно за *това* — насмешливо го прекъсна онзи. — Вече получих от Питър Соломон каквото ми трябваше. Но за негово добро ви съветвам да ми дадете каквото искам от *вас*. Времето е от значение... и за *двама ни*. Предлагам да намерите портала и да го отключите. Питър ще посочи пътя.

„Питър ли?“

— Нали казахте, че Питър бил в „чистилицето“?

— Както горе, тъй и долу — каза мъжът.

Робърт се вледени. Този странен отговор всъщност беше древен херметически постулат за физическата връзка между небето и земята. „Както горе, тъй и долу“. Той обходи с поглед огромната зала и се зачуди как всичко толкова ненадейно се е изплъзнало от контрол.

— Вижте, не знам за никакъв древен портал, нито имам представа как да го намеря. Обаждам се в полицията.

— Още не сте проумели, нали? Защо сте избран?

— Не — призна Лангдън.

— Ще го *проумеете* — засмя се събеседникът му. — Всеки момент.

И връзката прекъсна.

Ученият остана вцепенен в продължение на няколко ужасяващи мига, опитваше се да осъзнае случващото се.

Изведнъж чу неочакван звук.

Идваше от Ротондата.

Някой пищеше.

[1] Араф — в исляма, гранична област или стена между рая и ада. Хамистаган — в зороастризма, неутрално място или състояние, в което са душите на хората, вършили през живота си равен брой добрини и злини. — Б.пр. ↑

Робърт Лангдън беше влизал в Ротондата на Капитолия много пъти, ала никога тичешком. Сега, щом се втурна вътре през северния вход, забеляза група туристи, скупчени в средата на залата. Едно момченце пищеше и родителите му се опитваха да го успокоят. Други се тълпяха наоколо, а неколцина охранители полагаха усилия да възстановят реда.

— Той я извади от превръзката си и просто я *остави* там! — като обезумял обясняваше някой.

Лангдън се приближи и видя какво причинява целия този смут. Трябваше да признае, предметът на пода на Капитолия наистина беше странен, но присъствието му едва ли обясняваше писъците.

Често беше виждал устройства като това на пода. В харвардския Факултет по изобразително изкуство имаше десетки такива — пластмасови модели в естествена големина, скулпторите и художниците ги използваха, за да изобразят най-сложната част на човешкото тяло. Колкото и да е странно, това не беше човешкото лице, а човешката ръка от китката надолу. „Някой е оставил изкуствена ръка в Ротондата?“

Изкуствените ръце бяха с подвижни пръсти и това позволяваше на художника да ги поставя в желаното положение, което за студентите второкурсница обикновено означаваше с изпънат среден пръст. Само че показалецът и палецът на тази изкуствена длан сочеха тавана.

Когато се приближи още повече, Робърт установи, че тази изкуствената ръка е необичайна. Пластмасовата ѝ повърхност не беше гладка като на повечето. По нея имаше петна и бръчици и изглеждаше почти...

„Като истинска кожа“.

Той се закова на място.

Защото видя кръвта. „Господи!“

Отрязаната ръка като че ли беше набучена върху дървена основа, за да стои изправена. Призля му. Лангдън си пое дъх, пристъпи напред

и забеляза, че върховете на палеца и показалеца са покрити с миниатюрни татуировки. Ала не те привлякоха вниманието му. Погледът му моментално се впери в познатия златен пръстен на безименния пръст.

„Не!“

Той отскочи назад. Светът се завъртя около него, когато осъзна, че пред него е отрязаната дясна ръка на Питър Соломон.

„Защо Питър не отговаря? — чудеше се Катрин Соломон, докато затваряше джиесема си. — Къде е?“

Вече три години Питър Соломон винаги пръв пристигаше на ежеседмичните им неделни срещи в седем вечерта. Те бяха техният семеен ритуал, начин да останат свързани преди началото на новата седмица, а за Питър — да се информира за работата на Катрин в лабораторията.

„Никога не е закъснявал и винаги отговаря на телефона си. — По-лошото беше, че тя все още не знаеше какво да му каже, когато най-после се появи. — Как изобщо да го попитам за онова, което научих днес?“

Стъпките ѝ ритмично отекваха по циментовия коридор, който преминаваше като гръбнак през ЦПСМ. Известен като Улицата, той свързваше петте огромни складови модула на сградата. На дванайсет метра височина над пода оранжевите тръби на климатичната система пулсираха със сърдечния ритъм на сградата — равномерни звуци от циркулирането на хиляди кубични метри филтриран въздух.

Това „дишане“ обикновено действаше успокоително на Катрин по близо половинкилометровия път до лабораторията ѝ. Тази вечер обаче пулсирането я изнервяше. Онова, което днес бе научила за брат си, би разстроило всеки, ала тъй като Питър беше единственият роднина, когото имаше на света, мисълта, че той може би крие нещо от нея, я измъчваше още повече.

Доколкото знаеше, брат ѝ беше пазил тайна от нея само веднъж... прекрасна тайна, скрита в дъното на същия този коридор. Преди три години той я доведе тук, разведе я из ЦПСМ и гордо ѝ показва някои от най-необичайните музейни предмети — метеорита от Марс АЛХ-84001, пиктографския дневник на Седящия бик, колекция запечатани с восък стъкленици, съдържащи оригинални образци, събрани от Чарлз Дарвин.

По някое време минаха покрай тежка врата с прозорче. Катрин надникна вътре и ахна.

— Какво е *това*, за бога?!

Брат ѝ се подсмихна и продължи нататък.

— Трети модул, казват му Спиртосания. Доста необикновена гледка, нали?

„По-скоро ужасяваща“. Катрин забърза подире му. Тази сграда приличаше на друга планета.

— Всъщност искам да ти покажа Пети модул — продължи Питър, докато я водеше по сякаш безкрайния коридор. — Това е най-новата ни придобивка. Построен е за колекциите от мазето на Националния музей за естествена история. Предвижда се да бъдат преместени тук след около пет години, което значи, че Пети модул в момента е празен.

Катрин го стрелна с поглед.

— Празен ли? Тогава защо ще го разглеждаме?

В сивите очи на брат ѝ проблесна добре познатата ѝ дяволитост.

— Хрумна ми, че след като засега това място не трябва на никого, навярно би могла да го използваш *ти*.

— Аз ли?

— Да. Помислих си, че малко лабораторно пространство няма да ти е излишно — за да *проведеш* някои от теоретичните експерименти, които разработваш през всичките тези години.

Катрин го зяпна смаяно.

— Но, Питър, тези експерименти са *си* теоретични! Почти невъзможно е да се проведат *реално*.

— Няма нищо невъзможно, Катрин, а тази сграда е напълно подходяща. ЦПСМ не е само склад за съкровища, а една от най-модерните изследователски лаборатории на света. Постоянно вадим предмети от колекцията и ги проучваме с най-добрите средства за количествени анализи, които могат да се купят с пари. Ще разполагаш с цялата техника, която би могла да ти потрябва.

— Питър, техниката, която е нужна за провеждане на тези експерименти, е...

— Вече тук — широко се усмихна той. — Лабораторията е готова.

Катрин се закова на място.

Брат й посочи към края на дългия коридор.

— Сега ще я видим.

Трябваше й известно време, докато си възвърне дар слово.

— Ти... си ми направил лаборатория?!

— Това ми е работата. Смитсъновият институт е основан, за да поощрява научните знания. Като негов секретар, трябва да се отнасям към това задължение сериозно. Убеден съм, че експериментите, които предлагаш, имат потенциал да разширят границите на науката и да разкрият непознати територии. — Той замълча и я погледна право в очите. — Без значение, че си ми сестра, аз се чувствам длъжен да подкрепя тези проучвания. Идеите ти са блестящи и светът заслужава да види накъде водят.

— Питър, не мога да...

— Добре, успокой се... вложих свои пари, а и в момента никой не използва Пети модул. Когато проведеш експериментите си, ще се изнесеш. Пък и модулът има някои уникални особености, които са много подходящи за твоята работа.

Катрин не можеше да си представи с какво би могъл да е полезен за изследванията й един огромен празен модул, но имаше предчувствието, че скоро ще узнае. Тъкмо бяха стигнали до стоманена врата с релефен надпис:

Модул 5

Питър пхна електронната си карта в слота и се включи светеща клавиатура. Той понечи да въведе своя код за достъп, но спря и повдигна вежди със същото дяволито изражение, което имаше като малък.

— Сигурна ли си, че си готова?

Катрин кимна. „Брат ми, вечният циркаджия“.

— Отдръпни се. — Питър натисна клавишите.

Стоманената врата се отвори с шумно свистене.

Зад прага имаше само мастиленочерен мрак... зейнала бездна. От дълбините й сякаш се отрони глух стон. Катрин усети, че отвътре я залива вълна студен въздух. Все едно се взираше в Големия каньон през нощта.

— Представи си празен самолетен хангар, очакващ ескадрила еърбъси, и ще придобиеш най-обща представа — каза брат й.

Катрин неволно отстъпи назад.

— Самият модул е прекалено голям, за да се отоплява, но твоята лаборатория представлява термично изолирано помещение от циментови тухли приблизително с кубична форма, разположено в най-далечния ъгъл на модула за максимално уединение.

Тя се опита да си го представи. „Кутия в кутията“. Вторачи се в тъмнината, ала тя беше непрогледна.

— Колко е навътре?

— Доста... тук спокойно може да се побере футболно игрище. Трябва обаче да те предупредя, че пътят дотам може да ти опъне нервите. Изключително тъмно е.

Катрин колебливо надзърна иззад ъгъла.

— Няма ли осветление?

— Пети модул още не е електрифициран.

— Но... тогава как ще функционира лабораторията?

Той ѝ намигна.

— С водородна горивна клетка.

Сестра му зяпна.

— Майтапиш се, нали?

— Има достатъчно екологично чиста енергия за малък град. Лабораторията ти е напълно радиоизолирана от останалата част от сградата. Нещо повече, отвън модулът е изолиран с фоторезистентни мембрани, за да предпазва музейните предмети от слънчевата радиация. По същество този модул представлява изолирана, енергийно неутрална среда.

Катрин започваше да разбира предимствата на Модул 5. Тъй като работата ѝ до голяма степен се фокусираше върху количественото измерване на доскоро неизвестни енергийни полета, експериментите ѝ трябваше да се провеждат в среда, изолирана от външни излъчвания или „бял шум“, включително толкова недоловими смущения като „мозъчната радиация“ и „мисловните емисии“, генерирани от намиращи се наблизо хора. По тази причина университетските кампуси и болничните лаборатории не бяха подходящи, но усамотеният модул в ЦПСМ не можеше да е по-удобен за тази цел.

— Да идем да поразгледаме — каза брат ѝ и потъна в безкрайния мрак. — Просто върви след мен.

Тя остана на прага. „Над сто метра в пълна тъмнина?“ Искаше ѝ се да предложи да използват фенерче, ала Питър вече беше изчезнал в

бездната.

— Питър? — извика Катрин.

— Просто повярвай — отвърна той. Гласът му вече заглъхваше.

— Ще намериш пътя. Довери ми се.

— Шегува се, нали? — Направи няколко крачки навътре и сърцето ѝ бясно се разтуптя. Опита се да се вторачи в мрака.

— Не виждам нищичко!

Изведнъж стоманената врата изсвистя, затръшна се зад гърба ѝ и всичко потъна в пълен мрак. Отникъде не проникваше светлина.

— Питър?

Мълчание.

„Ще намериш пътя. Довери ми се“.

Тя колебливо запристъпва напред.

„Просто да повярвам? — Не виждаше даже дланта си, вдигната точно пред лицето ѝ. Продължи да се движи, но след няколко секунди окончателно се изгуби. — Къде отивам?“

Това се случи преди три години.

Сега, докато спираше пред същата тежка метална врата, Катрин осъзнаваше колко дълъг път е изминала от онази първа вечер. Лабораторията, наречена Кубът, се превърна в неин дом, нейно убежище в недрата на Модул 5. Точно както предвиждаше брат ѝ, тогава — а впоследствие и всеки ден — тя намери пътя си в мрака благодарение на находчиво простата насочваща система, която Питър я беше оставил да открие сама.

Нещо повече, беше се изпълнило и другото му предсказание — експериментите ѝ бяха дали смайващи резултати, особено през последната половин година, открития, които изцяло щяха да променят парадигмите на мислене. Катрин и брат ѝ се бяха разбрали да ги пазят в пълна тайна, докато значението им не стане по-ясно. Тя обаче знаеше, че някой ден, съвсем скоро, ще публикува едни от най-знаменателните научни открития в човешката история.

„Секретна лаборатория в таен музей“ — помисли си Катрин и пхна електронния ключ в слота на Модул 5. Клавиатурата светна и тя въведе ПИН кода си.

Стоманената врата се отвори със свистене.

Познатият глух стон беше придружен от все същата вълна студен въздух. Както винаги, Катрин усети, че пулсът ѝ се ускорява.

„Най-странният път на света“.

Катрин Соломон си погледна часовника и влезе в бездната. Тази вечер обаче вътре я последва една тревожна мисъл. „Къде е Питър?“

Началникът на охраната на Капитолия Трент Андерсън ръководеше охраната в комплекса повече от десет години. Як широкоплещест мъж с грубо издялано лице и рижа коса, той се подстригваше късо, което му придаваше вид на военен командир. Носеше пистолета си така, че да се вижда, като предупреждение за всеки, проявил глупостта да оспори границите на правомощията му.

Андерсън прекарваше по-голямата част от времето си в свръхмодерния контролен център в сутерена на Капитолия, откъдето координираше своята малка армия. Там командваше група оператори, които следяха видеомониторите, компютрите и телефонната централа, осигуряваща му връзка с многобройните му подопечни охранители.

Тази вечер беше необичайно тихо и Андерсън бе доволен. Надяваше се да хване малко от мача на Редскинс на плоскоекранния телевизор в кабинета си. Играта тъкмо започваше, когато интеркомът сигнализира.

— Господин началник?

Той изпъшка и без да откъсва очи от екрана, натисна бутона.

— Да.

— В Ротондата става някаква бъркотия. Пратих полицаи, но мисля, че трябва да погледнете.

— Ясно. — Андерсън влезе в нервния център на охраната на Капитолия, компактно, просто обзаведено помещение, натъпкано с компютърни монитори. — Какво има?

Техникът тъкмо зареждаше дигитален видеоклип.

— Камерата на източния балкон на Ротондата. Отпреди двайсет секунди. — И пусна клипа.

Андерсън гледаше над рамото му.

Днес Ротондата почти пустееше, имаше само неколцина туристи. Опитното око на началника незабавно се насочи към единствения човек, който беше сам и се движеше по-бързо от всички други.

Бръсната глава. Зелено войнишко яке. Наранена ръка, висяща на превръзка. Прегърбена поза. Говореше по джиесем.

Стъпките на бръснатия ясно отекваха от тонколониите. Когато стигна до идеалния център на залата, той спря, завърши разговора си и приклепна, сякаш за да си завърже връзката на обувката. Вместо това обаче измъкна нещо от превръзката си и го остави на пода. После се изправи и енергично закуцука към източния изход.

Андерсън се вторачи в оставения от непознатия странен предмет. „Какво е това, по дяволите? — Беше висок двайсетина сантиметра и стоеше вертикално. Той се наведе към екрана и присви очи. — Не е възможно да е това, на което прилича!“

Докато бръснатият припряно се отдалечаваше и се изнизваше през източния портик, едно момченце, което стоеше наблизо, каза:

— Мамо, онзи човек изпусна нещо. — Детето тръгна към предмета, но ненадейно се закова на място и след един сякаш безкраен неподвижен миг посочи с ръчичка и нададе оглушителен писък.

Полицейският началник мигновено се втурна към изхода, като издаваше заповеди в движение:

— Съобщете на всички постове! Да намерят бръснатия с превръзката и да го задържат! ВЕДНАГА!

Изхвърча от контролния център и се затича по изтърканото стълбище, като взимаше по три стъпала наведнъж. На записа се виждаше, че бръснатият с превръзката излиза от Ротондата през източния портик. Следователно най-краткият път навън щеше да го преведе по коридора, ориентиран в посока изток — запад, който се намирал право напред.

„Мога да го изпреваря“.

Изкачи стълбището, излезе иззад ъгъла и плъзна поглед по смълчания коридор. В отсрещния край се разхождаше възрастна двойка, хваната за ръка. Наблизо един русокос турист със синьо сако четеше пътеводител и разглеждаше мозаечния таван пред Камарата на представителите.

— Извинете, господине! — извика Андерсън и се затича към него. — Да сте виждали мъж с бръсната глава и превръзка на ръката?

Туристът вдигна поглед от книгата си. На лицето му се изписа смущение.

— Мъж с бръсната глава и превръзка! — по-твърдо повтори полицаят. — Виждали ли сте го?

Човекът се поколеба, после хвърли нервен поглед към източния край на коридора.

— Хм... да. Струва ми се, че току-що притича покрай мен... към онова стълбище ей там. — И посочи.

Андерсън измъкна радиостанцията си и извика:

— До всички постове! Заподозреният е тръгнал към югоизточния изход. Насочете се натам! — Прибра радиостанцията и се втурна към изхода, като в движение извади пистолета си от кобура.

След трийсет секунди здраво сложеният рус мъж със синьо сако излезе от един спокоен изход от източната страна на Капитолия и потъна във влажната нощ. Усмихна се и вдиша с наслада хладния въздух.

„Преображение“.

Стана толкова лесно.

Само преди минута бързо беше изкуцукал от Ротондата, облечен във войнишко яке. Вмъкна се в една сумрачна ниша, хвърли якето и остана по синьото сако, което носеше отдолу. Преди да зареже вече ненужната дреха, измъкна от джоба ѝ руса перука и си я сложи. После се изправи, извади от сакото тънък пътеводител за Вашингтон и спокойно излезе от нишата с изискана походка.

„Преображение. Това е моята дарба“.

Докато смъртните му нозе го отвеждаха към очакващата го лимузина, Малах изпъна гръб, изправи се в целия си сто деветдесет и два сантиметров ръст и отметна рамене. Дълбоко си пое дъх и остави въздуха да изпълни дробовете му. Усети как крилете на татуирания върху гърдите му феникс широко се разтварят.

„Само да знаеха силата ми — помисли си той, като погледна към града. — Тази вечер ще завърша преobraжението си“.

Беше разиграл картите си в Капитолия изкусно, бе спазил всички древни правила. „Древната покана е отправена“. Даже още да не беше проумял тазвечерната си роля, Лангдън скоро щеше да го направи.

Също като базиликата „Св. Петър“, Ротондата в Капитолия винаги успяваше да изненада Робърт Лангдън. С разума си той знаеше, че залата е достатъчно голяма, за да побере спокойно Статуята на свободата, ала всеки път помещението някак си му се струваше по-голямо и просторно, отколкото очакваше, сякаш във въздуха има духове. Тази вечер обаче имаше само хаос.

Полицайте затваряха Ротондата и се опитваха да изтикат обърканите туристи навън. Момченцето още плачеше. Проблесна светкавица — някакъв турист снимаше ръката — и неколцина охранители моментално го задържаха, взеха му фотоапарата и го изведоха. Лангдън усети, че се движи като в транс в цялата тази бъркотия. Промъкваше се през тълпата и се приближаваше към ръката.

Дясната ръка на Питър Соломон стоеше изправена — равната повърхност на отрязаната китка беше забучена на шиш върху малка дървена стойка. Три от пръстите бяха свити в юмрук, а палецът и показалецът бяха изпънати и сочеха към високия купол.

— Всички назад! — извика един полицай.

Робърт вече се намираше достатъчно близо за да види кръвта, стекла се от китката и засъхнала върху дървената стойка. „Послесмъртните рани не кървят... което значи, че Питър е жив. — Не знаеше дали да изпитва облекчение, или гадене. — Ръката на Питър е била отрязана, докато още е бил жив?“ В гърлото му се надигна жлъчка. Помисли си за всички пъти, когато скъпият му приятел беше протягал същата тази ръка, за да се ръкува с него или топло да го прегърне.

За няколко секунди умът му остана абсолютно празен, като ненастроен телевизор, на чийто екран играят звездички. Първият ясен образ, който се появи, беше напълно неочакван.

„Корона... и звезда“.

Лангдън се приведе и се втренчи във върховете на палеца и показалеца на Питър. „Татуировки?“ Невероятно — изглежда, че

звярът, извършил тази мерзост, беше татуирал върху пръстите на жертвата си миниатюрни символи.

Върху палеца — корона. Върху показалеца — звезда.

„Невъзможно“. Умът му моментално регистрира двата символа и уголеми тази и без това ужасяваща гледка в нещо почти неземно. Символите се бяха появявали заедно много пъти в историята и винаги на едно и също място — на върха на пръстите. Това беше един от най-желаните и загадъчни образи на древния свят.

„Ръката на тайните“.

Образът вече рядко се срещаше, но в миналото беше символизиран могъщ призив за действие. Лангдън се помъчи да разбере гротескния артефакт, пред който стоеше. „Някой е направил Ръката на тайните от ръката на Питър?“ Невъобразимо. По традиция този образ се ваеше от камък и дърво или просто се рисуаше. Никога не беше чувал за Ръка на тайните от истинска плът. Самата идея му се струваше отвратителна.

— Господине? — чу се зад него гласът на един от охранителите. — Отдръпнете се, моля.

Робърт едва го чу. „Има още татуировки“. Въпреки че не виждаше върховете на трите свити пръста, знаеше, че и върху тях има изображения. Такава беше традицията. Общо пет символа. Символите на Ръката на тайните не се бяха променяли през хилядолетията... нито пък ръката имаше художествена цел.

„Тя всъщност е... покана“.

Внезапно го побиха тръпки, спомни си думите на мъжа, който го беше довел тук. „Това е поканата на живота ви“. В древни времена Ръката на тайните изпълнявала ролята на най-желаната покана на земята. Получаването на този образ означавало свята призовка за присъединяване към елитна група — онези, за които се твърдеше, че съхранявали тайната мъдрост на всички времена. Поканата била не само голяма чест, но и признак, че някой майстор те смята за достоен да получиш тази тайна мъдрост. „Ръката на майстора, протегната към посвещавания“.

— Господине. — Охранителят решително постави длан върху рамото му. — Незабавно се отдръпнете.

— Знам какво означава това — успя да произнесе Лангдън. — Мога да ви помогна.

— Незабавно! — отсече полицаят.

— Приятелят ми е в беда. Трябва да...

Усети, че яки ръце го повдигат и повеждат надалеч от ръката. Просто се остави да правят с него каквото искат... беше прекалено шокиран, за да протестира.

Току-що му бяха отправили официална покана. Някой го призоваваше да отключи мистичен портал, който да разкрие свят на древни загадки и тайни знания.

Но всичко това беше безумие.

„Бълнуване на побъркан“.

Лимузината на Малах се отдалечаваше на изток по Индипендънс Авеню. Една млада двойка на тротоара се вторачи през тъмните задни прозорци с надеждата да зърне някоя високопоставена личност.

„Само че аз седя отпред“ — усмихна се той.

Обичаше усещането за могъщество, което изпитваше, докато шофираше сам тази огромна кола. Нито един от другите му пет автомобили не можеше да му даде онова, от което се нуждаеше тази вечер — *гаранция* за анонимност. Пълна анонимност. Лимузините в този град се радваха на своеобразен негласен имунитет. „Посолства на колела“. Полицайте, които работеха около Капитолийския хълм, никога не бяха сигурни лимузината на кой властимащ могат да спрат по погрешка и затова просто предпочитаха да не рискуват.

Прекуси река Анакостия, навлезе в Мериленд и започна да усеща, че се приближава към Катрин, тласкан от привличането на съдбата. „Тази вечер съм призван да изпълня една втора задача... каквато не бях предвиждал“. Предишната нощ, когато Питър Соломон му разкри и последната си тайна, Малах научи за съществуването на тайна лаборатория, в която Катрин Соломон правела чудеса — и тези потресаващи открития щяха да променят света, ако някога станеха известни.

„Нейните проучвания ще разбулят истинската природа на всички неща“.

Столетия наред „най-големите умове“ на земята бяха пренебрегвали древните науки, бяха ги подигравали като суеверия на невежи и вместо това се бяха въоръжавали със самодоволен скептицизъм и смайващи нови технологии — уреди, които само ги бяха отдалечавали от истината. „Технологиите на всяко следващо поколение опровергават откритията на предишното“. И така бе продължавало през вековете. Колкото повече научаваше човек, толкова повече осъзнаваше колко малко знае.

В продължение на хилядолетия човечеството беше блуждало в мрака... ала сега, както гласеше пророчеството, щеше да настъпи промяна. След като се бяха скитали като слепци в историята, хората бяха стигнали до кръстопът. Този миг беше предсказан отдавна от древните текстове, от прастарите календари и даже от самите звезди. Датата беше съвсем конкретна и неумолимо се приближаваше. Щеше да я предшества мощен взрив на познание... блясък, който щеше да освети мрака и да даде на човечеството последен шанс да избегне бездната и да поеме по пътя на мъдростта.

„Аз съм тук, за да угася светлината — помисли Малах. — Това е моята роля“.

Съдбата го беше свързала с Питър и Катрин Соломон. Откритията на Катрин в ЦПСМ рискуваха да отворят шлюзовете на ново мислене, да поставят началото на нов Ренесанс. Ако бъдеха публикувани, те щяха да се превърнат в катализатор, който да вдъхнови човечеството да преоткрие изгубеното знание и така да придобие невъобразимо могъщество.

„Катрин е предопределена да запали този факел.

Аз съм предопределен да го стъпча“.

В пълния мрак на модула Катрин Соломон с опипване намери облицованата с олово външна врата на лабораторията, отвори я и се втурна в малкото преддверие. Пътуването през бездната ѝ отне само деветдесет секунди и все пак сърцето ѝ туптеше бясно. „Би трябвало за три години да съм свикнала“. Винаги изпитваше облекчение, когато напускаше чернотата на Модул 5 и влизаше в това чисто, добре осветено помещение.

„Кубът“ представляваше голяма кутия без прозорци. Вътрешните стени и таванът бяха изцяло покрити със здрава мрежа от изолирани с олово титанови влакна, което оставяше впечатление за гигантска клетка в бетонна обвивка. Помещението беше разделено с матирани плексигласови плоскости на отделни сектори — лаборатория, контролна зала, машинно отделение, тоалетна и малка научна библиотека.

Катрин енергично влезе в главната лаборатория. В светлото стерилно работно помещение лъщяха модерни измервателни уреди: двоен електроенцефалограф, фемтосекунден гребен, магнитооптичен капан и генератори на случайни събития.

Въпреки че ноетичната наука използваше свръхмодерна технология, самите открития бяха много по-мистични от студените машини, с чиято помощ се стигаше до тях. С получаването на поразителни нови данни, магията и митовете бързо се превръщаха в действителност и всичко това потвърждаваше изходната идеология на ноетиката за неизползвания потенциал на човешкия ум.

Началната теза изглеждаше съвсем проста: ние едва докосваме повърхността на умствените и духовните си възможности.

Експериментите в Института за ноетични науки (ИНН) в Калифорния и Принстънската лаборатория за изследване на инженерни аномалии (ПЛИИА) категорично доказваха, че ако бъде съответно фокусирана, човешката мисъл притежава способността да въздейства върху *физическата* маса и да я променя. Тези

експерименти не бяха забавни трикове като „огъване на лъжици“, а стриктно контролирани проучвания, които без изключение стигаха до еднакъв резултат: независимо дали го знаем, нашите *мисли* всъщност взаимодействат с физическия свят и водят до промени чак на субатомно равнище.

„Разумът господства над материята“.

В часовете след ужасяващите събития на 11 септември 2001-ва ноетичната наука извърши квантов скок напред. Четирима учени установиха, че когато уплашеният свят се обедини и съсредоточи в общата си скръб от тази трагедия, данните на трийсет и седем различни генератора на случайни събития по цялата земя изведнъж стават много *по-малко* случайни. Единството на това общо преживяване, сливането на милиони умове, някак си повлия върху произволната функция на тези машини, организира техните данни и въведе ред в хаоса.

Това поразително откритие като че ли намираше аналог в древната вяра в „космически разум“ — гигантско сливане на човешки намерения, способно реално да взаимодейства с физическата материя. Проучванията на масовите медитации и молитви с помощта на генератори на случайни събития неотдавна бяха дали подобни резултати и залегнаха в основата на твърдението, че *човешкият разум*, както го описваше ноетистката Лин Мактагарт, е субстанция, съществуваща *извън* границите на тялото... сложно организирана енергия, способна да променя физическия свят. Катрин остана очарована от книгата на Мактагарт „Експериментът с намерението“^[1] и нейното глобално проучване, базирано в интернет — theintentionexperiment.com, — целящо да определи как влияе върху света човешкото намерение. Интереса ѝ бяха привлекли още няколко прогресивни публикации.

Стъпилите на тази основа изследвания на Катрин Соломон бяха продължили напред и доказаха, че „фокусираната мисъл“ влияе буквално върху *всичко* — върху скоростта на растеж на растенията, върху посоката, в която плуват рибите в аквариума, върху начина, по който се делят клетките в петри, върху синхронизирането на независими автоматични системи и химическите реакции в човешкото тяло. Умът променяше дори кристалната структура на новообразуващо се твърдо тяло — тя беше създавала прелестно симетрични ледени

кристали, като прещасаше нежни мисли към чаша с постепенно замръзваща вода. Колкото и невероятно да звучеше, *обратното* също беше вярно. Когато прати към водата негативни мисли, ледените кристали замръзнаха в хаотични, начупени форми.

„Човешката мисъл буквално може да преобразява физическия свят“.

Колкото по-смели ставаха експериментите на Катрин, толкова по-смайващи резултати получаваше. Работата ѝ в тази лаборатория доказваше извън всякакво съмнение, че „господството на разума над материята“ не е просто някаква си спиритуалистична мантра за самопомощ. Умът притежаваше способността да променя състоянието на самата материя. Нещо повече, той можеше да подтиква физическия свят да се движи в конкретна посока.

„Ние сме господари на нашата вселена“.

Катрин беше установила, че самите елементарни частици се появяват и престават да съществуват единствено заради нейното *намерение* да ги наблюдава. Хайзенберг още преди десетилетия бе загатнал за този факт, който сега се превръщаше във фундаментален принцип на ноетичната наука. По думите на Лин Мактагарт, „Живият разум по някакъв начин е онова влияние, което превръща *възможността* за нещо в нещо *реално*. Най-същественният елемент в създаването на нашата вселена е разумът, който го наблюдава“.

Най-удивителната страна от работата на Катрин обаче беше откритието, че способността на ума да въздейства върху физическия свят може да се *развива* чрез практика. Намерението представляваше *усвояващо* се умение. Подобно на медитацията, овладяването на истинската сила на „мисълта“ изискваше упражнения. Нещо повече — някои хора се раждаха по-умели от други. И през вековете неколцина бяха станали истински майстори.

„Това е липсващото звено между модерната наука и древния мистицизъм“.

Беше го научила от брат си и сега, когато мислите ѝ отново се насочиха към него, я обзе още по-силна тревога. Тя отиде в библиотеката и надникна вътре. Никой.

Това помещение беше малка читалня — две кресла, дървена маса, два лампиона и махагонови лавици, побиращи около петстотин тома. Катрин и Питър бяха донесли тук любимите си книги —

публикации във всякакви области, от физика на елементарните частици до древен мистицизъм. Колекцията им постепенно се превърна в еkleктична смесица от ново и старо... супермодерно и историческо. Повечето книги на Катрин носеха заглавия от рода на „Квантов разум“, „Новата физика“ и „Принципи на невробиологията“. Тези на брат ѝ носеха по-стари, по-езотерични наименования — „Кибалион“, „Зохар“, „Танцуващите майстори на Ву Ли“ и превод на шумерски плочки от Британския музей.

„Ключът към нашето научно бъдеще е скрит в миналото ни“ — често казваше Питър. Отдал живота си на историята, естествените науки и мистицизма, той пръв насърчи Катрин да разшири естественонаучното си университетско образование със знания за ранната херметическа философия. Тя беше едва деветнайсетгодишна, когато брат ѝ запали интереса ѝ към връзката между модерната наука и древния мистицизъм.

— Я ми кажи, Кейт, какви книги по теоретична физика четат днес студентите в Йейл? — попита я брат ѝ, когато се беше прибрала у дома за ваканцията през втората година от следването си.

Бяха в преливащата им от книги семейна библиотека и Катрин изрецитира дългия списък със задължителна литература.

— Внушително. — Питър цъкна с език. — Айнщайн, Бор и Хокинг са съвременни гении. Не четете ли обаче нещо по-старо?

Тя се почеса по главата.

— Нещо като... Нютон ли имаш предвид?

Брат ѝ се усмихна.

— Давай нататък. — Двайсет и седем годишният Питър вече имаше изградена репутация в научния свят и двамата обожаваха тези шеговити интелектуални двубои.

„По-старо от Нютон? — Главата ѝ се напълни с далечни имена като Птолемей, Питагор и Хермес Трисмегист. — Днес никой не чете такива неща“.

Брат ѝ прокара показалец по дългата лавица с напукани кожени подвързии и прашни стари томове.

— Научната мъдрост на древните е изумителна... съвременната физика чак *сега* започва да я разбира.

— Питър, вече си ми казвал, че египтяните са познавали лоста и скрипеца много преди Нютон и че ранните алхимици могат да се

сравняват с модерната химия, но какво от това? Съвременните физически концепции биха били непонятни за древните.

— Кои например?

— Ами... например *теорията за сдвояването*! — Проучванията на елементарните частици вече категорично бяха доказали, че цялата материя е взаимосвързана... преплетена в обща мрежа... нещо като универсална цялост. — Да не искаш да ме убедиш, че древните просто са си седели и са обсъждали теорията за *сдвояването*?

— Определено! — заяви Питър и отметна дългия си тъмен перчем от очите си. — Сдвояването е в основата на прастарите вярвания. Наименованията му са древни като самата история... „дармака“, „тао“, „браман“. Всъщност най-старият духовен стремеж на човека е бил да проумее, да усети взаимовръзката си с всички неща. Винаги е искал да стане „едно“ с вселената... да постигне състояние на единение. — Брат ѝ повдигна вежди. — Съвременната английска дума за „изкупление“, „atonement“, всъщност произлиза от „at-onement“, което означава „стремеж към единение“. До ден-дневен юдеите и християните се стремят към изкупление... макар повечето да сме забравили, че всъщност целта ни е „единение“.

Катрин въздъхна — тя пък забравила колко трудно се спори с човек, притежаващ толкова солидни познания по история.

— Добре, само че това са общи приказки. Аз имам предвид *конкретни* физически понятия.

— Тогава *наистина* бъди конкретна. — Проницателните му очи я предизвикваха.

— Хм, какво ще кажеш за нещо съвсем просто, например *поляритета* — равновесието плюс/минус на субатомно равнище. Древните явно не са разби...

— Почакай! — Питър измъкна голям пращен том и го тупна на масата. — Съвременният поляритет не е нищо друго, освен „двойния свят“, описан от Кришна в Бхагават-гита преди повече от две хиляди години. В още десетина книги в тази библиотека, например в Кибалион, се говори за бинарни системи и противоположни сили в природата.

Катрин не беше убедена.

— Добре, но ако говорим за съвременни открития на субатомно равнище, например Хайзенберговия принцип на неопределеността...

— Тогава трябва да погледнем *тук* — прекъсна я брат ѝ, отиде в дъното на дългата лавица и извади нова книга. — Свещените хиндуистки ведически писания, известни като Упанишади. — Той тежко пусна тома върху предишния. — Хайзенберг и Шрьодингер са *изучавали* този текст и признават, че им е помогнал да формулират някои от теориите си.

Двубоят продължи още няколко минути и купчината прашни книги на масата продължи да расте. Накрая Катрин безпомощно разпери ръце.

— Добре! Ти доказва тезата си, но аз искам да уча модерна *теоретична* физика. Бъдещето на науката! Много се съмнявам, че Кришна или Вяса^[2] имат какво да кажат за теорията на суперструните и многоизмерните космологични модели.

— Права си. Няма. — Брат ѝ замълча за миг и по устните му плъзна усмивка. — Щом споменавах теорията за суперструните... — Той отново се приближи до лавицата. — Значи говориш за *тази* книга тук. — Измъкна един огромен, подвързан в кожа том и го стовари върху масата. — Този превод на оригиналния средновековен арамейски текст е направен през тринайсети век.

— Теорията на суперструните през тринайсети век?! — Нямах намерение да му се върже. — Я стига!

Теорията на суперструните беше съвсем нов космологичен модел. Той се основаваше на най-съвременни научни наблюдения и предполагаше, че многоизмерната вселена няма *три...* а *десет* измерения, които си взаимодействат като резониращите струни на цигулка.

Катрин изчака, докато брат ѝ отвори книгата, прегледа богато украсеното съдържание и после прелисти страниците в самото начало.

— Прочети това. — Той посочи избелелия текст и някакви диаграми.

Момичето послушно се подчини. Преводът звучеше архаично и се четеше много трудно, но за нейно пълно изумление, текстът и чертежите ясно обрисуваха *абсолютно* същата картина, за каквато се говореше и в модерната теория на суперструните — десетизмерна вселена с резониращи струни. Тя продължи да чете, после изведнъж ахна.

— Божичко, тук дори се посочва, че шест от измеренията са свързани и функционират като едно?! — Катрин уплашено отстъпи назад. — *Какво е това?*

Питър се ухили.

— Нещо, което, надявам се, някой ден ще прочетеш. — Той прелисти на титулната страница, където можеха да се прочетат разкошно орнаментирани думи:

„Пълният Зохар“.

Въпреки че никога не беше чела Зохар, Катрин знаеше, че това е главният текст на ранния еврейски мистицизъм. Някога бяха вярвали, че притежава невъобразима сила, и затова до него бяха имали достъп само най-ерудитаните равини.

Тя погледна книгата.

— Значи ранните мистици са знаели, че тяхната вселена има десет измерения, това ли искаш да кажеш?

— Точно така. — Питър посочи нарисуваните на страницата десет свързани помежду си кръга, наречени „сефирот“. — Терминологията явно е езотерична, обаче физиката е на най-високо равнище.

Катрин не знаеше какво да отговори.

— Но... тогава защо не я изучават повече хора?

Брат ѝ се усмихна.

— *Ще* я изучават.

— Не разбирам.

— Ние сме родени в прекрасно време, Катрин. Настъпва промяна. Човекът е на прага на нова епоха и ще започне да обръща поглед назад към природата, към старото... към идеите в книги като Зохар и други древни текстове от целия свят. Могъщата истина притежава собствено привличане и в крайна сметка връща хората при себе си. Ще дойде ден, когато съвременната наука ще започне сериозно да изучава мъдростта на древните... и в този ден човечеството ще започне да намира отговори на големите въпроси, които все още му убягват.

Същата вечер Катрин жадно започна да чете древните текстове на брат си и скоро се увери, че е прав. „Научните познания на древните са невероятни“. Съвременната наука всъщност не правеше нови открития, а просто преоткриваше стари. Изглежда, че някога

човечеството бе разбирало истинската природа на вселената... ала я беше загърбило... и забравило.

„Модерната физика може да ни помогне да си я припомним!“ И това се превърна в нейна житейска мисия — да използва модерната наука, за да преоткрие изгубената мъдрост на древните. Мотивите ѝ не се изчерпваха с вълнението от научното откритие. Зад всичко стоеше убеждението ѝ, че светът се *нуждае* от това познание... днес повече от всякога.

Видя бялата престилка на брат си да виси до нейната в дъното на лабораторията и инстинктивно извади телефона си, за да провери дали не е получила съобщение. Нищо. В паметта ѝ отново отекна глас. „Онова, което според брат ви е скрито във Вашингтон... Може да бъде намерено. Понякога легендите, които съществуват векове... не съществуват безпричинно“.

— Не — каза Катрин високо. — Това не е възможно.

Понякога легендата си беше просто легенда.

[1] Издание на „Бард“, 2009 — Б.ред. ↑

[2] Легендарна фигура в хиндуизма, записал Ведите и Пураните, автор на „Махабхарата“. — Б.пр. ↑

Докато се връщаше към Ротондата, шефът на охраната на Капитолия Трент Андерсън фучеше от ярост заради провала на хората си. Един от полицаите току-що беше намерил превръзка и войнишко яке в ниша при източния портик.

„Оня проклетник се е изнизал!“

Андерсън вече беше пратил групи да прегледат видеозаписите от външните камери, но докато откриеха нещо, онзи отдавна щеше да е избягал.

В Ротондата положението бе овладяно по начина, по който можеше да се очаква. И четирите входа бяха затворени с възможно най-невинния метод за сдържане на тълпи, с който разполагаха — кадифено въже, извиняващ се охранител и надпис „ЗАЛАТА ВРЕМЕННО Е ЗАТВОРЕНА ЗА ПОЧИСТВАНЕ“. Десетината свидетели бяха в източния край на помещението и полицаи събираха джииесемите и фотоапаратите им — на Андерсън най-малко му трябваше някой от тези хора да прати направена с мобилен телефон снимка в Си Ен Ен.

Един от задържаните свидетели, висок тъмнокос мъж със спортно сако от туид, се опитваше да се откъсне от групата, за да разговаря с началника на охраната, и водеше разгорещена дискусия с полицаите.

— Ще поговоря с него след малко — извика Андерсън на хората си. — Засега, моля, задръжте всички в главното фоайе, докато приключим тук.

После насочи вниманието си към ръката в центъра на залата. „Боже мой“. През петнайсетгодишната си служба в охраната на Капитолия беше виждал някои наистина странни неща. Ала нищо подобно на това.

„Дано криминалистите пристигнат бързо и разкарат това нещо от сградата ми“.

Андерсън се приближи и видя, че окървавената ръка е набучена на шиш върху дървена стойка, за да стои изправена. „Дърво и плът — помисли си. — Невидими за детекторите“. От метал беше само големият златен пръстен. Реши, че бижутото или е било проверено с ръчен детектор, или заподозреният просто го е смъкнал от мъртвия пръст и го е представил за свое.

Началникът на охраната приклепна до ръката. Наглед бе на шейсетинагодишен мъж. Пръстенът беше с някакъв декоративен печат с двуглава птица и числото 33. Не му бе познат. Вниманието му обаче привлякоха миниатюрните татуировки на върховете на палеца и показалеца.

„Изродщина“.

— Господин началник? — Един от охранителите припряно се приближи и му подаде телефон. — Търсят ви. Току-що прехвърлиха обаждането от централата.

Андерсън го изгледа така, сякаш е полудял, и изсумтя:

— В момента имам работа.

Човекът беше пребледнял. Затисна джиесема с длан и прошепна:

— От ЦРУ.

Андерсън ахна. „В ЦРУ вече са научили?!“

— Обаждат се от тяхната Служба за сигурност.

Шефът на охраната се вцепени. „Мамка му!“ Смутено погледна телефона в ръката на подчинения си.

В огромния вашингтонски океан от разузнавателни институции Службата за сигурност на ЦРУ представляваше нещо като Бермудски триъгълник — тайнствена и коварна зона, от която по възможност се пазеха всички, запознати със съществуването ѝ. СЗС привидно беше създадена временно с една-единствена странна цел — да шпионира самото ЦРУ. Подобно на могъщ вътрешен отдел, СЗС следеше всички служители на Управлението за незаконни дейности: например злоупотреба със средства, продажба на тайни, кражба на секретни технологии и прилагане на забранени методи за мъчение.

„Архишпионинът сред шпионите в Америка“.

СЗС разполагаше с картбланш по всички въпроси, засягащи националната сигурност, и имаше дълги и могъщи ръце. Андерсън си нямаше представа защо се интересуват от инцидента в Капитолия, нито как са научили толкова скоро. Но пък се говореше, че СЗС има

очи навсякъде. Спокойно можеше и да получават директен сигнал от неговите видеокамери. Този случай по никакъв начин не би трябвало да влиза в задълженията на Службата, но пък моментът на обаждането бе прекалено голямо съвпадение, за да се отнася за нещо друго освен за отрязаната ръка.

— Господин началник? — Охранителят му подаваше телефона като горещ картоф. — Трябва да отговорите веднага. Обажда се... — Той млъкна и безмълвно произнесе двете срички: — СА-ТО.

Андерсън го изглежда с присвити очи. „Сигурно се майтапиш. — Усети, че дланите му се изпотяват. — Сато лично да се занимава с това?!“

Повелителката на Службата за сигурност, директор Иноуе Сато, беше легенда в разузнавателните среди. Родена зад оградата на създаден след Пърл Харбър концентрационен лагер за японци в Мансанар, щата Калифорния, тя така и не бе забравила ужасите на войната и рисковете от недостатъчно развитото военно разузнаване. Издигнала се до един от най-секретните и могъщи постове в американската разузнавателна система, Сато се беше доказала като безкомпромисна патриотка и страховит враг за всеки, който се изправи насреща ѝ. Рядко я виждаха, ала всички се бояха от нея — директорката на СЗС пореше дълбоките води на ЦРУ като морско чудовище, изплуващо само за да погълне плячката си.

Андерсън само веднъж се беше срещал лице в лице с нея и споменът за студените ѝ черни очи му стигаше, за да се радва, че ще води разговора по телефона.

Взе джиесема и го вдигна към ухото си.

— Директор Сато — колкото може по-дружелюбно каза шефът на capitoлийската охрана. — Тук началник Андерсън. С какво мога...

— Във вашата сграда се намира един човек, с когото трябва да разговарям незабавно. — Гласът на директорката на СЗС не можеше да се сбърка с никой друг — като едър пясък, стържещ по черна дъска. След операция от рак на гърлото Сато имаше изключително дразнеща интонация, която вървеше в комплект с отвратителен белег на шията. — Искам веднага да го откриете.

„Това ли е всичко? Искане да ѝ потърся някого, така ли?“ Андерсън изведнъж се обнадееди, че моментът на обаждането може би все пак е чисто съвпадение.

— Кого търсите?

— Казва се Робърт Лангдън. Смятам, че в момента се намира във вашата сграда.

„Лангдън ли?“ Името му звучеше смътно познато, ала не можеше да си спомни откъде. Зачуди се дали Сато знае за ръката.

— Точно сега съм в Ротондата, но тук има никакви туристи... изчакайте. — Той отпусна джиесема и извика към групата: — Ей, хора, някой от вас да се казва Лангдън?

След кратко мълчание откъм туристите се чу дълбок глас:

— Да, аз съм Робърт Лангдън.

„Сато знае всичко“. Андерсън проточи шия в опит да види кой се е обадил.

От групата се отдели същият мъж, който преди малко се бе опитвал да се добере до него. Изглеждаше измъчен... и някак си познат.

Началникът вдигна телефона до ухото си.

— Да, господин Лангдън е тук.

— Свържете ме с него — дрезгаво нареди Сато.

Андерсън въздъхна. „По-добре той, отколкото аз“.

— Момент. — И махна на мъжа да дойде при него.

Когато Лангдън се приближи, Андерсън изведнъж разбра защо името му звучи познато. „Съвсем наскоро четох една статия за него. Какво прави тук, по дяволите?“

Въпреки високия ръст и атлетичното телосложение на Лангдън шефът на охраната на Капитолия не видя студената жилавост, каквато очакваше от човек, прочут с това, че е оцелял след взрив във Ватикана и преследване в Париж. „Тоя приятел е избягал от френската полиция... по мокасини?“ По-скоро приличаше на човек, когото би могъл да види да чете Достоевски край камината в кампуса на някой престижен университет.

— Господин Лангдън? — Той го пресрещна по средата на пътя.

— Аз съм началник Андерсън. Ръководя охраната на комплекса. Търсят ви по телефона.

— Мен ли? — Мъжът го погледна тревожно и неуверено със сините си очи.

Андерсън му протегна джиесема.

— От Службата за сигурност на ЦРУ.

— Никога не съм чувал за нея.

Началникът се усмихна злокобно.

— Е, *те* пък са чували за *вас*.

Лангдън вдигна телефона до ухото си.

— Да?

— Робърт Лангдън? — рязко прозвуча гласът на директор Сато по миниатюрния говорител, достатъчно високо, та Андерсън да го чуе.

— Да?

Шефът на охраната се приближи, за да слуша какво казва Сато.

— Аз съм директор Иноуе Сато, господин Лангдън. В момента се опитвам да овладее кризисна ситуация и смятам, че вие имате информация, която може да ми помогне.

На лицето на Лангдън се изписа обнадеещо изражение.

— С Питър Соломон ли е свързано? Знаете ли къде е?

„Питър Соломон ли?“ Андерсън се почувства в пълно неведение.

— В момента аз задавам въпросите, професор Лангдън — отсече Сато.

— Питър Соломон е в много голяма беда — възкликна Робърт. — Някакъв побъркан току-що...

— Извинете — отрязва го директорката.

Андерсън потръпна. „Грешен ход. — Само цивилен можеше да допусне грешката да прекъсне въпросите на висш служител на ЦРУ. — Лангдън не трябваше ли да е по-интелигентен?“

— Слушайте ме внимателно — продължи Сато. — Докато ние с вас разговаряме, страната е пред криза. Съобщиха ми, че вие имате информация, която може да ми помогне да я предотвратя. Ще ви попитам пак. Каква информация имате?

Лангдън се смути.

— Нямам представа за какво говорите. Единствената ми грижа е да открия Питър й...

— Значи нямате представа, така ли? — не му повярва Сато.

Андерсън видя, че Лангдън се наежва.

— Не, господин директор. Нямам абсолютно никаква представа, по дяволите!

Шефът на охраната отново потрепери. „Лошо. Лошо. Лошо“. Робърт Лангдън току-що беше допуснал грешка, която щеше да му

струва скъпо. Дрезгавият глас на Сато явно го бе подвел да смята, че директорът на СЗС е мъж...

Невероятно — в този момент Андерсън разбра, че вече е късно. За негово удивление директор Сато току-що се беше появила в отсрещния край на Ротондата и бързо се приближаваше зад Лангдън. „Сато е в сградата! — Началникът затаи дъх и се приготви за сблъсък. — Лангдън изобщо не подозира“.

Директорката се приближаваше, притиснала телефон до ухото си. Черните ѝ очи бяха впити в гърба на събеседника ѝ като два лазера.

Лангдън гневно стискаше джиесема на началника на охраната и се ядосваше все повече.

— Съжалявам, господин директор, но не мога да чета мислите ви — отсече ученият. — Какво искате от мен?

— Какво искам от вас ли? — Стържещият глас изпраща от телефона, дрезгав и кух като на умиращ с болно гърло.

В същия момент Лангдън усети потупване по рамото, обърна се и погледът му беше притеглен надолу... право към лицето на дребна японка. Жената имаше яростно изражение, покрита с петна кожа, оредяваща коса, пожълтели от тютюн зъби и смущаващ бял белег напъряко през гърлото. Държеше във възлестата си ръка джиесем и когато устните ѝ се раздвижиха, Робърт чу същия дрезгав глас като по телефона.

— Какво искам от вас ли? — повтори директорката, затвори хладнокръвно джиесема си и го изгледа свирепо. — Първо, престанете да ме наричате „господин“.

Лангдън я зяпаше невярващо.

— Госпожо... извинявам се... връзката беше лоша и...

— Нищо ѝ нямаше на връзката, професор Лангдън. И освен това изобщо не понасям тъпи приказки.

Директор Иноуе Сато имаше страховит вид — жена-ураган, висока по-малко от метър и петдесет. Тънка като клечка, тя имаше грубо изсечено лице и страдаше от дерматологичното заболяване витилиго, което придаваше на осеяната ѝ с петна кожа вид на покрит с лишеи гранит. Измачканият ѝ син костюм с панталон висеше на мършавото ѝ тяло като чувал, а отворената блуза с нищо не скриваше белега на гърлото ѝ. Сътрудниците ѝ бяха забелязали, че единственото подобие на физическа суета при Сато се изразява в скубане на доста гъстите ѝ мустаци.

Иноуе Сато ръководеше Службата за сигурност на ЦРУ над десет години. Имаше свръхвисок коефициент за интелигентност и вледеняващо точен инстинкт, комбинация, която ѝ внушаваше самоувереност и я правеше ужасяваща за всеки, неуспял да изпълни невъзможното. Не я повали даже диагнозата „агресивен рак на гърлото в последен стадий“. Битката ѝ струваше един месец отпуска, половината ѝ ларинкс и една трета от теглото ѝ, но тя се върна на работа, сякаш не се е случило нищо. Иноуе Сато като че ли беше непобедима.

Робърт Лангдън подозираше, че не е първият, който я е помислил за мъж по телефона, ала директорката продължаваше гневно да се взира в него с черните си очи.

— Отново ви поднасям извиненията си, госпожо — рече той. — Все още се мъча да се ориентирам в ситуацията — човекът, който твърди, че е хванал Питър Соломон, ме примамва да дойда във Вашингтон тази вечер. — Ученият извади факса от джоба на самото си. — Ето какво получих от него днес сутринта. Записах номера на самолета, който ми прати той, тъй че, ако се обадите във Федералната въздухоплавателна администрация и проследите...

Сато стрелна нагоре малката си ръка, грабна листа и го пхна в джоба си, без дори да го разгъне.

— Аз ръководя това следствие, професор Лангдън, и докато не ми кажете това, което ме интересува, предлагам да не говорите, ако не се обръщат към вас.

Рязко се завъртя към шефа на охраната.

— Началник Андерсън, бихте ли ми казали какво става тук, по дяволите? — И се приближи плътно до него и го погледна с черните си очички. — Охранителят на източния вход ми съобщи, че сте намерили на пода човешка ръка. Вярно ли е?

Андерсън отстъпи настрани и ѝ показа отрязаната ръка в центъра на залата.

— Да, госпожо, само преди няколко минути.

Директорката хвърли поглед към ръката, сякаш е някаква захвърлена дрипа.

— Обаче не ми го споменахте, когато ви се обадох.

— Ами... помислих, че знаете.

— Не ме *лъжете*.

Той се сви под погледа ѝ, ала гласът му остана уверен.

— Положението е овладяно, госпожо.

— Много се съмнявам — също толкова уверено заяви Сато.

— Скоро ще пристигнат криминалистите. Онзи, който го е направил, може да е оставил пръстови отпечатьци.

Японката скептично поклати глава.

— Мисля, че щом някой е бил достатъчно умен, за да мине през контролния ви пункт с отрязана човешка ръка, сигурно ще е достатъчно умен и да не остави отпечатьци.

— Може и да сте права, но съм длъжен да проверя.

— Всъщност ви освобождавам от задълженията ви, считано от този момент. Със случая се заемам аз.

Андерсън се вцепени.

— Това не е точно в юрисдикцията на СЗС, нали?

— Напротив, това е въпрос на национална сигурност.

„Ръката на Питър ли? — удиви се Лангдън, докато смаяно ги слушаше. — Въпрос на национална сигурност?“ Усещаше, че настойчивото му желание да открие приятеля си не се вписва в намеренията на Сато. Директорката явно беше на съвсем друга страница.

Андерсън също изглеждаше озадачен.

— Въпрос на национална сигурност ли? При цялото ми уважение, госпожо...

— Когато за последен път проверявах, бях с по-висок ранг от вас — прекъсна го тя. — Съветвам ви да правите точно каквото ви кажа, при това без никакви възражения.

Началникът на охраната кимна и мъчително преглътна.

— Не трябва ли обаче поне да вземем отпечатьци от пръстите, за да потвърдим, че това наистина е ръката на Питър Соломон?

— Аз мога да го потвърдя — намеси се Лангдън. Призляваше му от увереността, която изпитваше. — Познавам неговия пръстен... и ръката му. — Той замълча за миг. — Само че татуировките са нови. Някой ги е направил съвсем наскоро.

— Моля? — За пръв път от появата си Сато изглеждаше смутена. — Ръката е *татуирана*, така ли?

Професорът кимна.

— Корона на върха на палеца и звезда — на показалеца.

Директорката извади очилата си, отиде при отрязаната ръка и почна да обикаля около нея като акула.

— Освен това, въпреки че другите три пръста не се виждат, съм сигурен, че и техните върхове са татуирани — прибави Робърт.

Тези думи явно заинтригуваха Сато и тя даде знак на Андерсън.

— Бихте ли погледнали върховете на другите три пръста?

Началникът на охраната приклепна до ръката, като внимаваше да не я докосне, опря буза в пода и надзърна нагоре под свитите пръсти.

— Той е прав, госпожо. И на трите пръста има татуировки, въпреки че не виждам какво...

— Слънце, фенер и ключ — уверено заяви Лангдън.

Сато вече окончателно се обърна към него и го измери с очички.

— И откъде знаете с такава точност?

Той отговори твърдо на погледа ѝ.

— Човешката ръка с такива знаци на върховете на пръстите е много древен образ. Известен е като Ръката на тайните.

Андерсън го изгледа невярващо.

— Това нещо даже си има *име*?!

— Това е един от най-тайните образи в древния свят.

Директорката на СЗС килна глава.

— Тогава може ли да попитам какво прави това нещо наред
вашингтонския Капитолий, по дяволите?

На Лангдън му се прииска да се събуди от този кошмар.

— По традиция, госпожо, този образ се използва като покана.

— Покана... за какво?

Той сведе поглед към символите върху отрязаната ръка на
приятеля си.

— Векове наред Ръката на тайните е служила като мистична
призовка. По същество това е покана за получаване на скрити знания
— тайна мъдрост, известна само на малоброен елит.

Сато скръсти тънките си ръце и се вторачи в него с
мастиленочерните си очи.

— Е, професор Лангдън, за човек, който твърди, че си няма и
представа защо е тук... засега се справяте доста добре.

Катрин Соломон облече бялата си престилка и започна обичайния си ритуал, както при всяко свое идване в лабораторията — нейните „визитации“, както ги наричаше брат й.

Като нервен родител, наглеждащ спящо бебе, тя надникна в машинното отделение. Водородната горивна клетка работеше равномерно. Всички допълнителни резервоари лежаха стабилно върху стойката си.

Катрин продължи по коридора към залата за съхранение на информация. Както винаги, двете холографски устройства спокойно бръмчаха в отсека с контролирана температура. „Всичките ми проучвания“, помисли си тя, загледана през осемсантиметровото противоударно стъкло. За разлика от големите си колкото хладилник предшественици, холографските запамятаващи устройства повече приличаха на лъскави стереоуредби, поставени върху стълбовидни пиедестали.

Двата холографски диска в лабораторията бяха синхронизирани и абсолютно еднакви. Те служеха за подсигуряване и пазеха идентични копия на работата й. Повечето правила за съхраняване на информация препоръчваха допълнителна подсигуряваща система на друго място в случай на земетресение, пожар или кражба, но Катрин и Питър се бяха разбрали, че запазването на тайната е от първостепенна важност. Щом тази информация напуснеше сградата, за да бъде съхранена във външен сървър, вече не можеха да са сигурни, че ще остане конфиденциална.

Останала доволна, че всичко е наред, тя тръгна обратно по коридора. Докато завиваше зад ъгъла обаче, забеляза нещо неочаквано в отсрещния край на лабораторията. „Какво е това, за бога?“ От цялото оборудване се отразяваше приглушено сияние. Катрин припряно отиде да погледне и с изненада установи, че иззад плексигласовата стена на контролната зала прониква светлина.

„Дошъл е“. Тя се втурна нататък, стигна до вратата на залата и рязко я отвори.

— Питър!

Пълната жена, която седеше на терминала, подскочи.

— Господи, Катрин! Уплаши ме!

Триш Дън, единственият друг човек, когото братът и сестрата допускаха тук, беше метасистемен анализатор и рядко работеше през уикенда. Двайсет и шест годишната червенокоса специалистка по моделиране на данни беше подписала декларация за неразгласяване на информация, достойна за КГБ. Тази вечер явно работеше на плазмената стена, грамаден плосък екран, който приличаше на монитор от центъра за контрол на полетите на НАСА.

— Извинявай — каза Триш. — Не знаех, че вече си дошла. Опитвах се да приключа, преди с брат ти да се появите.

— Разговаряла ли си с него? Закъснява и не отговаря на телефона си.

Младата жена поклати глава.

— Басирам се, че още се чуди как се работи с оня нов айфон, дето му го подари.

Катрин оцени чувството ѝ за хумор; самото присъствие на Триш ѝ даде една идея.

— Всъщност се радвам, че си тук. Навярно ще можеш да ми помогнеш за нещо, ако не възразяваш.

— Каквото и да е, сигурна съм, че е по-интересно от футбола.

Катрин дълбоко си пое дъх, за да успокои мислите си.

— Не знам точно как да го обясня, но днес чух една необикновена история...

Триш Дън не знаеше каква история е чула Катрин Соломон, ала очевидно страшно я беше разстроила. Обикновено спокойните сиви очи на шефката ѝ изглеждаха разтревожени и от влизането си в помещението три пъти бе отмятала кичури коса зад ушите си — нервен „признак“, както му казваше Триш. „Блестяща изследователка. Слаба покерджийка“.

— Тази история ми звучи като измислица... като стара легенда.

— Катрин замълча за миг и за пореден път пхна кичур коса зад ушите

си.

— И все пак?

По-възрастната жена въздъхна.

— И все пак днес научих от сигурен източник, че легендата е истина.

— Добре... — „Накъде клони всъщност?“

— Ще разкажа всичко на брат ми, но ми се струва, че преди това ти можеш да ми помогнеш да хвърля известна светлина върху случая. Бих искала да знам дали тази легенда е била потвърждавана някъде другаде в миналото.

— Изобщо в миналото ли?

Катрин кимна.

— Където и да е по света, на какъвто и да е език, по което и да е време.

„Странна молба, но определено изпълнима“ — помисли Триш. Преди десет години това нямаше да е възможно. Днес обаче, при наличието на интернет и с дигитализирането на големите библиотеки и музеи по света, целта на Катрин можеше да се изпълни с помощта на сравнително проста търсачка, снабдена с модули за превод, и с няколко точно подбрани ключови думи.

— Няма проблем — отвърна Триш. В много от научните книги в лабораторията имаше откъси на древни езици и Катрин често я молеше да пише специализирани модули за оптично разпознаване на текст и превод. Триш вероятно беше единствената метасистемна специалистка на света, създава модули за превод от древнофризийски, маекски и акадски.

Модулите щяха да помогнат, но номерът със създаването на ефективна търсеща машина се състоеше в избора на точните ключови думи. „Уникални, само че не прекалено ограничаващи“.

Катрин явно изпреварваше Триш с една крачка и вече нахвърляше подходящи ключови думи върху лист хартия. Беше написала десетина, когато спря, замисли се за миг и надраска още няколко.

— Добре — въздъхна накрая тя и ѝ подаде листа.

Триш го прегледа и се ококори. „Що за щура легенда?!“

— Нима искаш да търся *всички* тия ключови изрази? — Една от думите дори не ѝ беше позната. „Това изобщо на английски ли е?“ —

Наистина ли смяташ, че ще ги открием всички на едно място? Дословно?

— Да опитаме.

По-младата жена щеше да каже „невъзможно“, само че тази дума беше забранена в лабораторията. Катрин я смяташе за опасна психическа нагласа в област, която често преобразуваше измамните предубеждения в доказани истини. Триш Дън сериозно се съмняваше, че тяхното търсене ще попадне в тази категория.

— След колко време ще имаме резултати? — попита шефката ѝ.

— Трябват ми няколко минути, за да напиша търсачката и да я стартирам. После още петнайсетина, докато машината се изчерпа.

— Толкова бързо?

Триш кимна. На традиционните търсачки често им трябваше цял ден, за да обиколят виртуалната вселена, да открият нови документи, да смелят съдържанието им и да го прибавят към база данните си. Само че тя нямаше да напише такава търсачка.

— Ще напиша програма, наречена „делегатор“ — поясни метасистемната анализаторка. — Не е съвсем законна, обаче е бърза. По същество програмата нарежда на чужди търсачки да вършат нашата работа. Повечето бази данни имат вградена търсеща функция — библиотеки, музеи, университети, държавни институции. Затова ще напиша програма, която ще издири *техните* търсачки, ще им прехвърли твоите ключови думи и ще ги накара да ги търсят. Така ще използваме капацитета на хиляди търсещи машини, работещи едновременно.

Това явно впечатли Катрин.

— Паралелна обработка.

„Вид метасистема“.

— Ще те повикам, ако открия нещо.

— Благодаря. — Катрин я потупа по гърба и тръгна към вратата. — Ще съм в библиотеката.

Триш се зае да пише програмата. Кодирането на търсеща машина бе интелектуална задача далеч под нейното ниво, ала това не я интересуваше. Щеше да направи всичко за Катрин Соломон. Все още понякога не можеше да повярва на късмета, който я беше довел тук.

„Измина дълъг път, малката“.

Преди малко повече от година беше напуснала работа като метасистемен анализатор в една високотехнологична компания. През свободното си време приемаше поръчки като програмистка и създаде свой блог, „Бъдещи приложения в компютърния метасистемен анализ“, макар да се съмняваше, че някой го чете. Ала една вечер телефонът ѝ иззвъня.

— Триш Дън? — учтиво попита женски глас.

— Да, кой се обажда?

— Казвам се Катрин Соломон.

Триш едва не припадна. „Катрин Соломон?!“

— Съвсем наскоро прочетох книгата ви „Ноетичната наука: модерният път към древната мъдрост“ и писах за нея в блога си!

— Да, знам — любезно отвърна жената. — Тъкмо затова се обаждам.

„Естествено. — Триш се почувства тъпо. — Значи даже гениалните учени търсят отзиви за себе си в Гугъл“.

— Вашият блог ме заинтригува — продължи Катрин. — Не подозирах, че метасистемното моделиране е стигнало толкова далече.

— Да, госпожо — едва успя да произнесе Триш, поразена от обаждането на толкова известна личност. — Информационните модели са мълниеносно развиваща се технология с изключително приложение.

Поговориха няколко минути за работата на Триш в областта на метасистемите и обсъдиха опита ѝ в анализа, моделирането и прогнозирането на потока от огромни инфо полета.

— Вашата книга очевидно далеч надхвърля познанията ми — призна Триш, — но разбрах достатъчно, за да видя връзката с моята работа върху метасистемите.

— В блога ви се казва, че според вас метасистемното моделиране може да *преобрази* ноетичната наука, нали така?

— Абсолютно. Убедена съм, че метасистемите могат да превърнат ноетиката в истинска наука.

— В *истинска* наука ли? — Гласът на Катрин прозвуча малко по-твърдо. — За разлика от...

„Мамка му, оплесках я“.

— Хм, исках да кажа, че ноетиката е по-... езотерична.

Катрин се засмя.

— Спокойно, шегувам се. Непрекъснато чувам такива неща.

„Не се изненадвам“, помисли Триш. Дори Институтът за ноетични науки в Калифорния характеризираше тази област със загадъчен и неясен език и я дефинираше като изучаване на „прекия и непосредствен достъп на човечеството до познания, надхвърлящи възможностите на нашите нормални сетива и силата на разума“.

Думата „ноетика“, научи Триш, произлизаше от старогръцката дума „ноос“, която най-общо означаваше „вътрешно знание“ или „интуитивен разум“.

— Интересува ме вашата работа върху метасистемите и евентуалната ѝ връзка с проекта, с който се занимавам в момента — продължи Катрин. — Бихте ли се съгласили да се срещнем? Много ми се иска да се възползвам от вашите познания.

„Катрин Соломон иска да се възползва от моите познания?“ Все едно Мария Шарапова да иска съвети за тенис.

На другия ден пред дома ѝ спря бяло волво и от него слезе привлекателна стройна жена с бели джинси. Триш моментално беше обзета от комплекс за малоценност. „Страхотно — изпъшка тя. — Умна, богата и слаба — и трябва да вярвам, че Бог е добър?“ Ала непретенциозността на Катрин скоро я успокои.

Двете седнаха на огромната задна веранда, от която се разкриваше гледка към внушителния имот на Триш.

— Къщата ти е страхотна — каза Катрин.

— Благодаря. Извадих късмет в колежа и лицензирах един мой софтуер.

— Нещо метасистемно ли?

— Предшественик на метасистемите. След единайсети септември властите засичаха и обработваха огромни инфо полета — имейли на граждани, мобилни телефони, факсове, текстове, уебсайтове — и търсеха ключови думи, свързани с терористични организации. Затова написах софтуер, който им позволяваше да анализират инфополето по друг начин... като извличат от него още един вид информация. — Тя се усмихна. — По същество моят софтуер им позволяваше да измерват температурата на Америка.

— Моля?

Триш се засмя.

— Да, звучи шантаво, знам. Искам да кажа, че програмата измерваше *емоционалното* състояние на страната. Представляваше

нещо като барометър на космическия разум, ако щеш. — И обясни, че с помощта на инфополе, генерирано от комуникациите в страната, може да се определи *настроението* на нацията въз основа на „честотата на поява“ на определени ключови думи и емоционални индикатори. В по-щастливи времена се използва „по-щастлив“ език и обратно. Например, в случай на терористичен атентат, властите можеха да използват инфо полета, за да измерят промяната в психиката на Америка и по-добре да информират президента за емоционалното въздействие на това събитие.

— Невероятно! Значи ти изследваш цялото население... като *единен* организъм.

— Точно така. Като *метасистема*. Като едно цяло, дефинирано от сбора от неговите части. Човешкото тяло например се състои от милиони отделни клетки, всяка с различни особености и предназначение, но функционира като едно цяло.

Катрин ентусиазирано закима.

— Като ято птици или риби, който се движат като едно. Ние го наричаме „конвергенция“ или „сдвояване“.

Триш усещаше, че прочутата ѝ гостенка започва да вижда потенциала на метасистемното програмиране за собствената си област, ноетиката.

— Моят софтуер целеше да помогне на държавните институции по-добре да анализират и адекватно да реагират на широкомащабни кризи, например пандемии, национални трагедии, тероризъм, такива неща — поясни младата жена и замълча за миг. — Естествено, винаги съществува възможност да го използват и за други цели... например да направят „снимка“ на националната психическа нагласа и да прогнозират резултата от националните избори или посоката, в която ще тръгне фондовата борса при отварянето ѝ.

— Изглежда много могъщо средство.

Триш посочи голямата си къща.

— И *властите* смятат така.

Сивите очи на Катрин се спряха върху нейните.

— Триш, може ли да те попитам за *моралната* дилема, която поставя работата ти?

— Какво имаш предвид?

— Ти си създала софтуер, с който лесно може да се злоупотреби. Онзи, който го притежава, има достъп до деликатна информация, която не е на разположение на всеки. Никакви колебания ли не изпитваше, докато го разработваше?

— Категорично не. — Триш даже не мигна. — Моят софтуер не се различава от... да речем, авиосимулатор. Някои потребители ще изберат мисии за оказване на помощ на изостанали страни. Други ще блъскат пътнически самолети в небостъргачи. Знанието е средство и като всички средства, резултатът от него е в ръцете на потребителя.

Катрин се отпусна назад на стола си. Беше впечатлена.

— Тогава ще ти задам един хипотетичен въпрос.

Триш изведнъж усети, че разговорът им току-що се е превърнал в интервю за постъпване на работа.

По-възрастната жена се наведе, вдигна една песъчинка от верандата и протегна ръка, за да я покаже на събеседничката си.

— Струва ми се, че работата ти върху метасистемите по същество ти позволява да изчислиш тежестта на цял плаж... като претегляш песъчинка по песъчинка.

— Да, общо взето е вярно.

— Както знаеш, тази песъчинка има *маса*. Много малка маса, но има.

Триш кимна.

— И *понеже* тази песъчинка има маса, следователно има *привличане*. То също е прекалено слабо, за да се усети, но го има.

— Така е.

— Ако вземем трилиони такива песъчинки и ги оставим да се привличат помежду си, за да образуват... да речем, *луната*, тяхното общо привличане ще е достатъчно, за да местят цели океани и да насочват приливите и отливите насам-натам по нашата планета.

Триш нямаше представа накъде води всичко това, но чутото ѝ допадаше.

— Да вземем един хипотетичен пример. — Катрин хвърли песъчинката. — Да допуснем, че *мисълта*... всяка мъничка идея, която се появява в ума... всъщност има *маса*. Да допуснем, че мисълта е реално съществуващо *нещо* и масата ѝ може да се измери. Тя ще е съвсем малка, разбира се, но въпреки това ще я има. Какво ще означава това?

— Чисто хипотетично ли? Ами, очевидно... ако има маса, мисълта има и притегляне и може да привлича нещата към себе си.

Катрин се усмихна.

— Бива си те. А сега направи една крачка нататък. Какво ще се случи, ако много хора започнат да се фокусират върху *една и съща* мисъл? Всички проявления на тази еднаква мисъл ще започнат да се сливат в едно и общата маса на мисълта ще започне да расте. И следователно ще се усилва и притеглянето ѝ.

— Ясно.

— Което означава... че ако достатъчно голям брой хора започнат да си мислят едно и също нещо, силата на привличане на тази мисъл ще стане осезаема... и реална. — Катрин ѝ намигна. — И въздействието ѝ върху нашия физически свят ще може да се измери.

Директор Иноуе Сато стоеше със скръстени ръце и скептично се взираше в Лангдън.

— Казал ви е, че иска да отключите древен портал, така ли? И какво да правя сега с тази информация, професор Лангдън?

Робърт безсилно сви рамене. Пак му приляваше и се опитваше да не гледа надолу към отрязаната ръка на приятеля си.

— Повторих ви точно какво ми каза той. Древен портал... скрит някъде в тази сграда. Отговорих му, че не знам за никакъв портал.

— Тогава защо смята, че тъкмо *вие* можете да го намерите?

— Явно е луд. — „Каза, че Питър ще посочи пътя“. Лангдън хвърли поглед към изпънатия пръст на Соломон и отново изпита отвращение от садистичната игра на думи на неговия похитител. „Питър ще посочи пътя“. Вече беше позволил на очите си да проследят посоката на сочещия пръст — нагоре към купола. „Портал? Там горе? Безумие“. — Никой друг освен мъжа, който ми се обади, не знаеше, че тази вечер идвам в Капитолия, тъй че онзи, който ви е информирал, че съм тук, е вашият човек. Съветвам ви да...

— Откъде съм получила информацията не е ваш проблем — рязко го прекъсна Сато. — В момента основният ми приоритет е да си сътруднича с този човек и разполагам със сведение, че единствено *вие* можете да му дадете каквото иска.

— А пък *моят* основен приоритет е да намеря приятеля си — ядоса се Лангдън.

Директорката дълбоко си пое дъх. Търпението ѝ явно се изчерпваше.

— Ако искаме да намерим господин Соломон, имаме само един начин, професор Лангдън — да започнем да си сътрудничим с единствения човек, който, изглежда, знае къде се намира той. — Тя си погледна часовника. — Времето ни е ограничено. Уверявам ви, че се налага бързо да изпълним исканията му.

— Как? — Ученият не вярваше на ушите си. — Като открием и отключим древния портал ли? Няма *никакъв* портал, директор Сато. Тоя тип е побъркан.

Тя пристъпи към Лангдън и застана на няма и трийсет сантиметра от него.

— Ако ми позволите да го изтъкна... тази сутрин вашият *побъркан* ловко е манипулирал двама доста интелигентни хора. — Директорката на СЗС се вторачи в Робърт, после хвърли поглед към Андерсън. — В моята работа се научаваш, че границата между лудостта и гениалността е почти незабележима. Трябва да се отнасяме към този човек с известно уважение.

— Та той е *отрязал* човешка ръка!

— Точно това казвам и аз. Което едва ли е постъпка на неуверена, необвързана с кауза личност. Нещо повече, професор Лангдън, той явно смята, че вие можете да му помогнете. Докарал ви е чак във Вашингтон — и трябва да е имал сериозно основание затова.

— Така му бил казал Питър — по собствените му думи, това е единственото му основание да смята, че мога да отключа въпросния „портал“ — възрази Лангдън.

— И защо Питър Соломон ще му каже такова нещо, ако не е вярно?

— Сигурен съм, че Питър не му е казал нищо подобно. И даже да го е направил, сигурно е било по принуда. Бил е объркан... или уплашен.

— Да. Това се нарича изтезание при разпит и е доста резултатно. Още по-сериозно основание господин Соломон да каже истината. — Сато говореше така, сякаш има личен опит с прилагането на този метод. — Обясни ли ви *защо* Питър смята, че само вие можете да отключите портала?

Лангдън само поклати глава.

— Ако репутацията ви е вярна, професор Лангдън, и двамата с Питър Соломон проявявате интерес към такива неща — тайни, историческа езотерика, мистицизъм и така нататък. По време на дискусиите ви Питър Соломон никога ли не ви е споменавал за таен портал във Вашингтон?

Робърт не можеше да повярва, че високопоставен служител от ЦРУ му задава такъв въпрос.

— Сигурен съм. С Питър обсъждаме разни доста странни неща, но повярвайте ми, ако ми беше казал, че някъде е скрит древен портал, щях да го посъветвам да иде да си прегледа главата. Особено портал, който води към Древните тайни.

Тя се сепна.

— Моля? Онзи човек каза ли ви *конкретно* къде води порталът?

— Да, обаче не се налагаше. — Лангдън посочи отрязаната ръка. — Ръката на тайните е официална покана за преминаване през мистичен вход и придобиване на древни тайни познания — могъща мъдрост, наричана Древните тайни... или изгубената мъдрост на всички времена.

— Значи все пак сте *чували* за тайната, която според него е скрита тук.

— Много историци са чували за нея.

— Тогава защо твърдите, че порталът не съществува?

— При цялото ми уважение, госпожо, всички сме чували за Извора на младостта и Шангри Ла, но това не значи, че съществуват.

Прекъсна ги високото изпращяване на радиостанцията на Андерсън.

— Господин началник?

Шефът на охраната дръпна радиостанцията от колана си.

— Слушам.

— Завършихме претърсването на района. Никой не отговаря на описанието. Очакваме нови нареждания.

Андерсън хвърли поглед към Сато, очевидно очакваше укори, но директорката като че ли не се интересуваше от това. Той се отдалечи от двамата и тихо заговори по радиостанцията.

Сато не отклоняваше вниманието си от Лангдън.

— Значи твърдите, че тайната, която според него е скрита във Вашингтон... е *измислица*, така ли?

Ученият кимна.

— Да, изключително стар мит. Всъщност легендата за Древните тайни е предхристиянска и датира отпреди хиляди години.

— И въпреки това не е изчезнала до *ден-днешен*, нали?

— Както и много други, също толкова неправдоподобни вярвания. — Лангдън често напомняше на студентите си, че в повечето съвременни религии се тиражират истории, които не издържат научна

критика: от разделянето на Червено море от Мойсей... до вълшебните очила на Джоузеф Смит, с които превел Книгата на Мормон от златни плочи, след като ги открил заровени в северната част на щата Ню Йорк. „Масовото приемане на една идея не е доказателство за нейната вярност“.

— Разбирам. И все пак какви точно са тези... Древни тайни?

Робърт въздъхна. „Случайно да имате няколко седмици на разположение?“

— Накратко, с наименованието „Древните тайни“ се обозначават тайни знания, натрупани много отдавна. Една от най-интересните им особености е това, че те позволявали на притежателите си да разбудят могъщи способности, иначе спящи в човешкия ум. Просветените адепти се заклевали да крият знанията от масите, защото ги смятали за прекалено опасни за непосветените.

— Опасни с какво?

— Информацията се пазела в тайна по същата причина, по която ние днес крием кибрита от децата. В правилните ръце огънят може да даде светлина... но ако попадне в други, може да бъде опустошителен.

Сато си свали очилата и го погледна внимателно.

— Кажете ми, професор Лангдън, вярвате ли, че наистина може да съществува такава опасна информация?

Робърт не знаеше как да отговори. Древните тайни бяха най-големият парадокс на неговата научна кариера. Почти всяко мистично предание на света се въртеше около идеята, че съществува тайно знание, което може да даде човек с мистична, почти божествена сила: таро и и цзин даваха на хората способността да виждат бъдещето, алхимията осигуряваше безсмъртие чрез легендарния философски камък, уика позволяваше на напредналите да правят могъщи заклинания. Списъкът продължаваше до безкрай.

Като учен, той не можеше да отрече историческите извори на тези предания — купища документи, артефакти и творби на изкуството, изрично свидетелстващи, че древните са притежавали могъща мъдрост, която разкривали единствено чрез алегии, митове и символи, за да гарантират, че само посветените ще имат достъп до нейната сила. И все пак, като реалист, си оставаше убеден в обратното.

— Да речем само, че съм скептик — отговори Робърт. — Никога не съм виждал в реалния свят нищо, което да предполага, че Древните тайни не са само легенда, повтарящ се митологичен архетип. Струва ми се, че ако наистина беше възможно хората да придобиват чудотворна сила, щеше да има доказателства за това. И все пак засега историята не ни дава свидетелства за хора със свръхчовешки способности.

Сато повдигна вежди.

— Това не е съвсем вярно.

Лангдън се поколеба. За вярващите богочовеците наистина не бяха без прецедент — най-очевидният сред тях беше Иисус.

— Признавам, че мнозина образовани хора вярват в съществуването на тази мъдрост, но все пак не съм убеден.

— Питър Соломон сред тези хора ли е? — Директорката на СЗС кимна към ръката на пода.

Робърт не можеше да се насили да погледне натам.

— Питър произхожда от род, който винаги е проявявал страстен интерес към всичко древно и мистично.

— Това „да“ ли означава?

— Уверявам ви, даже да вярва, че Древните тайни са действителни, Питър не смята, че до тях се стига през някакъв портал, скрит във Вашингтон. Той разбира метафоричната символика, за разлика от неговия похитител, очевидно.

Сато кимна.

— Значи мислите, че този портал е *метафора*.

— Разбира се — потвърди Лангдън. — Поне на теория. Това е много разпространена метафора — мистичен портал, през който трябва да мине човек, за да получи просветление. Порталите и вратите са често срещани символични идеи, представящи инициационни обреди. Да търсиш *реален* портал е все едно да се опитваш да намериш истинската райска порта.

Директорката за кратко се замисли над думите му.

— Но явно похитителят на господин Соломон смята, че вие можете да отключите *истински* портал.

Робърт въздъхна.

— Той е направил същата грешка, каквато допускат много фанатици — взел е метафората за действителност. — По същия начин

ранните алхимици напразно се бяха мъчили да превърнат оловото в злато, без да проумеят, че това не е нищо друго, освен метафора на отрицаването на реалния човешки потенциал — превръщането на невежия ум в просветен.

Сато посочи отрязаната ръка.

— Щом този човек иска да му намерите някакъв портал, защо просто не ви *каже* как да го направите? Защо е целият този цирк? Защо ви оставя татуирана ръка?

Лангдън си беше задал същия въпрос и отговорът го смущаваше.

— Ами, изглежда, човекът, с когото си имаме работа, освен че е психически нестабилен, е също високообразован. Тази ръка е доказателство, че добре познава тайните, както и техните тайни знаци. Да не споменавам за историята на тази зала.

— Не ви разбирам.

— Всичките му действия тази вечер са в абсолютно съответствие с древните правила. Според преданията Ръката на тайните е свещена покана и затова трябва да се връчи на свято място.

Японката присви очи.

— Това е Ротондата на вашингтонския Капитолий, професор Лангдън, а не някакво светилище на древни мистични тайни.

— Всъщност, госпожо, познавам много историци, които няма да се съгласят с вас — възрази Робърт.

В този момент, в отсрещния край на града, Триш Дън седеше пред плазмената стена в Куба. Приключи с подготовката и въведе петте ключови израза, които ѝ беше дала Катрин.

„Нищо Няма да се получи“.

Песимистично настроена, Триш пусна търсачката и тя с ослепителна скорост се зае да сравнява изразите с текстове по целия свят... в търсене на пълно съответствие.

Триш не можеше да не се чуди за какво всъщност е всичко това, но отдавна беше приела, че работата с брата и сестрата Соломон означава никога да не знае цялата история докрай.

Робърт Лангдън крадешком хвърли поглед към часовника си. 19:58. Усмивнатото лице на Мики Маус не успя да го ободри. „Трябва да открия Питър. Губим ценно време“.

Сато се беше отдалечила за малко, за да позвъни по телефона, но сега се върна при него.

— Бързате ли за някъде, професор Лангдън?

— Не, госпожо. — Той придърпа маншета на ръкава си върху часовника. — Просто съм крайно обезпокоен за Питър.

— Разбирам, но ви уверявам, че най-добрият начин да му помогнете е да помогнете *на мен* да придобия представа за психиката на неговия похитител.

Робърт не беше убеден в това, ала усещаше, че няма да може да отиде никъде, докато директорката на СЗС не получи желаната информация.

— Преди малко вие загатнахте, че Ротондата е *свещена* от гледна точка на идеята за тия древни тайни — продължи японката.

— Да, госпожо.

— Обяснете ми.

Лангдън знаеше, че трябва да подбере думите си пестеливо. Лекциите му за мистичната символика на Вашингтон продължаваха цели семестри, а само в тази сграда имаше почти безкраен списък от мистични знаци.

„Америка има скрито минало“.

Всеки път, когато четеше лекции за американската символика, студентите му с удивление научаваха, че *истинските* намерения на основателите на държавата нямат нищо общо с твърденията на много съвременни политици.

„Желаната съдба на Америка е изгубена за историята“.

Отците основатели, създали този град, първо го нарекли Рим, а реката — Тибър, и построили класическа столица с пантеони и храмове, носещи образите на великите богове и богини от историята

— Аполон, Минерва, Венера, Хелиос, Вулкан и Юпитер. Подобно на много големи класически градове, основателите издигнали в центъра ѝ паметник, отдаващ дан на древните — египетски обелиск. По-голям дори от тези в Кайро и Александрия, той се извисяваше почти на 170 метра, повече от трийсететажна сграда, и изразяваше благодарност и почит към полубожествения отец основател, чието име впоследствие беше взел градът.

„Вашингтон“.

Днес, векове по-късно, въпреки отделянето на църквата от държавата в Америка, тази построена от властите Ротонда сияеше с древна религиозна символика. И в нея имаше много богове — повече, отколкото в първоначалния римски Пантеон. Естествено, през 609 г. бяха превърнали Пантеона в черква... но *тукашният* пантеон запазваше оригиналния си вид — следите от истинската му история си оставаха пред очите на всички.

— Както може би знаете, тази Ротонда е създадена като копие на едно от най-почитаните мистични светилища — започна Лангдън, — храма на Веста.

— Това нещо свързано с весталките ли е? — Сато явно се съмняваше, че девствените пазителки на огъня във Вечния град имат нещо общо с вашингтонския Капитолий.

— Храмът на Веста в Рим бил кръгъл, със зейнала дупка в пода, през която за свещения огън на просветлението се грижели девиците — тяхно задължение било да поддържат огъня, за да не угасва никога.

Директорката сви рамене.

— Тази Ротонда е кръгла, но не виждам някъде да зее дупка.

— Да, вече няма, но години наред в центъра на залата имало голям отвор, точно там, където сега е ръката на Питър. — Ученият махна с ръка към пода. — Всъщност все още се виждат следите от парапета, който пазел хората да не падат в него.

— Какво? — Сато се вторачи в пода. — Никога не съм чувала за това.

— Като че ли има право. — Андерсън посочи кръга железни пънчета, останали от пръчките на парапета. — Виждам ги, обаче нямах представа защо са тук.

„И не си единственият“ — помисли си Лангдън и си представи хилядите хора, включително прочути законотворци, които ежедневно

пресичаха центъра на Ротондата, без да подозират, че е имало време, когато са щели да пропаднат право в криптата на Капитолия — етажа под пода на кръглата зала.

— Дупката в пода впоследствие била запушена, но посетителите на Ротондата доста време можели да видят долу пламтящия огън.

Сато рязко се извърна към него.

— Огън? Във вашингтонския Капитолий?!

— По-скоро голям факел — вечен пламък, който горял в криптата точно под нас. Трябвало да се вижда през отвора и това правело залата съвременен храм на Веста. В сградата даже имало весталка — федерална служителка, наречена пазителка на криптата, която поддържала огъня цели петдесет години, докато политиката, религията и щетите, нанесени от дима, не угасили тази идея.

На лицата на Андерсън и Сато се изписа изненада.

Днес единственият спомен за горелия някога пламък беше четирилъчната звезда на пода на криптата под тях — символ на вечния огън на Америка, хвърлял светлина към четирите краища на Новия свят.

— И вие твърдите, професор Лангдън, че човекът, който е оставил ръката на Питър Соломон тук, *знае* всичко това, така ли? — попита директорката на СЗС.

— Очевидно. И още много, изключително много други неща. Из цялата зала има символи, които отразяват вярата в Древните тайни.

— Тайна мъдрост — повтори Сато с нескрит сарказъм. — Знание, което позволява на хората да се сдобият с божествена сила?!

— Да, госпожо.

— Това едва ли се вписва в християнските устои на тази страна.

— Така изглежда, но е вярно. Преобразяването на човек в Бог се нарича „апотеоз“. Независимо, че не го знаете, тази тема, преобразяването на човек в бог, е основен елемент в символиката на Ротондата.

— Апотеоз ли? — сепнато попита шефът на охраната, явно бе чувал тази дума.

— Да. — „Андерсън работи тук. Той *знае*“. — Думата „апотеоз“ буквално означава „божествено преображение“ — превръщане на човек в Бог. Идва от старогръцки — „апо“ е „ставам“, а „теос“ е „бог“.

Андерсън го гледаше смаяно.

— „Апотеоз“ означава „да се превърна в Бог“?! Нямах представа.

— Какво пропускам? — намеси се Сато.

— Най-голямата картина в сградата се нарича „Апотеозът на Вашингтон“, госпожо — поясни Лангдън. — И ясно изобразява *преобразяването* на Джордж Вашингтон в бог.

На лицето на директорката се изписа скептицизъм.

— Никога не съм виждала нищо подобно.

— Аз пък съм сигурен, че *сте*. — Робърт посочи с показалец право нагоре. — Намира се точно над вас.

„Апотеозът на Вашингтон“ — фреската, покриваща тавана на Ротондата на площ 433 квадратни метра — е нарисувана през 1865 г. от Константино Брумиди.

Известен като „капитолийския Микеланджело“, този художник оставял клеймото си върху вашингтонската Ротонда по същия начин, по който и Микеланджело — върху Сикстинската капела, стенописвайки най-високата част на залата, тавана. Също като Микеланджело, Брумиди сътворява едни от най-красивите си произведения във Ватикана. Той обаче емигрира в Америка през 1852-ра и заменя най-големия Божи храм с едно ново светилище, вашингтонския Капитолий, който днес се гордее с примерите за неговия талант — от стенописите в техниката *trompe l'oeil* в Коридорите на Брумиди до фриза на тавана на вицепрезидентския кабинет. И все пак повечето историци смятат тъкмо гигантското изображение на тавана на Ротондата за най-големия шедьовър на Брумиди.

Робърт Лангдън вдигна поглед към грамадната фреска. Обикновено се забавляваше със сепването на студентите, когато се сблъскваха с тази странна образност, но в момента просто се чувстваше впримчен в кошмар, който все още му предстоеше да разбере.

Директор Сато стоеше до него с ръце на кръста и намръщено зяпаше тавана. Лангдън усещаше, че тя реагира по същия начин, по който и мнозина други, спрели, за да се загледат за пръв път в картината, намираща се в сърцето на тяхната страна.

„Пълен смут“.

„И не си единствената“, помисли си Лангдън. Колкото повече хората се взираха в „Апотеоза на Вашингтон“, толкова по-странен им изглеждаше.

— В центъра е Джордж Вашингтон — поясни ученият и посочи средата на купола, който се издигаше на близо петдесет и пет метра

над тях. — Както виждате, той носи бели одежди и придружаван от тринайсет девици, се издига на облак над смъртните. Това е неговият апотеоз... преобразяването му в бог.

Сато и Андерсън мълчаха.

— Наоколо има странни, анахронични фигури: древни богове, даряващи знания на нашите предци — продължи Лангдън. — Минерва вдъхновява великите изобретатели на нашата страна за технически открития — Бен Франклин, Робърт Фултън, Самюъл Морз. — Той ги посочи един по един. — А ей там е Вулкан, който ни помага да създадем парен двигател. До тях Нептун ни учи да прокараме трансатлантически кабел. Следва Церера, богинята на зърното, от чието име произлиза английската дума за житни растения, „cereal“. Тя седи в комбайна на Маккопмик, селскостопанското откритие, превърнало родината ни в световен лидер в производството на храни. Фреската съвсем открито изобразява как нашите предци получават мъдрост от боговете. — Робърт погледна Сато. — Знанието е сила, а *правилното* знание позволява на човек да върши чудеса, почти божествени дела.

Директорката на СЗС също откъсна очи от тавана, впери ги в него и разтри врата си.

— Прокарването на телефонен кабел е много далеч от божествеността.

— За *съвременния* човек може би — отвърна Лангдън. — Но ако знаеше, че човечеството вече притежава способността да води презокеански разговори, да лети със скоростта на звука и да пътува до луната, Джордж Вашингтон щеше да реши, че сме станали богове, способни да вършат чудеса. — Той замълча за миг. — Футуристът Артър Кларк казва, че „всяка достатъчно развита технология е неразличима от магия“.

Сато сви устни, очевидно потънала в размисъл. Хвърли поглед към отрязаната ръка и проследи посоката на изпънатия показалец.

— Казаха са ви: „Питър ще посочи пътя“, професор Лангдън. Нали така?

— Да, госпожо, но...

Директорката се обърна към Андерсън.

— Началник, има ли начин да се доближим до фреската, за да я разгледаме по-внимателно?

Шефът на охраната на Капитолия кимна утвърдително и каза:

— От вътрешната страна на купола има коридор.

Лангдън погледна нагоре към миниатюрния парапет, който се виждаше точно под стенописа, и се напрегна.

— Няма нужда да се качваме там. — Вече го беше правил, като гост на един сенатор и неговата съпруга, и едва не бе припаднал от шеметната височина и опасната пътека.

— Няма нужда ли? — попита Сато. — Професор Лангдън, имаме си работа с човек, който смята, че в тази зала има портал, способен да го превърне в бог. Фреската на тавана символизира преобразяването на човек в бог, а пък отрязаната ръка сочи право към нея. Като че ли всичко настойчиво ни води *нагоре*.

— Малцина го знаят, обаче в купола има една шестоъгълна касета, която наистина се отваря като портал — обади се Андерсън. — През нея може да се надникне надолу и...

— Чакайте малко — прекъсна го Лангдън. — Вие пропускате главното. Онзи човек търси *символичен* портал — вход, който не съществува. Когато каза: „Питър ще посочи пътя“, той говореше метафорично. Сочещият жест с изпънати показалец *и* палец е широко разпространен символ на Древните тайни и се среща в древното изкуство по целия свят. Можем да го открием в три от най-прочутите шедьоври на Леонардо да Винчи, „Тайната вечеря“, „Поклонението на влъхвите“ и „Свети Йоан Кръстител“. Това е символ на мистичната човешка връзка с Бог. — „Както горе, тъй и долу“. Странният избор на думи вече започваше да му се струва по-смислен.

— Никога не съм го виждала — заяви Сато.

„Тогава гледай спортните канали“, помисли Робърт. Винаги му ставаше смешно, когато видеше някой професионален спортист да сочи към небето след тъчдаун или хоумрън в знак на благодарност към Бог. Чудеше се колко от тях знаят, че продължават предхристиянска традиция, изразяваща признателност към мистичната сила горе, която за един кратък миг ги е преобразила в богове, способни на чудотворни дела.

— Ако това ще ви помогне, ръката на Питър не е първата такава в тази Ротонда — каза Лангдън.

Японката го зяпна така, като че ли се е побъркал.

— Моля?

Той посочи блекберито в ръката ѝ.

— Потърсете в Гугъл „Джордж Вашингтон Зевс“.

Сато се поколеба, ала започна да пише. Андерсън се приближи до нея и напрегнато се вторачи над рамото ѝ.

— Някога в Ротондата се извисявала голяма статуя на Джордж Вашингтон... изобразен като бог — осведоми ги Лангдън. — Седял в абсолютно същата поза като Зевс в Пантеона, с разголена гръд. В лявата си ръка държал меч, а дясната била вдигната с изпънати палец и показалец.

Директорката на СЗС очевидно намери някакво изображение в интернет, защото Андерсън изумено зяпна екрана на блекберито.

— Чакайте, това *Джордж Вашингтон* ли е?

— Да — потвърди Робърт. — Изобразен като Зевс.

— Вижте му ръката. — Шефът на охраната продължаваше да наднича над рамото на Сато. — Дясната му ръка е в същото положение като на господин Соломон.

„Нали ви казах, ръката на Питър не е първата такава в Ротондата“, помисли Лангдън. Когато за пръв път показали в Ротондата статуята на голия Джордж Вашингтон, изваяна от Хорейшо Гриноу, мнозина се шегували, че Вашингтон сигурно се пресяга към небето в отчаян опит да намери някакви дрехи. Когато обаче американските религиозни идеали се променили, шеговитата критика прераснала в спорове и статуята била захвърлена в някаква барака в Източната градина. В момента тя се намираше в Националния музей за американска история на Смитсъновия институт. Посетителите там нямаха основание да подозират, че тя е една от последните връзки с времето, когато бащата на тази страна е господствал над вашингтонския Капитолий като бог... като Зевс над Пантеона.

Директорката на СЗС набра някакъв номер на блекберито си, явно решила, че е подходящ момент да провери подчинените си.

— Нещо ново? — Изслуша търпеливо отговора. — Разбирам... — Погледна Лангдън, после отрязаната ръка. — Сигурни Ли сте?... Добре, благодаря. — Затвори и отново се обърна към професора. — Моите хора са направили някои проучвания и потвърждават съществуването на вашата така наречена Ръка на тайните и всичко останало, което казахте: знаците на петте пръста — звездата, слънцето,

ключача, короната и фенера, — както и факта, че тази ръка е древна покана за получаване на тайни знания.

— Много се радвам — отвърна Робърт.

— Няма защо — отсече директорката. — Изглежда, че се намираме в задънена улица, докато не ми кажете всичко, което още криете от мен.

— Моля?!

— Върнахме се в изходна позиция, професор Лангдън. Не ми казахте нищо, което да не мога да науча от собствените ми хора. И затова ще ви попитам още веднъж. Защо тази вечер са ви довели тук? Какво ви прави толкова изключителен? Каква е информацията, която е известна единствено на вас?

— Вече минахме през всичко това — тросна се той. — Нямам представа защо онзи тип си мисли, че изобщо знам нещо!

Почти се изкушаваше да я попита откъде е научила за присъствието му в Капитолия, ала бяха минали и през това. „Безсмислено е“.

— Ако се досещах за следващата стъпка, щях да ви кажа — въздъхна Лангдън. — Обаче не се досещам. Ръката на тайните по традиция се дава от учител на ученик. И скоро след това се получават инструкции... упътване към храм, името на учителя, който ще те учи — *каквото и да е!* Само че този тип ни е оставил само пет татуировки! Едва ли... — Той внезапно млъкна.

Сато се втренчи в него.

— Какво има?

Очите на Робърт отново се стрелнаха към ръката. „Пет татуировки“. Вече разбираше, че последните му думи може да не са съвсем верни.

— Професор Лангдън? — не го оставяше Сато.

Той направи няколко крачки към отвратителната ръка на пода. „Питър ще посочи пътя“.

— По-рано ми хрумна, че този тип може да е оставил нещо, стиснато в дланта на Питър — карта, писмо или някакво упътване.

— Няма нищо — намеси се Андерсън. — Както виждате, трите пръста не са свити докрай.

— Прав сте — съгласи се Робърт. — Но си помислих, че... — Той приклекна и се опита да погледне изпод пръстите скритата част от

дланта. — Може да не е написано на хартия.

— Татуировка ли? — попита шефът на охраната.

Лангдън кимна.

— Виждате ли нещо? — обнадееди се Сато.

Ученият се наведе още по-ниско, за да надникне под свободно свитите пръсти.

— От този ъгъл е невъзможно. Не мога да...

— Уф! — Японката тръгна към него. — Просто я отворете тая проклета длан!

Андерсън се изпречи на пътя ѝ.

— Госпожо! Трябва да изчакаме криминалистите, преди да докосваме...

— Трябват ми отговори — заяви тя, подмина го, клекна и избута Лангдън настрана.

Робърт се изправи. Пред изумения му поглед Сато извади от джоба си химикалка и внимателно я пхна под трите свити пръста. После ги разтвори един по един, така че да се види цялата длан.

Директорката на СЗС вдигна очи към Робърт и по лицето ѝ плъзна бледо подобие на усмивка.

— Пак се оказахте прав, професор Лангдън.

Катрин Соломон — крачеше нервно в библиотеката — дръпна ръкава на лабораторната си престилка и си погледна часовника. Не беше свикнала да чака, но в момента имаше чувството, че целият свят е замрял. Чакаше резултатите от търсачката на Триш, чакаше вест от брат си, чакаше отново да ѝ позвъни мъжът, на когото се дължеше тревожната ѝ напрегнатост.

„Ще ми се да не ми беше казал“, помисли си тя. Иначе изключително внимаваше с новите запознанства, но макар че днес се бяха срещнали за пръв път, този човек спечели доверието ѝ за броени минути. „Изцяло“.

Обади се в дома ѝ следобед, докато Катрин се наслаждаваше на обичайното си неделно удоволствие да прегледа излезлите през седмицата научни списания.

— Госпожа Соломон? — произнесе един необикновено изискан глас. — Аз съм доктор Кристофър Авадон. Надявах се, че ще можем да поговорим за малко. Отнася се за брат ви.

— Извинете, кой се обажда? — „И откъде имате номера на джиесема ми?“

— Доктор Кристофър Авадон.

Не бе чувала това име.

Мъжът се прокашля, като че ли се чувстваше неловко.

— Извинявам се, госпожо Соломон. Бях останал с впечатлението, че брат ви ви е казвал за мен. Аз съм лекуващият му лекар. Мобилният ви телефон е записан като номер за връзка при спешен случай.

Сърцето на Катрин за миг спря да бие. „Номер за връзка при спешен случай ли?“

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не... надявам се — отвърна мъжът. — Сутринта брат ви пропусна часа си при мен и не мога да се свържа с него на никой от

номерата му. Никога не пропуска час, без да предупреди, и просто съм малко разтревожен. Колебаех се дали да ви се обадя, но...

— Не, не, няма нищо, оценявам загрижеността ви. — Катрин все още се опитваше да си спомни дали е чувала името на лекаря. — С брат ми не сме се чували от вчера сутринта, но сигурно просто е забравил да си включи джииесема. — Неотдавна му беше подарила нов айфон и той така и не бе намерил време да се научи да го използва. — Казвате, че сте лекуващият му *лекар*, така ли? — „Нима Питър крие от мен, че е болен?“

Отсреща последва продължително мълчание.

— Ужасно съжалявам, явно съм допуснал много сериозна професионална грешка, като ви се обадох. Брат ви ми каза, че знаете за идванията му при мен, но сега виждам, че не е така.

„Брат ми е излъгал лекуващия си лекар?“ Безпокойството ѝ се усилваше още повече.

— Болен ли е?

— Съжалявам, госпожо Соломон, конфиденциалността на отношенията между лекар и пациент не ми позволява да говоря за състоянието на брат ви, пък и вече ви казах прекалено много, като признах, че е мой пациент. Сега ще затворя, но ако се чуete с него днес, моля, предайте му да ми се обади, за да се уверя, че е добре.

— Чакайте! — спря го Катрин. — Кажете ми какво му е, моля ви!

Доктор Авадон въздъхна. Явно се ядосваше на грешката си.

— Виждам, че сте разстроена, госпожо Соломон, и не ви обвинявам. Сигурен съм, че брат ви е добре. Все пак беше в кабинета ми вчера.

— Вчера ли? И е трябвало пак да дойде *днес*? Явно е нещо спешно.

Лекарят отново въздъхна.

— Хайде да не бързаме толкова...

— Идвам при вас веднага. — Тя вече вървеше към вратата. — Къде е кабинетът ви?

Мълчание.

— Доктор Кристофър Авадон, нали? Мога да открия адреса ви и сама, но е по-просто да ми го дадете вие. Така или иначе ще дойда.

Лекарят се замисли.

— Ако се срещна с вас, госпожо Соломон, ще ми направите ли услугата да не казвате нищо на брат си, докато не получа възможност да му обясня грешката си?

— Разбира се.

— Благодаря. Кабинетът ми е в Калорама Хайтс. — И ѝ продиктува адреса.

След двацет минути Катрин Соломон вече шофираше по великолепните улици на Калорама. Беше позвънила на всичките телефонни номера на брат си, ала безрезултатно. Не че се безпокоеше прекалено за него, но все пак новината, че тайно ходи на лекар... я притесняваше.

Най-после намери адреса и смутено се вторачи в сградата. „Нима това е лекарски кабинет?“

Разкошното имение пред нея беше с ограда от ковано желязо, електронни камери и тучни морави. Когато намали, за да провери адреса отново, една от камерите се завъртя към нея и порталът се отвори. Катрин колебливо зави по алеята и спря до лимузина, паркирана пред шестместен гараж.

„Що за лекар е този човек?“

Щом слезе от колата, предната врата на къщата се отвори и на площадката се появи елегантна фигура. Доктор Авадон беше красив, изключително висок и по-млад, отколкото бе очаквала. И въпреки това имаше изтънчеността и лустрото на по-възрастен мъж. Носеше безупречен тъмен костюм с вратовръзка, гъстата му руса коса беше идеално сресана.

— Госпожо Соломон, аз съм доктор Кристофър Авадон — представи се той с глас, напомнящ на въздушен шепот. Когато се ръкуваха, Катрин усети гладкостта на добре поддържаната му кожа.

— Катрин Соломон — отговори тя, като се опитваше да не зяпа лицето му. Изглеждаше необикновено гладко и бронзово. „Гримирали се е?“

Безпокойството ѝ нарасна, когато докторът я въведе в красиво мебелиран вестибюл. Някъде тихо свиреше класическа музика, ухаеше на тамян.

— Прекрасно е — каза тя. — Макар че очаквах повече да прилича на... кабинет.

— Имам щастието да работя в дома си. — Мъжът я въведе в дневната. В камината пращеше огън. — Настанете се удобно. Тъкмо запарвам чай. Ще го донеса и тогава ще поговорим. — И излезе.

Катрин Соломон не седна. Женската интуиция е мощен инстинкт и тя ѝ се доверяваше. От това място, кой знае защо, я побиваха тръпки. Не забеляза нищо, което да ѝ напомня за лекарски кабинет. По стените на украсеното с антики помещение висяха произведения на класическото изкуство, главно картини на странни митологични теми. Спря пред голямо маслено платно, изобразяващо трите грации — голите им тела бяха изпълнени в ярки цветове.

— Това е оригинал на Майкъл Паркс. — Доктор Авадон ненадейно се появи до нея с поднос вдигащ пара чай. — Мислех да седнем при камината. — Поведете я натам и ѝ предложи място. — Няма причина да сте нервна.

— Не съм нервна — прекалено бързо отрече Катрин.

Той ѝ се усмихна окуражително.

— Всъщност работата ми изисква да познавам кога хората са нервни.

— Моля?

— Аз съм практикуващ психиатър, госпожо Соломон. Това е професията ми. Брат ви идва при мен почти от година. Аз съм неговият терапевт.

Катрин го зяпна. „Брат ми ходи на психотерапия?“

— Пациентите често предпочитат да мълчат за терапията си — продължи доктор Авадон. — Вярно, допуснах грешката да ви позвъня, но в своя защита трябва да кажа, че брат ви ме подведе.

— Нямах... нямах представа.

— Извинявам се, ако ви притеснявам — стеснително рече той. — Забелязах, че когато пристигнахте, огледахте лицето ми. Да, гримирам се. — Докторът засрамено докосна бузата си. — Имам дерматологично заболяване, което предпочитам да крия. Обикновено ме гримира жена ми, но когато я няма, се налага да разчитам на собствената си непохватност.

Катрин кимна, бе прекалено смутена, за да отговори.

— А тази разкошна коса... — Той посегна към буйната си руса грива. — Перука. Кожната болест засегна и фоликулите на скалпа ми и

цялата ми коса отиде на кино. — Авадон сви рамене. — Боя се, че суетата е най-големият ми грях.

— А *моят* очевидно е липсата на възпитание.

— Нищо подобно — разоръжаващо се усмихна събеседникът ѝ.
— Да започваме, какво ще кажете? Чаша чай?

Седнаха пред камината и Авадон наля чай.

— Брат ви ме научи да поднасям чай по време на сеансите ни. Каза, че всички в рода ви обичали чай.

— Семейна традиция — потвърди Катрин. — Чист, моля.

Няколко минути пиха чай и водиха общ разговор, ала Катрин нямаше търпение да научи истината за брат си.

— Защо идва при вас Питър? — „И защо не ми е казал?“ Естествено, той беше преживял прекалено много трагедии — съвсем млад бе изгубил баща си, после, само за пет години, погребва единствения си син, а след това майка им... Но въпреки това се държеше.

Доктор Авадон отпи глътка чай.

— Брат ви дойде при мен, защото ми има доверие. Връзката между нас двамата е по-силна, отколкото между обикновен пациент и лекар. — Той посочи един поставен в рамка документ до камината. На Катрин ѝ заприлича на диплома, но после забеляза двуглавия феникс.

— Значи сте масон? — „И то от най-високата степен“.

— С Питър сме братя, така да се каже.

— Трябва да сте направили нещо важно, за да ви посветят в трийсет и третата степен.

— Всъщност не. Имам наследствени пари и давам много за масонска благотворителност.

Сега разбираше защо брат ѝ има доверие на този млад лекар. „Масон с голямо наследство, което инвестира във филантропия и древна митология?“ Отначало изобщо не бе подозирала, че между доктор Авадон и брат ѝ има толкова много общо.

— Когато ви попитах защо брат ми е дошъл при вас, няхах предвид защо ви е *избрал* — поясни Катрин. — А защо е потърсил услугите на психиатър.

Лекарят се усмихна.

— Да, знам. Опитвах се учтиво да избегна въпроса ви. Не би трябвало да обсъждаме тази тема. — Той замълча за миг. — Трябва да

подчертая обаче, че съм озадачен, че брат ви е премълчал за нашите разговори, като се има предвид, че пряко се отнасят за вашите проучвания.

— За моите проучвания ли? — Това разкритие я свари напълно неподготвена. „Брат ми говори за моите проучвания?!“

— Неотдавна брат ви се обърна към мен и поиска професионалното ми мнение за психологическото въздействие на откритията, които правите във вашата лаборатория.

Катрин замалко да се задави с чая.

— Нима? Това ме... изненадва — едва успя да смотолети тя. „Какви ги върши Питър? Разказал е на психиатъра си за моята работа?“ Бяха се уговорили да не обсъждат работата ѝ с *никого*. Нещо повече, запазването ѝ в тайна беше негова идея.

— Сигурно знаете, госпожо Соломон, че брат ви е дълбоко загрижен какво ще се случи, когато проучванията бъдат публикувани. Той вижда в тях потенциал за значителна философска промяна в света... и дойде тук, за да разискваме възможните последици... от *психологическа* гледна точка.

— Разбирам. — Чашата леко трепереше в ръцете ѝ.

— Дискутираме изключително важни въпроси: какво ще се случи с човека, ако най-после бъдат разкрити големите тайни на живота? Какво ще се случи, ако нещата, които приемаме на *вяра*... изведнъж категорично се докажат? Или ако бъдат опровергани като *митове*? Би могло да се твърди, че някои въпроси е по-добре да останат без отговор.

Катрин не вярваше на ушите си, ала успя да овладее чувствата си.

— Надявам се, не възразявате, доктор Авадон, но предпочитам да не разговарям за работата си. Не възнамерявам скоро да публикувам нищо. Засега откритията ми ще останат заключени на сигурно място в лабораторията.

— Интересно. — Събеседникът ѝ се отпусна назад, за миг потънал в размисъл. — Както и да е, помолих брат ви да дойде отново днес, защото вчера преживя слаб *срив*. В такива случаи предпочитам пациентите...

— Срив ли? — Сърцето на Катрин се разтуптя. — Нервен срив ли имате предвид? — Не можеше да си представи Питър да получи

нервен срыв от каквото и да било.

Авадон любезно вдигна ръка.

— Моля ви, виждам, че ви разстроих. Съжалявам. Като се имат предвид тези неприятни обстоятелства, може би смятате, че ви дължа обяснение.

— Независимо дали ми дължите обяснение, брат ми е последният, който остана от нашето семейство. Никой не го познава по-добре от мен, тъй че, ако ми разкажете какво се е случило, вероятно ще мога да ви помогна. И двамата искаме едно и също — доброто на Питър.

Доктор Авадон дълго мълча, после бавно закива, сякаш Катрин е изтъкнала убедителен аргумент.

— Госпожо Соломон, ако реша да споделя с вас тази информация, ще го направя единствено защото смятам, че вашата проникателност ще ми е от полза и така ще мога да помогна на брат ви.

— Разбира се.

Той се наведе напред и опря лакти върху коленете си.

— Госпожо Соломон, още откакто брат ви започна да идва при мен, усетих, че води вътрешна борба с угризенията си. Никога не съм го притискал по този въпрос, защото причината за посещенията му е друга. И все пак вчера, по няколко причини, най-после го попитах за това. — Авадон я погледна право в очите. — Брат ви си разтвори душата, емоционално и ненадейно. Разказа ми неща, които не очаквах да чуя... включително всичко, което се е случило в нощта на смъртта на майка ви.

„Бъдни вечер — почти преди десет години. Умря в ръцете ми“.

— Каза ми, че майка ви била убита при опит за грабеж в дома ви. Някакъв мъж търсел нещо, което смятал, че брат ви крие.

— Така е.

Авадон я наблюдаваше изпитателно.

— Брат ви каза, че е застрелял този мъж.

— Да.

Лекарят си поглади брадичката.

— Спомняте ли си какво е търсил убиецът?

Десет години Катрин напразно се беше опитвала да изличи този спомен.

— Да, той искаше нещо съвсем конкретно. Което не ни говореше нищо.

— Е, на брат ви му е говорело.

— Моля?! — подскочи Катрин.

— Поне според онова, което Питър ми разказа вчера, той знаел точно какво търси убиецът. Но не желал да му го даде, затова се престорил, че не разбира.

— Това е нелепо. Питър не може да е знаел какво търси онзи. Искането му не ни говореше нищо!

— Интересно. — Доктор Авадон замълча и си записа нещо. — Както споменах обаче, Питър ми каза, че *знаел*. Брат ви смята, че ако му е бил дал каквото е искал, днес майка ви вероятно е щяла да е жива. Тогавашното му решение е причина за всичките му угризения.

Катрин поклати глава.

— Това е безумно...

Лекарят се отпусна на стола си. Изглеждаше загрижен.

— Госпожо Соломон, вашата информация ми беше много полезна. Както се опасявах, брат ви, изглежда, донякъде е изгубил връзка с реалността. Трябва да призная, че се боях тъкмо от това. Точно по тази причина го помолих днес да дойде отново. Тези делузионни моменти не са еднократни, когато са свързани с травмиращи спомени.

Катрин отново поклати глава.

— Питър изобщо няма делузионни моменти, доктор Авадон.

— Бих се съгласил с вас, само че...

— Само че *какво*?

— Само че разказът му за нападението беше само началото... една съвсем мъничка част от дългата и невероятна история, която ми разправи.

Тя се наведе напред.

— Какво ви е казал Питър?

Авадон се усмихна тъжно.

— Ще ви попитам нещо, госпожо Соломон. Брат ви някога разговарял ли е с вас за онова, което според него било скрито тук във Вашингтон... или за ролята, която смята, че играе в закрилата на някаква огромна съкровищница... на изгубена древна мъдрост?

Катрин зяпна.

— Какви ги говорите, за бога?

Доктор Авадон тежко въздъхна.

— Това, което ще ви кажа сега, вероятно ще ви смае, Катрин. —
Замълча и пак я погледна право в очите. — Но ще ми помогнете
невероятно много, ако ми разкажете *абсолютно* всичко, което знаете
по въпроса. — Посочи чашата й. — Още чай?

Пак татуировка.

Лангдън клекна и разгледа седемте мънички знака, допреди малко скрити под безжизнено свитите пръсти.

— Приличат на цифри — каза той изненадано. — Но не мога да ги разчета.

— Първата е римска — рече Андерсън.

— Не — възрази ученият. — Не съществува римска цифра IIIX. Пише се VII.

— Ами останалите? — попита Сато.

— Не съм сигурен. Приличат на арабските цифри осем-осем-пет.

— Арабски ли? — учуди се шефът на охраната на Капитолия. — На мен ми изглеждат съвсем обикновени.

— Нашите обикновени цифри всъщност са арабски. — Робърт дотолкова беше свикнал да обяснява този въпрос на студентите си, че дори имаше лекция за научните постижения на ранните култури в Средна Азия, към които спадаше и съвременната бройна система. Тя имаше много предимства пред римската, например това, че е позиционна, и въвеждането на нулата. Естествено, Лангдън винаги завършваше лекцията, като напомняше, че арабската култура е дала на човечеството и думата „ал-кул“, любимата напитка на харвардските първокурсници — известна като „алкохол“.

Той озадачено продължи да проучва татуировката.

— Даже не съм убеден, че е осем-осем-пет. Правите линии ми си струват необичайни. Може да не са цифри.

— А какво тогава? — попита японката.

— Не съм сигурен. Цялата татуировка изглежда почти... руническа.

— Тоест? — Тя го погледна въпросително.

— Руническите азбуки се състоят само от прави линии. Буквите се наричат руни. Изсичали са ги върху камък, а да изсечеш крива линия върху камък е много трудно.

— Ако това наистина са руни, какво означават? — попита Сато.

Лангдън поклати глава. Имаше опит единствено с най-елементарната руническа азбука, футарк — германска писменост от III век. Само че това не беше футарк.

— Честно казано, изобщо не съм сигурен, че са руни. Трябва да се обърнете към специалист. Има десетки различни форми — хелзинге, манкс, пунктираният стунгнар...

— Питър Соломон е масон, нали?

Робърт се изненада.

— Да, но какво значение има това? — Той се изправи и отново се извиси над дребничката жена.

— *Вие* ми обяснете. Току-що посочихте, че руните се дялат върху камък, а доколкото си спомням, първите масони са били каменоделци. Споменавам го само защото наредих в моята служба да потърсят връзка между Ръката на тайните и Питър Соломон и се оказа, че връзка има. — Директорката замълча за миг, сякаш за да подчертае значението на откритието си. — Масоните.

Лангдън въздъхна, бореше се с желанието да каже на Сато същото, което постоянно повтаряше на студентите си: „Гугъл не е синоним на «научно изследване»“. В тези дни на мащабно търсене по ключови думи в интернет всичко изглеждало свързано с всичко друго. Светът се превръщало в една огромна информационна паяжина, която от ден на ден ставало по-гъста.

Все пак успя да запази търпение.

— Не се учудвам, че масоните са се появили при търсенето на вашите хора. Те са очевидната връзка между Питър Соломон и всякакви езотерични теми.

— Да, и това е една от причините да съм изненадана, че още не сте споменали за тях — отвърна директорката на СЗС. — В крайна сметка вие говорите за мъдрост, пазена в тайна от малцина просветени. Звучи много масонско, нали?

— Така е... а също много розенкройцерско, кабалистично, илюминатско... да не изреждам всички езотерични групи.

— Но Питър Соломон е масон — при това много влиятелен. Щом говорим за тайни, логично би трябвало да се сетим за масоните. Те обожават тайните, определено.

Лангдън долови недоверието в гласа ѝ.

— Ако се интересувате от масоните, най-добре попитайте някой от тях.

— Предпочитам да питам някой, на когото имам доверие.

Тази забележка беше колкото обидна, толкова и плод на невежество.

— Всъщност, госпожо, цялата масонска философия се основава на честност и почтеност. Масоните са едни от най-благонадеждните хора на света.

— Виждала съм убедителни доказателства за противното. Робърт с всеки миг все по-малко харесваше директор Сато.

От много години пишеше за богатата масонска традиция на метафорична иконография и символика и знаеше, че масоните винаги са били една от най-несправедливо оклеветяваните и грешно разбирани организации. Постоянно обвинявани във всичко, от култ към дявола до заговор за поставяне на света под управлението на едно общо правителство, те никога не отговаряха на критиките и това ги правеше лесна мишена.

— Така или иначе, пак сме в задънена улица, господин Лангдън — язвително рече Сато. — Струва ми се, че или нещо ви убягва... или криете нещо от мен. Според човека, с когото си имаме работа, Питър Соломон е избрал именно вас. — Тя го прониза със студен поглед. — Мисля, че е време да продължим този разговор в главната квартира на ЦРУ. Може би там ще имаме повече късмет.

Заплахата почти не му направи впечатление. Директорката обаче беше казала нещо друго, което привлече вниманието му. „Питър Соломон е избрал вас“. Това, наред със споменаването на масоните, му оказа странно въздействие. Лангдън погледна масонския пръстен на приятеля си — една от най-ценните вещи на Питър, семейно наследство, носещо символа на двуглавия феникс, най-мистичния образ на масонската мъдрост. Отблясъците на златото разбудиха в него неочакван спомен.

Робърт ахна. Сякаш отново чу злокобния шепот на похитителя: „Още не сте проумели, нали? Защо сте избран?“

Само за един ужасяващ миг мислите му се фокусираха и мъглата се разнесе.

Изведнъж причината за неговия избор му стана кристално ясна.

На шестнайсет километра оттам, докато шофираше по Сютланд Паркуей, Малах чу на дясната седалка характерно вибриране. Днес айфонът на Питър Соломон се беше оказал могъщо оръжие. На дисплея се виждаше привлекателна жена на средна възраст с дълга черна коса.

ПОВИКВАНЕ — КАТРИН СОЛОМОН

Той се усмихна, без да обърне внимание на обаждането. „Съдбата ме привлича все по-близо“.

Следобед бе примамил Катрин Соломон в дома си с единствена цел — да прецени дали тя разполага с информацията, която можеше да му помогне... навярно семейна тайна, насочваща към нещото, което търсеше. Оказа се обаче, че брат ѝ не ѝ е разкрил нищо за онова, което е пазил през всички тези години.

И все пак Малах научи от Катрин нещо друго. „Нещо, което ѝ спечели още няколко часа живот“. Тя потвърди, че всичките ѝ проучвания са на *едно* място, заключени в нейната лаборатория.

„Трябва да ги унищожа“.

Проучванията на Катрин щяха да отворят нова врата на разбиране, а щом тя дори само се открехнеше, щяха да последват и други. Щеше да е въпрос само на време всичко да се промени. „Не мога да го допусна. Светът трябва да остане такъв, какъвто си е... носен от течението в мрак и невежество“.

Айфонът сигнализира, че Катрин е оставила съобщение. Малах го прослуша.

— Питър, пак съм аз — прозвуча загриженият глас на Катрин. — Къде си? Все още мисля за разговора с доктор Авадон... и съм

обезпокоена. Всичко наред ли е? Моля те, обади ми се. В лабораторията съм.

Съобщението свърши.

Малах се усмихна. „Катрин не би трябвало да се тревожи за брат си, а за себе си“. Отби от Сютланд Паркуей и продължи по Силвър Хил Роуд. След около километър забеляза в тъмнината бледия силует на ЦПСМ, сгушен сред дърветата вдясно от пътя. Целият комплекс беше ограден с бодлива тел.

„Добре охранявана сграда, така ли? — Той се ухили. — Познавам един човек, който ще ми отвори“.

Откритието се стовари отгоре му като вълна.

„Знам защо съм тук“.

Застанал в средата на Ротондата, Лангдън изпита непреодолимо желание да се обърне и да избяга... от отрязаната ръка на Питър, от лъскавия златен пръстен, от подозрителните погледи на Сато и Андерсън. Само че стоеше като вцепенен и отчаяно стискаше ремъка на кожената чанта, която висеше праметната през рамото му. „Трябва да се махна оттук“.

Стисна зъби, защото пред очите му отново се появи онази студена утрин преди години. Беше шест часът и той тъкмо влизаше в аудиторията, както винаги след „ритуално“ плуване в харвардския басейн. Щом прекрачи прага, го лъхна познатата миризма на тебеширен прах и парно отопление. Направи две крачки към катедрата — и спря като закован.

Там го очакваше един мъж — елегантен джентълмен с орлови черти и царствени сиви очи.

— Питър? — ахна Лангдън.

Питър Соломон се усмихна и белите му зъби лъснаха в сумрака.

— Добро утро, Робърт. Изненадан ли си, че ме виждаш? — Говореше меко и все пак гласът му излъчваше властност.

Лангдън бързо се приближи и топло се ръкува с приятеля си.

— За бога, какво прави един йейлски аристократ в Харвард призори?

— Секретна мисия в тила на врага — пошегува се Соломон и посочи стегнатия корем на Робърт. — Плуването дава резултат. В добра форма си.

— Само се опитвам да те накарам да се почувстваш стар — отвърна Лангдън на шегата. — Много се радвам да те видя, Питър. Какво има?

— Кратка командировка. — По-възрастният мъж огледа пустата аудитория. — Съжалявам, че се отбивам без предупреждение, Робърт,

но имам само няколко минути. Трябва да разговарям с теб за нещо... лично. Искам услуга.

„Виж, това се случва за пръв път“. Лангдън се зачуди с какво един обикновен професор може да помогне на човека, който притежаваше всичко.

— Каквото поискаш — отвърна той, доволен от възможността да направи нещо за човека, който му беше дал толкова много, още повече че късметът в живота на Питър бе помрачен от толкова трагедии.

Соломон сниши глас.

— Надявам се, че ще се съгласиш да се грижиш за нещо вместо мен.

Лангдън се ококори театрално.

— Не за Херкулес, нали? — Веднъж бе приел да се грижи за седемдесеткилограмовия мастиф на приятеля си, понеже Питър заминаваше. По някое време на кучето явно му домъчня за любимата му кожена дъвкалка и си намери заместител в кабинета на Робърт — оригинален пергаментов том от XVII век, ръкописна калиграфска Библия с илюстрации. Определението „лошо куче“ някак си не изглеждаше съвсем подходящо.

— Все още търся с какво да ти се компенсирам, нали знаеш — засрамено се усмихна Соломон.

— Остави, радвам се, че Херкулес има вкус за религия.

Питър се засмя, ала изглеждаше разсеян.

— Робърт, дойдох да се видя с теб, защото искам да пазиш нещо, което е много ценно за мен. Наследих го доста отдавна, но вече не съм спокоен, когато го оставям вкъщи или в кабинета си.

Лангдън веднага се почувства неловко. „Нещо много ценно“ в света на Питър Соломон трябваше да струва цяло състояние.

— Не си ли помислил за трезор? — „Семейството ти не притежава ли акции от половината банки в Америка?“

— Това означава да попълвам формуляри и да разчитам на банкови служители. Предпочитам доверен приятел. И освен това знам, че можеш да пазиш тайна. — Соломон бръкна в джоба си, извади някакво пакетче и му го подаде.

Като се имаше предвид драматичното встъпление, Лангдън очакваше нещо по-внушително. Пакетчето всъщност бе кутийка с форма на куб с дължина на страната около седем сантиметра, увита в

избеляла кафява опаковъчна хартия и завързана с връв. Тежестта и големината ѝ предполагаха, че вътре има камък или метал. „Това ли е?“ Робърт завъртя кутийката в ръце. От едната страна връвта бе закрепена с восъчен печат като древен указ. Печатът изобразяваше двуглав феникс с числото 33 на гърдите — традиционният символ за най-високата масонска степен.

— Господи, Питър, ти си почитаем майстор на масонска ложа, а не папа. — Лангдън се усмихна иронично. — Чак пък да запечатваш пакети с пръстена си?!

Соломон погледна златния си пръстен и се подсмихна.

— Не аз съм запечатал това. А праядо ми. Преди почти цял век.

Робърт се сепна.

— Моля?!

Приятелят му протегна ръка към него.

— Този пръстен е бил негов. После на дядо ми, на баща ми... и сега е мой.

Лангдън вдигна пакетчето в ръцете си.

— Праядо ти е увил това нещо преди *един век* и оттогава никой не го е отварял, така ли?

— Точно така.

— Но... защо?

Соломон се усмихна.

— Защото не му е времето.

Робърт зяпна.

— Времето за *какво*?

— Сигурно ще ти прозвучи странно, но колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Просто прибери пакетчето на сигурно място и моля те, не казвай на никого, че съм ти го дал.

Лангдън потърси в очите на наставника си дяволит блясък. Соломон имаше склонност към драматизъм и Робърт се зачуди дали не си прави шега с него.

— Питър, сигурен ли си, че това не е хитър план да ме накараш да си помисля, че ми е поверена някаква древна масонска тайна, и да ме обземе толкова силно любопитство, че да реша да постъпя в братството?

— Масоните не вербуват членовете си, знаеш го. Пък и вече си ми казвал, че предпочиташ да не постъпваш при нас.

Това беше вярно. Лангдън уважаваше масонската философия и символика и все пак бе взел решение никога да не влиза в братството — клетвата да пази тайна щеше да му попречи да обсъжда масонството със студентите си. Знаеше, че по същата причина Сократ е отказал официално да участва в Елевзинските мистерии.

Докато разглеждаше мистериозната кутийка и масонския печат, Лангдън не можеше да не зададе очевидния въпрос.

— Защо не я повериш на някой от своите масонски братя?

— Да речем само, че ще е на по-сигурно място, ако се съхранява *извън* братството. Така ми подсказва инстинктът. И моля те, не се оставяй големината на пакетчето да те подведе. Ако е вярно това, което навремето ми каза баща ми, съдържанието му притежава изключителна сила. — Соломон замълча за миг. — Нещо като талисман.

„Талисман ли?“ По дефиниция талисманът е предмет с магически свойства. По традиция талисманите се използват, за да носят късмет, да пазят от зли духове и да помагат в древни ритуали.

— Питър, нали ти е ясно, че талисманите са излезли от мода още през Средните векове?

Соломон търпеливо постави длан върху рамото му.

— Знам как ти звучи всичко това, Робърт. Отдавна те познавам и твоят скептицизъм е едно от най-добрите ти качества като учен. Но е и една от най-големите ти слабости. Познавам те достатъчно добре, за да разбирам, че не си човек, когото мога да помоля да *повярва*... а само да се *довери*. Затова сега те моля да ми се довериш, когато ти казвам, че този талисман има огромна сила. Съобщено ми е, че може да даде на притежателя си способността да превръща хаоса в ред.

Лангдън го зяпна. Идеята за „ред от хаоса“ беше една от великите масонски аксиоми. На латински, *ordo ab chao*. Въпреки това твърдението, че някакъв талисман може да дава *каквито* и да е способности звучеше абсурдно, камо ли способността да превръщаш хаоса в ред.

— Този талисман ще бъде опасен в неподходящи ръце, а за съжаление, имам основание да смятам, че едни много влиятелни хора искат да ми го откраднат — прибави Соломон. Робърт не си спомняше никога да го е виждал толкова сериозен. — Моля те да го пазиш при себе си известно време. Ще го направиш ли?

Същата вечер Лангдън седеше на кухненската маса, гледаше пакетчето и се опитваше да си представи какво има вътре. Накрая просто отдаде случката на ексцентричността на Питър, заключи поверения му предмет в стенния сейф в библиотеката си и постепенно съвсем забрави за него.

До... тази сутрин.

„Обаждането на мъжа с южняшкия акцент“.

— А, професор Лангдън, замалко да забравя! — каза асистентът, след като му обясни детайлите за пътуването до Вашингтон. — Господин Соломон ви моли още нещо.

— Да? — отвърна Робърт. Мислите му вече бяха насочени към лекцията, която се беше съгласил да изнесе.

— Господин Соломон остави бележка за вас. — Мъжът започна да чете със запъване, като че ли се мъчеше да разчете почерка на Питър. — „Моля, предайте на Робърт... да донесе... запечатаното пакетче, което му дадох преди години“. — Асистентът замълча за миг. — Това говори ли ви нещо?

Лангдън се изненада, че е забравил за кутийката, която през цялото това време бе стояла в стенния му сейф.

— Ами, да. Знам какво има предвид Питър.

— Ще го донесете ли?

— Разбира се. Предайте му, че ще го донеса.

— Чудесно — облекчено въздъхна Антъни. — Успех със словото ви довечера. И лек път.

Преди да излезе от къщи, Лангдън надлежно извади опакованата кутийка от дъното на сейфа и я прибра в чантата си.

Сега се намираше във вашингтонския Капитолий и беше сигурен само в едно. Питър Соломон щеше да се ужаси, ако научеше как го е предал.

„Господи, Катрин имаше право. Както обикновено“.

Триш Дън удивено се взираше в резултатите от търсенето, които се материализираха на плазмената стена пред нея. Беше се съмнявала, че ще открие *каквито* и да е резултати, но засега имаше над дванайсет попадения. И продължаваха да прииждат.

Едно изглеждаше особено обещаващо.

Триш се обърна и извика към библиотеката:

— Катрин? Ела да видиш нещо!

От една-две години не беше пускала такава търсачка и тазвечерните резултати я смайваха. „Само преди няколко години това търсене нямаше да даде нищо“. Сега обаче изглеждаше, че количеството дигитален материал в света е достигнало точката, в която човек може да открие буквално всичко. Невероятно — Триш никога не беше чувала една от ключовите думи... а даже за нея имаше резултати.

Катрин се втурна през вратата на контролната зала.

— Какво намери?

— Цял куп неща. — Триш посочи плазмената стена. — Всеки един от тези документи съдържа всичките ти ключови думи.

Катрин отметна кичур коса зад ухото си и проучи списъка.

— Преди да се развълнуваш прекалено, уверявам те, че повечето документи *не са* каквото търсиш — прибави младата жена. — Ние им казваме „черни дупки“. Само виж размерите на файловете. Огромни са. Това са компресирани архиви с милиони имейли, гигантски енциклопедии, глобални форуми, функциониращи от години, и така нататък. Поради размера и разнообразното си съдържание тези файлове съдържат толкова много потенциални ключови думи, че ги засмуква всяка търсачка, която се доближи до тях.

Катрин посочи един от резултатите в началото на списъка.

— Ами *този*?

Триш се усмихна. Катрин се движеше една крачка напред — вече беше открила единствения файл с малък размер.

— Остър поглед. Да, всъщност засега това е единственият подходящ кандидат. И даже е толкова малък, че не може да е повече от една страница.

— Отвори го — напрегнато рече Катрин.

Триш не можеше да си представи, че документ от една страница съдържа *всички* тези странни ключови комбинации. Ала когато кликна и го отвори, те бяха там... кристално ясни и лесни за забелязване в текста.

Катрин се приближи, вперила поглед към плазмената стена.

— Този документ... *защитен* ли е?

— Добре дошла в света на дигитализирания текст — отвърна Триш.

Автоматичната защита представлява стандартна практика при дигитализираните документи. При този процес сървърът позволява на потребителя да търси в целия текст, но после разкрива съвсем малка част от него, нещо като реклама — само изразите, намиращи се непосредствено до търсените ключови думи. Като скрива по-голямата част от текста, сървърът не допуска нарушаване на авторските права и праща на потребителя интригуващо послание: „Имам информацията, която търсиш, но ако искаш цялата, ще трябва да я купиш от мен“.

— Както виждаш, документът съдържа всичките ти ключови думи — прибави Триш, докато скролваше силно орязаната страница.

Катрин безмълвно се взираше в плазмената стена.

По-младата жена й даде една минута, после пак скролна в началото на текста. Всички ключови думи бяха с подчертани главни букви. „Рекламният“ текст — по една-две думи от двете страни на търсения израз — беше с малки букви.

тайно място ПОД ЗЕМЯТА, където ...
...
... някъде във Вашингтон,
координатите ...
...
... открил ДРЕВЕН ПОРТАЛ, водещ ...
...
... преду-
преждаваща, че ПИРАМИДАТА крие опасни ...
...
... разшифроват този СЮМБОЛОН и да разкрият ...

Триш нямаше представа за какво се отнася документът. „И какво е «сумболон», по дяволите?“

Катрин нетърпеливо се приближи към екрана.

— Откъде идва този документ? Кой го е написал?

Триш вече работеше по въпроса.

— Дай ми една секунда. Опитвам се да открия източника.

— Трябва да знам кой го е написал — напрегнато повтори Катрин. — Трябва да видя и *останалата* му част.

— Опитвам се — отвърна Триш, сепната от нервността на шефката си.

Странно, местонахождението на файла не се изписваше като обикновен уеб адрес, а като цифров IP адрес.

— Не мога да се справя с маскирането на айпито — изпъшка системната анализаторка. — Името на домейна не излиза. Почакай. — Тя затвори прозореца на програмата. — Ще пусна трейсрут.

И въведе поредица команди, за да разкрие всички точки между нейната машина и сървъра, който съхраняваше документа.

— Ей сега ще стане — каза тя, докато командата се изпълняваше.

Трейсрутят беше изключително бърз и на плазмената стена почти мигновено се появи дълъг списък от мрежови устройства. Списъкът продължаваше... през паяжина от рутери и суичове, които свързваха компютъра в контролната зала с...

„Какво е това, по дяволите?“ Търсенето спря, преди да стигне до сървъра, в който се намираше документът. Кой знае защо, нейният пинг беше срещнал мрежово устройство, което го бе погълнало, вместо да го върне обратно.

— Трейсрутят като че ли блокира — съобщи Триш. „Изобщо възможно ли е такова нещо?“

— Пусни го пак.

Младата жена пусна нов трейсрут и получи същия резултат.

— Нищо. Задънена улица. Сякаш документът е в някакъв непроследим сървър. — Тя прегледа последните няколко точки преди задънената улица. — Обаче мога да ти кажа, че се намира в района на Вашингтон.

— Майтапиш се.

— Нищо чудно. Тия търсещи програми действат географски, с други думи, първите резултати винаги са някъде наблизо. Освен това една от твоите ключови думи е „Вашингтон“.

— Тогава защо не потърсим в домейн регистъра? — предложи Катрин. — Така няма ли да открием кой е притежател на този домейн?

„Малко елементарно, ама не е лоша идея“. Триш влезе в база данните и въведе команда за търсене на IP адреса с надеждата да свърже криптираните цифри с действително име. Раздразнението й постепенно се заменяше с растящо любопитство. „Чий е този документ?“ Резултатите се появиха бързо, без да дадат пълно съответствие, и Триш отчаяно вдигна ръце.

— Сякаш това айпи не съществува. Не мога да открива никаква информация за него.

— Айпи адресът *съществува*. Преди малко попаднахме на документ, който се съхранява там!

„Вярно“. И все пак притежателят на този документ очевидно предпочиташе да не разкрива самоличността си.

— Не знам какво да ти кажа. Такива търсения всъщност не са в моята област и ако не решиш да повикаш някой хакер, аз се предавам.

— Познаваш ли подходящ човек?

Триш се завъртя и погледна шефката си.

— Шегувах се, Катрин. Идеята не е много добра.

— Но такива неща се *правят*, нали? — Тя си погледна часовника.

— Хм, да... непрекъснато. Технически е съвсем просто.

— Познаваш ли някой?

— Хакер ли? — Триш нервно се засмя. — Ами, половината ми бивши колеги.

— Имаш ли доверие на някого?

„Сериозно ли говори?“ Виждаше, че Катрин е абсолютно сериозна.

— Всъщност да. Познавам един човек, когото можем да повикаме. Беше ни специалист по системна сигурност — абсолютен компютърен маниак. Сваляше ме, което не ми допадаше, но е добър човек и му имам доверие. Освен това работи на свободна практика.

— Дискретен?

— Той е хакер. Естествено, че е дискретен. Нали това прави! Обаче съм сигурна, че ще поиска поне хилядарка, за да погледне...

— Обади му се. Предложи му двойно за бързи резултати.

Триш не знаеше от кое се чувства по-неловко — от това, че помага на Катрин Соломон да наеме хакер... или че трябва да позвъни на тип, който сигурно още не можеше да повярва, че една дебеличка рижа метасистемна анализаторка е отблъснала ухажванията му.

— Сигурна ли си, че го искаш?

— Обади се от телефона в библиотеката — отговори Катрин. — Номерът му е блокиран. И естествено, не споменавай името ми.

— Ясно. — Триш тръгна към вратата, но спря, понеже чу айфона на шефката ѝ да сигнализира за получен есемес. С малко късмет, пристигналото съобщение можеше да е информация, която да я спаси от неприятната задача. Тя изчака, докато Катрин извади телефона от джоба на лабораторната си престилка и погледне дисплея.

Когато видя името на айфона, Катрин Соломон изпита огромно облекчение.

„Най-послед!“

ПИТЪР СОЛОМОН

— Есемес от брат ми — каза тя на Триш.

По-младата жена се обнадежди.

— Дали да не го попитаме за всичко това... преди да се обадим на хакер?

Катрин погледна защитения документ на плазмената стена и отново чу гласа на доктор Авадон. „Онова, което според брат ви е скрито във Вашингтон... Може да бъде намерено“. Вече не знаеше в какво да вярва. А този документ съдържаеше информация за безумни идеи, които явно бяха обсебили брат й.

Тя поклати глава.

— Искam да знам кой е написал този документ и къде се намира той. Обади се.

Триш се намръщи и продължи към вратата.

Независимо дали документът можеше да обясни казаното от Питър на доктор Авадон, днес беше разбудена поне *една* мистерия. Брат й най-послед се бе научил да праща есемеси по айфона, който му беше подарила.

— И съобщи на медиите — извика тя след Триш. — Великият Питър Соломон току-що прати първия си есемес.

Малах стоеше до лимузината си на паркинга на едноетажния мол срещу ЦПСМ, разтъркваше се и чакаше да му позвънят. Знаеше, че ще го направят.

Вече не валеше и през облаците започваше да наднича зимната луна, същата, която преди три месеца го беше осветявала през кръглия отвор на тавана на Дома на Храма по време на посвещаването му.

„Сега светът изглежда различно“.

Докато чакаше, стомахът му пак изкурка. Макар и неприятен, двудневният пост беше важен за подготовката му. Такива бяха древните правила. Скоро всички неудобства вече нямаше да имат значение.

Докато стоеше на хладния нощен въздух, Малах ухилено установи, че съдбата го е пратила точно пред малка черква. Между голям стоматологичен център и един супермаркет се гушеше мъничък храм.

„ДОМЪТ НА СЛАВАТА БОЖИЯ“.

Той погледна към прозореца, върху който беше изписана част от Символа на вратата на тази Църква: ВЯРВАМЕ, ЧЕ ИИСУС ХРИСТОС Е ЗАЧЕНАТ ОТ СВЕТИЯ ДУХ И РОДЕН ОТ ДЕВА МАРИЯ, И ЕДНОВРЕМЕННО Е ИСТИНСКИ ЧОВЕК И БОГ.

Малах се усмихна. „Да, Иисус наистина е и двете, човек и Бог, но непорочното зачатие не е необходимото условие за божественост. Тия работи не стават така“.

Звънът на джиесема му разцепи нощния въздух и ускори пулса му. Беше *собственият* му телефон — евтин апарат, купен вчера. Дисплеят показваше, че това е очакваното обаждане.

„Отблизо звъни“ — помисли си той и погледна оттатък Силвър Хил Роуд, към бледия, огрян от луната силует на зигзаговиден покрив, издигащ се над върхарите на дърветата. После отвори джиесема и каза с гърлен глас:

— Доктор Авадон.

— Обажда се Катрин. Най-после се свързах с брат си.

— О, успокоихте ме. Как е той?

— В момента пътува за лабораторията. Даже предложи да се присъедините към нас.

— Моля? — Малах се престори на изненадан. — Във вашата... лаборатория ли?

— Явно ви има пълно доверие. Не е канил тук *никой* друг.

— Предполагам, смята, че идването ми може да е от полза за нашите дискусии, но се боя да не се натрапя.

— Щом *брат* ми ви кани, значи сте добре дошъл. Освен това имал да казва много неща и на двама ни. А аз искам да разбера точно какво става.

— Добре тогава. Къде се намира лабораторията ви?

— В Центъра за поддръжка на Смитсъновия музей. Знаете ли къде е?

— Не. — Малах хвърли поглед към комплекса оттатък паркинга.

— Всъщност в момента съм в колата си и имам навигационна система.

Дайте ми адреса.

— Силвър Хил Роуд четири хиляди двеста и десет.

— Добре, един момент. Сега ще го въведа. — Той изчака десет секунди. — А, добра новина, изглежда съм по-близо, отколкото си мислех. Джипиесът показва, че съм само на десетина минути от вас.

— Чудесно. Ще се обадя на охраната на портала и ще ги предупредя, че идвате.

— Благодаря.

— До скоро.

Малах прибра евтиния джиесем в джоба си и отново погледна към ЦПСМ. „Дали не проявих липса на възпитание, като се самопоканих?“ Усмехнато извади айфона на Питър Соломон и се възхити на есемеса, който преди няколко минути беше пратил на Катрин.

Получих есемесите ти. Всичко е наред. Тежък ден. Пропуснах часа си при д-р Авадон. Извинявай, че не ти казах по-рано. В момента пътувам към лабораторията. Покани д-р Авадон да дойде при нас, ако е свободен. Доверявам му се напълно и имам да казвам и на двама ви много неща.

Питър

Както и очакваше, айфонът изпиука, сигнализирайки за получаването на отговора на Катрин.

питър, поздравления, че си се научил да пращаш есемеси! радвам се, че си добре, разговарях с д-р А. пътува към лабораторията, доскоро! к.

Малах се наведе и пхна айфона на Соломон между предната гума на лимузината и асфалта. Беше му свършил добра работа... но вече трябваше да го унищожи, за да не може никой да го открие. После

седна зад волана, включи на скорост и бавно потегли напред. Чу остро изхрущяване на телефона.

Отново изключи от скорост и се зазяпа в далечния силует на ЦПСМ. „Десет минути“. В огромното хранилище на Питър Соломон имаше над трийсет милиона съкровища, ала тази вечер Малах беше дошъл, за да унищожи само двете най-ценни.

Всички проучвания на Катрин Соломон.

И самата нея.

— Професор Лангдън? — повика го Сато. — Изглеждате така, като че сте видели призрак. Добре ли сте?

Робърт придърпа ремъка на чантата си по-високо на рамото си и постави длан отгоре ѝ, сякаш така по-добре щеше да скрие опакованата кутийка, която носеше. Усещаше, че лицето му е станало пепеляво.

— Просто... се безпокоя за Питър.

Директорката на СЗС наклони глава и го погледна изпитателно.

Ученият изведнъж осъзна, че тазвечерната поява на Сато може би има връзка с повереното му от Соломон пакетче. „Едни много влиятелни хора искат да ми го откраднат“. Нямаше представа за какво му е на ЦРУ кутийка, съдържаща талисман... и изобщо какъв може да е талисманът. „Ordo ab chao?“

Японката се приближи към него. Черните ѝ очи го пронизваха.

— Усещам, че преживявате откровение, нали?

Той започна да се поти.

— Не, не точно.

— За какво си мислите?

— Ами, просто... — Лангдън се поколеба. Не знаеше какво да каже. Нямаше намерение да разкрива съществуването на пакетчето и все пак, ако Сато го закараше в ЦРУ, на влизане със сигурност щяха да обискират чантата му. — Всъщност... — излъга той — ми хрумна нещо за цифрите върху дланта на Питър.

Лицето на жената остана непроницаемо.

— Да? — Тя погледна към Андерсън, който се връщаше при тях, след като беше посрещнал най-послед пристигналият екип криминалисти.

Лангдън мъчително преглътна и приклепна до отрязаната ръка, чудеше се какво да каже. „Нали си преподавател, Робърт, импровизирай!“ С надеждата, че нещо ще го осени, той още веднъж разгледа седемте миниатюрни знака.

„Нищо. Абсолютно“.

III X 885

Фотографската му памет претършува енциклопедията от символи в ума му и успя да открие само едно. Беше се сетил за това още отначало, но му се стори малко вероятно. В момента обаче трябваше да спечели време, за да помисли.

— Първата грешка при разчитането на символи и шифри е тяхното тълкуване чрез различни символични езици — започна Лангдън. — Например, когато ви казах, че този текст е римски и арабски, анализът ми беше несъстоятелен, защото използвах различни символични системи. Същото се отнася за римските цифри и руните.

Сато скръсти ръце и повдигна вежди, сякаш му казваше: „Продължавайте“.

— Обикновено информацията се предават на *един*, а не на много езици и затова първата задача на специалиста по символика е да открие онази последователна символична система, която се отнася за целия текст.

— И вие открихте тази система, така ли?

— Ами, да... и не. — Опитът му с ротационната симетрия на амбиграмите го беше научил, че символите понякога имат значение от различни ъгли. Разбираше, че в този случай наистина има начин да анализира и седемте знака само на един език. — Ако леко преместим дланта, езикът ще стане логичен. — Колкото и зловещо да му се струваше, похитителят на Питър, изглежда, вече бе намекнал за това преместване, като бе цитирал древния херметически постулат. „Както горе, тъй и долу“.

Въпреки че го побиваха тръпки, той се пресегна и хвана дървената подложка, върху която беше забита ръката на Питър. После внимателно я обърна наопаки, тъй че сега изпънатите пръсти на приятеля му сочеха право надолу. Символите мигновено се преобразиха.

SBB XIII

— От този ъгъл римските цифри X–I–I–I се превръщат в *реално* число, тринайсет. Нещо повече, останалите знаци също могат да се интерпретират чрез латинската азбука като „SBB“. — Лангдън предполагаше, че двамата му слушатели ще реагират на този анализ с неразбиращо свиване на рамене, ала изражението на Андерсън моментално се промени.

— SBB ли? — попита началникът на охраната на Капитолия?

Сато се извъртя към него.

— Ако не греша, това е позната система за номериране в Капитолия.

Андерсън беше пребледнял.

— Така е.

Директорката на СЗС мрачно се усмихна и му кимна.

— Моля, елате с мен, началник. Трябва да разменим няколко думи насаме.

Директор Сато отведе началник Андерсън настрани и Лангдън остана сам и напълно объркан. „Какво става тук, по дяволите? И какво означава SBB XIII?“

Началник Андерсън се чудеше дали изобщо е възможно ситуацията да стане още по-странна. „На дланта е написано SBB13?“ Беше изумен, че външен човек е чувал за SBB, камо ли за SBB13. Изглежда, показалецът на Питър Соломон не ги насочваше нагоре, както им се беше струвало... а точно в обратната посока.

Директор Сато го отведе до бронзовата статуя на Томас Джеферсън, където никой не можеше да ги чуе.

— Струва ми се, че знаете точно къде се намира SBB тринайсет, нали, господин началник?

— Разбира се.

— Знаете ли какво има там?

— Не. Едва ли някой го е използвал от десетилетия.

— Е, ще се наложи да го отворите.

Андерсън не обичаше да му се казва какво да прави в поверената му сграда.

— Това не е толкова просто, госпожо директор. Първо трябва да проверя в списъка с разпределението на помещенията. Както знаете, по-голямата част от долните етажи е заета от частни офиси и хранилища и правилата за частните...

— Ще отключите SBB тринайсет — прекъсна го тя. — Иначе ще повикам ОС и ще наредя да разбият вратата.

Началникът на охраната напрегнато се вторачи в лицето ѝ, после откачи радиостанцията от колана си и я вдигна към устата си.

— Тук Андерсън. Трябва да отключим SBB. Някой да ме чака там след пет минути.

Отсреща прозвуча смутен глас.

— SBB ли казахте, началник?

— Точно така, SBB. Незабавно пратете някого. И ще ми трябва фенер. — Той закачи радиостанцията на мястото ѝ. Сърцето му се разтуптя, когато Сато пристъпи към него и сниши глас още повече.

— Времето изтича, началник Андерсън. — Тя почти шепнеше. — Трябва да ни заведете долу колкото се може по-скоро.

— Слушам, госпожо.

— Искam от вас още нещо.

„Освен че влизаш тук с взлом ли?“ Андерсън не можеше да протестира, обаче нямаше как да не му направи впечатление, че Сато бе пристигнала броени минути след появата на отрязаната ръка в Ротондата и че сега използва ситуацията, за да си осигури достъп до частните зони на вашингтонския Капитолий. Изглежда, изпреварваше събитията с толкова много, че на практика ги контролираше.

Директорката на СЗС посочи професора в отсрещния край на залата.

— Пътната чанта на рамото на Лангдън.

Андерсън погледна натам.

— Да?

— Предполагам, че вашите хора са я пуснали през рентген, когато е влязъл в сградата, нали?

— Разбира се. Всеки багаж се проверява.

— Искam да видя рентгена. Искam да знам какво има в чантата.

Началникът на охраната все така гледаше чантата.

— Но... няма ли да е по-лесно просто да го попитате?

— Коя част от искането ми не ви е ясна?

Андерсън отново взе радиостанцията и даде нареждания. Сато му продиктува адреса на блекберито си и нареди веднага да й пратят дигитално копие на рентгена по имейла. Началникът неохотно се подчини.

Криминалистите бяха прибрали отрязаната ръка и се готвеха да я предадат на полицията на Капитолия, но Сато им нареди да я пратят направо на нейните хора в Лангли. Андерсън беше прекалено изтощен, за да възрази. Току-що го беше прегазил мъничък японски валяк.

— Искам и пръстена — извика директорката на СЗС на криминалистите.

Ръководителят на екипа като че ли понечи да протестира, ала се отказа, свали златния пръстен от ръката на Питър, прибра го в прозрачна торбичка и й го даде. Японката го пхна в джоба на самото си и се обърна към Лангдън.

— Тръгваме, професор Лангдън. Вземете си багажа.

— Къде отиваме?

— Просто вървете след господин Андерсън.

„Да, и гледайте да не изоставате“, помисли си началникът на охраната. Малцина посещаваха онази част на Капитолия, в която се намираше SBB. За да стигнат там, щяха да минат през огромен лабиринт от малки помещения и тесни коридори дълбоко под криптата. Най-малкият син на Ейбрахам Линкълн, Тад, веднъж се изгубил долу и замалко не загинал. Андерсън започваше да подозира, че ако Сато постигне своето, Робърт Лангдън може да бъде сполетян от подобна участ.

Специалистът по системна сигурност Марк Зубианис се гордееше със способността си да върши много неща едновременно. В момента седеше на проснат на пода дюшек, заобиколен от дистанционно управление за телевизор, безжичен телефон, лаптоп, палмтоп и голяма купа пуканки, хвърляше по едно око на мача на Редскинс и на екрана на лаптопа и разговаряше по слушалките си с жена, с която не се бяха чували повече от година.

„Само Триш Дън може да се обади точно по време на плейофите“.

Сякаш за да потвърди за пореден път неспособността си за нормално общуване, бившата му колежка беше избрала мача на Редскинс, за да си побъбри с него и да го помоли за услуга. След кратък общ разговор за едно време и как ѝ липсвали страхотните му вицове, Триш стигна до причината за обаждането си: опитвала се да се добере до притежателя на скрит IP адрес, навярно на секретен сървър във Вашингтон. В сървъра се съхранявал малък текстов документ и искала да получи достъп до него... или поне да намери някаква информация за автора му.

„Точният човек, лош избор на момент“ — каза ѝ той. Вследствие на което Триш го засипа с най-мазните си компютърджийски ласкателства, повечето от които бяха верни, и преди да се усети, Зубианис вече въвеждаше странния наглед IP адрес в лаптопа си.

Прочете цифрите и мигновено го обзе безпокойство.

— Триш, това айпи има шантав формат. Написано е в протокол, който дори още не е официално разпространен. Сигурно е на разузнаването или военните.

— На военните ли? — засмя се Триш. — Повярвай ми, току-що свалях от сървъра защитен документ и в него определено няма *нищо* военно.

Зубианис затвори прозореца на програмата и опита с трейсрут.

— Казваш, че трейсрутят ти блокирал, така ли?

— Да. Два пъти. В една и съща точка.

— И моят. — Той отвори диагностична програма и я стартира. — И какво му е толкова интересното на това айпи?

— Пуснах една търсачка, която попадна на защитен документ на този адрес. Искам да видя останалата част от текста.

Готова съм да платя за него, обаче не мога да открия нито кой е собственикът на айпито, нито как да вляза в него.

Зубианис намръщено се взираше в екрана.

— Сигурна ли си? Пуснах диагностична програма и кодирането на защитната стена изглежда... доста сериозно.

— Тъкмо затова печелиш такива пари.

Хакерът се замисли. Бяха му предложили цяло състояние за толкова проста работа.

— Един въпрос, Триш. Защо толкова се вълнуваш за това нещо?

Отговорът ѝ се позабави.

— Правя услуга на приятелка.

— Трябва да ти е много близка.

— Така е.

Зубианис се ухили и успя да си задържи езика зад зъбите. „Знаех си“.

— Виж — нетърпеливо каза Триш. — Достатъчно ли те бива, за да се справиш с това айпи? Да или не?

— Да, бива ме. И освен това знам, че ме манипулираш.

— Колко време ще ти отнеме?

— Не много — отвърна той, като в същото време пишеше на клавиатурата. — Би трябвало да проникна в някоя машина от мрежата им до десетина минути. Щом вляза вътре и се ориентирам, ще ти позвъня.

— Благодаря. Е, как я караш?

„Сега се сети да пита!“

— За бога, Триш, обаждаш ми се насред мача и сега ми предлагаш да си побъбрим?! Искаш ли да хакна айпито, или не?

— Благодаря, Марк. Признателна съм ти. Ще чакам да ми се обадиш.

— След петнайсет минути. — Зубианис затвори, взе купата с пуканки и включи звука на телевизора.

„Жени!“

„Къде ме водят?“

Докато се спускаше с Андерсън и Сато в дълбините на Капитолия, Лангдън усещаше, че пулсът му се ускорява с всяка крачка. Бяха излезли през западния портик на Ротондата, после продължиха надолу по мраморно стълбище и минаха през широк портал, водещ към прочутото помещение точно под пода на кръглата зала.

„Криптата на Капитолия“.

Тук въздухът беше по-тежък и ученият вече изпитваше клаустрофобия. Ниският таван и мекото подово осветление подчертаваха дебелината на четирийсетте дорийски колони, носещи грамадния каменен под над тях. „Спокойно, Робърт“.

— Насам — припряно посочи Андерсън и завиха наляво в просторното кръгло помещение.

Слава богу, в тази крипта нямаше трупове. Имаше няколко статуи, макет на Капитолия и ниско хранилище за дървения постамент, върху който излагаха ковчезите по време на тържествени погребения. Пресякоха празното пространство, без дори да хвърлят поглед към четирилъчната звезда в центъра на пода, където някога беше горял Вечният огън.

Андерсън, изглежда, бързаше, а Сато отново се занимаваше с блекберито си. Лангдън беше чувал, че мобилният сигнал се усилва и излъчва до всички кътчета на Капитолия заради стотиците правителствени телефонни разговори, кои то ежедневно се водеха в сградата.

Пресякоха криптата по диагонал, влязоха в слабо осветено фойе и продължиха по заплетена мрежа от проходи и задънени коридори. В този лабиринт имаше множество врати, всяка от които носеше идентификационен номер. Робърт ги четеше, докато вървяха напред.

S154... S153... S152...

Нямаше представа какво се крие зад вратите, но сега поне едно нещо му се струваше ясно — значението на татуировката върху дланта

на Питър Соломон. SBB13 явно се отнасяше за помещение някъде в недрата на вашингтонския Капитолий.

— Какви са всички тези врати? — попита Лангдън. Притискаше чантата към ребрата си и се чудеше какво общо може да има пакетчето на Соломон с SBB13.

— Офиси и складове — поясни Андерсън и прибави: — Частни офиси и складове. — И стрелна с поглед Сато.

Тя изобщо не откъсна очи от блекберито си.

— Изглеждат малки — отбеляза ученият.

— Нищо повече от поразкрасени килери, поне повечето, но в същото време са едни от най-търсените недвижими имоти във Вашингтон. Това е сърцето на първоначалния Капитолий. Някогашната зала на Сената е на два етажа над нас.

— Ами SBB тринайсет? Чий е този офис?

— Ничий. SBB е частен склад и трябва да подчертая, че съм озадачен...

— Началник Андерсън — прекъсна го Сато, без да вдига поглед от блекберито си. — Просто ни заведете там, моля.

Той стисна зъби и мълчаливо продължи да ги води през нещо средно между обществен склад и грамаден лабиринт. Почти на всяка стена висяха знаци, сочещи местонахождението на различни блокове от офиси в мрежата от коридори.

S142-S152...

ST1-ST70...

HI-H166 & HT1-HT67...

Лангдън се съмняваше, че би могъл сам да намери обратния път. „Това подземие е лабиринт“. Доколкото виждаше, номерата започваха или със S, или с H в зависимост от това дали се намират от страната на Сената, или на Камарата на представителите^[1]. Зоните, обозначени с ST и HT, явно бяха на ниво, което Андерсън наричаше „терасно“.

„Още няма знаци за SBB“.

Накрая стигнаха до тежка стоманена врата, която се отключваше с електронни карти.

Ниво SB

Робърт усещаше, че наближават.

Андерсън понечи да извади картата си, ала се поколеба. Изглежда, не беше сигурен дали трябва да изпълни искането на Сато.

— Не разполагаме с цялата нощ, господин началник — сопна се тя.

Шефът на capitoлийската охрана неохотно пъкна картата си в слота и заключващият механизъм на стоманената врата изщрака. Той я отвори и тримата влязоха. Тежката врата се захлопна зад тях.

Лангдън не знаеше точно какво е очаквал да види, но това тук определено не отговаряше на очакванията му. Пред тях имаше стълбище, което водеше надолу.

— Пак ли ще слизаме? — попита той. — Още един етаж ли има под криптата?

— Да — потвърди Андерсън. — Съкращението SB означава „Сутерен на Сената“^[2].

Робърт изпъшка. „Страхотно!“

^[1] На английски съответно Senate и House (of representatives). — Б.пр. ↑

^[2] Senate Basement. — Б.пр. ↑

Фаровете, приближаващи се по лъкатушния път в залесения парк на ЦПСМ, бяха първите, които охранителят виждаше през последния час. Той надлежно намали звука на портативния си телевизор и скри закуската си под плота. „Кофти момент“. Редскинс завършваха първата си атака и не искаше да я пропусне.

Докато колата се приближаваше, охранителят пак прочете името, записано в бележника пред него.

„Д-р Кристофър Авадон“.

Катрин Соломон току-що се беше обадила, за да предупреди охраната за предстоящото пристигане на своя гост. Охранителят нямаше представа кой е този доктор, но явно много го биваше, защото идваше с черна лимузина. Дългият лъскав автомобил спря до будката и затъмненото предно ляво стъкло безшумно се спусна.

— Добър вечер. — Шофьорът свали фуражката си. Беше снажен мъж с бръсната глава и явно слушаше мача по радиото в колата. — Возя доктор Кристофър Авадон при госпожа Катрин Соломон.

Охранителят кимна.

— Документ за самоличност, моля.

Шофьорът видимо се изненада.

— Съжалявам, госпожа Соломон не ви ли се обади?

Охранителят отново кимна и крадешком хвърли поглед към телевизора.

— Въпреки това съм длъжен да проверявам и записвам личните данни на посетителите. Съжалявам, правилник. Трябва да видя документите на доктора.

— Няма проблем. — Шофьорът се завъртя на седалката си и приглушено заговори през вътрешната преграда. През това време охранителят отново погледна към телевизора. Редскинс се откъсваха от мелето и той се надяваше да приключи с лимузината преди следващото разиграване.

Бръснатият пак се обърна напред и протегна през прозореца документа, който очевидно току-що беше получил през преградата.

Охранителят го взе и бързо го провери на скенера. Шофьорската книжка принадлежеше на някой си Кристофър Авадон от Калорама Хайтс. На снимката се виждаше красив блондин със синьо сако, вратовръзка и сатенена кърпичка в джобчето. „Кой се снима за шофьорска книжка с кърпичка в джобчето, по дяволите?“

Откъм телевизора се разнесоха приглушени овации и той се завъртя точно навреме, за да види, че един от играчите на Редскинс танцува в ендзоната и сочи с пръст нагоре.

— Изпуснах го — изсумтя охранителят и се обърна към прозореца. — Добре. — Върна книжката на шофьора. — Всичко е наред.

Лимузината потегли, а охранителят отново се настани пред телевизора с надеждата, че ще покажат повторение.

Докато караше по лъкатушния път, Малах не можеше да не се усмихне. Оказваше се, че не е трудно да проникне в секретния музей на Питър Соломон. Предишната вечер беше направил подобно посещение и в дома му.

Въпреки че притежаваше разкошно имение в Потомак, Питър Соломон прекарваше много време в огромния си градски апартамент в скъпия квартал Дорчестър Армс. Подобно на повечето жилища на свръхбогаташи, сградата, в която живееше, бе истинска крепост. Високи стени. Охраняеми портали. Списъци на гостите. Охраняем подземен паркинг.

Малах беше спрял същата тази лимузина до будката на охраната, бе свалил шофьорската фуражка от бръснатата си глава и бе казал:

— Возя доктор Кристофър Авадон. Той е гост на господин Питър Соломон. — Произнесе думите така, все едно съобщава за пристигането на херцог Йорк.

Охранителят провери в списъка си, после погледна и шофьорската книжка на Авадон.

— Да, виждам, че господин Соломон очаква доктор Авадон. — Натисна един бутон и порталът се отвори. — Господин Соломон е в

апартамента на последния етаж. Предайте на госта да се качи с *последния* асансьор отдясно. Той стига чак догоре.

— Благодаря. — Малах си сложи фуражката и потегли.

Докато се спускаше в гаража, се оглеждаше за охранителни камери. Нищо. Живеещите тук очевидно не бяха хора, които разбиват чужди коли, а и очевидно не обичаха да ги следят.

Паркира в един тъмен ъгъл недалеч от асансьорите, спусна преградата между шофьорската седалка и задното отделение и се прехвърли отзад. Там се освободи от шофьорската фуражка и си сложи руса перука. След като пооправи сакото и вратовръзката си, се погледна в огледалото, за да се увери, че не е размазал грима. Нямаше намерение да поема никакви рискове. Не и тази вечер.

„Много отдавна очаквам този момент“.

След миг вече се качваше на частния асансьор. Изкачването беше безшумно и плавно. Вратата се отвори и той се озова в елегантно фоайе. Домакинът вече го чакаше.

— Добре дошли, доктор Авадон.

Малах се вгледа в прословутите му сиви очи и сърцето му се разтуптя.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнете с мен, господин Соломон.

— Моля, наричайте ме Питър. — Ръкуваха се и Малах усети златния масонски пръстен на ръката му... същата ръка, която някога беше насочила пистолет срещу него. В главата му се разнесе глас от далечното му минало. „Ако дръпнеш спусъка, ще те преследвам вечно“.

— Заповядайте. — Соломон го въведе в елегантна дневна, от чиито огромни прозорци се разкриваше зашеметяваща гледка към Вашингтон.

— Аромат на запарващ се чай ли усещам? — попита Малах.

— Родителите ми винаги посрещаха гостите с чай. Аз продължавам тази традиция. — Соломон покани госта да седне пред камината, където ги очакваха чайник и чаши. — Сметана и захар?

— Чист, моля.

Домакинът се впечатли.

— Пурист. — Наля две чаши черен чай. — Казахте, че трябва да разговаряте с мен по деликатен въпрос, който може да се обсъжда само

насаме.

— Благодаря, че ми отделяте от времето си.

— С вас вече сме масонски братя. Помежду ни има връзка. С какво мога да ви бъда полезен?

— Първо, искам да ви благодаря за честта преди няколко месеца да ме посветите в трийсет и трета степен. Това е изключително важно за мен.

— Радвам се, но трябва да знаете, че аз не взимам сам тези решения. Те се гласуват от Върховния съвет.

— Разбира се. — Малах подозираше, че Питър Соломон е гласувал против него, ала при масоните, както и навсякъде другаде парите означаваха власт. След като бе получил трийсет и втора степен в собствената си ложа, той беше изчакал само месец, за да даде за благотворителност няколко милиона долара от името на Великата ложа. Както и очакваше, тази спонтанна проява на безкористност стигаше, за да му осигури бърза покана за посвещаване в елитната трийсет и трета степен. „И все пак не научих никакви тайни“.

Въпреки вековните слухове — „Всичко се разкрива в трийсет и третата степен“ — не му бяха казали нищо ново, нищо, което да има значение за неговата цел. Но той и не очакваше да му кажат. Във вътрешния кръг на масоните имаше още по-малки кръгове... до които нямаше да получи достъп още дълги години, ако изобщо се стигнеше дотам. Не го интересуваше. Посвещаването му беше постигнало своето. В Залата на Храма се бе случило нещо, което му даваше власт над всички тях. „Вече не играя по вашите правила“.

— Ние с вас се познаваме отпреди много години — каза Малах и отпи глътка чай.

На лицето на Соломон се изписа изненада.

— Нима? Не си спомням.

— Беше много отдавна. — „И Кристофър Авадон не е истинското ми име“.

— Ужасно съжалявам. Сигурно остарявам. Откъде се познаваме?

Малах за последен път се усмихна на мъжа, когото мразеше повече от всеки друг на земята.

— Много жалко, че не си спомняте.

С едно-единствено плавно движение Малах извади от джоба си малко устройство, протегна го напред и силно го притисна към гърдите

на събеседника си. Проблесна синя светлина, разнесе се остро изпращяване на електрошок и Питър Соломон мъчително изохка — по тялото му потече ток с напрежение един милион волта. Той облеци очи и се отпусна неподвижно на стола. Малах се изправи над него, отделяше слюнка като лъв, готвещ се да разкъса ранената си плячка.

Соломон хриптеше, мъчеше се да си поеме дъх.

Малах зърна страх в очите на жертвата си и се зачуди колко хора са виждали великия Питър Соломон уплашен. Продължи да се наслаждава на сцената няколко безкрайни секунди. После отпи глътка чай, докато чакаше Соломон да възстанови дишането си.

Тялото на Соломон конвулсивно затрепери — опитваше се да каже нещо.

— Ззз... защо? — успя да произнесе накрая.

— Ти защо мислиш? — попита Малах.

Жертвата му искрено се озадачи.

— Пари ли... искаш?

„Пари ли?“ Малах се засмя и отново отпи от чая си.

— Дадох на масоните милиони долари — нямам нужда от богатство. — „Дойдох за мъдрост, а той ми предлага пари“.

— Тогава какво... искаш?

— Ти пазиш една тайна. И сега ще ми я разкриеш.

Соломон се опита да повдигне глава, за да го погледне в очите.

— Не... разбирам.

— Стига лъжи! — извика Малах и се приближи на сантиметри от парализирания Соломон. — Знам какво е скрито тук във Вашингтон.

Сивите очи на Соломон го изгледаха предизвикателно.

— Нямам представа за какво говориш!

Малах отпи още една глътка чай и остави чашата в чинийката.

— Същото ми каза и преди десет години — в нощта, когато умря майка ти.

Соломон се ококори.

— Ти?!

— Тя нямаше защо да умира. Ако ми беше дал каквото исках...

Лицето на по-възрастния мъж се сгърчи от ужаса на откровението.

— Предупредих те, че ако дръпнеш спусъка, ще те преследвам вечно.

— Но ти си...

Малах се изсмя и пак опря електрошока в гърдите му. Отново проблесна синя светлина и Соломон пак се свлече на стола.

Малах прибра устройството в джоба си и спокойно си допи чая. Когато свърши, избърса устни с ленена салфетка с монограм и погледна жертвата си.

— Да тръгваме.

Тялото на Соломон беше неподвижно, ала очите му бяха широко отворени и будни.

Малах се наведе към него и прошепна в ухото му:

— Ще те отведа там, където остава само истината.

И без повече думи натъпка салфетката в устата му. После го метна върху широките си плещи и тръгна към частния асансьор. На излизане взе айфона и ключовете на Соломон от масичката в преддверието.

„Тази вечер ще ми разкриеш всичките си тайни — помисли си Малах. — Включително защо преди десет години ме остави да умра“.

Ниво SB.

„Сутеренът на Сената“.

С всяка крачка от спускането им клаустрофобията обземаше Робърт Лангдън все повече. Колкото по-навътре в първоначалните основи на сградата навлизаха, толкова по-тежък ставаше въздухът, а и като че ли нямаше вентилация. Тук долу стените бяха комбинация от грапав камък и жълти тухли.

Директор Сато пишеше на блекберито си в движение. Лангдън усещаше в сдържаното й поведение подозрителност и чувството бързо ставаше взаимно. Японката още не му беше казала как е разбрала за пристигането му. „Въпрос на национална сигурност?“ Не се сещаше за никаква връзка между древната мистика и националната сигурност. Но пък и много други неща в тази ситуация не му бяха ясни.

„Питър Соломон ми повери талисман... някакъв побъркан ме примамва да го донеса в Капитолия и иска с него да отключи мистичен портал... може би в помещението, носещо номера SBB13“.

Неособено ясна картина.

Лангдън се опитваше да се отърси от ужасяващия спомен за татуираната длан на Питър, преобразена в Ръката на тайните. Този гротесков образ се придружаваше от гласа на приятеля му: „Древните тайни, Робърт, са родили много митове... но това не означава, че самите те са измислица“.

Въпреки че още от началото на кариерата си изучаваше мистичните символи и тяхната история, на рационално равнище Лангдън винаги се беше съпротивлявал на идеята за Древните тайни и тяхното могъщо обещание за апотеоз.

Естествено, в историческите извори имаше безспорни доказателства, че през вековете е предавана тайна мъдрост, явно произлизаща от мистичните учения в ранен Египет. Тези знания се пренасяли тайно, за да се появят в ренесансова Европа, където според повечето мнения били поверени на елитна група учени от най-

реномираната научна фабрика за идеи на Стария континент — Лондонското кралско дружество, загадъчно наричано Невидимия колеж.

Този таен „колеж“ скоро се превърнал в мозъчен тръст на най-просветените умове в света — Исак Нютон, Франсис Бейкън, Робърт Бойл и даже Бенджамин Франклин. Днес списъкът на членовете си оставаше също тъй внушителен — Айнщайн, Хокинг, Бор и Целзий. Всички тези велики учени бяха направили квантови скокове в човешкото знание — според някои техните открития били резултат от докосването им до древна мъдрост, скрита в Невидимия колеж. Лангдън се съмняваше в това, макар че зад неговите стени определено се вършеше необикновено много „мистична работа“.

Откриването на тайните трудове на Исак Нютон през 1936-а беше смаяло света със сензацията, че ученият е изпитвал всепоглъщаща страст към изучаването на древната алхимия и мистичната мъдрост. Сред личните му документи имаше едно писмо до Робърт Бойл, в което Нютон го убеждаваше да пази „пълно мълчание“ за получените от тях мистични знания. „Ако бъдат разкрити, те ще донесат огромни беди на света“, пишеше Нютон.

Все още се спореше за смисъла на това странно предупреждение.

— Професор Лангдън — неочаквано каза Сато и вдигна поглед от блекберито си, — макар да твърдите, че нямате представа защо тази вечер сте тук, навярно бихте могли да хвърлите светлина върху значението на пръстена на Питър Соломон.

— Мога да опитам — откъсна се от размислите си той.

Директорката на СЗС извади торбичката и му я подаде.

— Разкажете ми за тези символи.

Докато вървяха по пустия коридор, Робърт разгледа познатия пръстен. Лицето му носеше образ на двуглав феникс, стиснал флаг с надпис ORDO AB CHAO, и с числото 33 на гърдите.

— Двуглавият феникс с числото трийсет и три е емблемата на най-висшата масонска степен. — Официално тази престижна степен съществуваше само в шотландския ритуал. Въпреки това ритуалите и степените на масонството се отличаваха със сложна йерархия, която Лангдън нямаше желание да обяснява на Сато, поне тази вечер. — По същество трийсет и третата степен е почест, запазена за малка елитна група изключително способни масони. Всички други степени могат да

се постигнат чрез успешно завършване на предишната, но посвещаването в трийсет и третата е ограничено. Става само с покана.

— Значи сте знаели, че Питър Соломон е член на този елитен вътрешен кръг, така ли?

— Разбира се. Масоните не крият в тайна принадлежността си към братството.

— Той ли е най-високопоставеният им член?

— В момента да. Питър оглавява Върховния съвет на трийсет и трета степен — ръководен орган на шотландския ритуал в Америка. — Лангдън обичаше да ходи в централата им — Дома на Храма, шедьовър на класицизма, чиято символична орнаментация съперничеше на Рослин в Шотландия.

— Професор Лангдън, забелязахте ли надписа, гравирани върху халката? „Всичко се разкрива в трийсет и третата степен“.

Робърт кимна и каза:

— Това е широко разпространена тема в масонските предания.

— Тоест ако един масон бъде допуснат до тази най-висша трийсет и трета степен, му *разкриват* нещо специално, така ли?

— Да, така казват преданията, но сигурно не е вярно. Винаги се е твърдяло, че сред най-висшия ешелон на масонството има малцина избрани, които знаят някаква велика мистична тайна. Подозирам обаче, че истината е много по-тривиална.

Питър Соломон често му подхвърляше дяволити намеци за съществуването на безценна масонска тайна, ала Лангдън винаги беше смятал, че това просто е шеговит опит да го примамат в братството. За съжаление, тазвечерните събития бяха всичко друго, но не и шег. Нищо шеговито нямаше и в настойчивостта, с която Питър го бе помолил да пази запечатаната кутийка, която сега носеше в чантата си.

Робърт тъжно погледна найлоновата торбичка със златния пръстен на Соломон и попита:

— Госпожо директор, имате ли нещо против да задържа пръстена?

Сато се обърна към него.

— Защо?

— Той е много ценен за Питър и бих искал тази вечер да му го върна.

На лицето ѝ се изписа скептично изражение.

— Да се надяваме, че ще имате тази възможност.

— Благодаря. — Лангдън прибра торбичката в джоба си.

— Още един въпрос — каза Сато, докато продължаваха навътре в лабиринта. — Моите хора ми съобщиха, че докато търсели ключовите думи „трийсет и трета степен“ и „портал“ в комбинация с „масонство“, получили буквално стотици резултати, съдържащи думата „пирамида“.

— И в това няма нищо чудно — отвърна ученият. — Строителите на египетските пирамиди са предшественици на съвременните зидари, а пирамидата, наред с египетските теми, се среща много често в масонската символика.

— И какво символизира?

— По същество тя изобразява просветление. Това е архитектурен символ, означаващ способността на древния човек да се откъсне от земната повърхност и да се извиси към небето, към златното слънце и в крайна сметка към върховния източник на просветление.

Японката изчака малко.

— И нищо друго?

„Нищо друго ли? — Лангдън току-що беше описал един от най-изящните символи в историята. — Постройката, чрез която човек се възвисил в царството на боговете“.

— Според моите хора изглеждало, че тази вечер има много по-съществена връзка — каза тя. — Съществувала популярна легенда за конкретна пирамида тук във Вашингтон — пирамида, която е свързана с масоните и Древните тайни.

Сега Лангдън разбра какво има предвид Сато и се опита да опровергае тази идея, преди да са изгубили още време с нея.

— Да, легендата ми е известна, госпожо директор, обаче това е чиста измислица. Масонската пирамида е един от най-упоритите митове и сигурно произхожда от пирамидата върху Големия печат на Съединените щати.

— Защо не ми я споменахте досега?

Той сви рамене.

— Защото не се основава на факти. Както казах, това е мит. Един от многото около масоните.

— И все пак *точно* този мит се отнася пряко за Древните тайни, нали?

— Разбира се, както и много други. Древните тайни лежат в основата на безброй легенди, които са просъществували до днес — разкази за могъща мъдрост, съхранявана от тайни пазители като тамплиерите, розенкройцерите, илюминатите и така нататък. В дъното на всички тези истории са Древните тайни... и Масонската пирамида е просто един от примерите.

— Разбирам. И за какво всъщност се разказва в тази легенда?

Лангдън помълча няколко крачки, после отвърна:

— Е, не съм специалист по конспиративните теории, но съм добре запознат с митологията и повечето легенди звучат горе-долу така: Древните тайни, изгубената мъдрост на вековете, отдавна се смятат за най-святото съкровище на човечеството и подобно на всички велики съкровища, са грижливо пазени. Просветените мъдреци, които разбират действителната сила на тази мъдрост, знаят, че трябва да се боят от нейния страховит потенциал. Те са наясно, че ако това тайно знание попадне в ръцете на непосветени, резултатите ще са катастрофални. Както вече се отбеляза, могъщите оръжия могат да се използват както за добро, така и за зло. Тъй че, за да защитят Древните тайни, а оттук и човечеството, древните посветени създали тайни братства. Там те споделяли своята мъдрост само с истински посветените и така я предавали от мъдрец на мъдрец. Мнозина вярват, че ако се обърнем назад, ще видим историческите останки от притежателите на Тайните... в разказите за магьосници, вълшебници и лечители.

— Ами Масонската пирамида? — попита Сато. — Каква е нейната роля?

Лангдън закрачи по-бързо, за да не изостава.

— Тук история и мит започват да се преплитат. Според някои сведения почти всички тези тайни братства в Европа изчезнали до шестнайсети век. Повечето били унищожени от все по-мощните религиозни гонения. Твърди се, че масоните станали последните оцелели пазители на Древните тайни. Съвсем естествено, те се опасявали, че ако и тяхното братство някой ден загине като всичките му предшественици, Древните тайни ще бъдат изгубени завинаги.

— *А пирамидата?* — не се отказваше директорката на СЗС.

Ученият тъкмо стигаше до нея.

— Легендата за Масонската пирамида е съвсем проста. За да изпълнят дълга си да съхранят тази велика мъдрост за бъдещите поколения, масоните решили да я скрият в огромна крепост. — Лангдън се опита да събере спомените си за тази история. — Пак подчертавам, всичко това е мит, но се говори, че те пренесли тайната си мъдрост от Стария в Новия свят — тук, в Америка, земята, в която се надявали, че ще се спасят от религиозната тирания. И тук построили непристъпна крепост, тайна *пирамида*, предназначена да пази Древните тайни до деня, в който *цялото* човечество ще е готово да понесе страховитата сила, която щяла да му даде тази мъдрост. Според мита, масоните увенчали своята велика пирамида с връх — наречен „пирамидион“ — от чисто злато като символ на безценното съкровище вътре — древната мъдрост, която щяла да даде на човечеството способността да реализира пълния си потенциал. Апотеоза.

— Страхотна история — отбеляза Сато.

— Да. Масоните стават жертви на всевъзможни шантави легенди.

— Явно не вярвате в съществуването на такава пирамида.

— Разбира се, че не вярвам — потвърди Лангдън. — Няма абсолютно никакви доказателства, предполагащи, че нашите масонски отци основатели са построили каквато и да е пирамида в Америка, още по-малко във Вашингтон. Доста е трудно да скриеш пирамида, особено ако е достатъчно голяма, за да побере цялата изгубена мъдрост на вековете.

Доколкото си спомняше, легендата не обясняваше точно *какво* би трябвало да има в Масонската пирамида — древни текстове, окултни писания, научни открития или нещо далеч по-мистериозно — ала *съобщаваше*, че безценната информация вътре е находчиво шифрована... и е разбираема само за най-просветените.

— Всъщност — прибави Робърт — тази история попада в категорията, която ние, специалистите по символика, наричаме „архетипен хибрид“ — комбинация от други класически легенди, използваща толкова много елементи от популярната митология, че може да е само измислица... а не исторически факт.

Когато преподаваше на студентите си за архетипните хибриди, Лангдън даваше за пример приказките, разказвани от поколение на

поколение и постепенно доразвивани с времето. Те използваха толкова много заемки една от друга, че се превръщаха в хомогенни моралитета с едни и същи образи — благородни девици, красиви принцове, непристъпни крепости и могъщи магьосници. Чрез приказките тази прастара битка между доброто и злото ни се втъпява в детството: Мерлин срещу Моргана, свети Георги срещу ламята, Давид срещу Голиат, Снежанка срещу вещицата и дори Люк Скайуокър срещу Дарт Вейдър.

Когато завиха на поредния ъгъл и последваха Андерсън надолу по късо стълбище, Сато се почеса по главата.

— Кажете ми следното. Ако не греша, пирамидите някога са се смятали за мистични *портали*, през които мъртвите фараони могли да се възнесат при боговете, нали така?

— Да.

Директорката рязко спря, хвана Лангдън за ръката и го погледна изненадано.

— Искате да кажете, че похитителят на Питър Соломон ви е наредил да откриете таен *портал*, а на вас не ви е хрумнало, че говори за Масонската пирамида от тази легенда?!

— *Както* и да я наричате, Масонската пирамида е приказка, чиста измислица.

Сато пристъпи към него. Лъхна го миризма на цигари.

— Разбирам позицията ви по този въпрос, професор Лангдън, но не мога да пренебрегна тази връзка в разследването си. Портал, водещ към тайно знание? Звучи ми много като онзи, който похитителят на Питър Соломон твърди, че можете да отключите единствено вие.

— Не вярвам, че...

— Няма значение какво вярвате *вие*. Каквото и да е мнението ви, трябва да признаете едно: може би пък *този* човек вярва, че Масонската пирамида наистина съществува.

— Ама той е побъркан! Спокойно може да вярва, че SBB тринайсет е вход към гигантска подземна пирамида, криеща цялата изгубена мъдрост на древните!

Сато стоеше абсолютно неподвижно. Само очите ѝ издаваха, че вътрешно кипи.

— Кризисната ситуация, пред която съм изправена тази вечер, *не* е приказка, професор Лангдън. Напълно реална е, уверявам ви.

Помежду им увисна ледено мълчание.

— Госпожо? — каза накрая Андерсън и посочи втора заключена врата на три метра от тях. — Почти стигнахме. Ще продължаваме ли?

Японката най-после откъсна поглед от Лангдън и даде знак на шефа на охраната да продължи нататък.

Минаха през стоманената врата и се озоваха в тесен проход. Робърт погледна наляво, после надясно. „Това не може да е истина“.

Намираше се в най-дългия коридор, който беше виждал.

31.

Когато напусна яркото осветление на Куба и потъна в пълния мрак на бездната, Триш Дън усети познатия прилив на адреналин.

Току-що се бяха обадили от портала на ЦПСМ, за да съобщят, че гостът на Катрин, доктор Авадон, е пристигнал и някой трябва да го придружи до Модул 5. Триш предложи да го доведе, главно от любопитство. Катрин не беше казала почти нищо за човека, който идваше да ги посети, и това заинтригува метасистемната анализаторка. Питър Соломон очевидно му имаше пълно доверие — братът и сестрата не канеха никого в Куба. Това се случваше за пръв път.

„Надявам се, че ще понесе преминаването нормално — помисли Триш, докато вървеше в ледената тъмнина. Най-малко ѝ трябваше ВИП-ът на Катрин да се паникьоса, когато разбере какво се налага да направи, за да стигне до лабораторията. — Първия път винаги е най-лошо“.

Собственият ѝ първи път беше преди година. Тя прие отправеното ѝ от Катрин предложение за работа, подписа декларацията за неразгласяване на тайна и дойде с новата си шефка в ЦПСМ, за да види лабораторията. Извървяха Улицата и стигнаха до метална врата с надпис „Модул 5“. Въпреки че Катрин се бе опитала да я подготви и ѝ беше описала отдалеченото местонахождение на Куба, Триш изобщо не очакваше онова, което видя след отварянето на вратата.

„Бездната“.

Катрин прекрачи прага, направи няколко стъпки в пълния мрак и ѝ каза да я последва.

— Довери ми се. Няма да се изгубиш.

Триш си представи как се скита в мастиленочерния, голям колкото стадион модул и самата мисъл за това я накара да се изпотти.

— Имаме насочваща система. — Катрин посочи пода. — Супер архаична.

Младата жена примижа в мрака и се вторачи в неравния циментов под. Трябваше ѝ известно време, докато очите ѝ се приспособят, ала накрая видя тясна килимена пътека, опъната по права линия и изчезваща в чернотата.

— Гледай с краката си — каза Катрин, обърна се и се отдалечи. — Просто върви плътно след мен.

Докато тя потъваше в бездната, Триш преглътна страха си и я последва. „Това е лудост!“ И щом направи няколко крачки по килима, вратата на Модул 5 се затръшна зад нея и угаси и последните бледи лъчи светлина. Метасистемната анализаторка насочи цялото си внимание към пътеката под краката си. След няколко крачки по мекия килим усети, че десният ѝ крак стъпва върху твърд цимент. Сепната, тя инстинктивно стъпи наляво и се върна върху меката пътека.

От мрака пред нея се разнесе гласът на Катрин. Безжизнената акустика на бездната почти напълно погълна думите ѝ.

— Човешкото тяло е удивително. Ако го лишиш от усещанията на едно сетиво, почти мигновено се задействат другите сетива. В момента нервите в ходилата ти буквално се „настройват“, за да станат по-чувствителни.

„И добре, че е така“, помисли Триш и пак коригира посоката си.

Вървяха в мълчание, както ѝ се стори, безкрайно дълго.

— Още колко остава? — попита накрая младата жена.

— Приблизително половината път. — Гласът на Катрин прозвуча по-отдалече.

Триш ускори ход и положи всички усилия, за да запази хладнокръвие, ала всеобхватността на мрака сякаш я поглъщаше. „Не виждам и на милиметър пред лицето си!“

— Катрин? Как разбираш кога трябва да спреш?

— Ще видиш.

Това се беше случило преди година и тази вечер Триш отново вървеше в тъмнината, само че в обратната посока, към фойето, за да посрещне госта на шефката. Внезапната промяна в тъканта под краката ѝ я предупреди, че е на три метра от изхода. „Предупредителната пътека“^[1], както я наричаше Питър Соломон, страстен бейзболен фен. Тя спря, извади електронната си карта и заопипва в мрака по стената, докато не откри слота.

Вратата се отвори със свистене.

Триш примижа пред посрещналата я отвън светлина.

„Успях... за пореден път“.

Докато крачеше по пустите коридори, осъзна, че си мисли за странния защитен файл, който бяха открили в секретната мрежа. „Древен портал? Тайно място под земята?“ Зачуди се дали Марк Зубианис има късмет с издирването на сървъра, в който се съхраняваше мистериозният документ.

Катрин стоеше пред меко сияещата плазмена стена в контролната зала и се взираше в загадъчния документ, който бяха открили. Сега беше изолирала ключовите си думи и изпитваше все по-силна увереност, че в текста става дума за същата невероятна легенда, която брат ѝ очевидно бе споделил с доктор Авадон.

... тайно място под ЗЕМЯТА, където...

... някъде във ВАШИНГТОН, координатите...

... открил ДРЕВЕН ПОРТАЛ, водещ...

... предупреждаваща, че ПИРАМИДАТА крие
опасни...

... разшифроват този СЮМБОЛОН и да разкрият...

„Трябва да видя останалата част от файла“.

Продължи вторачено да гледа екрана още малко, после угаси плазмената стена. Винаги изключваше този енергоемък дисплей, за да не хаби запасите на горивната клетка от течен водород.

Ключовите думи бавно избледняха и се свиха в бяла точица, която помъждука в центъра на стената и накрая угасна.

Катрин се обърна и тръгна към кабинета си. Доктор Авадон щеше да дойде всеки момент и искаше да го посрещне като добра домакиня.

[1] Най-външната зона на бейзболното игрище. — Б.пр. ↑

— Почти стигнахме — съобщи Андерсън, докато водеше Лангдън и Сато по сякаш безкрайния коридор, минаващ по цялата дължина на източните основи на Капитолия. — По времето на Линкълн подът на този тунел бил пръстен и тук гъмжало от плъхове.

Робърт се благодареше, че сега подът е настлан с плочки — не си падаше особено по плъхове.

Стъпките им отекваха със зловещо, неравномерно ехо в дългия коридор. Някои от вратите покрай тях бяха затворени, но много бяха открити. Голяма част от стаите на този етаж изглеждаха изоставени. Лангдън забеляза, че сега номерата намаляват и след известно време сякаш почти свършват.

SB4... SB3... SB2... SB1...

Подминаха една необозначена врата и шефът на охраната в Капитолия забави крачка: номерата отново започваха да се увеличават.

HB1... HB2...

— Извинявам се — каза Андерсън. — Пропуснах я. Почти никога не слизам на това ниво.

Върнаха се няколко метра при стара метална врата и Лангдън видя, че тя се намира по средата на коридора — на линията, разделяща сутерените на Сената (SB) и Камарата на представителите (HB). Оказа се, че вратата всъщност има номер, ала толкова избледнял, че едва се различава.

SBB

— Тук е — рече Андерсън. — Ще донесат ключовете всеки момент.

Сато намръщено си погледна часовника.

Лангдън погледна надписа SBB и попита началника:

— Защо това помещение е отнесено към страната на *Сената*, въпреки че е по средата?

Андерсън го погледна озадачено.

— Какво искате да кажете?

— Тук пише SBB, което започва с *S*, а не с *H*.

Шефът на охраната поклати глава.

— Буквата „S“ не се отнася за Сената. Тя...

— Господин началник? — извика един охранител, дотича при тях и подаде ключа на Андерсън. — Извинявайте, отне ни известно време. Не успяхме да намерим ключа за SBV. Този е от резервната кутия.

— Оригиналът го няма, така ли? — изненада се Андерсън.

— Сигурно е изгубен — задъхано отвърна охранителят. — От цяла вечност никой не е проявявал желание да слезе тук долу.

Началникът взе ключа.

— Няма ли втори ключ за SBV тринайсет?

— Съжалявам, до този момент не успяхме да намерим ключове за нито една от стаите в SBV. Макдоналд продължава да търси. — Охранителят извади радиостанцията си и я включи. — Боб? При началника съм. Нещо ново за ключа за SBV тринайсет?

Радиостанцията изпраща и един глас отвърна:

— Всъщност да. Странна работа. Не виждам нещо да е отбелязвано, откакто сме компютризирани, обаче в тетрадката пише, че всички складови помещения в SBV са били почистени и изоставени преди повече от двайсет години. Сега се водят като неизползвана площ. — Макдоналд замълча за миг. — Всички освен SBV тринайсет.

Андерсън грабна радиостанцията от ръцете на охранителя.

— Какво искаш да кажеш с това „всички освен SBV тринайсет“?

— Ами вижте, помещение SBV тринайсет е обозначено в тетрадката като „частно“. Бележката е от много отдавна, обаче е написана лично от архитекта и носи подписа му.

Лангдън знаеше, че терминът „архитект“ не се отнася за човека, проектирал Капитолия, а за онзи, който го *ръководи*. Той отговаряше за всичко, включително за поддръжката, охраната, назначаването на персонал и разпределянето на офисите.

— Странното е... — продължи гласът по радиостанцията, — че според записа на архитекта тази „частна площ“ е дадена за използване на Питър Соломон.

Лангдън, Сато и Андерсън се спогледаха сепнато.

— Предполагам, че оригиналният ни ключ за SBV е у господин Соломон, както и всички ключове за SBV тринайсет — завърши доклада си Макдоналд.

Робърт не вярваше на ушите си. „Питър държи стая в сутерена на Капитолия?“ Винаги беше знаел, че приятелят му има тайни, но това изненадваше дори него.

— Добре — навъсено отвърна Андерсън. — Трябва да влезем точно в SBB тринайсет, тъй че продължавайте да търсите резервен ключ.

— Слушам. Освен това работим по дигиталния образ, който поискахте...

— Благодаря — прекъсна го началникът. — Това е всичко. Пратете файла на блекберито на директор Сато веднага щом го получите.

— Ясно. — Радиостанцията млъкна и Андерсън я върна на охранителя.

Младият мъж извади едно ксерокопие и го подаде на шефа си.

— SBB е маркирано в сиво, а с хикс отбелязахме номер тринайсет, тъй че би трябвало да я намерите лесно. Участъкът е съвсем малък.

Андерсън му благодари и докато охранителят се отдалечаваше, насочи вниманието си към ксерографирания план на сградата. Лангдън надзърна и с изненада установи, че под вашингтонския Капитолий има странен лабиринт от удивително много помещения.

След малко шефът на охраната кимна, прибра скицата в джоба си, обърна се към вратата с обозначение SBB, вдигна ключа, но се поколеба — явно не беше сигурен дали трябва да я отвори. Робърт изпитваше подобни опасения. Нямаше представа какво ги очаква зад тази врата, ала беше абсолютно уверен, че каквото и да е скрил тук долу, Соломон иска да го запази в тайна. „В пълна тайна“.

Сато се прокашля и Андерсън разбра смисъла на посланието й, пое си дълбоко дъх, вкара ключа в ключалката и се опита да го завърти. Ключът не помръдна. За стотна от секундата Лангдън бе обзет от надеждата, че това не е правилният ключ. На втория опит обаче ключалката поддаде и началникът тежко отвори вратата.

Отвътре блъвна спарен въздух.

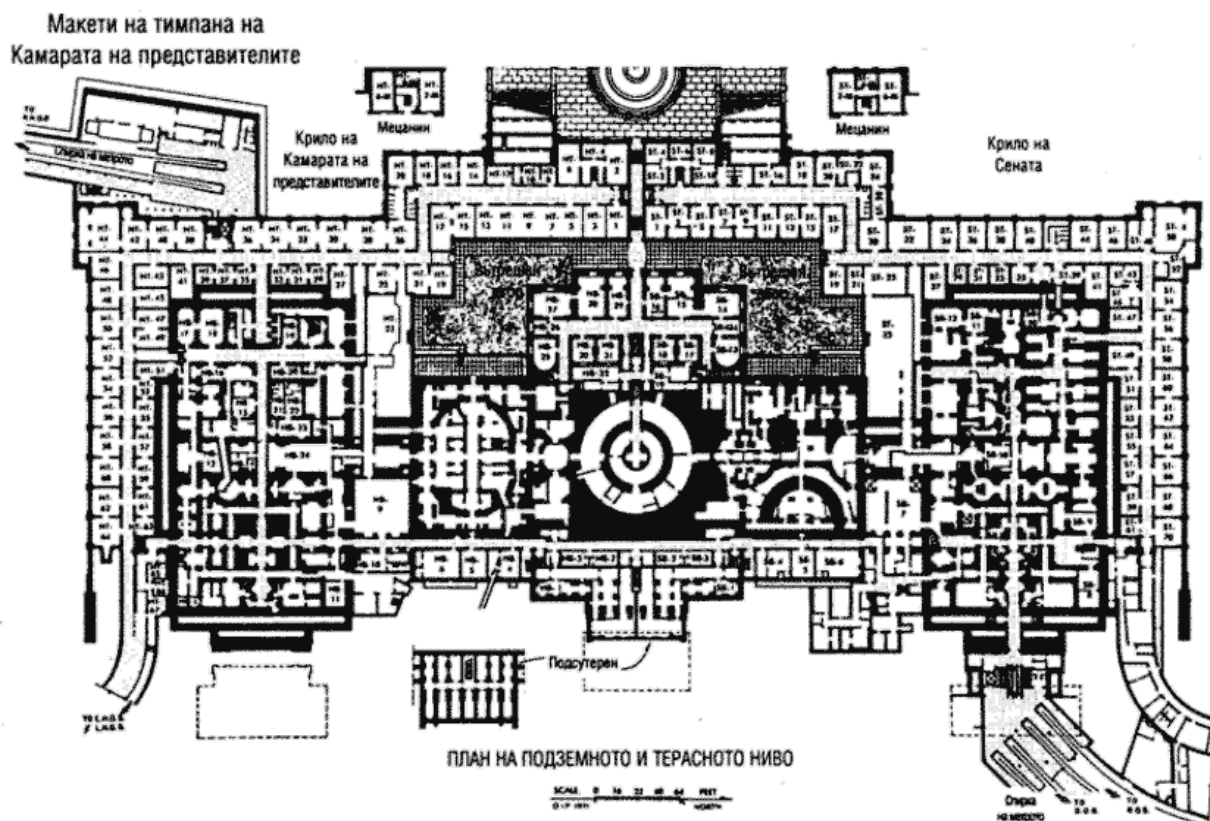
Робърт се вторачи в мрака, но не видя абсолютно нищо.

— Професор Лангдън — каза Андерсън, докато опипом търсеше електрическия ключ. — За да отговоря на въпроса ви, буквата „S“ в обозначението SBB не се отнася за Сената.

— А за какво тогава? — озадачи се ученият.

Началникът на охраната най-после откри ключа и единствената електрическа крушка освети опасно стръмно стълбище, което потъваше в мастиления мрак.

— За подсутерена^[1].

[1] На английски, subbasement. — Б.пр. ↑

Специалистът по системна сигурност Марк Зубианис потъваше все по-дълбоко в дюшека си и намръщено гледаше информацията на екрана на лаптопа.

„Що за адрес е *тоя*, по дяволите?“

Най-добрите му хакерски средства бяха напълно безрезультатни — не можеше нито да отвори документа, нито да свърже мистериозния IP адрес на Триш с притежателя му. Бяха изтекли десет минути, а и програмата на Зубианис напразно продължаваше да се блъска в защитната стена на мрежата. Нямаше никаква надежда да проникне вътре. „Нищо чудно, че ми плащат толкова много“. Тъкмо се канеше да приложи нов подход, когато телефонът му иззвъня.

„За Бога, Триш, нали ти казах, че аз ще ти се обадя!“ Той изключи звука на телевизора и отговори:

— Да?

— Марк Зубианис? — попита мъжки глас. — Кингстън Драйв триста петдесет и седем, Вашингтон?

Отсреща се чуваха други приглушени разговори. „Телефонни реклами по време на плейофите? Да не са се побъркали?“

— Чакайте да отгатна, спечелил съм седмица на карибския остров Ангуила, нали?

— Не — абсолютно сериозно отвърна гласът. — Тук е отделът за системна сигурност на Централното разузнавателно управление. Интересува ни защо се опитвате да хакнете една от секретните ни база данни.

Както правеше всяка вечер по това време, Нунес заключи главния вход на просторния Център за посетители, разположен три етажа над подсутерена на Капитолия. Докато крачеше по мраморния под, си мислеше за татуирания мъж с войнишкото яке.

„Аз го пуснах да влезе“. Чудеше се дали на другия ден все още ще е на работа.

Тъкмо се насочи към ескалатора, когато внезапно хлопане по външната врата го накара да се обърне. Нунес се втренчи във вратата с присвити очи и видя възрастен афроамериканец, който удряше с разтворена длан по стъклото и му правеше знаци да го пусне.

Охранителят поклати глава и си посочи часовника.

Мъжът отново удари по вратата и застана на светло. Носеше безупречен син костюм и имаше късо подстригана сивееща коса. Пулсът на Нунес се ускори. „Мамка му!“ Дори от това разстояние можеше да го познае. Забърза обратно към входа и отключи вратата.

— Извинявайте, господине. Заповядайте, моля.

Уорън Белами, архитектът на Капитолия, прекрачи прага и му благодари с учтиво кимване. Беше жилав и строен, с изправена стойка и проницателен поглед, излъчващ самоувереността на човек, който упражнява пълен контрол върху поверения му комплекс. Отговаряше за Капитолия от двайсет и пет години.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Нунес.

— Да, благодаря. — Белами произнасяше думите ясно и отсечено. Беше възпитаник на университет от Бръшляновата лига в североизточната част на страната и произношението му беше почти съвсем британско. — Току-що научих, че тази вечер сте имали инцидент. — Изглеждаше силно обезпокоен.

— Да, господин Белами. Беше...

— Къде е началник Андерсън?

— Долу с директор Сато от Службата за сигурност на ЦРУ.

Архитектът се ококори.

— ЦРУ? Тук?

— Да, господин Белами. Директор Сато дойде почти непосредствено след инцидента.

— Защо?

Нунес сви рамене. „Смея ли да я питам?“

Белами тръгна директно към ескалаторите.

— Къде са сега?

— Преди малко слязоха на долните етажи. — Охранителят забърза подире му.

Архитектът загрижено погледна назад.

— Долу ли? Защо?

— Не знам, току-що го чух по радиостанцията.

Белами ускори ход.

— Веднага ме заведете при тях.

— Слушам.

Докато двамата бързо пресичаха просторния Център за посетители, Нунес зърна на ръката на архитекта голям златен пръстен.

Той откачи радиостанцията от колана си.

— Ще предупредя началника, че слизаме при тях.

— Недейте. — Очите на Белами проблеснаха заплашително. — Предпочитам да не им съобщавате.

Тази вечер Нунес беше допуснал няколко големи грешки, но ако не предупредеше началник Андерсън, че архитектът е в сградата, това щеше да е последната.

— Господин Белами? — смутено рече охранителят. — Мисля, че началник Андерсън би предпочел...

— Известно ли ви е, че аз съм работодател на господин Андерсън?

Нунес кимна.

— В такъв случай смятам, че той би предпочел да изпълните моето желание.

Триш Дън влезе във фоайето на ЦПСМ и изненадано зяпна. Чакащият там гост изобщо не приличаше на занемарените, небрежно облечени доктори, които обикновено посещаваха тази сграда — доктори по антропология, океанография, геология и други научни дисциплини. Напротив, доктор Авадон почти приличаше на аристократ с безупречния си, шит по поръчка костюм. Беше висок, широкоплещест, с хубав тен и идеално вчесана руса коса — младата жена остана с впечатлението, че гостът е свикнал повече с лукса, отколкото с лабораториите.

— Доктор Авадон, нали? — Тя му протегна ръка.

Мъжът изглеждаше неуверен, но пое пухкавата ѝ ръка в широката си десница.

— Съжалявам, вие сте...?

— Триш Дън — представи се метасистемната анализаторка. — Аз съм асистентка на Катрин. Тя ме помоли да ви заведа в лабораторията ѝ.

— А, разбирам. — Гостът най-после се усмихна. — Много ми е приятно да се запознаем, Триш. Мислех, че Катрин е сама. — Той посочи към коридора. — Е, оставям се във вашите ръце. Водете.

Въпреки че се беше овладял бързо, Триш зърна в очите му разочарование и реши, че това обяснява първоначалната потайност на Катрин. „Интимна среща, а?“ Шефката ѝ никога не говореше за личния си живот, ала доктор Авадон бе привлекателен, перфектно изпипан и макар и по-млад от Катрин, явно принадлежеше към нейния богат и привилегирован свят. А и присъствието на Триш явно не влизаше в плановете му.

Самотният охранител на пропуска във фоайето бързо си свали слушалките и Триш чу воя от мача на Редскинс. Гостът беше подложен на обичайната проверка с детектор за метал и получи временен пропуск.

— Кой води? — приветливо попита доктор Авадон, докато вадеше от джобовете си джиесем, ключове и запалка.

— Редскинс, с три точки. — Охранителят явно нямаше търпение отново да си сложи слушалките. — Страхотен мач.

— Скоро ще дойде и господин Соломон — каза му Триш.

— О, добре. — Той ѝ намигна. — Мерси за предупреждението. Ще се направя на бдителен.

Думите на метасистемната анализаторка не бяха насочени само към охранителя, а целяха и да напомнят на доктор Авадон, че тя не е единствената, която ще наруши романтиката на интимната му среща с шефката ѝ.

— Откъде познавате Катрин? — попита Триш мистериозния гост.

Той се подсмихна.

— А, това е дълга история. Работим заедно по нещо.

„Ясно — помисли си младата жена. — Не е моя работа“.

— Удивително място — отбеляза доктор Авадон, оглеждаше огромния коридор. — Никога не съм идвал тук.

Добродушният му тон ставаше все по-сърдечен с всяка крачка, но Триш забеляза, че той всъщност напрегнато оглежда всичко по пътя им. Освен това на ярката светлина в коридора се виждаше, че тенът му като че ли не е истински. „Странно“. Все пак, докато крачеха в пустата сграда, тя най-общо му разказа за предназначението и функциите на ЦПСМ, за различните модули и за нещата, които се съхраняваха в тях.

Гостът изглеждаше впечатлен.

— Това е истинска съкровищница на безценни артефакти. Би трябвало да се очаква, че навсякъде ще има охрана.

— Няма нужда — отвърна Триш и посочи редицата камери на високия таван. — Охраната е автоматизирана. Всеки сантиметър от коридора се записва денонощно, а той е гръбнакът на модула. В стаите се влиза само с електронна карта и ПИН код.

— Наистина ефикасна употреба на камерите.

— Да чукам на дърво, никога не сме имали кражба. Но пък това не е музей, който някой би обрал — на черния пазар не се търсят особено отдавна изчезнали цветя, ескимоски каяци и трупове на гигантски сепии.

Доктор Авадон се засмя.

— Навярно сте права.

— Най-голямата заплаха за сигурността тук са гризачите и насекомите. — Тя обясни, че за да се предпазят от насекоми, замразяват целия боклук на ЦПСМ и освен това разполагат с архитектурен елемент, наричан „мъртва зона“ — негостоприемна среда между двойни стени, която изолира цялата сграда.

— Невероятно — заяви гостът. — А къде е лабораторията на Катрин и Питър?

— В Пети модул — отговори Триш. — В самия край на този коридор.

Авадон рязко спря и се обърна надясно към един малък прозорец.

— Леле! Какво е това?!

Метасистемната анализаторка се засмя.

— Това е Трети модул. Викат му Спиртосания.

— Спиртосан ли? — Мъжът притисна лице към стъклото.

— Вътре има над единайсет хиляди литра етилов алкохол. Нали току-що ви казах за труп на гигантска сепия?

— Това ли е сепията?! — Доктор Авадон за миг се извърна от прозорчето, после пак погледна през него. — Грамадна е!

— Женски архитевтис — поясни Триш. — Дълъг е над дванайсет метра.

Очевидно захласнат от вида на сепията, лекарят не можеше да откъсне очи от стъклото. За миг ѝ заприлича на момченце, вторачено във витрината на зоомагазин, на което ужасно му се иска да влезе и да види някое кутре отблизо. Пет секунди по-късно докторът все още се взираше с копнеж през прозорчето.

— Добре, добре — засмя се Триш, пхна електронната си карта в слота и въведе ПИН кода си. — Хайде, ще ви покажа сепията.

Малах влезе в слабо осветения свят на Модул 3 и огледа стените за охранителни камери. Пълничката асистентка на Катрин задърдори за екземплярите в залата. Той не я слушаше. Гигантските сепии изобщо не го интересуваха. Искаше да използва това мрачно и уединено помещение, за да разреши един неочаквано появил се проблем.

Лангдън никога не беше слизал по толкова стръмни и нестабилни стъпала като на дървеното стълбище, което водеше до подсутерена на Капитолия. Дишаше учестено, дробовете му се свиваха. Въздухът тук долу бе студен и влажен и Робърт не можеше да не си спомни една подобна ситуация отпреди няколко години, когато се беше спуснал във ватиканския некропол. „Градът на мъртвите“.

Андерсън водеше и осветяваше пътя с фенерче. Сато плътно следваше Лангдън и малките й длани от време на време се опираха в гърба му. „Движа се колкото мога по-бързо“. Той дълбоко си пое дъх и се опита да не обръща внимание на стените, които го притискаха от двете страни. Едва имаше достатъчно място за раменете му и чантата му се триеше в стената.

— Може би ще е по-добре да си оставите багажа — посъветва го директорката на СЗС.

— Няма проблем. — Ученият не възнамеряваше да изпуска чантата си от поглед. Представи си пакетчето на Питър и отново се зачуди каква връзка би могло да има то с подсутерена на Капитолия.

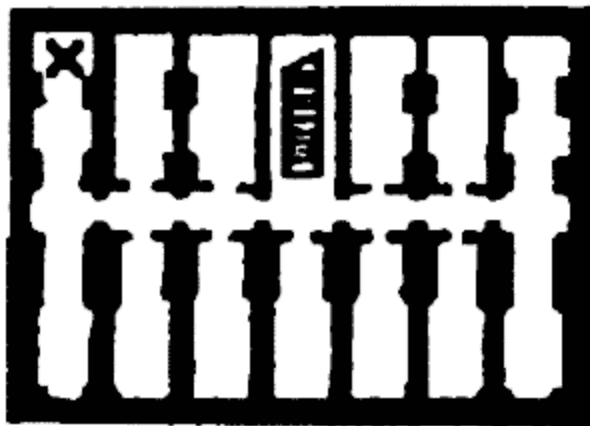
— Само още няколко стъпала — съобщи Андерсън. — Почти стигнахме.

Бяха извън обсега на самотната електрическа крушка, която осветяваше стълбището. Когато слезе от последното дъсчено стъпало, Лангдън усети, че подът под краката му е пръстен. „Пътешествие до центъра на Земята“.

Началникът на охраната освети подсутерена с фенера. Намираха се в коридор, разположен перпендикулярно на стълбището. Андерсън насочи лъча наляво, после надясно и Лангдън видя, че тунелът е дълъг само петнайсетина метра. От двете му страни имаше малки дървени врати, сбутани толкова нагъсто, че помещенията не можеше да са широки повече от три метра.

„Складове“ ООД се срещат с „Катакомбите на Домитила“^[1], помисли Робърт, докато шефът на capitoлийската охрана проучваше

скицата. Малък хикс показваше местонахождението на SBB13. Ученият не можеше да не забележи, че планът е идентичен с мавзолей, съдържащ четиринайсет гробници, разположени в два реда, едната от които е извадена, за да бъде заменена с тясното дървено стълбище. „Общо тринайсет“.

Предполагаше, че любителите на конспиративни теории, свързани с числото 13, биха изпаднали във възторг, ако научат, че под вашингтонския Капитолий са скрити точно *тринайсет* складови помещения. На някои им се струваше подозрително, че на Големия печат на Съединените щати има тринайсет звезди, тринайсет стрели и тринайсет райета, че пирамидата е от тринайсет реда блокове и в надписа „*annuit coeptis*“ има тринайсет букви, както и в „*e pluribus unum*“, и така нататък.

— Тук *наистина* изглежда запуснато — отбеляза Андерсън и насочи фенера към помещението точно пред тях. Тежката дървена врата зееше. Лъчът освети тясна каменна камера, широка три и дълга девет метра — тунел, който не водеше наникъде. Вътре имаше само два стари сандъка и смачкана опаковъчна хартия.

Началникът на охраната вдигна фенера към монтираната на вратата медна плочка. Беше зеленясала, но старите букви все още се четяха:

SBB IV

— SBB четири — каза той високо.

— Къде е SBB тринайсет? — попита Сато. Поради студения въздух под земята от устата ѝ се вдигнаха бледи валма пара.

Андерсън завъртя лъча към южния край на коридора.

— Ето там.

Лангдън се вторачи към дъното на тесния тунел и потрепери. Въпреки студа по тялото му избиваше пот.

Закрачиха покрай върволицата стаи. Всичките изглеждаха еднакви, с откренати врати, очевидно отдавна доставени. Стигнаха до края на коридора и Андерсън се обърна надясно и вдигна фенера, за да надникне в SBB13. Ала му попречи тежка дървена врата.

За разлика от другите, вратата на SBB13 беше затворена.

Изглеждаше точно като останалите — яки панти, желязна брава и позеленяла медна плочка. Гравиранието върху нея седем знака бяха същите като върху дланта на Питър.

SBB XIII

„Заклучена е“, помисли Лангдън.

— Отворете — без колебание нареди Сато.

Началникът на охраната като че ли нямаше особено голямо желание да се подчини, но протегна ръка, стисна тежката желязна дръжка и я натисна. Тя не поддаде. Андерсън насочи лъча на фенера натам и освети старата брава и ключалката.

— Опитайте с универсалния ключ — каза директорката на СЗС.

Андерсън извади ключа, с който беше отключил входната врата на горния етаж, но той изобщо не влизаше в отвора.

— Греша ли, или охраната на Капитолия би трябвало да има достъп до всяко кътче в сградата за спешни случаи? — саркастично попита японката.

Шефът на охраната въздъхна и я погледна.

— Хората ми търсят резервен ключ, госпожо, но...

— Простреляйте ключалката — нареди тя.

Пулсът на Лангдън рязко се ускори.

Андерсън се прокашля.

— Чакам да ми съобщят за резервния ключ, госпожо директор. Не ми се ще да разбивам...

— Повече ли ви се ще да ви хвърлят в затвора за възпрепятстване на следствие, водено от ЦРУ?

Началникът не вярваше на ушите си. После неохотно ѝ подаде фенера и откопча кобура си.

— Чакайте! — обади се Лангдън. Не можеше повече да стои безучастно. — Помислете. Питър е дал дясната си ръка, за да не разкрие онова, което се намира зад тази врата. Сигурни ли сте, че трябва да го направим? По този начин ние всъщност изпълняваме заповедите на един терорист.

— Искате ли да спасите Питър Соломон? — попита Сато.

— Разбира се, но...

— Тогава ви съветвам да правите точно каквото казва неговият похитител.

— Да отключи древен портал ли? Да не смятате, че *това* тук е портал?

Директорката на СЗС насочи лъча на фенера в лицето му.

— Професор Лангдън, нямам си и представа какво е това, по дяволите. Независимо дали е склад, или таен вход на древна пирамида, възнамерявам да го отворя. Ясна ли съм?

Примижалият от светлината Робърт кимна.

Сато спусна лъча и го премести към старата ключалка.

— Господин началник? Действайте.

Андерсън съвсем бавно извади пистолета си и го погледна неуверено.

— Уф, за бога! — Японката бързо грабна оръжието от ръката му и му връчи фенера. — Осветете ключалката, по дяволите. — Боравеше с пистолета с опитна увереност и без да губи време, свали предпазителя, зареди и се прицели.

— Чакайте! — извика Лангдън, ала вече беше късно.

В сумрака отекнаха три изстрела.

Тъпанчетата на учения сякаш избухнаха. „Да не се е побъркала?“ Гърмежите в тесния коридор бяха оглушителни.

Андерсън също изглеждаше потресен. Ръката му леко трепереше, докато осветяваше надупчената от куршуми врата.

Заклучващият механизъм беше разбит, а дървото около бравата — превърнато на трески. Самата врата се бе открянала.

Сато протегна пистолета, опря дулото в ръба на вратата и я побутна. Тя се отвори изцяло и разкри мрака вътре.

Лангдън се втренчи, но не видя нищо в тъмнината. „Каква е тази миризма, за бога?“ Отвътре се носеше необичайно зловоние.

Андерсън застана на прага, насочи лъча към голия пръстен под и бавно го плъзна по дължината на помещението. Тази стая не се различаваше от другите — дълъг тесен тунел. Стените бяха от грапав камък и ѝ придаваха вид на древна затворническа килия. „Но тази смрад...“

— Тук няма нищо — заяви началникът на охраната, докато придвижваше лъча към дъното на помещението. Когато стигна до края на пода, вдигна фенера, за да освети отсрещната стена, и ахна:

— Господи!...

Всички отскочиха назад.

Лангдън смаяно зяпна дъното на тунела.

За негов ужас, оттам също го зяпаше нещо.

[1] Част от Римските катакомби. — Б.пр. ↑

— За бога, какво... — Андерсън замалко не изпусна фенера и отстъпи назад.

Сато за пръв път тази вечер изглеждаше изненадана.

Тя насочи пистолета към отсрещната стена и даде знак на Андерсън отново да я освети. Началникът на охраната се подчини. Въпреки голямото разстояние на слабата светлина бледнееше призрачно лице, което ги гледаше с безжизнените си орбити.

„Човешки череп“.

Беше върху паянтово дървено писалище, поставено до отсрещната стена. До черепа лежах две кости от човешки крака, както и други предмети, педантично подредени като някакво чудато светилище — старинен пясъчен часовник, кристална гарафа, свещ, две панички със светъл прах и лист хартия. На стената до писалището беше подпряна страховита коса, чието извито острие се смяташе за атрибут на Смъртта.

Сато влезе в стаята.

— Хм, виж ти... изглежда, Питър Соломон крие повече тайни, отколкото предполагах.

Андерсън кимна и пристъпи след нея.

— А си говорим за скелети в килера! — Вдигна фенера и освети останалата част от стаята. — Ами тая *воня*? — сбърчи нос началникът. — От какво е?

— Сяра — безизразно отговори Лангдън иззад него. — На писалището би трябвало да има две панички. В тази отдясно има сол. А в другата — сяра.

Сато смаяно се завъртя.

— Откъде знаете, по дяволите?!

— Защото, госпожо директор, по целия свят има точно такива стаи.

Един етаж над подсутерена служителят в охраната на Капитолия Нунес придружаваше Уорън Белами по дългия коридор, който минаваше по цялата дължина на източния сутерен. Можеше да се закълне, че току-що е чул три приглушени изстрела някъде отдолу. „Невъзможно“.

— Вратата на подсутерена е отворена. — Белами посочи напред.

„Странна вечер, наистина — помисли Нунес. — Никой не ходи долу“.

— Веднага ще проверя какво става — каза той и посегна към радиостанцията си.

— Заемете се с изпълнението на задълженията си — спря го Белами. — Нататък ще се оправя без вас.

Младият мъж го изгледа притеснено.

— Сигурен ли сте?

Уорън Белами решително постави длан върху рамото му.

— Момче, работя тук от двайсет и пет години. И сам мога да намеря пътя.

Малах беше виждал някои наистина зловещи места, но едва ли някое можеше да съперничи на чуждия свят в Модул 3. „Спиртосаният модул. Все едно луд учен е завладял някой хипермаркет и е натъпкал всички пътеки и стелажи с всевъзможни стъкленици“. Осветеното като фотолаборатория огромно помещение бе окъпано в червеникаво сияние, което се излъчваше изпод лавиците, процеждаше се нагоре и осветяваше пълните със спирт съдове. От болничната миризма на стабилизиращите химикали му приляваше.

— В този модул има над двайсет хиляди образци — обясняваше дебеличкото момиче. — Риби, гризачи, бозайници, влечуги.

— Само *мъртви*, надявам се? — с престорено нервен глас попита Малах.

Момичето се засмя.

— Да, да. Всички са съвсем мъртви. Признавам, и аз не смеех да припаря тук почти половин година след като постъпих на работа.

Напълно я разбираше. Накъдето и да погледнеше, виждаше стъкленици с мъртви форми на живот — саламандри, медузи, плъхове, бръмбари, птици и други неща, които не познаваше. И като че ли тази колекция не беше достатъчно страшна, червеното осветление, което предпазваше фоточувствителните образци от продължително излагане на светлина, оставяше у посетителя впечатлението, че се намира в гигантски аквариум, в който безжизнените същества някак си се събират, за да го наблюдават от сенките.

— Това е коелакант. — Придружителката му посочи голям плексигласов контейнер с най-грозната риба, която Малах беше виждал. — Смятало се, че са изчезнали заедно с динозаврите, но този е хванат край Африка преди няколко години и е дарен на Смитсъновия музей.

„Късметлии“, помисли си той. Почти не я слушаше и оглеждаше стените за охранителни камери. Видя само една, насочена към

входната врата — нищо чудно, като се имаше предвид, че вероятно можеше да се влезе само през нея.

— А ето и това, което искахте да видите... — Триш Дън го поведе към грамадния резервоар, който беше привлякъл вниманието му през прозореца. — Най-дългият ни екземпляр. — Тя с театрален жест посочи противното същество като водеща на телевизионна игра, показваща нов автомобил. — Архитевтис.

Резервоарът на сепията приличаше на няколко стъклени телефонни кабинки, сложени настрани и запоени една за друга. В продълговатия прозрачен плексигласов ковчег „плуваше“ отвратително бледо аморфно тяло. Малах погледна издутата му, напомняща на чувал глава и големите му колкото бейзболни топки очи и отбеляза:

— В сравнение с него вашият коелакант е истински красавец.

— Почакайте да го видите осветен.

Триш избути назад продълговатия капак на резервоара и отвътре ги лъхнаха спиртни пари. Тя бръкна вътре, натисна електрическия ключ точно над линията на течността и включи монтираните в основата на контейнера флуоресцентни лампи. Архитевтисът засия в цялата си прелест — колосална глава, прикрепена към хлъзгава маса от разлагащи се пипала и остри като бръснач смукала.

Жената обясняваше, че архитевтисът можел, да победи спермацетов кит в битка.

Малах чуваше само празен брътвеж.

Моментът настъпваше.

Триш Дън винаги се чувстваше малко неспокойна в Модул 3, ала тръпките, които я побиха сега, бяха по-различни.

Интуитивни. Първични.

Опита се да не им обръща внимание, но положението ставаше по-лошо — нещо дълбоко в нея я глождеше. Въпреки че не можеше да открие източника на тревогата си, инстинктът ѝ ясно ѝ подсказваше, че е време да се махне оттук.

— Та така, това е сепията — заключи тя и бръкна в резервоара, за да изключи лампите. — Може би е по-добре вече да тръгваме за лабораторията на...

Една широка длан запуши устата ѝ и дръпна главата ѝ назад. В същия миг могъща ръка се уви около тялото ѝ и я прикова към твърди като скала гърди. За стотна от секундата Триш се вцепени от смайване.

После дойде ужасът.

Мъжът се пресегна към гърдите ѝ, хвана електронната ѝ карта и рязко я дръпна надолу. Ремъкът опари врата ѝ, преди да се скъса. Картата падна на пода в краката им. Тя започна да се съпротивлява, опита се да се извърти и да се отскубне, но не можеше да се мери по ръст и сила с него. Помъчи се да изкрещи, ала дланта здраво затискаше устата ѝ. Той се наведе, доближи устни до ухото ѝ и прошепна:

— Когато сваля ръка от устата ти, няма да викаш, ясно ли е?

Триш енергично закима. Дробовете ѝ се пръскаха. „Не мога да дишам!“

Онзи махна дланта си и тя дълбоко си пое дъх.

— Пуснете ме! — каза задъхано. — Какво искате?!

— Кажу ми ПИН кода си — заповяда мъжът.

Метасистемната анализаторка се обърка окончателно.

„Катрин! Помощ! Кой е този човек?“

— От охраната ще ви видят! — каза Триш, макар отлично да знаеше, че са извън обсега на камерите. „Пък и никой не ги гледа“.

— ПИН кодът ти — повтори мъжът. — Който съответства на електронната ти карта.

Леден страх запари под лъжичката ѝ и тя рязко се завъртя, откопчи едната си ръка и замахна към очите на нападателя си. Пръстите ѝ улучиха плът и одраха бузата му. Под тях останаха четири тъмни следи. В следващия миг тя разбра, че това не е кръв. Мъжът носеше грим и тя просто го беше изтрила — а отдолу бяха скрити тъмни татуировки.

„Какво е това чудовище?“

Той я завъртя и сякаш със свръхчовешка сила я вдигна над отворения резервоар на сепията. Лицето ѝ увисна над спирта, парите изгориха ноздрите ѝ.

— ПИН кодът ти — потрети онзи.

Очите ѝ горяха, виждаше бледата плът на сепията под лицето си.

— Казвай. — Той натисна лицето ѝ още по-надолу. — ПИН кодът!

Гърлото ѝ вече също гореше.

— Нула-осем-нула-четири! — изломоти тя. Едва дишаше. — Пуснете ме! Нула-осем-нула-четири!

— Ако лъжеш... — Мъжът я доближи до течността още повече, косата ѝ се потопи в спирта.

— Не лъжа! — закашля се тя. — Четвърти август! Това е рожденият ми ден!

— Благодаря, Триш.

Могъщите му длани стиснаха главата ѝ още по-здравео и със смазваща сила я запратиха напред и надолу. Лицето ѝ потъна в резервоара, пареща болка прониза очите ѝ. Онзи я натисна още по-надълбоко и цялата ѝ глава се скри под повърхността. Триш усети, че лицето ѝ се допира до месестата глава на сепията.

Събра всичките си сили и рязко се изви назад, за да се измъкне. Ала яките ръце не поддаваха.

„Трябва да дишам!“

Напрягаше се да не отваря очи и уста. Дробовете ѝ пламтяха, докато се бореше с неустойимото желание да си поеме дъх. „Не! Недей!“ Но накрая инстинктът надделя.

Устата ѝ се отвори и дробовете ѝ се разгънаха, за да поемат кислорода, за който копнееше тялото ѝ. Вместо него в гърлото ѝ нахлу спирт. Когато стигна до дробовете, Триш изпита болка, каквато изобщо не си беше представяла, че е възможна. Това продължи няколко секунди. После светът помръкна.

Малах стоеше до резервоара и докато си поемаше дъх, оглеждаше резултата от действията си.

Безжизнената му жертва лежеше просната върху ръба на контейнера с лице, все още потопено в спирта. Видът ѝ му напомни за единствената друга жена, която беше убил през живота си.

Изабел Соломон.

„Много отдавна. В един друг живот“.

Отново сведе очи към бездиханното тяло. Хвана го за дебелия бедра, повдигна го и го прехвърли в резервоара. Триш Дън потъна с главата надолу. Вълните постепенно се успокоиха и тя остана да виси над огромната сепия. После дрехите ѝ натежаха, тя започна да потъва и тялото ѝ се отпусна върху морското чудовище.

Малах избърса ръце и нагласи плексигласовия капак на мястото му.

„В Спиртосания модул има нов експонат“.

Вдигна картата на Триш от пода и я пхна в джоба си. „Нула-осем-нула-четири“.

Когато го беше посрещнала във фойето, Малах видя в нея само излишна пречка. После разбра, че електронната ѝ карта и паролата ѝ са неговата застраховка. Ако залата за съхранение на информация наистина се окажеше толкова добре защитена, колкото бе намекнал Питър, вероятно щеше да има известни затруднения да убеди Катрин да му я отключи. „А сега си имам собствен ключ“. Нямаше да се наложи да губи време, за да подчини Катрин на волята си.

Когато се изправи, зърна отражението си. Гримът му беше размазан. Нямаше значение. Докато Катрин подредеше всички парченца от мозайката, вече щеше да е късно.

— Тази стая е масонска, така ли? — Сато се извърна от черепа и впери поглед в Лангдън.

Той спокойно кимна.

— Нарича се стая за размисъл. Това са студени аскетични места, където масонът може да разсъждава върху своята тленност. Като размишлява за неизбежността на смъртта, той обогатява гледната си точка за преходната природа на живота.

Директорката на СЗС плъзна поглед по зловещото помещение. Не изглеждаше убедена.

— Нещо като стая за *медитация* ли?

— По същество да. В тези стаи винаги има едни и същи символи — череп и кръстосани кости, коса, пясъчен часовник, сяра, сол, празен лист, свещ и прочее. Символите на смъртта насочват масоните към размисли за това как най-добре да изживеят живота си на земята.

— Прилича на светилище на смъртта — отбеляза Андерсън.

„Точно това е смисълът“.

— Повечето студенти от моя курс по символика отначало реагират по същия начин. — Лангдън често им възлагаше да прочетат книгата „Символите на масонството“ от Березняк, в която имаше прекрасни снимки на стаи за размисъл.

— Ами вашите студенти не ги ли смущава това, че масоните медитират с черепа и коси? — попита Сато.

— Не повече от това, че християните се молят в краката на човек, прикован на кръст, или че индуистите се кланят на четирирък слон на име Ганеша. Грешното разбиране на символите на дадена култура е един от най-разпространените корени на предразсъдъците.

Японката се обърна — очевидно нямаше настроение да слуша лекции — и тръгна към масата. Андерсън се опита да освети пътя ѝ, но лъчът започваше да отслабва. Началникът на охраната удари задния край на фенера и той светна малко по-ярко.

Сато спря до масата и се наведе да огледа нещата на нея. Андерсън се опитваше да ѝ свети с отслабващия лъч на фенера.

Директорката сложи ръце на кръста си и изсумтя:

— Какви са тия боклуци?

Предметите в тази стая, знаеше ученият, бяха грижливо подбрани и подредени.

— Символи на преобразяването — отговори той. Беше се приближил и сега стоеше до масата при тях. Тясното пространство му действаше клаустрофобично. — Черепът или *caput mortuum*, представлява последното преобразяване на човека чрез разлагането и напомня, че някой ден всички ще изоставим тленната си плът. Сярата и солта са алхимични катализатори, улесняващи преобразяването. Пясъчният часовник символизира преобразяващата сила на времето. — Той посочи незапалената свещ. — А тази свещ изобразява градивния първичен огън и разбуждането на човек от съня на невежеството, с други думи, преобразяване чрез просветление.

— Ами... *това*? — Сато махна с ръка към ъгъла.

Андерсън завъртя отслабващия лъч на фенера към огромната опряна на стената коса.

— Това не е символ на смъртта, както се смята обикновено — поясни Робърт. — Косата всъщност символизира преобразяващата храна на природата — събирането на нейните плодове.

Сато и Андерсън се умълчаха, очевидно опитваха да проумеят смисъла на странната обстановка.

В момента обаче единственото желание на Лангдън беше да се махне от това място.

— Ясно ми е, че тази стая ви се струва особена, обаче тук няма нищо за гледане — всъщност си е съвсем нормална — каза той. — Много масонски ложи имат точно такива.

— Но това не е масонска ложа! — възкликна началникът на охраната. — Това е вашингтонският Капитолий и бих искал да знам какво прави тази стая в моята сграда, по дяволите!

— Понякога масоните подреждат такива стаи в офисите или домовете си като места за медитация. Не е нещо необичайно. — Лангдън познаваше един бостънски кардиохирург, превърнал килера в кабинета си в масонска стая за размисъл, за да може да размишлява за тленността, преди да влезе в операция.

Сато го погледна тревожно.

— Искате да кажете, че Питър Соломон слиза тук долу, за да размишлява за смъртта, така ли?

— Не знам — призна Лангдън. — Може да е замислена като убежище за братята му масони, които работят в сградата — духовно убежище от хаоса на материалния свят... място, където могъщият законотворец да разсъждава, преди да взима решения, засягащи ближните му.

— Прекрасни думи — саркастично заяви Сато, — обаче имам предчувствието, че на американците може да не им хареса ако техните ръководители се молят в килери, натъпкани с коси и черепи.

„А не би трябвало“, помисли си Лангдън и си представи колко различен щеше да е светът, ако преди да започнат война, повече ръководители отделят време да поразсъждават върху безвъзвратността на смъртта.

Директорката на СЗС сви устни и внимателно огледа четирите ъгъла.

— Тук трябва да има *още* нещо освен човешки кокали и купички с химикали, професор Лангдън. Някой ви е докарал чак от дома ви в Кеймбридж, за да дойдете точно в тази стая.

Робърт притисна чантата към тялото си. Нямаше представа каква връзка има между пакетчето, което носеше, и този подземен тунел.

— Съжалявам, госпожо директор, но не виждам тук нищо необичайно. — Надяваше се, че най-после ще могат да се заемат с издирването на Питър.

Фенерът на Андерсън отново замъждука и Сато гневно се извъртя към него и възкликна сърдито — най-после открито проявяваше нрава си:

— За бога, толкова много ли искам? — Бръкна в джоба си, извади запалка, щракна камъчето и поднесе пламъчето към свещта. Фитилът изпраця и свещта хвърли призрачна светлина в тясното пространство. По каменните стени полазиха дълги сенки. Когато пламъчето се разгоря, пред тях се появи неочаквана гледка.

— Вижте! — посочи Андерсън.

На светлината на свещта видяха избелял надпис — седем главни букви, надраскани на стената в дъното на стаята.

VITRIOL

— Що за дума? — изсумтя японката. Свещта хвърляше върху буквите страховита сянка с форма на череп.

— Всъщност е акроним — поясни Лангдън. — Пише се на задната стена на повечето такива стаи и е съкращение на масонската медитативна мантра: *Visita interiora terrae, rectif icando in Venies occultum lapidem*.

Сато изглеждаше почти впечатлена.

— Което означава?

— „Иди във вътрешността на земята и чрез пречистване ще откриеш тайния камък“.

Тя го погледна по-остро.

— Тайният камък има ли някаква връзка с тайната пирамида?

Лангдън сви рамене. Не искаше да насърчава такова сравнение.

— Хората, които обичат да фантазират за тайни пирамиди във Вашингтон, ще ви кажат, че *occultum lapidem* се отнася за каменната пирамида, да. Други ще ви убеждават, че тук се има предвид философският камък — субстанция, която според алхимиците можела да им донесе вечен живот или да превръща оловото в злато. Трети твърдят, че се говори за Светая светих, тайно каменно помещение в сърцето на Великия храм. Някои го смятат за християнска препратка към тайното учение на свети Петър — Камъка. Всяка езотерична традиция тълкува „камъка“ по свой начин, но *occultum lapidem* задължително е източник на сила и просветление.

Андерсън се прокашля.

— Възможно ли е Соломон да е излъгал оня тип? Може да му е казал, че тук долу има нещо... а всъщност да няма.

Робърт си мислеше същото.

Изведнъж пламъчето на свещта замъждука, сякаш раздвижено от течение, помръкна за миг, после отново стана ярко.

— Странно — рече началникът на охраната. — Надявам се, че не са затворили горната врата. — Излезе в потъналия в мрак коридор и подвижна: — Ехей?

Лангдън изобщо не забеляза отсъствието му. Погледът му внезапно беше привлечен към задната стена. „Какво стана?“

— Видяхте ли го? — също тревожно вперила очи в стената, попита Сато.

Той кимна. Пулсът му се ускори. „Какво беше това?“

Преди миг задната стена като че ли беше започнала да блещука, сякаш по нея е пробягала енергийна вълна.

Андерсън се върна.

— Няма никой... — В момента, в който влезе, стената отново заблещука. — Мамка му! — възкликна той и отскочи назад.

Стояха безмълвни, вторачени в задната стена. Лангдън най-после осъзна какво са видели. Полазиха го тръпки. Той колебливо протегна ръка и пръстите му докоснаха повърхността.

— Това не е стена — промълви ученият.

Напрегнато вперили погледи напред, Андерсън и Сато се приближиха.

— Платно е — каза Робърт.

— Но то се изду — припряно отбеляза Сато.

„Да, по изключително необичаен начин“. Лангдън внимателно разгледа повърхността на платното. Лъскавината му странно беше пречупила светлината на свещта, защото се бе издуло *навън... през* задната стена.

Той съвсем леко натисна платното с пръсти. „Отвор ли има?“

— Дръпнете го — заповяда директорката на СЗС.

Сърцето му бясно се разтуптя. Робърт стисна ръба на платното и бавно го плъзна настрани. После смаяно зяпна онова, което се криеше отзад. „Боже мой!“

Сато и Андерсън безмълвно се взираха в отвора в задната стена.

Японката проговори първа:

— Изглежда, току-що открихме нашата пирамида.

Робърт Лангдън удивено гледаше квадратния отвор в стената. Беше със страна деветдесетина сантиметра и явно бе оформен чрез изваждане на тухли. За миг в сумрака му се стори, че дупката е прозорец към съседна стая.

После видя, че се лъже.

Отворът продължаваше съвсем малко навътре в стената. Заприлича му на музейна ниша, предназначена за статуетка. И съвсем уместно, в тази ниша също имаше нещо.

Парче издялан гранит, високо една педя. Изящната гладка повърхност на четирите полирани страни лъщеше на светлината на свещта.

Лангдън не можеше да проумее какво прави този камък тук. „Каменна пирамида?“

— По изненаданото ви лице разбирам, че този предмет не е типичен за Стаята за размисъл — самодоволно заяви Сато.

Той само поклати глава.

— Тогава навярно ще преосмислите предишното си мнение за легендата за Масонската пирамида, скрита във Вашингтон?

— Госпожо директор, тази пирамидка *не* е Масонската пирамида — незабавно възрази ученият.

— Значи е чисто съвпадение, че намерихме пирамида, скрита в сърцето на вашингтонския Капитолий, в тайна стая, принадлежаща на масонски ръководител, така ли?

Лангдън разтърка очи и се опита да се съсредоточи.

— Тази пирамида по нищо не съответства на мита. Масонската пирамида се описва като огромна и върхът ѝ е изкован от масивно злато.

Нещо повече, той знаеше, че с плоския си връх тази пирамидка дори не е *истинска* пирамида — без връх се превръщаше в съвсем друг символ. Известна като Недовършената пирамида, тя символично напомняше, че изкачването на човек към пълния му потенциал е вечно

продължаващ процес. Макар че малцина го разбираха, това беше най-широко разпространеният символ на света. „Над двацет милиарда копия“. Недовършената пирамида украсяваше всяка еднотоларова банкнотa и търпеливо очакваше сияния си връх, който висеше над нея, напомняйки за все още неизпълнената съдба на Америка и за оставащата за вършене работа — и на цялата страна, и на отделните индивиди.

— Извадете я — нареди Сато на Андерсън. — Искaм да я разгледам отблизо. — И се зае да направи място на писалището, като абсолютно безцеремонно избуа черепа и кръстосаните кости настрани.

Лангдън имаше чувството, че са най-обикновени мародери, оскверняващи лично светилище.

Началникът на охраната се провря покрай него, бръкна в нишата и хвана пирамидата от двете страни с широките си длани. Едва успя да я повдигне в тази неудобна поза, извади я и я тупна върху писалището. После отстъпи назад, за да направи място на Сато.

Директорката премести свещта по-наблизо и впери поглед в полираната повърхност на гранита. Бавно прокара мъничките си пръсти по нея и проучи сантиметър по сантиметър плоския връх и страните. Накрая обви камъка с шепи, за да го опипа отзад, и се намръщи разочаровано.

— Професор Лангдън, преди малко казахте, че Масонската пирамида е направена, за да съхранява тайна информация.

— Така гласи легендата, да.

— Да приемем хипотетично, че според похитителя на Питър това тук е Масонската пирамида. В такъв случай той ще смята, че тя съдържа важна информация.

Робърт ядосано кимна.

— Да, макар че даже да открие информацията, сигурно няма да може да я *прочете*. Според легендата съдържанието на пирамидата е шифровано, което го прави неразбираемо... освен за най-достойните.

— Моля?

Въпреки растящото си нетърпение той отговори спокойно.

— Митичните съкровища *винаги* са защитени с изпитания за достойнство. Както може би си спомняте, в легендата никой освен Артур не може да извади меча от камъка, защото само той е духовно

подготвен да упражни ужасяващата му сила. В основата на мита за Масонската пирамида е същата идея. В *този* случай информацията е въпросното съкровище и се казва, че била написана с шифър, мистичен език със забравени думи, които могли да четат само достойните.

По устните на Сато плъзна нещо като усмивка.

— Е, това може би обяснява повикването ви тук.

— Моля?

Директорката на СЗС спокойно завъртя пирамидата на сто и осемдесет градуса и свещта освети четвъртата страна.

Робърт Лангдън зяпна от изненада.

— Изглежда, някой ви смята за достоен — заяви Сато.

„Защо се бави толкова Триш?“

Катрин Соломон отново си погледна часовника. Беше забравила да предупреди доктор Авадон за странния път до лабораторията, но се съмняваше, че мракът ги е забавил чак толкова. „Вече трябваше да са дошли“.

Отвори изолираната с олово врата и се вторачи в бездната. Заслуша се за миг, ала не чу нищо.

— Триш? — извика Катрин. Тъмнината погълна гласа ѝ.

Тишина.

Озадачена, тя затвори вратата, извади джигесема си и позвъни във фойето.

— Обажда се Катрин. Триш там ли е?

— Не, госпожо — отговори охранителят. — С госта ви тръгнаха за вашата лаборатория преди десетина минути.

— Така ли? Според мен още дори не са влезли в Пети модул.

— Почакайте. Ще проверя. — Тя чу пръстите му да тракат по компютърната клавиатура. — Имате право. Според данните от електронната ѝ карта госпожа Дън още не е отворила вратата на Пети модул. Последната ѝ регистрация е отпреди около осем минути... в Трети модул. Предполагам, че е решила по пътя да разведе госта ви наоколо.

Катрин се намръщи. „Очевидно. — Това ѝ се стори малко странно, но поне знаеше, че Триш няма да остане дълго в Модул 3. — Там вони ужасно“.

— Благодаря. Брат ми пристигна ли вече?

— Не, госпожо, още не.

— Благодаря.

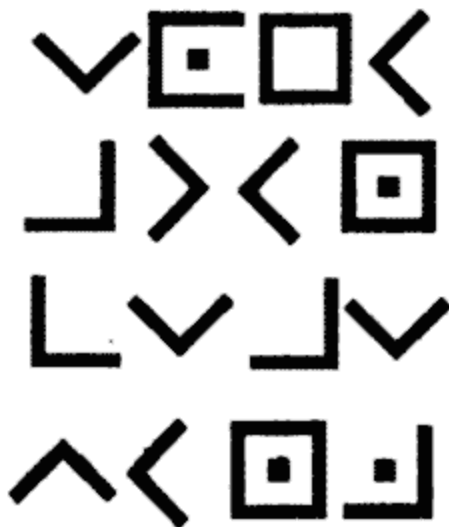
Докато затваряше, изпита неочаквана тревога. Обзе я съмнение, но само за миг. Абсолютно същото безпокойство я беше връхлетяло по-рано, на влизане в дома на доктор Авадон. Там женската ѝ интуиция ѝ бе изневерила. Фатално.

„Няма нищо“ — каза си тя.

Робърт Лангдън се взираше в каменната пирамида. „Невъзможно“.

— Древен шифрован език — без да откъсва поглед, рече Сато. — Кажете ми, това тук може ли да се смята за такъв?

Върху четвъртата, допреди малко скрита страна на пирамидата прецизно бяха издълбани шестнайсет знака.

Андерсън беше зяпнал от смайване също като Робърт. Изглеждаше така, като че ли е видял някаква извънземна клавиатура.

— Предполагам, професор Лангдън, че можете да го прочетете, нали? — попита японката.

Той се обърна към нея.

— Защо смятате така?

— Защото са ви довели тук. Вие сте избран. Този надпис явно е някакъв шифър и като се има предвид вашата репутация, за мен е очевидно, че са ви довели, за да го разшифровате.

След преживяванията си в Рим и Париж Лангдън наистина получаваше постоянен поток от молби за помощ при разшифроването

на едни от най-известните неразчетени текстове в историята — Фестоския диск, Шифъра на Дорабела, загадъчния Ръкопис на Войнич. Сато прокара показалец по надписа.

— Можете ли да ми обясните значението на тези картинки?

„Това не са картинки — помисли си Робърт. — А символи“. Веднага беше познал езика — шифър от XVII век. Лесно можеше да го разчете.

— Тази пирамида е частна собственост на Питър, госпожо директор — обзет от колебание, отвърна той.

— Частна или не, ако този шифър наистина е причината да ви доведат във Вашингтон, не ви давам възможност за избор. Искам да знам какво пише тук.

Блекберито й сигнализира високо. Сато го измъкна от джоба си и няколко секунди чете полученото съобщение. Лангдън се удиви, че вътрешната безжична мрежа на Капитолия действа толкова дълбоко под земята.

Накрая тя изсумтя, повдигна вежди и изгледа учения някак странно. После се обърна към шефа на охраната.

— Началник Андерсън? Може ли да разменим две думи насаме?

Даде му знак да я последва и двамата изчезнаха в мастиленочерния коридор. Лангдън остана сам на мъждукащата светлина на свещта в Стаята за размисъл на Питър.

Началник Андерсън се питаше кога най-после тази нощ ще свърши. „Отрязана ръка в моята Ротонда? Светилище на смъртта в моя сутерен? Странен надпис, издълбан върху каменна пирамида?“ Мачът на Редскинс, който знае защо, вече не му се струваше важен.

Когато последва Сато в мрака на коридора, той включи фенера. Лъчът беше слаб, но по-добре от нищо. Японката се отдалечи на няколко метра от вратата, така че Лангдън да не ги вижда, и прошепна:

— Погледнете.

И му подаде блекберито си.

Андерсън го взе и с присвити очи се втренчи в осветения дисплей. На него се виждаше черно-бяло изображение — рентгеновата снимка на чантата на Лангдън. Както при всички рентгенови снимки, обектите с най-голяма плътност излизаха най-ярко бели. Един самотен

предмет засенчваше всичко друго в чантата. Очевидно изключително плътен, той сияеше като ослепителен диамант в тъмната бъркотия разнородни вещи. Формата му не можеше да се сбърка с нищо.

„И го е носил цяла вечер със себе си?“ Андерсън изненадано погледна Сато.

— Защо Лангдън не спомена нищо за това?

— Адски основателен въпрос — шепнешком отговори тя.

— Формата... не може да е съвпадение.

— Да — вече гневно заяви директорката. — Според мен не може.

Тихо изшумоляване в коридора привлече вниманието на Андерсън, той се сепна и насочи фенера натам. Гаснещият лъч показва само пуст тунел и отворени врати от двете страни.

— Хей? — извика началникът. — Има ли някой?

Тишина.

Сато го изгледа странно. Очевидно не беше чула нищо.

Андерсън продължи да се вслушва още няколко секунди, после поклати глава. „Трябва да се махна оттук“.

Останал сам в осветената от свещта стая, Лангдън прокара пръсти по остриите ръбове на издълбаните знаци. Изгаряше от любопитство да узнае какво е написано и все пак не искаше да нарушава личното пространство на Питър Соломон — и без това вече достатъчно го бяха накърнили. „И защо онзи побъркан изобщо се интересува от пирамидката?“

— Имаме проблем, професор Лангдън — високо се разнесе зад него гласът на Сато. — Току-що получих нова информация и ми писна от вашите лъжи.

Той се обърна и видя директорката на СЗС да влиза в стаята с блек бери в ръка и мятащи мълнии очи. Слисан, Робърт погледна за помощ Андерсън, ала началникът стоеше на стража пред вратата и лицето му не изразяваше съчувствие. Японката спря пред Лангдън и едва не навря блекберито в лицето му.

Озадачен, той погледна дисплея, който показваше черно-бяла снимка, напомняща призрачен негатив. На нея се виждаше хаос от предмети, един от които — изключително ярък. Макар да стоеше

накриво и да не беше в центъра, най-ярката форма очевидно представляваше малка пирамида с остър връх.

„Миниатюрна пирамида?“ Лангдън погледна Сато.

— Какво е това?

Въпросът като че ли само я разяри още повече.

— И се преструвате, че не знаете, а?!

— Нищо не се *преструвам*! — избухна Робърт. — Никога през живота си не съм виждал това нещо!

— Глупости! — изсумтя жената и гласът ѝ разцепи влажния въздух. — Цяла вечер го носите в чантата си!

— Аз... — Лангдън млъкна и бавно плъзна очи към чантата на рамото си. После отново ги вдигна към блекберито. „Боже мой... пакетчето!“ Вгледа се по-внимателно. И го видя. Призрачен куб, обгръщащ пирамидата. Изумен, професорът разбра, че това е рентгенова снимка на чантата му... и на тайнственото пакетче на Питър. Кубът всъщност беше кутия... съдържаща миниатюрна пирамида.

Лангдън отвори уста да каже нещо, ала гласът му изневери. Дъхът му секна от поразилото го ново откритие.

Просто. Ясно. Опустошително.

„Господи!“ Пак погледна пресечената каменна пирамида на бюрото. Върхът ѝ беше плосък и квадратен — празно пространство, символично очакващо завършващата си част... онази, която щеше да го преобрази от Недовършена в Истинска пирамида.

Сега разбираше, че предметът, който носи в чантата си, изобщо не е пирамида. „Това е пирамидион“. В този момент осъзна защо единствено той може да отключи тайните на тази пирамида.

„Завършващата част е у мен.

И наистина е... талисман“.

Когато навремето Питър му каза, че в пакетчето има *талисман*, Робърт се изсмя. Сега вече знаеше, че приятелят му е бил прав. Този мъничък пирамидион действително представляваше талисман, само че не вълшебен... а от много по-древен вид. Много преди да придобие магически смисъл, тази дума беше означавала нещо друго, „завършек“, и произлизаше от гръцкото „телесма“ — „завършване“, „изпълнение“. „Талисмани“ бяха всички предмети или идеи, завършващи други, правещи ги цели. „Завършващ елемент“. От символична гледна точка,

пирамидионът имаше смисъл на абсолютния талисман, който преобразяваше Недовършената пирамида в символ на пълно съвършенство.

Под влияние на всички тези зловещо комбиниращи се факти Лангдън трябваше да приеме една извънредно странна истина: с изключение на големината ѝ, каменната пирамида в Стаята за размисъл на Питър сякаш сама се преобразяваше малко по малко в нещо смътно напомнящо Масонската пирамида от легендата.

По яркостта на пирамидиона на рентгеновата снимка можеше да заключи, че е направен от метал... много *плътен* метал. Не знаеше дали е златен и нямаше намерение да позволи на ума си да му върти номера. „Тази пирамида е прекалено малка. Шифърът е прекалено лесен за разчитане. И... това е мит, за бога!“

Сато го наблюдаваше.

— За такъв интелигентен човек като вас, професор Лангдън, тази вечер вие допуснахте няколко адски тъпи грешки. Да лъжете директор от разузнаването?! Умишлено да възпрепятствате следствие, водено от ЦРУ?!

— Ще ви обясня, ако ми позволите.

— Ще давате обяснения в главната квартира на ЦРУ. От този момент ви поставям под арест.

Лангдън се вцепени.

— Не говорите сериозно!

— Говоря абсолютно сериозно. Съвсем ясно ви дадох да разберете, че залозите тази вечер са високи, и вие предпочетохте да не ми окажете съдействие. Настоячиво ви съветвам да се замислите за разчитането на надписа върху тази пирамида — защото, когато стигнем в ЦРУ... — Тя вдигна блекберито и засне отблизо изсечените върху камъка знаци. — Моите специалисти ще имат преднина.

Робърт отвори уста да възрази, но Сато вече се обръщаше към застаналия на изхода шеф на охраната.

— Началник Андерсън, приберете каменната пирамида в чантата на господин Лангдън и я вземете. Аз ще арестувам самия него. Оръжието ви, ако обичате.

Андерсън влезе в помещението и в движение откопча презраменния си кобур. Подаде пистолета си на японката и тя незабавно го насочи към учения.

На Лангдън му се струваше, че сънува. „Това не може да се случва наистина“.

Началникът на capitoлийската охрана се приближи до него, свали чантата от рамото му, занесе я до писалището и я остави на стола. Дръпна ципа, отвори я и пусна тежката каменна пирамида при записките на Лангдън и опакованата кутийка.

Изведнъж в коридора се разнесе шум. На прага се материализира тъмен мъжки силует, втурна се в стаята и светкавично се приближи към Андерсън. Началникът изобщо не го видя. Непознатият се наведе и заби рамо в гърба му. Андерсън полетя напред, главата му се блъсна в ръба на каменната ниша и той тежко се строполи върху писалището. Разхвърчаха се кости и дребни предмети. Пясъчният часовник се счупи на пода. Свещта също падна, но продължи да гори.

Сато смаяно се завъртя и вдигна оръжието, но нападателят грабна една бедрена кост, замахна и силно я удари по рамото. Директорката на СЗС извика от болка, стовари се по гръб на земята и изпусна пистолета. Мъжът го изрита настрани и се обърна към Лангдън. Беше афроамериканец, висок и строен, елегантен. Робърт го виждаше за пръв път в живота си.

— Вземете пирамидата! — заповяда непознатият. — Елате с мен!

Афроамериканецът, който водеше Лангдън през подземния лабиринт на Капитолия, очевидно имаше някаква власт в тази сграда.

Освен че познаваше пътя през всички странични коридори и задни стаи, носеше връзка ключове, които сякаш отключваха всяка изпречила се на пътя им врата.

Робърт го следваше нагоре по някакво стълбище — изкачваха се почти тичешком. Коженият ремък на чантата болезнено се впиваше в рамото на Лангдън. Каменната пирамида беше адски тежка и той се опасяваше, че ремъкът може да се скъса.

Последните няколко минути не се поддаваха на никаква логика и Лангдън осъзнаваше, че действа чисто интуитивно. Инстинктът му подсказваше да се довери на този мъж. Освен че го бе спасил от арест, афроамериканецът рискуваше, за да спаси тайнствената пирамида на Питър Соломон. „Каквато и да е тя“. Въпреки че мотивите му си оставаха загадка, Лангдън беше зърнал издайнически златен блясък на ръката му — сто на сто масонски пръстен с двуглав феникс и числото 33. Този човек и Питър Соломон бяха нещо повече от верни приятели. Те бяха масонски братя от най-висшата степен.

Поеха по друга галерия, после минаха през някаква врата и се озоваха в сервизен коридор. Претичаха покрай кашони с доставки и чували боклук и през една служебна врата се озоваха в напълно неочакван свят — киносалон с плюшени седалки. По-възрастният мъж поведе Лангдън по страничната пътека и излязоха в просторно светло помещение — Центъра за посетители.

За съжаление, там стоеше служител от охраната на Капитолия.

Когато се приближиха, Робърт позна младия латиноамериканец, който го беше посрещнал в Капитолия.

— Господин Нунес — каза афроамериканецът. — Нито дума. Последвайте ме.

Охранителят изглеждаше изнервен, ала се подчини, без да възрази.

„Кой е този човек?“

Тримата забързаха към югоизточния ъгъл на Центъра за посетители. Там имаше малко фойе и тежка двукрила врата, преградена с оранжеви предупредителни конуси. Беше облепена с хартиено тиксо, очевидно като средство срещу праха, идващ от някакви строителни дейности зад нея. Афроамериканецът го отлепи, после запрехвърля връзката си с ключове и каза на охранителя:

— Началник Андерсън е в подсутерена. Може би е ранен. Погрижете се за него.

— Слушам. — Нунес изглеждаше колкото разтревожен, толкова и озадачен.

— По-важното е, че *не* сте ни виждали. — Мъжът намери нужния ключ, свали го от връзката и отключи стоманената врата. Отвори я и подхвърли ключа на охранителя. — Заклучете след нас и се опитайте пак да залепите тиксото колкото може по-добре. Приберете ключа и не казвайте нищо. На *никого*. Даже на началника. Ясно ли е, господин Нунес?

Латиноамериканецът погледна ключа така, сякаш са му поверили скъпоценен камък.

— Напълно.

Афроамериканецът бързо мина през вратата и Лангдън го последва. Нунес заключи след тях и ученият го чу да залепва тиксото.

— Професор Лангдън — каза водачът му, докато енергично крачеха по модерния коридор, очевидно все още в процес на строеж. — Аз съм Уорън Белами. Питър Соломон е мой скъп приятел.

Лангдън сепнато го стрелна с поглед. „Уорън Белами?!“ Никога не беше виждал архитекта на Капитолия, но знаеше името му, естествено.

— Питър говори за вас с изключително уважение и съжалявам, че се запознаваме при толкова ужасни обстоятелства.

— Питър е в голяма беда. Ръката му...

— Знам — рече сухо Белами. — И се боя, че това не е най-страшното.

Стигнаха до края на осветената част от коридора, който завиваше под прав ъгъл наляво. По-нататък цареше пълен мрак.

— Почакайте. — Афроамериканецът влезе в малко помещение, от което се виеше плетеница дебели оранжеви удължители и потъваше

в тъмната далечина. Сигурно знаеше добре къде е таблото, защото изведнъж пътят пред тях се освети.

Лангдън можеше само да зяпне.

Също като Рим, Вашингтон криеше множество тайни проходи и подземни тунели. Коридорът пред тях сега му напомни за *passetto*, тунела, свързващ Ватикана със замъка Сант Анджело. „Дълъг. Тъмен. Тесен“. За разлика от древния *passetto* обаче, този коридор бе модерен и все още недовършен. Беше толкова дълъг, че сякаш се стесняваше и постепенно изчезваше. Единственото осветление бяха висящите тук-там временни крушки, които само подчертаваха невероятната му дължина.

Белами вече вървеше напред.

— Елате с мен. И си гледайте в краката.

Робърт го последва. Чудеше се къде ли води този тунел.

В същия момент Малах излезе от Модул 3 и енергично закрачи по пустия главен коридор на ЦПСМ към Модул 5. В ръката си стискаше електронната карта на Триш и тихо повтаряше:

— Нула-осем-нула-четири.

В ума му се въртеше още нещо. Току-що беше получил тревожен есемес от Капитолия. „Моят човек се натъкна на непредвидени трудности“. И все пак новините бяха окуражаващи: *и* пирамидата, *и* пирамидионът вече били у Робърт Лангдън. Въпреки че това се беше случило по неочакван начин, най-важните елементи заставаха на местата си. Все едно самата съдба насочваше тазвечерните събития и осигуряваше победата на Малах.

Лангдън трябваше да подтичва, за да не изостане от Уорън Белами. За момента архитектът на Капитолия, изглежда, най-вече искаше да отдалечи колкото може повече каменната пирамида от Сато и не си правеше труда да му обясни какво става. А Робърт все повече се опасяваше, че става много повече, отколкото може да си представи.

„ЦРУ? Архитектът на Капитолия? Двама масони от трийсет и трета степен?“

Острият сигнал на джииесема му разцепи въздуха. Той го извади от самото си и неуверено отговори.

— Ало?

Разнесе се познат зловещ шепот:

— Чух, че имате неочаквана компания, професор Лангдън.

Побиха го ледени тръпки.

— Къде е Питър, по дяволите? — попита той и думите му отекнаха в затворения тунел. Уорън Белами загрижено се обърна към него и му даде знак да продължи да върви.

— Не се безпокойте — отвърна гласът. — Както ви казах, Питър е на сигурно място.

— Отрязали сте му ръката, за бога! Трябва му лекар!

— Трябва му свещеник — прошепна мъжът. — Но вие можете да го спасите. Ако правите каквото ви нареждам, Питър ще остане жив. Давам ви думата си.

— Думата на безумец не означава нищо за мен.

— Безумец ли? Професор Лангдън, вие сигурно оценявате уважението, с което тази вечер спазих древните правила. Ръката на тайните ви отведе при портал — пирамидата, която обещава да разбули древна мъдрост. Знам, че вече е у вас.

— Да не си мислите, че *това* е Масонската пирамида? — възкликна Робърт. — Това е парче камък.

Оттатък последва кратко мълчание. После гласът продължи:

— Господин Лангдън, прекалено сте интелигентен, за да се правите на глупак. Отлично знаете какво сте открили тази вечер. Каменна пирамида... скрита в сърцето на Вашингтон... от могъщ масон.

— Вие преследвате един *мит*! Каквото и да ви е казал Питър, било е от страх. Легендата за Масонската пирамида е *измислица*. Масоните никога не са строили пирамида, за да пазят в нея тайна мъдрост. И даже да са го направили, *тази* пирамида е прекалено малка, за да е такава, за каквато я смятате.

Мъжът се засмя.

— Виждам, че Питър не ви е разкрил нищо. Господин Лангдън, независимо дали решите да приемете онова, което сега е у вас, вие *все пак* ще направите каквото ви кажа. Напълно съм наясно, че върху пирамидата, която носите, има изсечен надпис. Вие *ще* ми го разшифровате. Едва тогава ще ви върна Питър Соломон.

— Каквото и да мислите, че съобщава надписът, това няма да са Древните тайни — отвърна ученият.

— Не, разбира се — съгласи се мъжът. — Тайните са прекалено големи, за да са написани върху една малка каменна пирамидка.

Отговорът хвана Лангдън неподготвен.

— Но щом този надпис *не* са Древните тайни, тогава това *не* е и Масонската пирамида. Легендата ясно посочва, че тя е построена, за да пази Древните тайни.

Гласът от телефона прозвуча снизходително.

— Господин Лангдън, Масонската пирамида е построена, за да пази Древните тайни, но с нюанс, който вие явно още не сте схванали. Питър не ви ли е казал? Силата на Масонската пирамида не е в това, че разкрива самите тайни... а че разкрива тайното *място*, където са заровени те.

Робърт ахна.

— Разчетете надписа и той ще ви съобщи къде е скрито най-голямото съкровище на човечеството. — Мъжът се засмя. — Питър не ви е поверил *самото* съкровище, професор Лангдън.

Ученият се закова на място.

— Почакайте. Да не искате да кажете, че тази пирамида е... *карта*?

Белами също спря. Лицето му изразяваше смайване и тревога. Очевидно онзи, който се обаждаше, беше докоснал някакво болно място. „Пирамидата е карта“.

— Тази карта — прошепна гласът, — пирамида, портал или както предпочитате да я наричате... е създадена много отдавна, за да не бъде забравено скривалището на Древните тайни... за да не бъдат изгубени за историята.

— Тези шестнайсет символа не ми приличат много на карта.

— Външният вид може да е измамен, професор Лангдън. Но въпреки това единствено вие сте способен да разчетете надписа.

— Грешите — възрази Робърт, спомнил си елементарния шифър. — *Всеки* може да го разчете. Не е много сложен.

— Подозирам, че в тази пирамида има повече, отколкото изглежда на пръв поглед. И все пак само вие притежавате пирамидиона.

Лангдън си представи миниатюрния пирамидион в чантата си. „Ред от хаоса?“ Вече не знаеше какво да вярва, ала каменната пирамида в чантата му сякаш натежаваше все повече с всеки миг.

Малах притискаше джиесема до ухото си и се наслаждаваше на тревожното дишане на Лангдън в отсрещния край на връзката.

— В момента имам да върша работа, професор Лангдън, вие също. Обадете ми се веднага щом разшифровате картата. Заедно ще идем в скривалището и ще направим размяната. Животът на Питър... срещу цялата мъдрост на вековете.

— *Нищо* няма да правя — заяви Робърт. — Особено ако не получа доказателство, че Питър е жив.

— Съветвам ви да не ме изпитвате. Вие сте съвсем мъничко колелце в грамадна машина. Ако не ми се подчинявате или се опитате да ме намерите, Питър *наистина* ще умре. Заклевам се.

— Той спокойно може вече да е мъртъв.

— Съвсем жив е, професор Лангдън, но отчаяно се нуждае от вашата помощ.

— Какво всъщност търсите? — извика Робърт в джиесема.

Малах се замисли за миг, преди да отговори.

— Много хора са търсили Древните тайни и са спорили за тяхната сила. Тази нощ аз ще докажа, че тайните наистина съществуват.

Лангдън мълчеше.

— Съветвам ви веднага да се заемете с картата — продължи Малах. — Тази информация ми трябва още *днес*.

— Днес ли?! Вече е девет часът!

— Именно. Tempus fugit^[1].

^[1] Времето лети (лат.) — Б.пр. ↑

44.

Нюйоркският издател Джонас Фокман тъкмо гасеше осветлението в манхатънския си офис, когато телефонът му иззвъня. Нямаше намерение да отговаря в този час — тоест, докато не погледна дисплея. „Трябва да е нещо важно“, помисли си той, вдигна слушалката и попита шеговито:

— Още ли издаваме твои неща?

— Джонас! — Гласът на Робърт Лангдън бе разтревожен. — Слава богу, че те намерих! Трябва да ми помогнеш.

Фокман се обнадежди.

— Да не си ми приготвил ръкопис за редактиране, Робърт? — „Най-послед?“

— Не, трябва ми информация. Миналата година те свързах с една изследователка, Катрин Соломон, сестрата на Питър Соломон.

Издателят се намръщи. „Няма да има ръкопис“.

— Търсеше издател за книга върху ноетичната наука. Спомняш ли си я?

Фокман извъртя очи към тавана.

— Спомням си я, естествено. И много ти благодаря, че ми я прати. Тя не само отказа да ми даде да прочета резултатите от проучването ѝ, но и не искаше да публикува нищо преди някаква магическа дата в бъдещето.

— Изслушай ме, Джонас, нямам време. Трябва ми телефонният номер на Катрин. Веднага. Имаш ли го?

— Трябва да те предупредя... струваш ми се малко отчаян. Тя изглежда страхотно, обаче няма да ѝ направиш впечатление, като...

— Не се шегувам, Джонас. Номерът ѝ ми трябва спешно.

— Добре... почакай. — Бяха близки приятели достатъчно отдавна и Фокман разбираше, че Робърт говори сериозно. Въведе името на Катрин Соломон в прозореца на имейл сървъра. — Вече търся. И когато ѝ се обаждаш, не ѝ звъни от Харвардския басейн. Звучи така, като че ли си в лудница.

— Не съм в басейна. Намирам се в един тунел под
вашингтонския Капитолий.

По гласа му издателят разбра, че не се шегува. „Какво му става?“

— Робърт, защо просто не си останеш вкъщи да *попишеш*?

— Компютърът сигнализира за получен резултат от търсенето.

— Ето, един момент... Намерих го. — Той скролна с мишката старите
имейли. — Май имам само джииесема й.

— Давай.

Фокман му продиктува номера.

— Благодаря, Джонас — признателно рече Лангдън. — Длъжник
съм ти.

— Дължиш *ми ръкопис*, Робърт. Имаш ли представа колко...

Връзката прекъсна.

Фокман погледна слушалката и поклати глава. Книгоиздаването
щеше да е много по-лесно, ако ги нямаше авторите.

Когато видя името на телефонния дисплей, Катрин Соломон ахна. Предполагаше, че се обажда Триш, за да обясни защо се бавят толкова с доктор Авадон. Само че не звънеше асистентката ѝ.

Нищо подобно.

На устните ѝ плъзна засрамена усмивка. „Нима тази вечер може да стане още по-странна?“

— Невероятно! — шеговито каза Катрин в телефона. — Пристрастен към книгите ерген търси неомъжена специалистка по поетични науки!

— Катрин! — разнесе се плътният глас на Робърт Лангдън. — Слава богу, че си добре.

— Разбира се, че съм добре — озадачено отвърна тя. — Освен че не си ми се обаждал след онзи купон у Питър миналото лято.

— Случи се нещо... Моля те, изслушай ме. — Винаги спокойният му глас бе предрезгавял от вълнение. — Съжалявам, че трябва да ти го кажа... но Питър е в голяма беда.

Усмивката ѝ се стопи.

— Какви ги говориш?!

— Питър... — Лангдън се поколеба, сякаш търсеше точните думи. — Не знам как да ти го кажа, но той е... *отвлечен*. Не съм сигурен как, нито от кого, обаче...

— Отвлечен ли? Плашиш ме, Робърт. Отвлечен... къде?

— Взет е за заложник. — Гласът му съкрушено секна. — Трябва да се е случило днес или дори вчера.

— Не е смешно — гневно заяви Катрин. — *Нищо* му няма на брат ми. Чух се с него само преди петнайсет минути!

— Наистина ли?! — смая се Лангдън.

— Да! Преди малко ми прати есемес, за да ми съобщи, че идва в лабораторията.

— Пратил ти е есемес... — замислено рече Робърт. — Но не си чула *гласа* му, така ли?

— Не, но...

— Чуй ме. Есемесът, който си получила, *не* е от брат ти. Някой е взел телефона му. Този човек е опасен. Не знам кой е, но успя да ме примами тази вечер да дойда във Вашингтон.

— Да те примами ли? Това е нелепо!

— Знам, но... Катрин, мисля, че си в опасност!

Катрин Соломон беше сигурна, че Робърт никога не би се шегувал с такова нещо, и все пак говореше така, сякаш си е изгубил ума.

— Добре съм — каза тя. — Заключена съм в обезопасена сграда!

— Прочети ми есемеса, който си получила от телефона на Питър. *Моля* те.

Озадачена, Катрин отвори съобщението и му го прочете. Когато стигна до последната част, споменаваща доктор Авадон, я побиха тръпки.

— „Покани д-р Авадон да дойде при нас, ако е свободен. Доверявам му се напълно...“

— Господи... — В гласа на Лангдън се долавяше страх. — Наистина ли покани този човек?

— Да! Асистентката ми току-що отиде да го посрещне във фоайето. Очаквам ги всеки...

— Катрин, бягай! — извика Робърт. — Бързо!

Един телефон иззвъня в стаята на охраната в отсрещния край на ЦПСМ и заглуши мача на Редскинс. Охранителят за пореден път неохотно извади слушалките от ушите си.

— Охрана — отговори той. — Тук е Кайл.

— Кайл, обаждат се Катрин Соломон! — Гласът ѝ бе разтревожен и задъхан.

— Госпожо, брат ви още не е...

— Къде е Триш?! — попита тя. — Виждаш ли я на мониторите? Охранителят премести стола си, за да погледне екраните.

— Още ли не се е върнала в Куба?

— Не! — уплашено извика Катрин.

От задъхания ѝ говор Кайл разбра, че тича. „Какво става там?“

Хвана джойстика и започна да превърта дигиталните записи на бързи обороти.

— Добре, почакайте, ще прегледам записите... Тук Триш и вашият гост излизат от фойето... движат се по Улицата... сега превъртам напред... ето, насочват се към Спиртосания модул... Триш отключва вратата с картата си... двамата влизат... превъртам напред... добре, излезли са от Спиртосания модул само преди минута... продължават нататък... — Кайл наклони глава настрани и превключи на нормални обороти. — Чакайте малко. Странна работа.

— Какво има?

— Господинът е излязъл от Спиртосания модул сам.

— Триш вътре ли е останала?

— Да, така изглежда. Сега наблюдавам вашия гост... в коридора е. Сам.

— А къде е Триш? — още по-отчаяно попита Катрин.

— Не я виждам на мониторите — разтревожено отвърна охранителят, погледна отново екрана и забеляза, че ръкавите на самото на мъжа като че ли са мокри... чак до лактите. „Какво е правил в Спиртосания модул, по дяволите?“ Гостът решително крачеше по главния коридор към Модул 5, стиснал в ръка нещо като... електронна карта.

Кайл настръхна.

— Госпожо Соломон... в опасност сте!

Тази вечер Катрин Соломон правеше много неща за пръв път.

За две години никога не беше използвала джиесема си в бездната. Нито пък я бе пресичала бегом. В момента обаче притискаше телефона към ухото си и слепешком тичаше по безкрайно дългата килимена пътека. Всеки път, щом усетеше, че кракът ѝ стъпва на голия цимент, се връщаше към центъра и продължаваше спринта си в пълния мрак.

— Къде е сега? — останала без дъх, попита Катрин охранителя.

— Ей сега ще проверя — отвърна Кайл. — Превъртам напред... ето го, върви по коридора... към Пети модул...

Тя се затича още по-бързо с надеждата да стигне до изхода, преди да се озове в капан.

— Кога ще стигне до входа на Пети модул?

Охранителят не отговори веднага.

— Госпожо, вие не разбирате. Все още превъртам напред. Това е запис. Вече се е случило. — Той замълча за миг. — Почакайте, ще проверя всички монитори. — Последва ново мълчание. — Госпожо Соломон, данните за картата на госпожа Дън показват, че преди около минута е използвана в Пети модул.

Катрин с плъзгане спря по средата на бездната.

— Вече е отключил Пети модул, така ли? — прошепна тя в телефона.

Кайл бясно пишеше на клавиатурата си.

— Да, изглежда, че е влязъл... преди деветдесет секунди.

Катрин се вцепени. Спря да диша. Изведнъж мракът наоколо ѝ оживя.

„Той е тук, при мен“.

В този миг Катрин осъзна, че единствената светлина в огромното пространство идва от джиесема ѝ.

— Пратете помощ — помоли тя охранителя. — И идете в Спиртосания модул да помогнете на Триш. — После безшумно затвори телефона и светлината изгасна.

Възцари се пълна тъмнина.

Катрин стоеше абсолютно неподвижна и дишаше колкото може по-тихо. След няколко секунди от чернотата пред нея лъхна остра миризма на спирт. Усилваше се. Усети нечие присъствие само на метри от себе си. В тишината туптенето на сърцето ѝ ѝ се струваше толкова високо, че сякаш щеше да я издаде. Тя си изу обувките и отстъпи наляво, извън килима. Циментът студенееше под стъпалата ѝ. Катрин направи още една крачка настрани.

Един от пръстите на краката ѝ изпука.

Прозвуча като изстрел в пълната тишина.

На няколко метра от нея изведнъж се чу шумолене на дрехи. Катрин понечи да се затича само с миг закъснение и една мощна ръка заопипва в мрака в опит да я сграбчи. Яки като менгеме пръсти хванаха лабораторната ѝ престилка и я задърпаха.

Тя отметна ръце назад и се изхлузи от престилката. Изведнъж изгуби представа къде се намира и се втурна слепешком в безкрайната черна бездна.

46.

Въпреки че по мнението на мнозина там се намира „най-красивата зала на света“, Библиотеката на Конгреса не е известна толкова с поразителното си великолепие, колкото с огромните си колекции. С над осемстотин километра лавици — или разстоянието от Вашингтон до Бостън, — тя основателно може да претендира за най-голямата библиотека на света. И *продължава* да расте с повече от десет хиляди единици дневно.

Възникнала като хранилище за личната колекция на Томас Джеферсън от естественонаучни и философски книги, библиотеката се е превърнала в символ на осъзнатата отговорност на Америка за разпространение на знанието. Една от първите сгради във Вашингтон с електрическо осветление, тя буквално е сияела като фар в мрака на Новия свят.

Както предполага името ѝ, библиотеката е създадена, за да служи на Конгреса, чиито почитаеми членове работят точно насреща ѝ, в Капитолия. Тази вековна близост между двете институции сега се затвърждаваше с построяването на физическа връзка — дълъг тунел под Индипендънс Авеню.

Робърт Лангдън следваше Уорън Белами в този слабо осветен проход и се опитваше да овладее растящото си безпокойство за Катрин. „Онзи маниак е в лабораторията ѝ! — Не му се и мислеше защо е там. Когато ѝ се обади, за да я предупреди, ѝ каза точно къде да се срещнат. — Още колко продължава този проклет тунел?“ Болеше го глава от връхлетелия го опустошителен ураган от преплитащи се мисли: Катрин, Питър, масоните, Белами, пирамидите, древното пророчество... и картата.

Отърси се от тези мисли. „Белами ми обеща обяснение“.

Най-после стигнаха края на тунела и Белами го преведе през все още недовършена двукрила врата. Понеже не можеше да я заключи, Белами импровизира — довлече една алуминиева стълба и я подпря

нестабилно на вратата, после постави отгоре ѝ метална кофа. Ако някой отвореше вратата, кофата щеше да се стовари с трясък на пода.

„Това ли ни е предупредителната система? — Робърт подозрително погледна кофата с надеждата, че афроамериканецът има по-сериозен план за сигурността им. Всичко се случваше невероятно бързо и той едва сега започваше да осмисля последиците от бягството им. — Аз бягам от ЦРУ!“

Завиха зад един ъгъл и се заизкачваха по широко стълбище, обезопасено с оранжеви предупредителни конуси. Чантата на Лангдън тежеше ужасно.

— Каменната пирамида — каза той. — Все още не разбирам...

— Не тук — прекъсна го архитектът. — Ще я разгледаме на светло. Знам сигурно място.

Професорът се съмняваше, че за човек, който току-що е извършил физическо насилие над директора на Службата за сигурност на ЦРУ, изобщо съществува такова място.

Стълбището водеше до просторен вестибюл от италиански мрамор и мазилка с позлатени елементи. Покрай стените имаше осем двойки статуи — всички изобразяващи богинята Минерва. Белами го поведе на изток и след като минаха през сводест вход, се озоваха на много по-величествено място.

Дори на слабото нощно осветление голямата зала на библиотеката сияеше с класическото великолепие на пищен европейски палат. На двајсет и три метра височина лъцяха витражни оберлихти с рамки, украсени с рядкото „алуминиево фолио“ — метал, навремето смятан за по-ценен от златото. Внушителна двойна колонада опасваше балкона на втория етаж, достъпен по две разкошни стълбища — върху стълбовете на парапетите им се издигаха грамадни бронзови женски фигури, вдигнали факела на просветата.

В странен опит да отразят темата за модерната просвета и все пак да са в хармония с ренесансовата архитектура, по парапетите на стълбищата бяха изваяни купидони, изобразяващи съвременни учени. „Електротехник с вид на ангел и с телефон в ръка? Ентомолог с вид на херувим и с кутия за насекоми?“ Лангдън се зачуди какво би си помислил Бернини.

— Ще поговорим ей там — каза Белами и го поведе покрай бронираните витрини, съхраняващи двата най-ценни тома в

библиотеката — ръкописната Библия от Майнц, датираща от 50-те години на XV век, и американския екземпляр на Гутенберговата Библия, едно от трите съвършени пергаментови копия на света. Напълно уместно, върху свода над тях Джон Уайт Александър беше нарисувал шестте стенописа на „Еволюцията на книгата“.

Архитектът тръгна към изящна двукрила врата по средата на източната стена. Лангдън знаеше накъде води тя, но изборът на място за разговор му се стори странен. Въпреки иронията, че щяха да разговарят в зала, пълна с надпис „Моля, пазете тишина“, това едва ли можеше да се смята за „сигурно място“. Разположено точно в центъра на кръстовидния план на библиотеката, това помещение изпълняваше ролята на нейно сърце. Да се скрият там беше все едно да влязат с взлом в катедрала и да се скрият пред олтара.

Белами отключи вратата, влезе в тъмната стая и опипом потърси ключа. Когато го откри, пред тях сякаш от нищото се материализира един от най-големите архитектурни шедеври на Америка.

Прочутата читалня беше празник за сетивата. В центъра си таванът на този огромен осмоъгълник се извисяваше почти на петдесет метра. Осемте стени бяха облицовани с различни видове мрамор — шоколаденокафяв от Тенеси, кремав от Сиена и карамеленочервен от Алжир. Тъй като осветлението идваше от осем ъгъла, никъде не падаха сенки и изглеждаше, че сияе самата зала.

— Според някои това е най-поразителното помещение във Вашингтон — каза Белами, докато въвеждаше професора.

„Може би и в целия свят“, помисли си Лангдън, когато прекрачи прага. Както винаги, погледът му първо се издигна към извисяващия се купол, чиито арабескови касети се спускаха до горния балкон. От опасващия залата парапет надолу към читалнята гледаха шестнайсет бронзови „портретни“ статуи. Изумителна аркада образуваше долния балкон. В самата читалня имаше три концентрични кръга полирани дървени маси, в центъра на които се намираше огромното осмоъгълно заемно гише.

Робърт отново насочи вниманието си към Белами, който широко отваряше двукрилата врата на залата.

— Не се ли крием? — попита Лангдън.

— Искам да чуем, ако някой влезе в сградата — поясни архитектът.

— Но те моментално ще ни открият тук!

— Ще ни открият *където* и да се скрием. Обаче ако някой ни спипа в библиотеката, ще се радвате, че съм избрал тази зала.

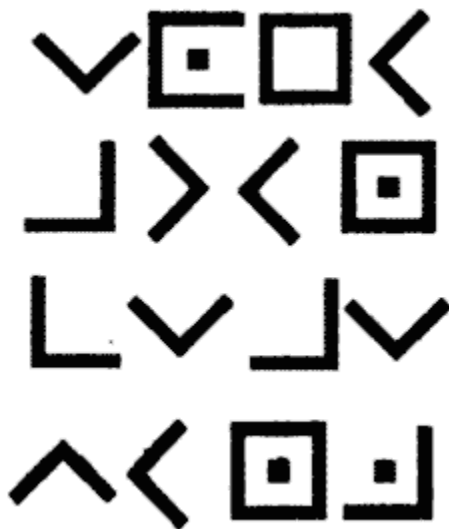
Лангдън нямаше представа защо ще се радва, ала Белами очевидно нямаше намерение да му обясни. Той вече се насочваше към центъра на читалнята, където избра една свободна маса, придърпа два стола и включи настолната лампа. После посочи чантата на учения.

— Е, професор Лангдън, дайте да видим какво имаме тук.

Тъй като не искаше да надраска полираната повърхност с ръбатото парче гранит, Лангдън постави чантата върху масата, дръпна ципа и смъкна страните на чантата надолу, за да разкрие пирамидата. Уорън Белами насочи лампата към нея, проучи я внимателно и прокара пръсти по необичайния надпис.

— Предполагам, че познавате този език?

— Разбира се — потвърди Робърт и погледна шестнайсетте символа.

Първите масонски братя бяха използвали този кодиран език, известен като „масонски шифър“, за размяна на тайни съобщения. Този метод за шифриране отдавна беше изоставен по една проста причина — прекалено лесно се разчиташе. Повечето студенти от семинара на Лангдън по символика се справяха с него за около пет минути. Въоръжен с молив и лист, самият професор можеше да го разчете за по-малко от шейсет секунди.

Общоизвестната елементарност на този древен тайнопис обаче поставяше Лангдън пред два парадокса. Първо, нелепото твърдение, че той е единственият човек на света, който може да го разчете. Второ, думите на Сато, че един масонски шифър може да е въпрос на национална сигурност — по същия начин спокойно можеше да заяви, че кодът за изстрелване на ракета с ядрена бомба е шифрован с детско радиодекодерче. Ученият все още не можеше да повярва. „Тази пирамида е карта? Сочеща към изгубената мъдрост на всички векове?“

— Робърт — сериозно попита Белами, — директор Сато каза ли ви защо толкова се интересува от това нещо?

Лангдън поклати глава.

— Нищо конкретно. Постоянно повтаряше, че е въпрос на национална сигурност. Предполагам, че лъже.

— Може би. — Архитектът заразтрива тила си. Като че ли водеше някаква вътрешна борба. — Но има много по-обезпокоителна възможност. — Той се обърна и го погледна в очите. — Възможно е директор Сато да е открила истинския потенциал на пирамидата.

Абсолютна чернота обгръщаше Катрин Соломон.

Напуснала познатата сигурност на килимената пътека, тя слепешком навлизаше все по-навътре в пустата бездна, протегнала ръце, които докосваха само празно пространство. През чорапите си усещаше студения цимент като безбрежно замръзнало езеро... враждебна среда, от която трябваше да избяга.

Тъй като вече не миришеше на спирт, Катрин спря и зачака в мрака. Стоеше съвсем неподвижно, вслушваше се и се молеше сърцето ѝ да престане да тупти толкова шумно. Тежките стъпки зад нея като че ли бяха заглъхнали. „Избягах ли му? — Затвори очи и се опита да си представи къде се намира. — В каква посока се затичах? Накъде е вратата?“ Безполезно. Окончателно беше изгубила ориентация.

Бе чувала, че страхът действал като стимулант и изострял способността на човек да мисли. В момента обаче нейният страх превръщаше ума ѝ в бурно море от паника и смут. „Даже да намеря изхода, не мога да изляза“. Беше изгубила електронната си карта заедно с лабораторната си престилка. Сега можеше да се надява единствено на това, че е като игла в копа сено — само точица в мрежа с площ близо две хиляди и осемстотин квадратни метра. Въпреки непреодолимото ѝ желание да избяга аналитичният ѝ ум ѝ подсказваше да направи единствения логичен ход — изобщо да не се движи. „Стой неподвижно. Не издавай нито звук“. Охранителят идваше насам, а който знае защо, нейният преследвач силно миришеше на спирт. „Ако се приближи, ще разбера“.

Докато стоеше безшумно на мястото си, мислите ѝ се насочиха към казаното от Лангдън. „Брат ти е... отвлечен“. По ръката ѝ изби капка студена пот и потече надолу към джиесема, който все още стискаше в дясната си длан. Беше забравила за тази опасност. Ако иззвънеше, телефонът щеше да издаде къде е. Не можеше да го изключи, без да го отвори — а тогава дисплеят щеше да се освети.

„Остави го на земята... и се отдалечи от него“.

Ала закъсня. Миризмата на спирт се приближаваше отдясно. И се усилваше. Катрин се мъчеше да запази хладнокръвие, налагаше си да овладее инстинкта си да побегне. Бавно и предпазливо направи крачка наляво. Тихото прошумоляване на дрехите ѝ явно беше достатъчно за преследвача ѝ. Чу го да се мята към нея и вонята на спирт я заля в същия момент, в който една мощна ръка се опита да я сграбчи за рамото. Обзета от див ужас, тя се извъртя и се отскубна. Математическата вероятност отиде на кино и Катрин се впусна в отчаян бяг. Рязко промени посоката и зави наляво, тичаше слепешком в бездната.

Стената се появи сякаш от небитието.

Катрин силно се блъсна в нея и ударът ѝ изкара въздуха. Остра болка проряза ръката и рамото ѝ, ала тя успя да запази равновесие. Косият ъгъл, под който се сблъска със стената, намали силата на удара, но това не я утешаваше. Звукът беше отекнал навсякъде. „Той знае къде съм“. Превита от болка, тя обърна глава, втренчи се в мрака и го усети да се взира в нея.

„Премести се. Веднага!“

Като все още се мъчеше да си поеме дъх, Катрин се плъзна покрай стената, безшумно я докосваше с лявата си ръка. „Дръж се за стената. Измъкни му се, преди да те е приклещил“. В дясната си ръка продължаваше да стиска джиесема, готова да го запрати по противника си, ако се наложи.

Изобщо не беше готова за шума, който чу — ясно шумолене на дрехи точно *пред* нея... до стената. Замръзна и затаи дъх. „Как е възможно вече да е до стената? — Лъхна я мирис на спирт. — Приближава се към мен!“

Отстъпи назад. После безшумно се завъртя на сто и осемдесет градуса и бързо тръгна в обратната посока. Не беше успяла да направи и двайсетина крачки, когато се случи невъзможното. Край стената точно пред себе си отново чу шумолене на дрехи. И пак се разнесе вонята на спирт. Катрин Соломон се вцепени.

„Боже мой, той е навсякъде!“

Гол до кръста, Малах впиваше очи в тъмнината.

Миризмата на спирт от ръкавите му се беше оказала пречка и затова той я превърна в предимство, като съблече ризата и самото си и с тяхна помощ приклещи плячката си. Метна самото надясно до стената и чу, че Катрин променя посоката си. Когато хвърли ризата си наляво, отново я чу да спира. По този начин я бе обградил — бе установил точки, покрай които жертвата му не смееше да мине.

И сега чакаше, наострил слух в тишината. „Тя може да тръгне само в една посока — право към мен. — Въпреки това не чуваше нищо. Или се беше парализирала от страх, или бе решила да стои неподвижно и се надяваше скоро да се появи помощ. — И в двата случая губи“. Още дълго никой нямаше да влезе в Модул 5. Малах беше обезвредил външната ключалка с много примитивно, но в същото време изключително ефикасно средство — след като си отвори с електронната карта на Триш, натика в слота десетцентова монета, за да не може никой да отключи, без да разглоби целия механизъм.

„Двамата с теб сме сами, Катрин... за колкото време е нужно“.

Безшумно се плъзна напред, като се вслушваше за звуци от движение. Тази вечер Катрин Соломон щеше да умре в мрака на музея на брат си. Поетичен край. С нетърпение очакваше да съобщи новината за смъртта ѝ на Питър. Мъката на стареца щеше да е откъсването, което Малах чакаше толкова отдавна.

За своя огромна изненада изведнъж в тъмнината зърна далечна светлинка и разбра, че жертвата му е допуснала гибелна грешка. „Вика помощ по телефона?!“ Току-що оживелият електронен дисплей висеше на нивото на кръста на двайсетина метра пред него като светец фар в огромен черен океан. Беше готов да чака колкото е нужно, ала сега нямаше да се наложи.

Той реагира светкавично — втурна се към увисналата в мрака светла точка. Трябваше да се добере до Катрин, преди да е успяла да се обади. Стигна до нея за броени секунди и се хвърли с изпънати настрани ръце към светещия джиесем, готов да я сграбчи.

Пръстите му се блъснаха в здрава стена, извиха се назад и едва не се счупиха. После дойде ред на главата му, която улучи стоманена подпора. Малах извика от болка и се строполи до стената. После с пъшкане и ругатни се изправи, като се хвана за хоризонталната гредка, върху която Катрин Соломон хитро беше оставила отворения си телефон.

Катрин отново тичаше, този път без да се бои, че звукът от ритмичното отскачане на дланта ѝ от разположените на равни разстояния метални нитове на Модул 5 ще я издаде. „Бягай!“ Ако проследеше стената чак до отсрещния край на модула, рано или късно щеше да стигне до изхода.

„Къде е охранителят, по дяволите?“

Докато плъзгаше лявата си ръка по нитовете, протягаше дясната напред, за да се предпази от сблъсък. „Кога ще стигна до ъгъла?“ Стената сякаш продължаваше безкрайно, но изведнъж ритъмът на нитовете се наруши. Дланта ѝ остана във въздуха и едва след няколко дълги крачки отново докосна метал. Катрин рязко спря и се върна, опипваше гладката повърхност. „Защо няма нитове?“

Вече чуваше тежките стъпки на преследвача си — приближаваше се към нея, като също опипваше стената. Ала в този момент повече я уплаши друг звук — далечните ритмични удари по вратата на Модул 5.

„Охранителят не може да влезе?“

Макар че тази мисъл я ужаси, *мястото*, откъдето се разнасяше блъскането — диагонално надясно от нея — мигновено я ориентира. Сега можеше да си представи точно къде в модула се намира. В същия миг разбра още нещо. Вече знаеше каква е тази гладка плоскост на стената.

Всеки модул разполагаше с транспортен отсек — гигантска подвижна стена, която можеше да се плъзга настрани, за да позволи пренасянето на големи образци. Подобно на вратите на самолетен хангар, тя беше огромна и Катрин не си бе и помисляла, че някога ще ѝ се наложи да я отвори. В момента обаче като че ли нямаше друга надежда.

„Дали изобщо може да се отвори?“

Слепешком заопипва в мрака и накрая намери голяма метална брава. Хвана дръжката и наблегна с цялата си тежест, за да плъзне вратата. Нищо. Отново опита. Не помръдваше.

Чуваше, че преследвачът ѝ се приближава по-бързо, насочваше се по звуците от нейните усилия. „Заклучена е!“ Обезумяла от паника, Катрин прокара длани по вратата, търсеше резе или лост. Изведнъж

напипа някакъв вертикален прът. Проследи го до пода, клекна и установи, че потъва в дупка в цимента. Поизправи се, стисна пръта, напъна с крака и го измъкна от дупката.

„Още малко и онзи ще е тук!“

Пак намери дръжката и с всички сили затегли вратата. Огромната плоскост едва помръдна, ала в Модул 5 проникна лъч лунна светлина. Тя отново задърпа и светлината отвън започна да се усилва. „Още мъничко!“ Направи последен опит, усещаше, че преследвачът ѝ е само на няколко метра.

Хвърли се към светлината и провря стройното си тяло странично през отвора. Внезапно от мрака изникна ръка и се опита да я сграбчи и да я изтегли обратно вътре. Беше грамадна, гола, покрита с татуирани люспи — извиваше се като разярена змия и се мъчеше да я хване.

Катрин се обърна и се затича покрай дългата светла външна стена на Модул 5. Камъните по алеята, която опасваше целия ЦПСМ, се забиваха в обутите ѝ само с чорапи крака. Нощта беше тъмна, ала зениците ѝ се бяха разширили в пълния мрак, който цареше в Модул 5, и тя виждаше идеално, почти като на дневна светлина. Тежката товарна врата зад нея със скърцане се отвори и подире ѝ зашляпаха тежки стъпки. Струваха ѝ се невъобразимо бързи.

„Няма да му избягам. — Знаеше, че волвото ѝ е по-близо от портала, обаче и то беше прекалено далече. — Няма да успея“.

И изведнъж се сети, че има един последен коз.

Тичаше към ъгъла на Модул 5 и чуваше стъпките му, бързо я настигаха в тъмнината. „Сега или никога“. Вместо да завие зад ъгъла, тя рязко се отклони наляво, в посока *обратна* на сградата, стисна очи, закри лицето си с длани и се втурна по моравата абсолютно слепешком.

Сензорните лампи, които се задействаха около модула, мигновено превърнаха нощта в ден. Катрин чу зад себе си мъчителен крясък — мощните прожектори пронизаха свръхразширените зеници на преследвача ѝ със силата на двайсет и пет милиона кандели. Чу го да се строполява върху камъните на алеята.

Продължаваше да стиска клепачи и да тича по моравата. Когато усети, че се е отдалечила достатъчно от сградата и прожекторите, отвори очи, коригира посоката и хукна с всички сили.

Ключовете на волвото ѝ бяха точно там, където ги оставяше винаги — върху централната конзола. Задъхана, Катрин ги грабна с треперещата си ръка и запали. Двигателят изрева, фаровете се включиха и осветиха ужасяваща гледка.

Към нея тичаше отвратително чудовище.

За миг се вцепени.

Попадналият под фаровете ѝ звяр беше гол до кръста и с гола глава, а по кожата му имаше татуирани люспи, символи и текстове. Докато тичаше срещу светлината, той изрева и вдигна ръце пред очите си като пещерно животно, за пръв път зърнало слънцето. Катрин посегна към скоростния лост, ала чудовището изведнъж се оказа до нея и заби лакът в страничното стъкло. В скута ѝ се посипа дъжд от стъкла.

През прозореца се провря яка, покрита с люспи ръка, заопипва и намери шията ѝ. Катрин включи на задна, но преследвачът ѝ се беше вкопчил в гърлото ѝ и го стискаше с невъобразима сила. Тя завъртя глава в опит да се отскубне от хватката му и ненадейно се озова лице в лице с него. Три тъмни ивици като драскотини от нокти прорязваха грима му и разкриваха татуировките отдолу. Очите му бяха безумни и безмилостни.

— Трябваше да те премахна преди десет години — изръмжа звярът. — Онази нощ, когато убих майка ти.

Щом проумя смисъла на думите му, в главата ѝ изплува ужасяващ спомен. Този див поглед — вече го бе виждала. „Това е той!“ Щеше да изпищи, ако дланта му не стискаше гърлото ѝ като менгеме.

Катрин настъпи газта. Колата потегли назад и рязкото движение едва не прекърши врата ѝ, все още в хватката на повлечения отстрани мъж. Волвото се изкачваше по наклонения път и тя усещаше, че шийните ѝ прешлени поддават под тежестта на преследвача ѝ. Изведнъж по ламарината и страничните прозорци зашибаха клони и тежестта изчезна.

Автомобилът профуча през вечнозелените храсти, изскочи на горния паркинг и Катрин удари спирачки. Полуголият мъж долу се изправи и се вторачи в светлината на фаровете. После със страховито спокойствие вдигна покритата си с люспи ръка и я насочи право към нея.

Докато завърташе волана и натискаше газта, Катрин изпитваше едновременно страх и омраза. Само след няколко секунди гумите на волвото ѝ вече свиреха по Силвър Хил Роуд.

В разгара на събитията служителят от охраната Нунес не беше видял друга възможност, освен да помогне на архитекта на Капитолия и Робърт Лангдън да избягат. Сега обаче, в подземния контролен център, той усещаше, че буреносните облаци бързо се сгъстват.

Началник Трент Андерсън притискаше към главата си пакет с лед, а един друг охранител се занимаваше с охлузванията на Сато. Двамата стояха при групата за видео наблюдение и преглеждаха дигиталните записи в опит да открият Лангдън и Белами.

— Проверете записите от всеки коридор и изход — нареди директорката на СЗС. — Искам да знам къде са отишли!

На Нунес му призля. Знаеше, че е въпрос на броени минути, докато открият съответния запис и научат истината. „Аз им помогнах да избягат“. Още повече влошаваше положението присъствието на четиричленната оперативна група от ЦРУ, която чакаше наблизко, готова да тръгне по петите на бегълците. Тия мъже не приличаха на capitoлийските охранители. Това бяха смъртоносно опасни войници... черни камуфлажи, очила за нощно виждане, оръжия с футуристичен вид.

Струваше му се, че ще повърне. Накрая взе решение и дискретно даде знак на Андерсън.

— Господин началник, може ли няколко думи?

— Какво има? — Андерсън го последва в коридора.

— Господин началник, допуснах сериозна грешка. — По челото на Нунес изби пот. — Съжалявам. Ще подам оставка. — „И без това след няколко минути ще ме уволниш“.

— Казвай?

Младият охранител мъчително преглътна.

— Видях Лангдън и архитект Белами в Центъра за посетители, преди да напуснат сградата.

— Какво?! — изрева шефът на охраната. — Защо не каза нищо?!

— Архитектът ми нареди да мълча.

— Ти си *мой* подчинен, по дяволите! — отекна в коридора гласът на Андерсън. — Белами ми блъсна главата в една стена, за бога!

Нунес му протегна ключа, който му беше дал архитектът.

— Какво е това?

— Ключ за новия тунел под Индипендънс Авеню. Беше у архитект Белами. Оттам избягаха.

Андерсън безмълвно зяпна ключа.

Сато подаде глава в коридора и ги погледна въпросително.

— Какво става?

Нунес пребледня. Началникът продължаваше да държи ключа и Сато явно го бе видяла. Докато страховитата дребничка японка се приближаваше, охранителят импровизира с надеждата да защити шефа си.

— Намерих един ключ на пода в подсутерена. Тъкмо питах началник Андерсън дали знае откъде е.

Сато спря при тях и погледна ключа.

— И началникът знае ли?

Нунес вдигна очи към Андерсън, който очевидно претегляше всички възможности, преди да отговори. Накрая поклати глава.

— Не, трябва да проверя...

— Не си правете труда — прекъсна го директорката. — Този ключ е за тунела, който започва от Центъра за посетители.

— Така ли? — престори се на изненадан шефът на охраната. — Откъде знаете?

— Току-що открихме записа от охранителната камера. Нашият господин Нунес е помогнал на Лангдън и Белами да избягат и е заключил вратата на тунела след тях. Белами му е дал ключа.

Андерсън гневно се обърна към Нунес.

— Вярно ли е?

Латиноамериканецът закима енергично, полагаше усилия да продължи играта докрай.

— Съжалявам, господин началник. Архитектът ми нареди да не казвам на никого!

— Не ми *пука* какво ти е наредил архитектът! — извика Андерсън. — Ти си длъжен да...

— Млъкни, Трент — изсумтя Сато. — И двамата не ви бива да лъжете. Запазете го за разпита в ЦРУ. — И дръпна ключа от ръката му.

— Повече нямате работа тук.

Робърт Лангдън затвори джиесема. Изпитваше все по-силна тревога. „Защо Катрин не отговаря?“ Беше обещала да му се обади веднага щом напусне лабораторията и тръгне за срещата им, но не го бе направила.

Белами седеше до него в читалнята. И той току-що беше позвънил на някого — на човек, който можел да им осигури убежище. За съжаление, и той не отговаряше и архитектът му остави настойчиво съобщение веднага да се обади на телефона на Лангдън.

— Ще продължавам да опитвам, но за момента можем да разчитаме единствено на себе си — каза възрастният мъж. — И трябва да измислим план за тази пирамида.

„Пирамидата“. Великолепният фон на читалнята напълно бе изчезнал и сега светът на Робърт се свеждаше само до онова, което се намираше непосредствено пред него — каменна пирамида, пакетче, съдържащо пирамидион, и един елегантен афроамериканец, изникнал от мрака, за да го спаси от разпита в ЦРУ.

Професорът беше очаквал от архитекта на Капитолия поне мъничко здрав разум, но сега изглеждаше, че Уорън Белами не е потрезвомислещ от побъркания, който твърдеше, че Питър бил в чистилището. Белами настояваше, че това парче гранит наистина е Масонската пирамида от легендата. „Древна карта? Която ни води към могъща мъдрост?“

— Господин Белами — любезно рече Лангдън, — тази идея, че съществува някакво древно знание, което може да даде огромна сила на хората... Просто не мога да я взема насериозно.

Сериозното лице на събеседника му изглеждаше разочаровано и това накара Робърт да се почувства още по-неловко заради скептицизма си.

— Да, професор Лангдън, предполагам, че смятате така, но всъщност не би трябвало да се изненадвам. Вашата гледна точка е на

външен човек. Някои масонски реалии ви се струват митове, защото не сте посветен и подготвен да ги разберете.

Робърт долови в гласа му снизхождение. „Не съм участвал и в пътуването на Одисей, обаче съм сигурен, че циклопите са мит“.

— Господин Белами, даже легендата да е истина... *тази* пирамида не може да е Масонската.

— Нима? — Архитектът прокара показалец по масонския шифър, изсечен върху камъка. — На мен пък ми се струва, че тя точно съответства на описанието. Каменна пирамида със сияен метален пирамидион — и според рентгеновата снимка на Сато тъкмо него ви е поверил Питър. — Той взе пакетчето и го претегли в дланта си.

— Тази каменна пирамида няма и трийсет сантиметра височина — възрази ученият. — Във всички версии на историята, които съм чувал, Масонската пирамида се описва като огромна.

Белами явно очакваше този аргумент.

— Както знаете, легендата разказва за пирамида, издигаща се толкова нависоко, че сам Бог може да се пресегне и да я докосне.

— Точно така.

— Разбирам дилемата ви. Само че и Древните тайни, и масонската философия възхваляват Божията сила във всеки от нас. Символично може да се твърди, че всичко в обсега на просветения човек... е в обсега на Бог.

Тази игра на думи не разколеба Лангдън.

— Даже Библията го потвърждава — продължи Белами. — Ако приемем, както ни съобщава Битие, че „сътвори Бог човека по Свой образ“^[1], също трябва да се съгласим с неизбежния извод, че човечеството не е създадено *по-низше* от Бог. В Евангелие от Лука, глава седемнайсет, стих дваисет, се казва: „царството Божие вътре във вас е“.

— Съжалявам, но не познавам нито един християнин, който се смята за *равен* на Бог.

— Да, естествено — съгласи се архитектът и продължи с потвърд глас. — Защото повечето християни искат и двете неща. Да могат гордо да твърдят, че вярват в Библията, и в същото време просто да не обръщат внимание на онези части, които им се струват прекалено непонятни или в които им е прекалено неудобно да вярват.

Робърт не отговори.

— Така или иначе, древното описание на Масонската пирамида, според което тя е толкова висока, че може да я докосне Бог... отдавна води до грешни тълкувания на големината ѝ. Затова и учените като вас я смятат за легенда и никой не я търси.

Лангдън погледна каменната пирамидка и каза:

— Извинявайте, че ви разочаровам. Просто винаги съм бил убеден, че Масонската пирамида е мит.

— Не ви ли изглежда съвсем логично картата, създадена от зидари, да бъде изсечена върху камък? Най-важните ни пътепоказатели в цялата история винаги са били изсичани върху камък — включително скрижалите, дадени от Бог на Мойсей, десетте Божии заповеди, които направляват човешкото поведение.

— Разбирам, и все пак за нея винаги се говори като за *Легендата* за Масонската пирамида. Думата „легенда“ предполага, че е митична.

— Да, *легенда* — подсмихна се Белами. — Боя се, че имате същия проблем като Мойсей.

— Моля?

Архитектът почти весело се завъртя на стола си и хвърли поглед към горния балкон, откъдето ги наблюдаваха шестнайсет бронзови статуи.

— Виждате ли Мойсей?

Лангдън проследи погледа му до прочутата скулптура.

— Да.

— Той има рога.

— Известно ми е.

— Но знаете ли *защо* има рога?

Подобно на повечето преподаватели, Робърт не обичаше да му четат лекции. Статуята на Мойсей имаше рога по същата причина, по която имаха рога *хиляди* християнски изображения на Мойсей — заради грешка в превода на Изход. В оригиналния еврейски текст се казваше „каран ор панав“ — „лицето му изпущаше зари“, — но в латинския превод на Библията, приет за официален от Римокатолическата църква, преводачът объркал описанието и го предал като „cornuta esset facies sua“ или „лицето му беше рогато“. Тъй като се страхували от наказание, ако не се водят по евангелията, от този момент художниците и скулпторите започнали да изобразяват Мойсей с рога.

— Заради елементарна грешка в превода на свети Йероним, направен около четиристотната година след Христа — отвърна той.

Белами явно се впечатли.

— Точно така. Грешка в превода. И резултатът е... сега бедният Мойсей завинаги е обезобразен.

Меко казано „обезобразен“. Като малък Лангдън се беше ужасил от дяволския „рогат Мойсей“ на Микеланджело — главната украса на базиликата „Св. Петър в окови“ в Рим.

— Споменавам рогатия Мойсей, за да ви покажа, че едина-единствена грешно разбрана дума може да пренапише историята — рече архитектът.

„На краставичар — краставици“, помисли си Робърт, който още преди години лично бе научил този урок в Париж. San Greal: Светия Граал. Sang real: царска кръв.

— В случая с Масонската пирамида хората чули слухове за „легенда“ — продължи Белами. — И така си останало. *Легендата* за Масонската пирамида звучало като мит. Обаче думата „легенда“ се отнасяла за нещо друго. Грешно я разбирали. Също като „талисман“. — Той се усмихна. — Езикът е много удобно нещо за скриване на истината.

— Вярно е, но изгубих нишката на мисълта ви.

— Робърт, Масонската пирамида е *карта*. И като всяка карта, има легенда — ключ, който показва как трябва да се чете. — Архитектът взе кубичното пакетче и го вдигна пред очите му. — Не виждате ли? Този пирамидион е легендата на пирамидата. Той е ключът, който показва как се чете този най-могъщ предмет на земята... карта, която разкрива скривалището на най-голямото съкровище на човечеството — изгубената мъдрост на вековете.

Лангдън мълчеше.

— Смирено твърдя, че вашата огромна Масонска пирамида е само *този...* скромн камък, чийто златен пирамидион се издига достатъчно нависоко, за да бъде докоснат от Бог — каза Белами. — Достатъчно нависоко, че просветеният човек да може да се пресегне и да го докосне.

Възцарилата се тишина се проточи няколко секунди.

Пулсът на Робърт се ускори от вълнение. Той гледаше пирамидата и я виждаше в нова светлина. Очите му отново се насочиха

към изсечения в камъка надпис.

— Но този шифър... изглежда толкова...

— Елементарен ли?

Лангдън кимна.

— Почти всеки може да го разчете.

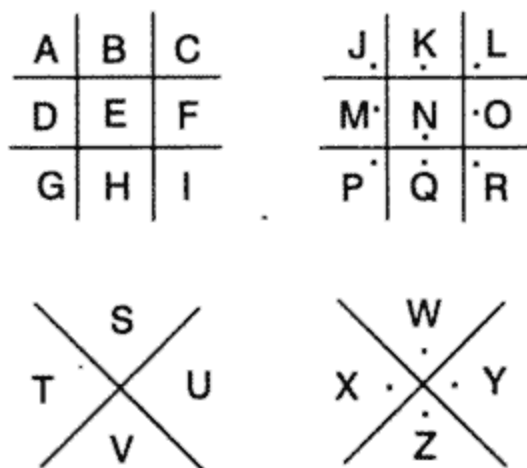
Белами се усмихна и му подаде молив и лист.

— Тогава навярно трябва да ни просветите, нали?

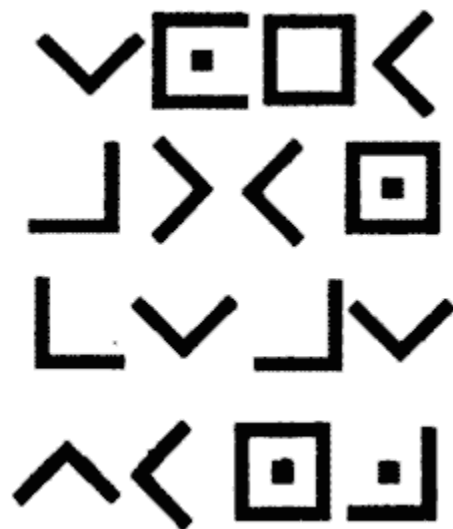
Професорът се колебаеше да разчете шифъра и все пак, като се имаха предвид обстоятелствата, не му се струваше, че предава доверието на Питър. Нещо повече, каквото и да съобщаваше, надписът едва ли наистина можеше да разкрива скривалището на каквото и да е... камо ли на едно от най-големите съкровища в историята.

Той взе молива и почука с него по брадичката си, докато изучаваше шифъра. Беше толкова елементарен, че дори нямаше нужда от лист и молив. Въпреки това искаше да е сигурен, че няма да сбърка някъде, затова надлежно записа най-широко разпространения ключ за разчитане на масонския шифър. Състоеше се от четири мрежи, две обикновени и две с точки, в които последователно се изписваше латинската азбука. Всяка буква имаше свое място или „кошара“. Формата на *кошарата* на съответната буква ставаше *символ* за буквата.

Схемата беше толкова проста, че изглеждаше почти детинска.

Лангдън повторно провери резултата. Сигурен, че ключът за дешифриране е точен, той насочи вниманието си към надписа на пирамидата. За да го разчете, само трябваше да намери съответната форма от ключа и да запише буквата в него.

Първият знак приличаше на сочеща надолу стрелка или чаша. Той бързо откри нужния сегмент от ключа за дешифриране. Намираще се в долния ляв ъгъл и обграждаше буквата S.

Лангдън я записа на листа.

Следващият символ беше квадрат с точка и с липсваща дясна страна. Тази форма от дешифровъчната мрежа обграждаше буквата O.

Той я записа.

Третият символ бе обикновен квадрат — буквата E. SOE...

Продължи нататък, като набираше скорост, и приключи с цялата мрежа. Но когато погледна крайния резултат, въздъхна озадачено. „Едва ли може да се каже, че съм направил велико откритие“.

На лицето на Белами се бе изписала едва забележима усмивка.

— Както знаете, професор Лангдън, Древните тайни са запазени само за истински просветените.

— Да, знам. — Ученият се намръщи. „Явно не съм сред тях“.

[1] Тук и нататък, преводът на Библията е цитиран по изданието на Светия синод от 1992 г. — Б.пр. ↑

50.

В един подземен офис дълбоко в главната квартира на ЦРУ в Лангли, щата Вирджиния, същият масонски шифър с шестнайсет знака ярко сияеше на компютърен монитор с висока резолюция. Старши специалистът от СЗС Нола Кей седеше сама и изучаваше изображението, получено преди десет минути от шефката ѝ Иноуе Сато.

„Това някаква шега ли е?“ Знаеше, че не е, естествено — директор Сато нямаше чувство за хумор и тазвечерните събития бяха всичко друго, но не и майтап. Високото ѝ ниво на достъп до класифицирана информация във всевиждащата Служба за сигурност ѝ бе отворило очите за сенчестия свят на властта. Но онова, на което бе станала свидетелка през последното денонощие, завинаги промени представите ѝ за тайните на могъщите мъже.

— Да, госпожо директор — каза Нола, придържаше телефона между рамото и брадичката си. — Надписът наистина е масонски шифър. Текстът обаче е безсмислен. Изглежда, е сбор от случайни букви. — Тя погледна разшифровката.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

— Трябва да значи нещо — настоя Сато.

— Не и ако няма второ ниво на шифриране, което не ми е известно.

— Някакви предположения? — попита директорката.

— Това е мрежова матрица, тъй че мога да направя обичайните анализи — шифър на Виженер, решетки и така нататък, но не обещавам нищо, особено ако е еднократен шифър.

— Направи каквото можеш. И действай бързо. Ами рентгеновата снимка?

Нола завъртя стола си към друг компютър, на чийто монитор се виждаше рентгенова снимка на чанта. Сато се интересувахе от нещо, което приличаше на миниатюрна пирамида в кубична кутия. Обикновено един петсантиметров предмет нямаше да е въпрос на национална сигурност, освен ако не е от обогатен плутоний. Този тук не беше. Затова пък бе направен от нещо почти също толкова поразително.

— Резултатите от анализа на плътността на образа са категорични — съобщи Нола. — Деветнайсет цяло и три грама на кубичен сантиметър. Чисто злато. Изключително ценно.

— Нещо друго?

— Да. При анализа на плътността се установиха незначителни неравности по повърхността на златната пирамида. Оказва се, че върху нея е гравирен текст.

— Наистина ли? — обнадежди се Сато. — И какво пише?

— Още не мога да кажа. Надписът е изключително блед. Опитвам се да го филтрирам, обаче резолюцията на снимката е ниска.

— Добре, продължавай. Обади ми се, когато откриеш нещо.

— Непременно, госпожо.

— А, Нола? — Гласът на директорката прозвуча злокобно. — Както с всичко друго, което си научила през последното денонощие, изображенията на каменната пирамида и златния пирамидион са класифицирана информация от най-високо ниво. Не се консултирай с никого. Докладвай лично на мен. Трябва да съм сигурна, че ти е ясно.

— Разбира се, госпожо.

— Добре. Дръж ме в течение. — Сато затвори.

Нола разтърка очи и отново насочи замъгления си поглед към компютърните екрани. Не беше спала от трийсет и шест часа и отлично знаеше, че няма да има такава възможност, докато тази криза не намери някакво разрешение.

„Каквото и да е то“.

Четирима оперативни агенти на ЦРУ с черни камуфлажни дрехи стояха на входа на тунела в Центъра за посетители на Капитолия и

жадно се взираха в слабо осветения коридор като глутница кучета, нетърпеливо очакващи началото на лова.

Щом приключи телефонния си разговор, Сато се приближи до тях.

— Господа, ясни ли са параметрите на мисията ви? — Все още стискаше ключа на архитекта.

— Тъй вярно — отговори главният агент. — Търсим два обекта. Първият е каменна пирамида с изсечен надпис, висока трийсетина сантиметра. Вторият е малко пакетче с форма на куб. И двете са видени за последен път в чантата на Робърт Лангдън.

— Точно така — потвърди директорката. — Тези два предмета трябва да бъдат взети бързо. Невредими. Имате ли въпроси?

— Параметри на употреба на сила?

Сато още усещаше болезнено пулсиране в рамото си от удара на Белами.

— Както казах, изключително важно е тези предмети да бъдат взети.

— Ясно. — Четиримата се обърнаха и влязоха в мрачния тунел.

Японката запали цигара и ги проследи с поглед.

Катрин Соломон иначе беше благоразумна шофьорка, но сега летеше по Сютланд Паркуей с почти сто и петдесет километра в час. Треперещият ѝ крак натиска газта до дупка в продължение на цели два километра, преди паниката ѝ да започне да отслабва. Постепенно осъзна, че неовладяемото ѝ треперене вече не се дължи само на страх.

„Замръзвам“.

Зимният нощен въздух нахлуваше през счупения прозорец и брулеше тялото ѝ като полярен вятър. Обутите ѝ само с чорапи крака се бяха вкочанили и тя посегна надолу за резервните обувки, които държеше под дясната седалка. Прониза я остра болка в гърлото, натъртено от стискането на мощната ръка на преследвача ѝ.

Мъжът, който бе строшил стъклото на волвото, не приличаше на русокосия джентълмен, познат ѝ като доктор Кристофър Авадон. Гъстата коса и равномерният тен бяха изчезнали. И по бръснатата глава, голите гърди и измазаното с грим лице се беше появила ужасяваща мозайка от татуировки.

Чу гласа му да ѝ нашепва с воя на вятъра през счупения прозорец: „Катрин, трябваше да те премахна преди десет години... Онази нощ, когато убих майка ти“.

Отново се разтрепери. Вече не се съмняваше. „Той беше“. Никога нямаше да забрави дяволската ярост в очите му. Нито гърмежа на пистолета, с който брат ѝ беше убил този човек и той бе паднал в заледената река — тялото му бе пробил лед и така и не се показва на повърхността. Следователите го търсиха седмици наред и след като не откриха трупа му, решиха, че течението го е отнесло в залива Чесапийк.

„Но са сгрешили. Той е жив.

И се е върнал“.

Спомените я връхлетяха и я изпълниха със страх. Случи се преди почти десет години. На Бъдни вечер. Катрин, Питър и майка им —

цялото семейство — се бяха събрали в огромната им къща в Потомак, разположена сред двеста акра гора, през която течеше и река.

По традиция майка им усърдно шеташе в кухнята, наслаждаваше се на празничния обичай да готви за двете си деца. И на седемдесет и пет Изабел Соломон продължаваше да е страхотна готвачка и тази вечер из къщата апетитно ухаеше на печена сърна със сос с пащърнак и картофено пюре с чесън. Докато майка им подготвяше пиршеството, братът и сестрата си почиваха в зимната градина и обсъждаха най-новата страст на Катрин — модерна дисциплина, наречена „ноетична наука“. Странна смесица от съвременна физика на елементарните частици и древен мистицизъм, ноетиката напълно беше пленила въображението ѝ.

„Физиката се среща с философията“.

Катрин разказа на Питър за някои експерименти, които мечтаеше да проведе, и видя по погледа му, че е заинтригуван. Беше щастлива, че тази Коледа може да му даде нещо приятно за размисъл, защото празникът мъчително напомняше и за една ужасна трагедия.

„За сина му, Закари“.

Двайсет и първият рожден ден на племенника ѝ се оказа последен. Семейството преживя истински кошмар и брат ѝ сякаш едва сега започваше отново да се учи да се усмихва.

Закари късно излезе от пубертета и беше непостоянен и несръчен, опърничав и буен тийнейджър. Макар и израснало в любяща и привилегирована среда, момчето изглеждаше твърдо решено да се откъсне от „фамилията“. Изхвърлиха го от частната гимназия, друсаше се и отблъскваше нежните, но твърди опити на най-близките си да го напътстват.

„Той разби сърцето на Питър“.

Малко преди осемнайсетия му рожден ден Катрин, майка ѝ и брат ѝ обсъдиха дали да не задържат наследството на Закари, докато не стане по-зрял. Наследството на Соломон, вековна традиция в тяхното семейство, осигуряваше изумително щедър дял от фамилното богатство на всеки от рода им, навършил осемнайсет години. Смятаха, че това ще е по-полезно в *началото* на живота, отколкото в края му. Нещо повече, прехвърлянето на огромни средства в ръцете на нетърпеливите млади потомци беше ключът за растящото благосъстояние на „династията“.

В този случай обаче майката на Катрин заяви, че е опасно да дадат на своенравния младеж голяма сума. Питър ѝ възрази.

— Наследството на Соломон е семейна традиция, която не бива да се нарушава. Тези пари спокойно могат да направят Закари потговорен.

За съжаление се оказа, че греши.

В момента, в който получи парите, Закари се отдели от семейството — просто изчезна от къщата, без да вземе вещите си. След няколко месеца се появи в таблоидите: **БОГАТ ПЛЕЙБОЙ ВОДИ СВЕТСКИ ЖИВОТ В ЕВРОПА.**

Вестниците с радост документираха развратния му живот. Семейство Соломон трудно понасяше появата на снимки от диви купони на яхти и пьянски сцени, ала фотографиите от трагични станаха ужасяващи, когато пресата съобщи, че Закари е заловен да пренася кокаин през границата в Турция: **МИЛИОНЕР ОТ РОДА СОЛОМОН В ТУРСКИ ЗАТВОР.**

Научиха, че го държат в „Соганлък“ — жесток затвор със строг режим в истанбулския район Картал. Уплашен за живота на сина си, Питър Соломон отлетя за Турция, за да го спаси. Върна се с празни ръце. Не му бяха позволили дори да види Закари. Единствените обнадеждаващи новини бяха, че влиятелните приятели на фамилията в държавния департамент на САЩ се опитват да уредят екстрадирането му колкото е възможно по-скоро.

Два дни по-късно обаче им позвъниха от чужбина. На другата сутрин вестниците съобщиха: **НАСЛЕДНИК НА РОДА СОЛОМОН УБИТ В ЗАТВОРА.**

Снимките от „Соганлък“ бяха потресаващи и жестокосърдечните медии продължиха да ги разпространяват дълго след скромното погребение в тесен семеен кръг. Съпругата на Питър така и не му прости, че не е успял да освободи сина им, и след половин година бракът им приключи. Оттогава Питър живееше сам.

И сега, на Бъдни вечер, години по-късно, мъката все още присъстваше в семейството им, ала милостиво отслабваше с времето. От кухнята приятно подрънкваха тенджери и тигани — майка им приготвяше традиционното пиршество. Питър и Катрин седяха в зимната градина, похапваха печено сирене бри и водеха приятен празничен разговор.

И тогава се разнесе един напълно неочакван глас.

— Привет, семейство Соломон — каза някой зад тях.

Сепнати, Катрин и брат ѝ се обърнаха и видяха огромен мускулист мъж, който тъкмо влизаше в зимната градина. Носеше черна ски маска, скриваща цялото му лице освен очите, в които блестеше дива жестокост.

Питър скочи.

— Кой сте вие?! Как влязохте тук?!

— В затвора се запознах с твоето момче, Закари. Той ми каза къде криете ключа. — Непознатият вдигна един ключ и се ухили зверски. — Точно преди да го пребия до смърт.

Питър зяпна.

Появи се пистолет, насочен точно към гърдите му.

— Сядай.

Питър се строполи на стола.

Мъжът се приближи до тях и Катрин се вцепени. Очите му бяха диви като на бясно животно.

— Ей! — извика брат ѝ, опитваше се да предупреди майка им в кухнята. — Който и да си, взимай каквото искаш и се махай!

— А ти какво мислиш, че искам? — попита непознатият.

— Просто ми кажи колко — процеди през зъби Соломон. — Не държим пари вкъщи, но мога...

Чудовището се изсмя.

— Не ме обиждай. Не съм дошъл за пари. Тук съм, за да взема онова, което се пада по право на Закари. — Той се ухили. — Малкият ми разказа за пирамидата.

„Пирамида ли? — озадачено помисли Катрин — Каква пирамида?“

— Нямам представа за какво говориш — отвърна брат ѝ.

— Не ми се прави на глупак! Закари ми разкри какво пазиш в тайника в кабинета си. Искам го. Веднага.

— Каквото и да ти е казал Закари, сигурно се е объркал — заяви Питър. — Не знам за какво говориш!

— Нима? — Мъжът се обърна и насочи пистолета към лицето на Катрин. — Ами сега?

Очите на брат ѝ се изпълниха с ужас.

— Повярвай ми! Не знам какво искаш!

— Само още веднъж да ме излъжеш и ти обещавам, че ще ти я отнема. — Той се усмихна. — А доколкото научих от Закари, твоята сестричка ти е по-скъпа от всичките ти...

— Какво става тук?! — извика майка им и влезе с двущевката на Питър — браунинг „Ситори“, — беше я насочила право към гърдите на непознатия. Той бързо се обърна към нея. Без да губи време, енергичната седемдесет и пет годишна жена изстреля оглушителен залп. Мъжът отхвърча назад, отхвърлен от сачмите — куршумите от пистолета му пръскаха прозорците на зимната градина, — прелетя през стъклената врата и се строполи навън сред дъжд от стъкло, като изпусна оръжието си.

Питър мигновено се метна към падналия пистолет. Катрин лежеше на пода. Госпожа Соломон приклепна до нея.

— Божичко, ранена ли си?!

Онемяла от ужас, младата жена поклати глава. През това време маскираният успя да се изправи и побягна към гората, като притискаше ребрата си с ръка. Питър Соломон погледна назад, за да се увери, че майка му и сестра му са добре, после грабна пистолета и се спусна след него.

Госпожа Соломон вдигна треперещата си ръка.

— Слава богу, че ти няма нищо. — После изведнъж се отдръпна. — Катрин? Тече ти кръв! Ти си ранена!

Дъщеря ѝ видя кръвта. Много кръв. Цялата беше окървавена. Ала не изпитваше болка.

Майка ѝ припряно започна да търси раната.

— Къде те боли?

— Не знам, мамо, не усещам нищо!

И в същия момент видя откъде тече кръвта и се вледени.

— Мамо, не е от мен... — Тя посочи бялата сатенена блуза на възрастната жена — кръвта шуртеше от дупчица с разкъсани краища. Объркана, майка ѝ погледна надолу. После потрепери и се присви, сякаш току-що бе усетила болката.

— Катрин? — Гласът ѝ прозвуча спокойно, но в него се долавяше цялото бреме на седемдесет и петте ѝ години. — Повикай линейка.

Дъщеря ѝ изтича при телефона и се обади за помощ. Когато се върна в зимната градина, майка ѝ лежеше неподвижно в локва кръв.

Катрин коленичи до нея вдигна я в скута си и я прегърна.

Нямаше представа колко време е минало. Чу далечен изстрел в гората, после вратата рязко се отвори и вътре с обезумял поглед се втурна брат й, все още стиснал пистолета. Видя сестра си да ридае, прегърнала безжизнената им майка, и лицето му се сгърчи от мъка. Викът, който отекна между стените на зимната градина, завинаги щеше да остане в паметта на Катрин Соломон.

Докато тичаше към отворената товарна врата на Модул 5, Малах усещаше играта на мускулите си под татуировката. „Трябва да вляза в лабораторията й“.

Бягството на Катрин беше неочаквано... и щеше да му създаде проблеми. Тя знаеше не само адреса му, но и истинската му самоличност... както и че е същият човек, който ги е нападнал в дома им преди десет години.

И той никога нямаше да забрави онази нощ. Тогава замалко не успя да вземе пирамидата — съдбата му попречи. „Още не бях готов“. Но сега вече беше. По-силен. По-влиятелен. Преживял невъобразими трудности при подготовката за завръщането си, тази вечер Малах най-после щеше да изпълни предопределението си. Знаеше със сигурност, че до края на нощта наистина ще се взре в умиращите очи на Катрин Соломон.

Когато стигна до товарната врата, си каза, че Катрин всъщност не е избягала — тя само отлагаше неизбежното. Вмъкна се през отвора и уверено закрачи в мрака, докато не усети, че стъпва върху килимената пътека. Зави надясно и се насочи към Куба. Тропането по вратата на Модул 5 беше престанало. Охранителят навярно се опитваше да извади монетата, с която Малах бе обезвредил слота на електронното табло.

Откри вратата на Куба, намери таблото и пхна в слота картата на Триш. Таблото се освети. Той въведе ПИН кода й и влезе. Навсякъде светеше и Малах присви очи, смаян от техниката в стерилното помещение. Отлично познаваше могъществото на технологията — и той развиваше свой особен вид наука в сутерена на дома си. И предишната нощ тази наука беше дала плод.

„Истината“.

Уникалният затвор на Питър Соломон — окован съвсем сам в междината — разголи всичките му тайни. „Мога да видя душата му“. Малах научи някои тайни, които очакваше, други не бе подозирал,

включително за лабораторията на Катрин и нейните изумителни открития. „Науката се доближава — осъзнаваше той. — И аз не ще допусна да освети пътя на недостойните“.

В проучванията си Катрин използваше модерната наука, за да намери отговорите на древни философски въпроси. „Някой чува ли молитвите ни? Има ли живот след смъртта? Хората имат ли душа?“ Колкото и да изглеждаше невероятно, всички те, че и други, бяха получили разрешение. Научно. Категорично. Нейните методи бяха безспорни. Резултатите от експериментите ѝ щяха да убедят и най-големия скептик. Ако тази информация се публикуваше и разпространеше, в човешкото съзнание щеше да настъпи фундаментална промяна. „Ще започнат да намират пътя си“. Тази нощ неговата последна задача, преди преобразяването му, беше да се погрижи това да не се случи.

Откри залата за съхранение на информация, надникна през дебелите стъклени стени и видя двете холографски запамятаващи устройства. „Точно както ги описа Питър“. Не можеше да повярва, че съдържанието на тези две кутийки може да промени посоката на човешкото развитие, и все пак знаеше, че истината винаги е най-силният катализатор.

Без да откъсва поглед от холографските запамятаващи устройства, той пхна електронната карта на Триш в слота на таблото до вратата. За негова изненада то не се освети. Триш Дън явно нямаше достъп до тази стая. Малах бръкна в джоба на панталона си и извади картата, която беше намерил в лабораторната престилка на Катрин. Този път таблото се задейства.

Само че имаше един проблем. „Не успях да науча нейния ПИН код“. Опита с кода на Триш, но не се получи. Като се гладеше по брадичката, той отстъпи назад и проучи осемсантиметровата плексигласова врата. Знаеше, че даже с брадва няма да я пробие, за да се добере до устройствата, които трябваше да унищожи.

Разполагаше обаче с резервен план.

В машинното отделение, точно както му бе разказал Питър, намери стойката с няколко метални цилиндъра — приличаха на големи водолазни бутилки. Бяха обозначени с буквите LH, цифрата 2 и универсалния символ за леснозапалими вещества. Един от контейнерите беше свързан с водородната горивна клетка.

Предпазливо вдигна един от резервните цилиндри и го свали върху количката до стойката. Избути я от машинното отделение, пресече лабораторията и стигна до плексигласовата врата на залата за съхранение на информация. Въпреки че това място щеше да е достатъчно близо, по-рано бе забелязал една слабост на тежката врата — малкото разстояние между пода и касата.

Внимателно нагласи бутилката легнала на прага и пхна гумения маркуч под вратата. Отне му само няколко секунди да свали предпазните пломби и много внимателно да отвори клапана. През плексигласа видя прозрачната клокочеща течност да се излива на пода в залата. Като вдигаше пара във въздуха, локвата се уголеми. Водородът оставаше в течно състояние само при ниска температура и когато се загрееше, започваше да кипи. Получаваше се газ, по-лесно запалим от течността.

„Не забравяй «Хинденбург»“^[1].

Малах отиде бързо в лабораторията и донесе каничка с гориво за бунзенова горелка — летливо и леснозапалимо, но не и взривоопасно. Занесе я до плексигласовата врата и се зарадва, когато видя, че от цилиндъра все още изтича водород и вече покрива целия под около пиедесталите на холографските запаметяващи устройства. От кипящата локва се вдигаше белезникава мъгла — водородът преминаваше в газообразно състояние, — която изпълваше тясното пространство.

Той вдигна каничката и изля повечето гориво върху цилиндъра и тръбата, както и в тесния отвор под вратата. После много внимателно заотстъпва, като оставяше пътечка гориво по пода.

Тази вечер операторката на спешния телефон 911 във Вашингтон имаше необичайно много работа. „Футбол, бира и пълнолуние — помисли си тя, когато на екрана се появи нов сигнал за обаждане, този път от телефон на бензиностанция на Сютланд Паркуей в Анакостия. — Сигурно катастрофа“.

— Деветстотин и единайсет — отговори тя. — Какво обичате?

— Преди малко бях нападната в Центъра за поддръжка на Смитсъновия музей — отговори паникьосан женски глас. — Моля, пратете полиция! Силвър Хил Роуд четири хиляди двеста и десет!

— Добре, успокойте се — каза телефонистката. — Трябва да...

— Трябва да пратите полиция и в едно имение в Калорама Хайтс, където смятам, че държат за заложник брат ми!

Операторката въздъхна. „Пълнолуние“.

[1] Германски пътнически дирижабъл, взривил се поради изтичане на водород. — Б.пр. ↑

— Както се опитах да ти обясня, в тази пирамида има повече, отколкото изглежда на пръв поглед — каза архитектът.

„Очевидно“. Робърт трябваше да признае, че сега каменната пирамида в разкопчаната му чанта му се струва много по-загадъчна. Разчетеният от него масонски шифър като че ли представляваше безсмислена комбинация от букви.

„Хаос“.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

Лангдън дълго изучава схемата, търсеше някакъв намек за смисъл в буквите — скрити думи, анаграми, каквото и да е, — но не откри нищо.

— Твърди се, че Масонската пирамида пази тайните си под много пластове — продължи Белами. — Когато проникнеш под един, стигаш до следващия. Ти разчете тези букви и все пак те няма да ти кажат нищо, докато не разкриеш още един пласт. Разбира се, начинът за това е известен само на онзи, у когото е пирамидионът. Подозирам, че и върху него има надпис, който съобщава как се разшифрова пирамидата.

Професорът погледна кубичното пакетче, което лежеше на масата. От думите на архитекта излизаше, че пирамидионът и пирамидата са „сегментиран шифър“ — код, разделен на части. Съвременните криптолози постоянно използваха сегментирани шифри, макар че самата схема беше измислена в Древна Гърция. Когато искали да съхранят поверителна информация, елините я записвали върху глинена плочка, счупвали плочката на парчета и ги скривали на различни места. Тайните можели да бъдат прочетени едва

когато някой съберял всички части от плочката. От този тип глинена плочка, наречена „сјомболон“, всъщност произлизаше днешната дума „символ“.

— Робърт, тази пирамида и пирамидионът поколения наред са съхранявани на различни места, за да се гарантира запазването на тайната — рече Белами. — Тази вечер обаче двете части са опасно близо една до друга. Сигурно няма нужда да го отбелязвам... но ние сме длъжни да се погрижим пирамидата да не бъде сглобена.

Драматизмът на архитекта се стори на Лангдън малко прекомерен. „За пирамидион и пирамида ли говори... или за детонатор и ядрена бомба?“ Все още не можеше да приеме напълно твърденията на по-възрастния мъж, ала това като че ли нямаше значение.

— Даже това наистина да е Масонската пирамида, даже този надпис по някакъв начин да разкрива местонахождението на древно знание, как може това знание да даде на притежателя си огромна сила?

— Питър винаги ми е казвал, че трудно се поддаваш на убеждение — че си учен, който предпочита доказателствата пред хипотезите.

— Ти да не би да *вярваш* в това? — попита Робърт. Започваше да губи търпение. — При цялото ми уважение... ти си модерен, образован човек. Как може да вярваш в такова нещо?

Белами спокойно се усмихна.

— Масонството ми вдъхна дълбока почит към всичко, което надхвърля способността на човек да го разбере. Научих се *никога* да не затварям ума си за каквато и да било идея просто защото ми изглежда странна.

Охранителят, който патрулираше около ЦПСМ, с всички сили се затича по чакълената алея край сградата. Току-що му се беше обадил негов колега, който дежуреше вътре, за да му съобщи, че електронното табло на Модул 5 е умишлено повредено и товарната врата на модула е отворена.

„Какво става, по дяволите?“

Когато стигна до товарната врата, наистина я завари отворена. „Странно — помисли си той. — Вратата се отключва само отвътре“. Свали фенерчето от колана си и насочи лъча към мастилената чернота на модула. Нищо. Нямаше желание да навлиза в неизвестността, така че спря на прага, протегна фенерчето през отвора, завъртя го наляво, после надяс...

Яки ръце го сграбчиха за китката и го дръпнаха в мрака. Завъртя го невидима сила. Усети мирис на спирт. Фенерчето отхвърча от пръстите му и преди да успее да осъзнае какво се случва, в гърдите му се заби твърд като камък юмрук. Той се строполи на циментовия под... Стенеше от болка, а един огромен черен силует се дръпна от него.

Охранителят се претърколи на една страна и с хриптене се опита да си поеме дъх. Фенерчето лежеше наблизко и лъчът осветяваше някаква метална кутия. На етикета пишеше, че е гориво за бунзенова горелка.

В този момент щракна запалка и оранжевото пламъче освети нечовешка гледка. „Боже Господи!“ Охранителят едва имаше време да проумее какво е видял, когато полуголото същество приклепна и поднесе пламъчето към пода.

Мигновено се появи огнена ивица, която „побягна“ от тях и се стрелна към бездната. Озадачен, охранителят погледна към създанието, но то вече се измъкваше през отворената товарна врата.

Охранителят успя да седне на цимента и потрепери от болка, взрян в тънката огнена пътека. „Какво е това, по дяволите?“ Пламъкът му се струваше прекалено малък, за да е опасен, ала в следващия

момент видя нещо наистина ужасяващо. Огънят вече не осветяваше само мрачната бездна — бе стигнал чак до задната стена и на светлината му се очерта масивна постройка от циментови тухли. Влизането в Модул 5 беше забранено, но охранителят знаеше каква е тази сграда.

„Кубът.

Лабораторията на Катрин Соломон“.

Пламъкът се движеше по права линия точно към външната врата на лабораторията. Охранителят се изправи. Отлично разбираше, че пътеката от разлято гориво сигурно продължава под вратата... и ще запали вътре пожар. Обърна се, за да изтича за помощ — и в същия миг го дръпна мощна въздушна вълна.

За стотна от секундата целият Модул 5 се окъпа в светлина.

Младият мъж така и не видя водородното огнено кълбо, което изригна, откъсна покрива на Модул 5 и се извиси на стотици стъпки в небето. Не видя и посипалия се дъжд от парчета титанова мрежа, електронно оборудване и капчици стопен силиций от холографските запамятаващи устройства.

Докато шофираше на север, Катрин Соломон зърна в огледалото внезапен проблясък. След миг в нощта отекна глух тътен.

„Фойерверки? — учуди се тя. — Да не е заради мача на Редскинс?“

Отново се съсредоточи върху пътя и мислите ѝ се върнаха към обаждането на спешния телефон, на който бе позвънила от пустата бензиностанция.

Беше успяла да убеди телефонистката да прати полиция в ЦПСМ по дирите на татуирания преследвач. Помоли да потърсят асистентката ѝ, Триш. Освен това настоя да проверят адреса на доктор Авадон в Калорама Хайтс, където смяташе, че онзи държи Питър за заложник.

За съжаление не можа да получи номера на джиесема на Робърт Лангдън, тъй като не бил включен в телефонния указател. И понеже не виждаше друга възможност, сега пътуваше към Конгресната библиотека — Лангдън ѝ бе казал, че отива там.

Ужасяващата истина за самоличността на доктор Авадон променяше всичко. Вече нямаше представа какво да мисли. Със

сигурност знаеше само, че същият човек, който бе убил майка ѝ и племенника ѝ преди толкова много години, сега е заловил брат ѝ и е дошъл да я унищожи. „Кой е този безумец? Какво иска?“ Единственият отговор, за който се сещаше, ѝ се струваше абсурден. „Някаква пирамида?“ Също толкова объркващ беше въпросът защо е дошъл в лабораторията. Ако искаше да я премахне, защо не го бе направил в собствения си дом по-рано днес? Защо трябваше да ѝ праща есемес и да рискува, за да проникне в Куба?

Фойерверките в огледалото ненадейно станаха по-ярки и първоначалните проблясъци бяха последвани от неочаквана гледка — оранжево огнено кълбо, издигащо се над дърветата. „Какво е това, за бога?!“ Придружаваше го черен дим... и изобщо не беше близо до стадиона на Редскинс. Озадачена, Катрин се опита да се сети какъв завод може да има от другата страна на дърветата... точно на югоизток от шосето.

Истината я връхлетя като огромен камион.

Уорън Белами настойчиво натискаше клавишите на джиесема си в пореден опит да се свърже с някой, който можел да им помогне, който и да беше той.

Лангдън го наблюдаваше, но мислите му бяха при Питър. Чудеше се как да го открие. „Разшифровайте надписа — бе наредил похитителят на приятеля му — и той ще ви разкрие скривалището на най-голямото съкровище на човечеството... Заедно ще идем... и ще направим размяната“.

Архитектът намръщено затвори. Пак нямаше отговор.

— Едно не разбирам — каза Лангдън. — Даже някак си да можех да приема, че тази тайна мъдрост съществува... и че тази пирамида сочи към подземното ѝ скривалище... какво всъщност търся? Тайник? Бункер?

Белами дълго мълча, после неохотно въздъхна и предпазливо отговори:

— Робърт, според всичко, което съм чувал през годините, пирамидата води до вход към вито стълбище.

— *Стълбище* ли?

— Точно така. Стълбище, което се спуска под земята... на стотици стъпки под земята.

Лангдън не вярваше на ушите си. Наведе се към събеседника си.

— Чувал съм да казват, че древната мъдрост е погребана на дъното.

Професорът се изправи и закрачи назад-напред. „Вито стълбище, спускащо се на стотици стъпки под земята... във Вашингтон“.

— И никой ли не го е *виждал*?

— Според слуховете входът бил покрит с грамаден камък. Робърт въздъхна. Идеята за вход на гробница, затворен с грамаден камък, идваше от евангелските разкази за гроба на Иисус. Този архетипен хибрид стоеше в началото на всичко.

— Уорън, *ти* вярваш ли, че това тайно мистично стълбище наистина съществува?

— Никога не съм го виждал, но неколцина по-стари масони се кълнат, че съществува. Преди малко тъкмо се опитвах да се свържа с един от тях.

Лангдън продължи да крачи нервно. Не знаеше какво да каже.

— Робърт, ти ми поставяш трудна задача с тази пирамида. — Погледът на Уорън Белами стана твърд на меката светлина на настолната лампа. — Не ми е известен начин да *принудя* човек да повярва в нещо, в което не иска да повярва. И все пак се надявам, че разбираш дълга си към Питър Соломон.

„Да, длъжен съм да му *помогна*“, помисли си ученият.

— Аз не те карам да вярваш в силата, която може да разкрие тази пирамида. Не те карам да вярваш в стълбището, до което може би води тя. *Искам* обаче да повярваш, че си морално задължен да запазиш тази тайна... каквато и да е тя. — Архитектът посочи кубичното пакетче. — Питър ти е поверил пирамидиона, защото е бил убеден, че ще изпълниш волята му и ще го запазиш в тайна. И сега трябва да направиш точно това, даже да се наложи да пожертваш живота му.

Лангдън сепнато се обърна към него.

— Какво?!

С измъчено, но решително изражение Белами отвърна:

— Той би искал така. Трябва да го забравиш. С него е свършено. Питър изпълни задачата си, направи всичко възможно, за да съхрани пирамидата. Сега *нашата* задача е да се погрижим усилията му да не останат напразни.

— Не мога да повярвам! — възкликна професорът. Вече не можеше да сдържа гнева си. — Дори тази пирамида да е точно такава, каквато твърдиш, Питър е твой масонски брат.

Заклел си се да го защитаваш над всичко друго, даже над родината си!

— Не, Робърт. Масонът трябва да защитава своите братя над всичко... освен едно — голямата тайна, която нашето братство съхранява за цялото човечество. Независимо дали вярвам, че изгубената мъдрост притежава такъв потенциал, какъвто предполага историята, аз съм положил обет да я пазя от ръцете на недостойните. И няма да я дам на никого... дори в замяна на живота на Питър Соломон.

— Познавам много масони, включително от най-висшата степен, и съм абсолютно сигурен, че те не са се заклели да жертват живота си заради някаква си каменна пирамида! — яростно заяви Лангдън. — Абсолютно сигурен съм също, че никой от тях не вярва в някакво тайно стълбище, което води до съкровище, заровено дълбоко в земята.

— В кръговете има *други* кръгове, Робърт. Не *всеки* знае *всичко*.

Ученият въздъхна, мъчеше се да овладее емоциите си. И той като всички беше чувал слухове за елитни кръгове в масонството. При тези обстоятелства нямаше значение дали това е вярно.

— Уорън, ако пирамидата и пирамидионът наистина разкриват най-голямата масонска тайна, тогава защо Питър е замесил *мен*? Аз дори не съм ваш брат... и още по-малко съм член на какъвто и да било вътрешен кръг.

— Знам и подозирам, че *тъкмо* затова те е избрал. В миналото се е случвало да се домогват до пирамидата, даже хора, които са прониквали в братството ни с недостойни мотиви. Питър е взел мъдрото решение да я скрие *извън* братството.

— Ти знаеше ли, че пирамидионът е у мен?

— Не. И ако Питър изобщо е казал на някого, това може да е бил само един човек. — Белами извади джиесема си и натисна клавиша за повторно избиране. — Но засега не мога да се свържа с него. — Отсреща се включи гласова поща и той затвори. — Е, Робърт, за момента с теб явно трябва да разчитаме само на себе си. И ни предстои да вземем едно решение.

Лангдън си погледна часовника с веселия циферблат на Мики Маус. 21:42.

— Съзнаваш ли, че похитителят на Питър чака да разшифровам пирамидата *тази* вечер и да му съобща какво се казва в надписа?

Архитектът се намръщи.

— Много велики мъже в историята са правили огромни лични жертви, за да защитят Древните тайни. Ние с теб трябва да последваме техния пример. — Той се изправи. — Да вървим. Рано или късно Сато ще се сети къде сме.

— Ами Катрин? — попита Лангдън. — Не мога да се свържа с нея, а тя не ми се обади.

— Явно се е случило нещо.

— Но ние не можем ей така да я зарежем!

— Забрави Катрин! — властно каза Белами. — Забрави Питър! Забрави всички! Не разбираш ли, Робърт, ти имаш дълг, който е по-важен от всички нас — от теб, от Питър, от Катрин и от мен. — Той го изгледа твърдо. — Трябва да намерим сигурно място, за да скрием пирамидата и пирамидиона далеч от...

Откъм голямата читалня отекна металически трясък.

Архитектът се обърна натам и очите му се изпълниха със страх.

— Бързо действат.

Лангдън се обърна към вратата. Звукът очевидно бе от металната кофа, която Белами беше поставил върху стълбата на изхода на тунела. „Идват“.

Трясъкът неочаквано се повтори.

И пак.

И пак.

Бездомникът на пейката пред Конгресната библиотека разтърка очи и проследи странната сцена, която се разигра пред него.

Едно бяло волво прескочи бордюра, понесе се по пустия тротоар и рязко спря пред главния вход на библиотеката. От него изскочи привлекателна тъмнокоса жена, тревожно се огледа наоколо, забеляза бездомника и извика:

— Имате ли телефон?

„А бе, жена, аз нямам лява обувка“.

Тя явно осъзна безпредметността на въпроса си и хукна нагоре по стълбището. Стигна до входа и отчаяно се опита да отвори последователно всяка от трите огромни врати.

„Библиотеката е затворена бе, жена“.

Ала нея явно не я интересуваше. Тя хвана една от тежките халки, повдигна я и я остави с трясък да се блъсне във вратата. После го направи отново. И пак. И пак.

„Леле — помисли си бездомникът, — сигурно адски е закъсала за някоя книга“.

Когато най-после тежката бронзова врата на библиотеката започна да се отваря, Катрин Соломон усети, че емоционалните ѝ задръжки рухват. Целият страх и смут, които досега се опитваше да сдържа, се отприщиха.

На прага стоеше Уорън Белами, приятел и довереник на брат ѝ. Но тя много повече се зарадва на мъжа, който стоеше в сенките зад него. Чувството очевидно беше взаимно. Очите на Робърт Лангдън се изпълниха с облекчение, когато тя се втурна вътре... право в обятията му.

Катрин потъна в утешителната прегръдка на стария си приятел, а Белами затвори вратата. Катрин чу изщракването на тежката ключалка и най-после се почувства в безопасност. Сълзите бликнаха неочаквано, ала успя да ги овладее.

Лангдън я притисна към себе си и прошепна:

— Всичко е наред. Повече няма от какво да се боиш.

„Защото ти ме спаси — искаше да му отговори Катрин. — Той унищожи лабораторията ми... целия ми труд. Години проучвания... станаха на пепел“. Искеше да му каже всичко, ала едва можеше да диша.

— Ще намерим Питър. — Дълбокият глас на Робърт отекна в гърдите ѝ и някак си я успокои. — Обещавам.

„Знам кой го направи! — искаше да извика тя. — Същият човек, който уби майка ми и племенника ми!“ Преди да успее да изрече и една дума обаче, неочакван звук разцепи тишината в библиотеката.

Високият грохот отекна от стълбището под тях — сякаш голям метален предмет беше паднал върху плочките на пода. Катрин усети как мускулите на Лангдън се напрягат.

Белами се обърна ужасено към тях.

— Тръгваме. Веднага!

Озадачена, Катрин последва двамата мъже, които бързо пресякоха голямата зала и влязоха в прочутата читалня. Всички лампи

вътре светеха. Архитектът припряно заключи двойната врата зад тях, първо външната, после вътрешната.

Катрин вървеше като в мъгла. Белами ги поведе към средата на залата. Стигнаха до една от читателските маси, върху която лежеше кожена чанта. До нея имаше кубично пакетче. Възрастният масон го вдигна и го постави в чантата до...

Катрин се вцепени. „Пирамида?“

Макар никога да не бе виждала тази каменна пирамида, тя усети, че цялото ѝ тяло се напруга. Някак си инстинктивно знаеше истината. Стоеше пред предмета, който толкова жестоко бе осакатил живота ѝ. „Пирамидата“.

Белами дръпна ципа и подаде чантата на Лангдън.

— Не я изпускай от поглед.

Внезапна експлозия разтърси външната врата на читалнята. Последва я звън на разбито стъкло.

— Насам! — Архитектът уплашено се втурна към заемното гише, разположено около грамаден осмоъгълен шкаф. Посочи един отвор в шкафа. — Влизайте!

— Тук ли? — смая се Лангдън. — Веднага ще ни намерят!

— Довери ми се — каза Белами. — Не е това, което си мислиш.

Малах шофираше на север към Калорама Хайтс. Взривът в лабораторията на Катрин се оказа по-голям, отколкото бе очаквал, и имаше късмет, че е избягал невредим. Последвалият хаос му помогна да се изплъзне безпроблемно и да излезе с колата си покрай охранителя на портала, който крещеше нещо по телефона.

„Трябва да се махна от пътя — помисли си той. — Даже Катрин още да не се е обадила в полицията, експлозията със сигурност ще привлече вниманието им. А трудно може да не забележат гол до кръста мъж зад волана на лимузина“.

След дълги години подготовка Малах направо не можеше да повярва, че нощта най-после е настъпила. Пътуването дотук беше бавно и трудно. „Онова, което започна отдавна в мизерия... сега ще завърши величаво“.

В нощта, когато започна всичко, той не носеше името Малах. Всъщност в нощта, когато започна всичко, не носеше абсолютно никакво име. „Затворник № 37“. Подобно на повечето в страховития истанбулски затвор „Соганлък“, затворник № 37 се намираще там за наркотици.

Лежеше на нара си в циментова килия, гладен и зъзнец в мрака, и се чудеше откога ли е тук. Новият му съкилийник, когото познаваше едва от двайсет и четири часа, спеше на горния нар. Директорът на затвора, впиянчен дебелак, който мразеше работата си и си го изкарваше върху затворниците, току-що беше угасил осветлението за през нощта.

Към 22:00 затворник № 37 чу разговора, донесъл се по вентилационната шахта. Веднага позна първия глас — рязък и сприхав, той със сигурност принадлежеше на директора, който явно не обичаше да го будят нощни посетители.

— Да, да, идвате отдалече, обаче през първия месец свижданията са забранени — казваше той. — Има си правилник. Не се допускат никакви изключения.

Отговори му мек и изтънчен глас, изпълнен с болка.

— Синът ми в безопасност ли е?

— Той е наркоман.

— Лекуват ли го добре?

— Колкото трябва — отсече директорът. — Тук да не е хотел.

Последва мъчителна пауза.

— Естествено, на вас ви е известно, че държавният департамент на САЩ ще поиска екстрадиране.

— Да, да, винаги правят така. И искането ще бъде удовлетворено, само че обработката на документите може да ни отнеме няколко седмици... даже месец... зависи.

— От какво зависи?

— Ами, нямаме достатъчно персонал — отвърна турчинът и замълча за миг. — Разбира се, понякога заинтересованите страни като вас ни правят дарения, за да ни помогнат да придвижим въпроса по-бързо.

Посетителят не отговори.

— Господин Соломон — сниши глас директорът, — за човек като вас, за когото парите не са проблем, винаги има възможности. Имам връзки в правителството. Ако двамата с вас обединим силите си, може би ще успеем да измъкнем сина ви оттук... още *утре*. И всички обвинения ще бъдат свалени. Даже няма да го съдят в родината ви.

Последва незабавен отговор.

— Като оставим настрана правните последици от вашето предложение, нямам намерение да покажа на сина си, че парите решават всички проблеми и в живота никой не ти търси отговорност, особено за нещо толкова сериозно.

— Нима искате да го *оставите* тук?

— Искам да разговарям с него. Още сега.

— Както вече ви казах, правилникът го забранява. Не може да се срещнете със сина си... освен ако не уредите незабавното му освобождаване.

В продължение на няколко секунди между двамата увисна ледено мълчание.

— От държавния департамент ще се свържат с вас. Дотогава се грижете Закари да е в безопасност. Очаквам да го качите на самолета за Щатите в рамките на една седмица. Лека нощ.

Вратата се затръшна.

Затворник №37 не вярваше на ушите си. „Що за баща ще остави сина си в тоя ад, за да му даде урок?“ Питър Соломон дори беше отхвърлил предложението да изчистят досието на Закари.

По-късно същата нощ, докато лежеше буден на нара си, той измисли как да се освободи. Щом свободата просто можеше да се купи с пари, затворник № 37 скоро щеше да е свободен. Питър Соломон може и да не искаше да се раздели с паричките си, но както всеки можеше да прочете във вестниците, неговият син Закари също разполагаше с предостатъчно средства. На другия ден затворник № 37 разговаря насаме с директора и му предложи дързък и находчив план, който щеше да им осигури точно каквото искат.

— За тази цел Закари Соломон ще трябва да умре — поясни затворник № 37. — Обаче ние с тебе моментално ще изчезнем. Ти ще можеш да заживееш на Егейските острови. Никога повече няма да видиш тая дупка.

След известни дискусии си стиснаха ръцете.

„Закари Соломон скоро ще бъде мъртъв“. Затворник № 37 се усмихна, мислеше си колко лесно ще го направи.

След два дни от държавния департамент се свързаха със семейство Соломон, за да им съобщят ужасната новина. На снимките от затвора се виждаше жестоко пребитото тяло на сина им — безжизнено кълбо, проснато на пода в килията. Главата му беше смазана със стоманен лост, трупът му беше безформен, подут от бой. Явно го бяха измъчвали и накрая го бяха убили. Главният заподозрян, самият директор на затвора, бе изчезнал, навярно с всички пари на момчето. Оказа се, че Закари е подписал документ, прехвърлящ огромното му състояние на частна сметка, изпразнена непосредствено след смъртта му. Нямаше как да се установи къде са отишли парите.

Питър Соломон отлетя за Турция с частен самолет и се върна с ковчега на сина си — погребяха младежа в семейното гробище. Така и не откриха директора на затвора. Нито щяха да го намерят, знаеше затворник № 37. Тлъстото тяло на турчина лежеше на дъното на Мраморно море и хранеше сините раци, като мигрираха през Босфора. Всички пари на Закари Соломон бяха прехвърлени на непроследима сметка. Затворник № 37 отново беше свободен — и невъобразимо богат.

Егейските острови бяха истински рай. Слънцето. Водата. Жените.

Всичко можеше да се купи с пари — нова самоличност, нови паспорти, нова надежда. Избра си гръцко име, Андрос Дариос — малкото име означаваше „воин“, а фамилното — „богат“. Мрачните нощи в затвора го бяха ужасили и той се закле никога да не се връща там. Обръсна рошавата си коса и напълно се откъсна от света на дрогата. Започна живота си отначало — и изпита несънувани дотогава удоволствия. Ведрото спокойствие на самотните излети с яхта в мастиленосиньото Егейско море се превърна в новия му хероинов транс. Чувствената наслада от ръфането на късове сочно агнешко направо от шиша стана новото му екстази, а възбудата, която изпитваше, когато се мятеше от скалите в пенливите заливчета на Миконос, беше неговият нов кокаин.

„Прероден съм“.

Купи си голяма вила на остров Сирос и се вля в светското общество на Посидония. Този нов свят притежаваше не само богатство, но и култура и физическо съвършенство. Съседите му се гордееха с телата и ума си и това бе заразно. Той започна да тича на плажа, бледата му кожа придоби плътен тен; четеше книги. Прочете Омировата Одисея, запленил от образите на могъщи мъже с бронзови тела, сражавали се по тези острови. На другия ден вече вдигаше тежести и с изумление установи, че мускулите на гърдите и ръцете му бързо се уголемяват. Постепенно започна да усеща женските погледи върху себе си и възхищението им го опияняваше. Копнееше да стане още по-силен. И го постигна. С помощта на агресивни цикли стероиди, растежни хормони от черния пазар и безкрайни часове в спортната зала, Андрос се преобрази в нещо, каквото не бе и сънувал, че може да стане — съвършен мъжки екземпляр. Порасна на ръст и разви безупречни гръдни мускули и яки жилести крака, поддържаше идеален тен.

Сега го зяпаха всички.

Както го бяха предупредили, силните стероиди и хормони промениха не само тялото му, но и гласовия му апарат — сега говореше с въздушен шепот, който го караше да се чувства по-тайнствен. Мекият загадъчен глас, наред с новото му тяло, богатството му и нежеланието му да разказва за мистериозното си минало,

привличаше като магнит жените, с които се запознаваше. Отдаваха му се жадно и той задоволяваше всички — от моделки, дошли на острова за фотосесии, и американски студентки, пристигнали на почивка, до самотните съпруги на съседите си, пък от време на време и по някой младеж. Не можеха да му се наситят.

„Аз съм шедьовър“.

С годините обаче сексуалните му приключения започнаха да губят тръпката си. Както и всичко друго. Изключителната кухня на острова изгуби вкуса си, книгите вече не го интересуваха и даже изумителните залежи, които се разкриваха от вилата му, му се струваха скучни. „Как е възможно? — Беше едва двайсет и пет годишен, а вече се чувстваше стар. — Какво още може да ми даде животът?“ Извая от тялото си произведение на изкуството, образова се и разви ума си, превърна дома си в рай и можеше да се люби с когото пожелае.

И все пак, колкото и да изглеждаше невероятно, се чувстваше също толкова празен, колкото и в онзи турски зандан.

„Какво ми липсва?“

Откри отговора няколко месеца по-късно. Една нощ, докато седеше сам във вилата си и разсеяно превключваше телевизионните канали, се натъкна на предаване за тайните на масонството. Филма не го биваше и оставяше много въпроси неясни, ала го заинтригува множеството конспиративни теории около братството. Изреждаха се легенда след легенда.

Масоните и Новият световен ред...

Големият масонски печат на Съединените щати...

Масонската ложа П2...

Изгубената тайна на масонството...

Масонската пирамида...

Андрос се надигна сепнато. „Пирамида“. Гласът зад кадър започна да разказва историята за загадъчна каменна пирамида, чийто шифрован надпис обещавал да отведе притежателя ѝ до тайна мъдрост и да му даде невъобразима сила. Макар и неправдоподобна на пръв поглед, легендата събуди в него далечен спомен... от много по-мрачно време. За разказа на Закари Соломон за загадъчната пирамида, за която чул от баща си.

„Нима е възможно?“ Той се помъчи да си припомни подробностите.

Когато предаването свърши, Андрос излезе на балкона и остави студения въздух да охладите мислите му. Вече си спомняше повече и когато възстанови всички детайли, започна да му се струва, че в края на краищата в тази легенда може би има някаква истина. И макар отдавна да е мъртъв, Закари Соломон може да му даде още нещо.

„Какво имам за губене?“

След три седмици, грижливо избрал момента, той стоеше на студа пред зимната градина в имението на семейство Соломон в Потомак. През стъклото виждаше как Питър Соломон и сестра му Катрин си приказват и се смеят. „Явно бързо са забравили Закари“, помисли си Андрос.

Преди да нахлузи ски маската върху лицето си, взе доза кокаин, първата от много време насам, и усети познатия прилив на безстрашие. Извади пистолета, отключи вратата със стария ключ и влезе.

— Привет, семейство Соломон.

Уви, събитията не се развиха така, както ги беше планирал. Вместо да получи пирамидата, за която бе дошъл, тялото му беше надупчено със сачми и трябваше да бяга по покритата със сняг морава към гъстата гора. За негова изненада, Питър Соломон го догонваше и в ръката му проблясваше пистолет. Андрос хукна сред дърветата по пътека, минаваща по ръба на дълбока клисура. Някъде долу отекваше грохот на водопад. Той подмина няколко дъба и зави наляво. След секунди се плъзна по заледена повърхност и едва успя да спре.

„Боже мой!“

Пътят свършваше само на няколко метра пред него с отвесна урва, в подножието на която течеше ледена река. Върху големия камък до пътеката неумела детска ръка беше издълбала надпис:

мостът на Зак

Пътеката продължаваше на другия бряг. „Тогава къде е мостът?!“ Кокаинът вече не действаше. „В капан съм!“ Изпаднал в паника, той се обърна, за да побегне надолу, но се озова лице в лице с Питър Соломон, който стоеше задъхан пред него с пистолет в ръка.

Андрос погледна оръжието и отстъпи назад. Урвата, на дъното на която се виеше заледената река, беше дълбока най-малко петнайсет

метра. Откъм водопада малко по-нагоре по течението се носеше пелена от ситни пръски, която го вледеняваше до мозъка на костите.

— Мостът на Зак изгни много отдавна — каза Соломон. — Никой друг освен него не идваше чак тук. — Ръката, в която държеше пистолета, дори не потрепваше. — Защо уби сина ми?

— Той беше дрипа — отвърна Андрос. — Наркоман. Аз всъщност му направих услуга.

Соломон се приближи, насочил оръжието точно към гърдите му.

— Сигурно и аз трябва да ти направя същата услуга. — Гласът му звучеше изненадващо свиреп. — Ти си *пребил* сина ми до смърт. Нима е възможно човешко същество да направи такова нещо?

— Хората правят и немислимото, когато са притиснати до стената.

— Ти *уби* сина ми!

— Не — разпали се Андрос. — *Ти* сам уби сина си. Що за човек оставя детето си в затвора, когато има възможност да го измъкне! *Ти* уби сина си! Не аз.

— *Нищо* не знаеш! — мъчително извика Соломон.

„Грешиш — помисли си Андрос. — Знам всичко“.

Питър Соломон се приближи още повече и застана само на пет метра от него. Гърдите на Андрос пламтяха и той разбираше, че бързо губи кръв. Топлината се стичаше по корема му. Хвърли поглед през рамо към урвата. Невъзможно. Отново се обърна към Соломон.

— Знам повече за теб, отколкото си мислиш — прошепна младият мъж. — Знам, че не си човек, който може хладнокръвно да убие някого.

Соломон направи още една крачка напред и се прицели.

— Предупреждавам те — каза Андрос. — Ако дръпнеш спусъка, ще те преследвам вечно.

— Тогава смятай, че вече си започнал. — И Соломон стреля.

Докато шофираше към Калорама Хайтс, онзи, който наричаше себе си Малах, си мислеше за чудотворните събития, избавили го от сигурна смърт в онази ледена клисура. Завинаги се беше преобразил. Гърмежът бе отекал само за миг, но последиците от него ечаха вече десет години. Някога загорялото му, свършено тяло сега носеше

обезобразяващите белези от онази нощ... белези, които криеше под татуираните символи на новата си самоличност.

„Аз съм Малах.

Такова е било предопределението ми още отначало“.

Беше минал през огън, за да се превърне в пепел и да се появи отново... за пореден път преобразен. Тази нощ щеше да е последната крачка от неговото дълго и величествено пътуване.

58.

Взривното вещество, носещо скромното име „Ключ 4“, беше разработено от специалните сили за отваряне на заключени врати с минимални странични щети. Състоеше се главно от циклотриметилентринитрамин с диетилхексиров пластификатор и всъщност представляваше парче С-4, увито на тънък лист, което се пъхаше в касата на вратата. В случая с читалнята на Конгресната библиотека експлозивът свърши отлична работа.

Ръководителят на операцията агент Търнър Симкинс прескочи останките от вратите и потърси следи от движение в просторната осмоъгълна зала. Нищо.

— Угасете осветлението — нареди той.

Друг агент намери електрическите ключове на стената и читалнята потъна в мрак. Четиримата едновременно смъкнаха нощните визьори над очите си, застанаха неподвижно и огледаха помещението, което сега се виждаше в нюанси на луминесцентно зелено.

Сцената остана непроменена.

Никой не тичаше в мрака.

Бегълците сигурно не бяха въоръжени, но все пак оперативната група влезе в читалнята с насочени оръжия. Автоматите пронизваха тъмнината с четири заплашителни лазерни лъча. Агентите ги насочваха във всички посоки — по пода, по отсрещните стени, към балконите. Самият вид на оръжие с лазерен мерник в тъмна стая често водеше до мигновена капитулация.

„Но не и тази вечер“.

Все още нямаше никакво движение.

Агент Симкинс вдигна ръка и хората му безшумно се разгърнаха. Като се движеше предпазливо по централната пътека, той натисна едно ключе на визьора си и задейства най-новото допълнение към арсенала на ЦРУ. Системите за термално наблюдение се използваха от години, но последните открития в областта на миниатюризацията,

диференциалната чувствителност и паралелното свързване на два източника бяха довели до появата на ново поколение техника за наблюдение, която осигуряваше на оперативните агенти почти свръхчовешко зрение.

„Виждаме на тъмно. Виждаме през стени. А сега... виждаме и в миналото“.

Средствата за термонаблюдение бяха станали толкова чувствителни към топлинните разлики, че можеха да засичат не само сегашното... но и *предишните* местоположения на хора. Тази способност за виждане в миналото често се оказваше най-ценното им качество. И сега за пореден път доказва стойността си. Когато агент Симкинс провери термалните данни на една от читателските маси, двата дървени стола засияха във визъора му с мораво-червеникава светлина. Това показваше, че са по-топли от другите столове в читалнята. Електрическата крушка на масата се виждаше в оранжево. Двамата мъже очевидно бяха седели там, само че въпросът беше в каква посока са тръгнали.

Откри отговора на заемното гише, в центъра на което имаше голям дървен шкаф. Върху плота призрачно се очертаваше кървавочервен отпечатък от длан.

Вдигнал оръжието си, Симкинс се насочи към осмоъгълния шкаф и плъзна лазерния мерник по повърхността му. Обиколи гишето и накрая видя отвор от едната страна на шкафа. „Нима са се скрили тук и сами са се хванали в капана?“ Агентът огледа корниза около отвора и се натъкна на друг отпечатък. Явно някой се бе хванал за касата на вратата, докато се бе вмъквал вътре.

Времето за мълчание беше изтекло.

— Топлинен отпечатък! — извика Симкинс и посочи отвора. — Флангови, в обход!

Двамата му флангови се приближиха от противоположни страни и блокираха осмоъгълния шкаф.

Симкинс тръгна към отвора. Още от три метра видя вътре светлинен източник.

— Светлина в шкафа! — високо съобщи той с надеждата, че гласът му може да убеди господата Белами и Лангдън да излязат с вдигнати ръце.

Не се случи нищо.

„Добре, ще го направим по другия начин“.

Докато се приближаваше към отвора, чу неочаквано бръмчене. Звучеше като от машина. Той спря и се опита да си представи какво може да издава такъв шум в толкова тясно пространство. Пристъпи още по-напред и чу гласове. После, точно когато стигна до вратата, светлините угаснаха.

„Благодаря — помисли си агентът и настрои нощния си визьор. — Така ни дават предимство“.

Застанал на прага, той впери поглед вътре. Това, което видя, беше напълно неочаквано. „Шкафът“ всъщност представляваше таван на стръмно стълбище, което се спускаше в някакво помещение. Симкинс насочи оръжието си надолу и заслиза по стъпалата. Бръмченето се усилваше с всяка крачка.

„Какво е това място, по дяволите?“

Стаята под читалнята се оказа малко, вероятно сервизно помещение. Бръмченето наистина идваше от машина, макар че нямаше как да знае дали са я пуснали Белами и Лангдън, или просто работи денонощно. Така или иначе, това явно нямаше значение. Бегълците бяха оставили издайническите си топлинни отпечатъци върху единствения изход — тежка стоманена врата, върху клавишите на чието електронно табло ясно личаха четири пръстови отпечатъка. Под вратата сияеха оранжеви петна, което показваше, че осветлението от другата страна е включено.

— Взривете вратата — нареди Симкинс. — Избягали са оттук.

Трябваша им осем секунди, за да заредят и взривят лист Ключ 4. Когато димът се разнесе, се озоваха пред странен подземен свят, наричан „стелажите“.

В Библиотеката на Конгреса имаше километри стелажки, повечето под земята. Безбройните редове приличаха на някаква оптична илюзия за безкрайност, създадена с огледала.

Една табела предупреждаваше:

СРЕДА С КОНТРОЛИРАНА ТЕМПЕРАТУРА

Дръжте вратата постоянно затворена

Симкинс влезе през разбитата врата и усети, че го лъхва студен въздух. Не можеше да не се усмихне. „Става все по-лесно“. Топлинните отпечатъци в контролирана среда се виждаха като слънчеви изригвания и визьорът му вече показваше червено петно

върху един парапет — явно Белами или Лангдън се бе хванал там, докато бе минавал тичешком покрай него.

— Може да тичате, но не и да се скриете — прошепна си сам той.

Докато напредваше с групата си в лабиринта от стелажи, Симкинс разбра, че везните са силно наклонени в негова полза и дори няма да се нуждае от нощния визьор, за да проследи плячката си. При други обстоятелства този лабиринт щеше да е съвсем прилично скривалище, но в Библиотеката на Конгреса използваша сензорни лампи, за да пестят енергия, и пътят на бегълците беше осветен като самолетна писта. Напред се простираше тясна светла ивица, която правеше завои и лъкатушеше в далечината.

Четиримата тренирани агенти изключиха визьорите и бързо тръгнаха по светлата диря, която се движеше на зигзаг в сякаш безконечния книжен лабиринт. Скоро Симкинс започна да вижда задействащи се светлини в мрака пред тях. „Приближаваме се“. Ускори ход и след малко чу стъпки и тежко дишане. А после видя движещ се обект.

— Виждам го! — извика той.

Уорън Белами, чийто дългнест силует беше зърнал, явно изоставаше. Безупречно облеченият афроамериканец задъхано залиташе между стелажите. „Няма смисъл, старче“.

— Стойте на място, господин Белами! — изрева агентът.

Архитектът продължи да тича, правеше остри завои между редовете стелажи. На всеки ъгъл лампите на тавана се включваха.

Когато се приближиха на двайсет метра от него, агентите отново му извикаха да спре, но Белами не се подчини.

— Свали го! — нареди Симкинс.

Агентът, който носеше несмъртоносното оръжие на групата, вдигна пушката си и стреля. Лентата, която излетя от дулото и се уви около краката на беглеца, носеше прякора „Глупавата корда“, но в нея нямаше нищо глупаво. Това несмъртоносно обезвреждащо средство бе разработено в Националната лаборатория Сандия и представляваше нишка лепкав полиуретан, който ставаше твърд като камък при допир и се залепваше като жилава пластмасова паяжина за задната страна на краката на беглеца. Ефектът при тичащ обект можеше да се сравни с пъхване на пръчка между спиците на движещ се велосипед. Краката на

възрастния мъж се обездвижиха, той политна напред, просна се по очи на пода и продължи да се пързала още три метра по една тъмна пътека, преди да спре. Лампата над него безцеремонно се включи.

— Аз ще се заема с Белами — извика Симкинс. — Вие тичайте след Лангдън! Трябва да е някъде напред... Командирът на групата млъкна, забелязал, че стелажите пред архитекта тънат в мастиленочерен мрак. Явно нататък нямаше никого. „Сам ли е?“

Белами лежеше по корем и дишаше тежко. Пищялите и глезените му бяха оплетени във втвърдена пластмаса. Агентът се приближи до него, преобърна го по гръб с крак и попита:

— Къде е той?

Устната на архитекта кървеше от падането.

— Кой?

Агент Симкинс вдигна крак и стъпи върху чистата му копринена вратовръзка. После натисна.

— Повярвайте ми, господин Белами, не повтаряйте грешката да ми излизате с тоя номер.

Робърт Лангдън се чувстваше като труп.

Лежеше по гръб със скръстени на гърдите ръце, затворен в пълен мрак. Въпреки че Катрин беше изпъната в същата поза до главата му, не можеше да я види. Стискаше клепащи, за да не зърне дори за миг ужасната обстановка, в която се намираше.

Пространството около него бе съвсем тясно.

Адски тясно.

Преди шейсет секунди, докато двойните врати на читалнята се сгромолясваха, двамата с Катрин последваха Белами в осмоъгълния шкаф, спуснаха се по стръмно стълбище и се озоваха на едно абсолютно неочаквано място.

Лангдън веднага се сети къде са. „Сърцето на библиотечното хранилище“. С многобройните си конвейерни ленти, движещи се в различни посоки, помещението приличаше на зала за получаване на багаж в малко летище. Тъй като Конгресната библиотека се помещаваше в три отделни сгради, поръчаните в читалнята книги често трябваше да се пренасят на големи разстояния чрез конвейерна система по мрежа от подземни тунели.

Белами бързо тръгна към една стоманена врата в отсрещния край на помещението, пхна електронната си карта в слота на таблото, натисна няколко клавиша и отвори. Вътре цареше мрак, но в следващия момент се включиха няколко сензорни лампи.

Щом хвърли поглед вътре, Лангдън разбра, че е застанал пред нещо, което виждат малцина. „Стелажите на Конгресната библиотека. — Планът на архитекта го окуражи. — Какво по-подходящо скривалище от един гигантски лабиринт?“

Само че Белами не ги заведе сред стелажите. Подпря вратата с някакъв дебел том и се обърна към тях.

— Надявах се, че ще мога да ти обясня още много неща, но нямаме време. — Подаде му електронната си карта. — Ще ти трябва.

— Ти няма ли да дойдеш с нас? — попита Робърт.

По-възрастният мъж поклати глава.

— Няма да се измъкнете, ако не се разделим. Най-важното е пирамидата и пирамидионът да останат в сигурни ръце.

Лангдън не виждаше друг изход освен стълбището, по което бяха слезли от читалнята.

— А *ти* къде отиваш?

— Ще ги примамя навътре между стелажите, за да отвлека вниманието им от вас — обясни Белами. — Повече с нищо не мога да ви помогна да избягате.

Преди професорът да успее да попита къде всъщност да отидат, архитектът смъкна голям сандък с книги от един от конвейерите и каза:

— Легнете върху лентата. Дръжте си ръцете притиснати към тялото.

Лангдън го зяпна. „Не говориш сериозно!“ Конвейерната лента изминаваше кратко разстояние и изчезваше в черна дупка в стената. Отворът изглеждаше достатъчно голям, за да позволи преминаването на сандък с книги, ала не и нещо по-обемно. Робърт тъжно погледна към стелажите.

— Забрави — рече Белами. — Там е невъзможно да се скриеш заради сензорните лампи.

— Топлинен отпечатък! — разнесе се отгоре нечий глас. — Флангови, в обход!

Това очевидно беше достатъчно за Катрин. Тя се покатери върху конвейерната лента, легна с глава само на сантиметри от отвора в стената и скръсти ръце на гърдите си като мумия в саркофаг.

Лангдън стоеше неподвижно на мястото си.

— Робърт — настоя Белами, — ако не искаш да го направиш заради мен, направи го заради Питър.

Гласовете горе се приближаваха.

Професорът пристъпи към конвейера като насън. Метна чантата си отгоре и се изпъна върху лентата с глава до краката на Катрин. Твърдата гума под гърба му студенееше. Той се вторачи в тавана и се почувства като пациент в болница, готвещ се за изследване с ядрено-магнитен томограф.

— Не си изключвай телефона — каза архитектът. — Скоро ще ти се обади един човек... и ще ти предложи помощ. Довери му се.

„Ще ми се обади ли?“ Белами напразно се беше опитвал да се свърже с някого и в крайна сметка му остави съобщение. Преди броени минути, докато се спускаха по витото стълбище, опита още веднъж и успя, набързо размени няколко думи и затвори.

— Продължете с конвейера до края — заръча им афроамериканецът. — И скочете от него, преди да ви е върнал обратно. Използвайте моята карта, за да излезете.

— *Откъде да излезем?* — попита Лангдън.

Но Белами вече дърпаше някакви лостове. Всички конвейерни ленти в помещението се съживиха едновременно. Робърт усети, че се понася, таванът над него се раздвижи.

„Бог да ми е на помощ“.

Докато се приближаваше към отвора в стената, той погледна назад и видя Уорън Белами тичешком да минава през вратата, водеща към стелажите, и да я затваря след себе си. Миг по-късно потъна в мрак, погълнат от библиотеката... точно когато една яркочервена лазерна точица затанцува надолу по стълбището.

Нископлатената служителка от „Прифърд Секюрити“ повторно провери адреса в Калорама Хайтс. „Тук ли?“ Намираше се пред едно от най-големите и най-тихи имения в квартала и ѝ се струваше странно, че току-що е получен спешен сигнал за него.

Както обикновено с непотвърдените сигнали, от центъра за спешни повиквания се свързаха с местния СОТ, преди да обезпокоят полицията. Охранителката често си мислеше, че девизът на фирмата, „Вашата първа защитна линия“, със същия успех може да е „Фалшиви тревоги, майтапи, изгубени домашни любимци и жалби от шантави съседи“.

Както обикновено, тази вечер тя пристигна на мястото, без да знае подробности за случая. „Това не ми влиза в длъжностната характеристика“. Задачата ѝ се изразяваше в това просто да се появи с включен жълт буркан на покрива на колата, да огледа имота и да докладва дали е забелязала нещо необичайно. Обикновено алармената инсталация се задействаше от нещо невинно и трябваше да я изключи. В *тази* къща обаче цареше тишина. Нямаше аларма. От пътя всичко изглеждаше тъмно и мирно.

Охранителката натисна домофона на портала, ала не получи отговор. Въведе кода си, за да го отвори, и продължи по алеята. Остави двигателя да работи и буркана да се върти, отиде до входната врата и натисна звънеца. Нищо. Не видя светлини и движение.

Неохотно изпълнявайки процедурата, жената включи фенерчето си, за да обиколи сградата и да провери вратите и прозорците за следи от взлом. Докато завиваше зад ъгъла, покрай къщата мина черна лимузина, намали за момент и продължи нататък. „Досадни съседи“.

Не забеляза нищо необичайно. Имението изглеждаше по-голямо, отколкото предполагаше, и докато стигне задния двор, вече трепереше от студ. Вътре явно нямаше никого.

— Централа? — обади се тя по радиостанцията. — Проверявам сигнала за Калорама Хайтс. Собствениците ги няма. Не забелязах

нищо обезпокоително. Приключих проверката на имота. Няма следи от взлом. Фалшива тревога.

— Прието — отвърна телефонистката. — Лека вечер.

Охранителката закопча радиостанцията на колана си и тръгна обратно. Бързаше да се върне в топлата си кола. В този момент обаче вниманието ѝ привлече нещо, което по-рано ѝ беше убягнало — точица синкава светлина, която идваше от задната страна на къщата.

Озадачена, тя се приближи и откри източника ѝ — полукръгло прозорче, очевидно сутерен. От вътрешната страна стъклото бе покрито с плътна боя. „Може би фотоателие?“ Синкавото сияние се излъчваше през едно петънце, където боята беше започнала да се олющва.

Жената приклекна и се опита да надникне вътре, ала не видя нищо. Почука по стъклото, чудеше се дали някой не работи долу.

— Има ли някой? — извика охранителката.

Не получи отговор, но докато чукаше по стъклото, от него се отлюспи още малко боя. Тя се наведе, почти опря лице в прозорчето и огледа сутерена. И ѝ се прииска да не го е правила.

„Какво е това, за бога!“

Вцепенена, служителката от „Прифърд Секюрити“ остана приклекнала още няколко секунди, ужасено вторачена в сцената долу. Накрая слепешката посегна с треперещата си ръка към радиостанцията на колана си.

Не успя дори да я докосне.

В тила ѝ с прашене се забиха двата остри върха на електрошок и разкъсваща болка прониза тялото ѝ. Мускулите ѝ се свиха и тя политна напред, неспособна дори да затвори очи, преди лицето ѝ да се блъсне в студената пръст.

Тази нощ не завързваха очите на Уорън Белами за пръв път. Като всички свои братя, и той беше носил своите ритуални „наочници“ по време на издигането си в горните ешелони на масонството. Това обаче се случваше сред верни приятели. Сега бе различно. Тези мъже с груби ръце го завързаха, поставиха чувал на главата му и в момента го водеха между библиотечните стелажи.

Агентите бяха заплашили Белами с физическа разправа, настояваха да им издаде местонахождението на Робърт Лангдън. Той знаеше, че старческото му тяло няма да понесе насилието, и затова побърза да излъже.

— Лангдън изобщо не слезе тук с мен! — задъхано произнесе той. — Казах му да се качи на балкона и да се скрие зад статуята на Мойсей, обаче не знам къде е сега! — Тази версия очевидно им се стори убедителна, защото двама от агентите се втурнаха към читалнята. С него останаха другите двама.

Утешаваше го единствено това, че Лангдън и Катрин ще отнесат пирамидата на сигурно място. С професора скоро щеше да се свърже човек, който можеше да им осигури убежище. „Довери му се“. Онзи, на когото се беше обадил Белами, знаеше много за Масонската пирамида и нейната тайна — местонахождението на вито стълбище, водещо към подземното скривалище на могъща древна мъдрост, погребана много отдавна. Архитектът на Капитолия най-после успя да го открие, докато бягаха от читалнята, и знаеше, че краткият му есемес ще бъде разбран напълно.

Сега, докато крачеше в абсолютен мрак, Белами си представи каменната пирамида и златния пирамидион в чантата на Лангдън. „Минаха много години, откакто тези две части не са били на едно и също място“.

Никога нямаше да забрави онази мъчителна нощ. „Първата от много такива за Питър“. Поканиха архитекта в имението в Потомак на осемнайсетия рожден ден на Закари. Макар и опърничаво дете, Закари

беше потомък на Соломон и семейната традиция повеляваше на този ден да получи наследството си. Белами бе сред най-близките приятели на Питър и негов верен масонски брат, затова щеше да присъства като свидетел. Ала Питър не го беше поканил да присъства само на прехвърлянето на парите. Тази вечер залозите бяха много по-големи.

Според уговорката архитектът пристигна рано и изчака в кабинета на Питър. В разкошната стара стая миришеше на кожа, огън и истински чай. Когато приятелят му доведе сина си, Уорън седеше. Мършавият осемнайсетгодишен младеж го видя и се намръщи.

— Вие какво правите тук?

— Ще свидетелствам — отвърна архитектът. — Честит рожден ден, Закари.

Момчето измърмори нещо и се извърна.

— Седни, Зак — каза Питър.

Закари седна на единствения стол пред огромното дървено бюро на баща си. Соломон заключи вратата. Белами се настани отстрани.

— Знаеш ли защо си тук? — сериозно попита Питър сина си.

— Мисля, че да.

Соломон въздъхна тежко.

— Ние с теб отдавна не се разбираме, Зак. Положих всички усилия да бъда добър баща и да те подготвя за този момент.

Момчето млчеше.

— Както знаеш, при навършването на пълнолетие всеки от рода Соломон получава своето наследство, дял от фамилното богатство, който трябва да бъде семе... семе, което ти ще подхранваш, отглеждаш и използваш в полза на човечеството.

Питър отиде при стенния сейф, отключи го и извади голяма черна папка.

— Синко, тук е всичко, което ти трябва, за да прехвърлиш наследството си на свое име. — Той го остави върху бюрото. — Целта е да използваш тези пари, за да водиш творчески живот, отдаден на филантропия.

Закари посегна към папката.

— Благодаря.

— Почакай. — Баща му постави длан върху нея. — Трябва да ти обясня още нещо.

Младежът го стрелна с презрителен поглед и отново се отпусна на стола си.

— Все още не знаеш всичко за наследството на Соломон. — Питър гледаше Закари право в очите. — Ти си моят първороден син и това означава, че имаш право на избор.

Видимо заинтригуван, тийнейджърът се понадигна на стола.

— Този избор може да даде насока на твоето бъдеще и затова те съветвам внимателно да го обмислиш.

— Какъв избор?

Баща му дълбоко си пое дъх.

— Избор... между богатство и мъдрост.

На лицето на Закари се изписа объркване.

— Между богатство и мъдрост ли? Не разбирам.

Соломон се изправи, отново отиде при сейфа и извади тежка каменна пирамида — върху едната ѝ стена бяха изсечени масонски символи. Постави я върху бюрото до папката.

— Тази пирамида е създадена много отдавна и от поколения е поверена на нашия род.

— Пирамида ли? — Момчето не изглеждаше особено въодушевено.

— Сине, тази пирамида е карта... карта, която разкрива местонахождението на едно от най-големите изгубени съкровища на човечеството. Предназначението на картата е някой ден то да бъде преоткрито. — В гласа му прозвуча гордост. — И тази вечер, съгласно традицията, аз мога да ти я предложа... при определени условия.

Закари подозрително се втренчи в пирамидата.

— Какво е това съкровище?

Белами виждаше, че Питър се е надявал синът му да зададе друг въпрос. Въпреки това запази спокойствие.

— Трудно ми е да ти го обясня без сериозна подготовка. Но по същество... това съкровище... е нещо, което ние наричаме Древните тайни.

Закари се засмя. Явно си мислеше, че баща му се шегува.

Архитектът забеляза тъгата в очите на стария си приятел.

— Много ми е трудно да ти го опиша, Зак. По традиция, когато един потомък на рода Соломон навърши осемнайсет, му предстоят години обучение...

— Вече ти казах! — прекъсна го синът му. — Няма да следвам!

— Нямам предвид *следване* — все още спокойно и тихо отвърна Питър. — Говоря за масонското братство. Говоря за посвещаване в древните загадки на науката за човека. Ако възнамеряваш да се влееш в нашите редове, ще получиш обучението, което е нужно, за да вникнеш в значението на тазвечерното си решение.

Закари извъртя очи към тавана.

— Спести ми поредната си масонска лекция. Знам, че съм първият от рода Соломон, който не иска да влезе в братството. И какво от това? Не ти ли е ясно? Не ми се участва в маскаради с шайка старци!

Баща му дълго мълча и Белами забеляза фините старчески бръчици, които започваха да се очертават около все още младежките му очи.

— Да, ясно ми е — накрая въздъхна Питър. — Сега времената са други. Разбирам, че масонството сигурно ти се струва странно, може би дори досадно. Но искам да знаеш, че тази врата *винаги* ще бъде отворена за теб, в случай че промениш решението си.

— Да бе, на куково лято — измърмори Зак.

— Стига! — Соломон скочи от стола си. — Знам, че животът ти не беше лек, Закари, но аз не съм единственият ти пример за подражание. Там те очакват добри хора, които ще те приемат в масонското паство и ще ти покажат истинския ти потенциал.

Младежът се захили и се обърна към архитекта.

— Затова ли сте тук и *вие*, господин Белами? За да можете по масонски да се съюзите срещу мен?

Без да отговори, Белами почтително погледна Питър Соломон, за да напомни на Закари кой командва в тази стая.

Момчето отново се обърна към баща си.

— Зак — продължи Питър, — така няма да стигнем доникъде... затова ще ти кажа следното. Независимо дали разбираш предложената ти отговорност, аз съм длъжен да ти дам шанс. — Той посочи пирамидата. — Да пазиш тази пирамида е изключителна привилегия. Съветвам те няколко дни да обмислиш тази възможност, преди да вземеш решение.

— Каква възможност? Да дундуркам някакъв си камък ли?

— На този свят има големи загадки, Зак — въздъхна Соломон. — Тайни, които надхвърлят и най-невероятните ти фантазии. И пирамидата крие тези тайни. Нещо повече, ще дойде време, навярно по време на твоя живот, когато тази пирамида най-после ще бъде разчетена и нейните тайни ще се разкрият. И тогава ще настъпи велико преображение на човека... и ти можеш да играеш роля в него. Искам много внимателно да си помислиш. Богатството е нещо обикновено, но мъдростта не е. — Той махна с ръка към папката, после към пирамидата. — Моля те, запомни: богатство без мъдрост често води до трагичен край.

Закари изгледа баща си, като че ли се е побъркал.

— Както кажеш, татко, обаче няма да заменя наследството си за това нещо. — Момчето кимна към каменната пирамида.

Питър склочи длани пред себе си.

— Ако решиш да поемеш отговорността, аз ще пазя парите ти и пирамидата, докато успешно завършиш масонското си обучение. Това ще отнеме години, но ще придобиеш зрелостта, която ти е необходима, за да получиш *и* парите, *и* пирамидата. Богатство и мъдрост. Могъщо съчетание.

Закари скочи.

— Господи, татко! Няма да се откажеш, нали? Не виждаш ли, че не ми пука за масоните, каменните ви пирамиди и древните ви тайни? — Вдигна черната папка и я размаха пред лицето на баща си. — Ей *това* е моето наследство! Същото наследство, каквото са получавали предците ни! Не мога да повярвам, че се опитваш да ми го отнемеш с някакви неубедителни приказки за древни карти на съкровища! — Младежът пхна папката под мишница и мина покрай Белами, за да излезе през терасата.

— Чакай, Закари! — Питър се втурна подире му. — Каквото и да правиш, не казвай нито дума за пирамидата, която видя! — Гласът му секна. — На *никого*! Никога!

Ала Закари не му обърна внимание и изчезна в нощта.

Питър Соломон се върна при бюрото си и тежко се отпусна на кожения стол. От сивите му очи бликаше мъка. След дълго мълчание той погледна Белами и тъжно се усмихна.

— Добре мина, няма що.

Архитектът въздъхна, споделяше болката на приятеля си.

— Не искам да бъркам в раната, Питър... но... имаш ли му доверие?

Соломон мрачно зарея поглед в празното пространство.

— Искам да кажа... че няма да се изпусне пред някого за пирамидата? — прибави Белами.

Лицето на Питър остана безизразно.

— Не знам какво да ти отговоря, Уорън. Вече дори не съм сигурен дали го познавам.

Архитектът се изправи и бавно се заразхожда пред голямото бюро.

— Питър, ти изпълни семейния си дълг, но като се има предвид случилото се преди малко, смятам, че трябва да вземем предпазни мерки. Трябва да ти върна пирамидиона, за да му потърсиш нов дом. За него трябва да се грижи някой друг.

— Защо? — попита Соломон.

— Ако Закари разкаже на някого за пирамидата... и спомене, че тази вечер съм присъствал тук...

— Той не знае *нищо* за пирамидиона и е прекалено незрял, за да проумее, че пирамидата има каквото и да било значение. Няма нужда да му търсим нов дом. Ще оставя пирамидата в сейфа си. А ти ще оставиш пирамидиона там, където го пазиш. Както е било винаги.

След шест години, на Бъдни вечер, докато семейството все още лекуваше раните си от смъртта на Закари, в имението се бе появил огромният мъж, който твърдеше, че е убил момчето в затвора. Беше дошъл за пирамидата, ала отне само живота на Изабел Соломон.

След няколко дни Питър повика Белами в кабинета си, заключи вратата, извади пирамидата от сейфа и я остави на бюрото помежду им.

— Трябваше да те послушам.

Архитектът знаеше, че приятелят му се разкъсва от угризения.

— Това нямаше да промени нищо.

Соломон уморено си пое дъх.

— Донесе ли пирамидиона?

Белами извади пакетчето от джоба си. Кафявата хартия беше завързана с връв и запечатана с восък с пръстена на Соломон. Остави го на бюрото. Знаеше, че тази вечер двете половини на Масонската пирамида са по-близо една до друга, отколкото би трябвало.

— Намери някой друг да се грижи за пирамидиона. Не ми казвай кой е.

Соломон кимна.

— И знам къде можеш да скриеш пирамидата — продължи архитектът и му обясни за подсутерена на Капитолия. — Във Вашингтон няма по-сигурно място.

Идеята веднага допадна на приятеля му, защото му се струваше символично подходящо да скрие пирамидата в символичното сърце на страната. „Типично в негов стил — помисли си тогава афроамериканецът. — Идеалист дори по време на криза“.

И днес, десет години по-късно, докато го водеха между стелажите в Библиотеката на Конгреса, той разбираше, че сегашната криза съвсем не е свършила. Знаеше и кого е избрал Соломон за пазител на пирамидиона... и се молеше Робърт Лангдън да е способен да изпълни задачата си.

„Сега съм под Втора улица“.

Докато конвейерът го носеше в мрака към Адамс Билдинг, втората сграда на Конгресната библиотека, Лангдън продължаваше да стиска клепачи и полагаше всички усилия да не си представя тоновете пръст над него и тесния тунел, по който се движеше лентата. Чуваше дишането на Катрин пред себе си, но до този момент тя не беше казала нито дума.

„В шок е. — Не гореше от нетърпение да й съобщи за отрязаната ръка на брат й. — Налага се, Робърт. Тя трябва да научи“.

— Катрин? — накрая я повика Лангдън, без да отваря очи. — Добре ли си?

Някъде отпред му отговори треперлив безплътен глас:

— Робърт... пирамидата, която носиш... На Питър е, нали?

— Да.

Последва дълго мълчание.

— Мисля... че мама беше убита тъкмо заради нея.

Лангдън знаеше, че Изабел Соломон е убита преди десет години, но нямаше представа при какви обстоятелства, а Питър не беше споменавал за никаква пирамида.

— За какво говориш?

Катрин сбито му описа мъчителните събития през онази нощ и татуирания мъж, проникнал в тяхното имение. Гласът й трепереше от вълнение.

— Беше отдавна, обаче никога няма да забравя, че той искаше някаква пирамида. Каза, че научил за нея в затвора от племенника ми Закари... точно преди да го убие.

Робърт удивено слушаше разказа за трагедията на семейство Соломон. Катрин смятала, че мъжът бил убит от брат й... докато същият този човек не се появил днес, като се представил за психиатъра на Питър и я примамил в дома си.

— Знаеше лични неща за брат ми, за смъртта на майка, даже за моята *работа*, неща, които може да е научил само от Питър — тревожно продължи тя. — Аз му повярвах... и така успя да влезе в Центъра за поддръжка на Смитсъновия музей. — Катрин дълбоко си пое дъх и му каза, че според нея непознатият почти със сигурност е унищожил лабораторията.

Лангдън беше изумен. Знаеше, че е длъжен да ѝ разкрие останалата част от ужасните новини. Започна бавно, колкото може по-предпазливо, и ѝ обясни, че преди години брат ѝ му е поверил едно пакетче, че тази вечер са го измамили да го донесе във Вашингтон и накрая, че ръката на Питър е била открита в Ротондата на Капитолия.

Катрин реагира с оглушително мълчание.

Робърт разбираше, че е потресена, и му се искаше да протегне ръка и да я утеши, ала в черната теснота на тунела това не беше възможно.

— Питър е добре — прошепна той. — Жив е и ние ще го спасим. — Опитва се да я обнадежди. — Катрин, похитителят му ми *обеща* да върне брат ти жив... ако му разчета пирамидата.

Тя продължаваше да мълчи. Той ѝ разказа за каменната пирамида, за нейния масонски шифър, за пакетчето с пирамидиона и разбира се, за твърдението на Белами, че това всъщност е Масонската пирамида от легендата... карта, която разкрива тайното дълго вито стълбище, спускащо се стотици стъпки под земята... към мистично древно съкровище, заровено във Вашингтон много отдавна.

Накрая Катрин проговори, но гласът ѝ звучеше безизразно.

— Отвори очи, Робърт.

„Да си отворя очите ли?“ Нямаше ни най-малко желание да види по колко тесен тунел всъщност се движат.

— Робърт! — настойчиво го повика тя. — Отвори очи! Стигнахме!

Лангдън вдигна клепачи в момента, в който тялото му излезе през отвор, подобен на онзи в началото на пътуването им. Катрин вече слизаше от конвейера и вдигна чантата му от лентата, а той спусна крака през ръба и скочи на настлания с плочи под тъкмо преди конвейерът да завие и да поеме по обратния път. Намираха се в конвейерна зала като онази в предишната сграда. Една табелка съобщаваше: АДАМС Билдинг. КОНВЕЙЕРЕН ЦЕНТЪР 3.

Робърт се чувстваше така, сякаш се е измъкнал от някакъв подземен родилен канал. „Прероден“. Бързо се обърна към Катрин.

— Добре ли си?

Очите ѝ бяха зачервени и явно беше плакала, но му кимна със стоическа решителност. После вдигна чантата и безмълвно я пренесе върху отрупано с книги бюро. Запали халогенната лампа, дръпна ципа на чантата, смъкна страните ѝ надолу и надникна вътре.

На чистата халогенна светлина гранитната пирамида изглеждаше почти мрачна. Катрин прокара пръсти по изсечения масонски шифър, после бавно бръкна в чантата, извади кубичното пакетче, поднесе го под лампата и го огледа внимателно.

— Както виждаш, восъкът е подпечатан с масонския пръстен на Питър — тихо рече Робърт. — Според него пакетчето е запечатано с него преди повече от век.

Катрин не отговори.

— Когато ми го повери, брат ти каза, че то ще ми даде способността да внасям ред в хаоса. Не съм съвсем сигурен какво значи това, но трябва да приема, че пирамидионът разкрива нещо важно, защото Питър държеше да не попадне в лоши ръце. Господин Белами преди малко ми повтори същото и настоя да скрия пирамидата и да не позволя на никого да отвори пакетчето.

Тя гневно се обърна към него.

— Белами ти е казал да *не* отваряш пакетчето, така ли?

— Да. Беше категоричен.

Катрин явно не вярваше на ушите си.

— Но нали пирамидионът е единственият начин да разчетем надписа на пирамидата?

— Навярно да.

Тя повиши глас.

— И онзи човек иска от теб да го разшифроваш. Това е *единственият* начин да спасим Питър, нали?

Лангдън кимна.

— Тогава, Робърт, защо веднага не отворим пакетчето и не разшифроваме това нещо?!

Професорът не знаеше какво да отговори.

— Катрин, аз реагирах по абсолютно същия начин, обаче Белами ми каза, че запазването на тайната на тази пирамида било по-важно от

всичко друго... даже от живота на брат ти.

Красивото ѝ лице се напрегна и тя отметна кичур коса зад ухото си. Гласът ѝ прозвуча решително.

— Тази каменна пирамида, каквато и да е тя, ми струва цялото ми семейство. Първо племенника ми Закари, после майка ми, а сега и брат ми. И нека го признаем, Робърт, ако не ми се беше обадил, за да ме предупредиш...

Лангдън се чувстваше разкъсван между нейната логика и убежденията на Белами.

— Аз може и да съм учен, но произлизам и от семейство на известни масони — продължи Катрин. — Повярвай ми, чувала съм всички истории за Масонската пирамида и това, че водела до някакво голямо съкровище, което щяло да просвети човечеството. Честно казано, трудно ми е да си го представя. Но ако *наистина* съществува... може би е време да го открием. — Тя пхна показалеца си под старата връв на пакетчето.

Робърт се сепна.

— Катрин, недей! Почакай!

Тя спря, но пръстът ѝ остана под канапа.

— Виж, няма да допусна брат ми да умре заради това нещо. Каквото и да съобщава пирамидионът... към каквито и изгубени съкровища да сочи надписът... тези тайни ще бъдат разкрити още сега.

С тези думи Катрин рязко дръпна връвта и крехкият восъчен печат се пръсна.

В един тих квартал на запад от дипломатическия район във Вашингтон има парк в средновековен стил, розите в който, казват, водели произхода си от растения от XII век. Белведерът, наричан Сенчестата беседка, е разположен сред лъкатушни алеи, настлани с камъни, идващи от личната кариера на Джордж Вашингтон.

Тази нощ тишината на парка беше нарушена от младеж, който се втурна през дървената порта и извика:

— Ехей? — Напрягна очи в сумрака на огряната само от лунна светлина градина. — Тук ли сте?

Отговори му слаб, едва доловим глас:

— В беседката... просто излязох на чист въздух.

Младият мъж завари немощния си началник да седи на каменната пейка, завит с одеяло. Прегърбеният старец беше дребничък, с миниатюрно лице. Годиците го бяха превили на две и му бяха отнели зрението, но душата му съхраняваше сила, с която всички трябваше да се съобразяват.

Новодошлият още се задъхваше от тичането.

— Току-що... ми се обади... вашият приятел... Уорън Белами.

— За какво? — оживи се старецът.

— Не обясни, но ми се стори, че много бърза. Каза, че ви оставил съобщение на гласовата поща, трябвало незабавно да го прослушате.

— Само това ли каза?

— Не съвсем. — Младежът замълча за миг. — Поръча да ви задам един въпрос. — „Извънредно странен въпрос“. — Отговорът му трябвал веднага.

Старецът се наведе към него.

— Какъв въпрос?

Когато младият мъж му повтори въпроса на господин Белами, над лицето на стареца се спусна мрачна пелена, видима дори и в лунния сумрак. Той рязко отметна одеялото и понечи да се изправи на крака.

— Моля те, помогни ми да вляза вътре. Бързо.

„Стига тайни“ — помисли си Катрин Соломон.

На масата пред нея бяха пръснати късчетата на восьмичния печат, останал непокътнат поколения наред. В момента тя разопаковаше избелялата кафява хартия. Застаналият отстрани Лангдън определено изглеждаше смутен.

Катрин извади от опаковката кутийка от сив камък — полиран гранитен куб, на който не се виждаха панти и ключалка, нещо като китайска кутия загадка.

— Прилича на масивен блок — каза тя, като прокараваше пръсти по ръбовете. — Сигурен ли си, че на рентгеновата снимка се вижда кухня? С пирамидиона?

— Да — потвърди Робърт и се приближи до нея, за да разгледа тайнствената кутия. Двамата се взираха в нея под различни ъгли и се чудеха как ли се отваря.

— Готово — каза Катрин, когато нокътят ѝ закачи скрита цепнатина по един от ръбовете на кутията. Тя я остави на бюрото и внимателно отвори капака, който се вдигна плавно, като на скъпа касетка за бижута.

Двамата ахнаха. Вътрешността на кутията излъчваше почти свръхестествено сияние. Катрин никога не беше виждала толкова голям къс злато и ѝ трябваше малко време, за да се досети, че благородният метал просто отразява светлината на халогенната лампа.

— Поразително! — промълви тя. Макар и престоял в тъмния каменен куб над един век, пирамидионът изобщо не беше потъмнял или изгубил лъскавината си. „Златото не се подчинява на ентропичните закони за разпадането и това е една от причините древните да го смятат за вълшебно“. Пулсът ѝ се ускори. Тя се наведе, за да разгледа по-внимателно златния връх. — Има надпис!

Лангдън се приближи и раменете им се докоснаха. Сините му очи блестяха от любопитство. Беше ѝ разказал за древногръцкия сямболон — разделен на части шифър. Този пирамидион, отдавна

съхраняван далече от самата пирамида, трябваше да крие ключа за разчитането на нейния надпис. Каквото и да съобщаваше, надписът уж щеше да внесе ред в хаоса.

Катрин вдигна кутийката към светлината и се вторачи в пирамидиона.

Макар и малък, надписът се виждаше отлично — изящно гравирани текст върху едната страна. Тя прочете петте простички думи.

После ги препрочете.

И възкликна:

— Не! *Не може* да пише това!

Оттатък улицата директор Сато бързаше по дългата алея пред Капитолия за срещата си на Първа улица. Съобщението на оперативната група беше напълно неприемливо. Лангдън го нямало. Заедно с пирамидата. И пирамидиона. Белами бил заловен, но не искал да им каже истината. Поне засега.

„Ще го накарам да проговори“.

Погледна през рамо към една от последните придобивки на Вашингтон — купола на Капитолия, издигащ се над новия Център за посетители. Осветеният купол само подчертаваше значението на онова, което бе заложено тази нощ. „Опасни времена“.

Джиесемът ѝ извънх и когато видя, че се обаждат криптоаналитичката, Сато изпита облекчение.

— Какво откри, Нола?

Нола Кей ѝ съобщи лоша новина. Рентгеновата снимка на пирамидиона била прекалено некачествена, за да разчете надписа, и филтрите за обработка на изображението не помогнали.

„Мамка му!“ Сато прехапа устна.

— Ами шестнайсетте букви?

— Продължавам да работя, но досега не успях да открия втора криптографска система, която да съответства на тази комбинация. Опитвам с компютърно разместване на буквите и търся нещо разбираемо, обаче възможностите са над двайсет трилиона.

— Не спирай. Дръж ме в течение. — Тя намръщено затвори. Надеждите ѝ, че ще успеят да дешифрират пирамидата само по снимка

и рентгенова фотография, бързо гаснеха. „Трябват ми пирамидата и пирамидионът... а времето изтича“.

Стигна на Първа улица точно когато черен джип кадилак „Ескалейд“ със затъмнени стъкла с рев пресече двойната жълта линия и се закова пред нея на уговореното място за среща. Отвътре слезе агент от СЗС.

— Нещо ново за Лангдън? — попита Сато.

— Надяваме се скоро да го заловим — безизразно докладва мъжът. — Току-що пристигна подкрепление. Всички изходи на библиотеката са блокирани. Даже повикахме въздушна поддръжка. Ще го довършим със сълзотворен газ и няма да има къде да бяга.

— Ами Белами?

— Завързан е на задната седалка.

„Добре“. Рамото ѝ още смъдеше.

Агентът ѝ подаде найлоново пликче с цип, в което имаше мобилен телефон, ключове и портфейл.

— Вещите му.

— Нещо друго?

— Не, госпожо директор. Пирамидата и пакетчето трябва още да са у Лангдън.

— Хубаво. Белами знае много неща, които не ни казва. Искам да го разпитам лично.

— Слушам. Значи към Лангли?

Сато дълбоко си пое дъх и се заразхожда пред джипа. Разпитите на американски граждани се подчиняваха на строги правила и сериозно щеше да наруши закона, ако разпитът на Белами не бъдеше проведен в Лангли и не се записваше с видеокамера в присъствието на свидетели, адвокати и прочее глупости.

— Не към Лангли. — Замисли се за някое по-близко място. „И по-уединено“.

Агентът мълчеше, застанал мирно в очакване на заповеди.

Японката запали цигара, дръпна силно и погледна пликчето с вещите на архитекта. На връзката му с ключове, забеляза тя, имаше електронен ключ с три букви: НБГ. Естествено, знаеше коя държавна сграда се отключва с него. В този час там беше много уединено.

Директорката се усмихна и прибра електронния ключ в джоба си. „Идеално“.

Когато съобщи къде иска да отведат Белами, очакваше агентът да се изненада, но той само кимна и ѝ отвори предната дясна врата. Леденият му поглед не издаваше нищо.

Сато обичаше професионалистите.

Лангдън стоеше в сутерена на Адамс Билдинг и смаяно зяпаше изящно гравирани върху стената на златния пирамидион думи.

„Само това ли е?“

До него Катрин — държеше златния връх под светлината — поклати глава.

— Тук трябва да има още нещо. — Явно се чувстваше измамена. — Това ли е съхранявал през всички тези години брат ми?

Робърт не можеше да не признае, че е озадачен. Според Питър и Белами пирамидионът трябваше да им помогне да разшифроват надписа на пирамидата. Затова той очакваше нещо просветляващо и полезно. „По-скоро очевидно и полезно“. Отново прочете петте думи, фино изписани върху стената на пирамидиона.

В

Ордена е
скрита тайната

„В Ордена е скрита тайната?“

На пръв поглед надписът съобщаваше нещо очевидно. Лангдън се сещаше само за едно логично значение.

— „Орденът“ трябва да е Масонският орден.

— Съгласна съм, но това изобщо не ни помага — отвърна Катрин. — Тези думи не ни казват нищо.

Професорът трябваше да го признае. В крайна сметка цялата история за Масонската пирамида се въртеше около тайна, скрита в Масонския орден.

— Робърт, брат ми не ти ли е казал, че пирамидионът ще ти даде способността да виждаш ред там, където другите виждат само хаос?

Той разочаровано кимна. За втори път тази нощ се чувстваше недостоеен.

Малах приключи с неочакваната си гостенка, охранителката от „Прифърд Секюрити“, и замаза олющената боя на прозорчето, през което беше видяла свещеното му работно място.

Излезе от меката синкава светлина на сутерена, мина през една тайна врата и се озова в дневната си. Там поспря, за да се възхити на разкошното платно на Трите грации и да се наслади на познатите аромати и звуци на дома си.

„Скоро ще си отида завинаги. — Знаеше, че след тази нощ няма да може да се върне тук. — Но тогава вече няма да имам *нужда* от това място“. Усмихна се.

Зачуди се дали Робърт Лангдън вече е проумял истинската сила на пирамидата... и значението на ролята, която му е отредила съдбата. „Лангдън трябва вече да ми се обади — каза си Малах, след като повторно провери евтиния си джиесем за оставени съобщения. Беше 10:02. — Остават му по-малко от два часа“.

Качи се в облицованата с италиански мрамор баня на втория етаж и пусна парния душ, за да затопли кабината. После методично се съблече. Нямаше търпение да започне пречистващия ритуал.

Изпи две чаши вода, за да успокои стомаха си. После застана пред огромното огледало и огледа голото си тяло. Двудневният пост беше подчертал мускулатурата му. Не можеше да не се възхити на онова, в което се бе превърнал. „До изгрев-слънце ще съм нещо много повече“.

— Трябва да се махаме оттук — каза Лангдън.

— Въпрос само на време е да се сетят къде сме.

— Надяваше се, че Белами е успял да избяга.

Катрин все още изглеждаше хипнотизирана от пирамидиона и сякаш не можеше да повярва, че надписът не им помага с нищо. Беше извадила златния връх от кутийката, за да го разгледа от всички страни, и сега внимателно го върна в нея.

„В Ордена е скрита тайната — помисли си Робърт. — Голяма помощ, няма що“.

Зачуди се дали не са заблудили Питър за съдържанието на кутийката. Пирамидата и пирамидионът бяха създадени много преди неговото раждане и той просто правеше каквото са му казали неговите предци — пазеше тайна, която сигурно представляваше също толкова голяма загадка за него, колкото и за Лангдън и Катрин.

„А аз какво очаквах? — запита се професорът. Колкото повече научаваше за Легендата за Масонската пирамида, толкова по-неправдоподобна му се струваше тя. — Търся тайно вито стълбище, скрито под огромен камък?“ Нещо му подсказваше, че гони сенки. Въпреки това смяташе, че дешифрирането на пирамидата е единственият шанс да спасят Питър.

— Робърт, годината хиляда петстотин и четиринайсета говори ли ти нещо?

„Хиляда петстотин и четиринайсета?“ Въпросът изглеждаше абсолютно несвързан. Той сви рамене.

— Не. Защо?

Катрин му подаде каменната кутия.

— Погледни. Тук е написана датата. Разгледай я на светлината.

Лангдън седна на бюрото и проучи кубичната кутийка под лампата. Катрин постави меката си ръка на рамото му и се наведе, за да му покаже миниатюрния текст, изсечен върху една от вътрешните страни над долния ъгъл.

— Хиляда петстотин и четиринайсета — повтори тя и посочи с показалец.

И естествено, там беше написано числото 1514, последвано от необичайно стилизираните латински букви A и D.

1514

— Дали тази дата не е връзката, която ни липсва? — внезапно обнадеждена, попита Катрин. — Този датиран куб много прилича на масонски крайъгълен камък, така че може би сочи към *истински* ъглов камък, нали? Може би към сграда, построена през хиляда петстотин и четиринайсета?

Лангдън почти не я чуваше.

„Хиляда петстотин и четиринайсета A. D. не е дата“.

Както щеше да потвърди всеки специалист по средновековно изкуство, знакът представляваше добре известен символ-подпис.

Много ранни философи, художници и писатели подписвали творбите си с уникален символ или монограм, вместо с името си. Тази практика усилвала загадъчната привлекателност на произведенията им и освен това ги предпазвала от гонения, в случай че съчиненията или картините им бъдат сметнати за еретични.

В случая с този символ-подпис буквите A. D. не означаваха Anno Domini, след Христа... а нещо съвсем друго.

В този момент всички късчета от мозайката застанаха на местата си. След секунди Лангдън вече беше сигурен, че знае точно как да разчете надписа на пирамидата.

— Ти успя, Катрин — каза ученият и започна да прибира всичко в чантата. — Нищо повече не ни трябва. Да вървим. Ще ти обясня по пътя.

Катрин се смая.

— Датата хиляда петстотин и четиринайсета A. D. наистина ли ти *говори* нещо?

Робърт ѝ намигна и тръгна към вратата.

— A. D. не е дата, Катрин. A човек.

В парка на запад от дипломатическия квартал, с неговите рози от XII век и Сенчестата беседка, отново цареше тишина. От отсрещната страна на алеята младежът помагаше на своя прегърбен началник да пресече една голяма морава.

„Оставя ме да го водя?“

Обикновено слепецът отказваше помощ и предпочиташе да се движи само по памет, докато е на територията на своето убежище. Тази нощ обаче очевидно бързаше да се прибере и да се обади на Уорън Белами.

— Благодаря — каза старецът, когато влязоха в сградата с неговия кабинет. — Нататък ще се оправя сам.

— С удоволствие ще остана да ви помогна...

— Това е всичко за днес — прекъсна го слепецът, пусна ръката му и припряно се затътри в мрака. — Лека нощ.

Младежът си тръгна, мина през моравата и стигна до скромния си апартамент. Когато влезе, усети, че любопитството го гложди. Поставеният от господин Белами въпрос явно беше разстроил стареца... и все пак въпросът му се струваше странен, почти безсмислен.

„Няма ли помощ за сина на вдовицата?“

Нямаше абсолютно никаква представа какво може да означава това. Озадачен, той отиде на компютъра си и потърси израза в Мрежата.

За негова огромна изненада, на екрана се появиха страница след страница попадения, все с този въпрос. Той смаяно зачете информацията. Оказваше се, че Уорън Белами не го задава за пръв път в историята. Същите думи били произнесени преди векове... от цар Соломон, когато оплаквал свой убит приятел. Твърдеше се, че въпросът се задавал и до днес от масоните, които го използвали като своеобразен SOS. Изглежда, Белами беше пратил зов за помощ на свой масонски брат.

„Албрехт Дюрер?“

Докато бързаше с Лангдън в сутерена на Адамс Билдинг, Катрин се опитваше да подреди пъзела. „А. Д. означава Албрехт Дюрер?“ Прочутият германски творец от XVI век беше един от любимите художници на брат ѝ и тя смътно познаваше произведенията му. Въпреки това не можеше да си представи с какво ще им помогне в случая. „Та той е мъртъв от над четиристотин години!“

— Дюрер е символично съвършен — обясняваше Робърт, докато следваха светещите надписи „Изход“. — Той е абсолютният ренесансов ум — художник, философ, алхимик и изследовател на Древните тайни. До ден-днешен никой не разбира изцяло скритите в творбите му послания.

— Това може и да е вярно, но как надписът „Хиляда петстотин и четиринайсет Албрехт Дюрер“ ще ни помогне да разчетем пирамидата? — попита Катрин.

Стигнаха до заключена врата и Лангдън я отвори с електронната карта на Белами.

— Числото хиляда петстотин и четиринайсет — поясни той, докато тичешком изкачваха стълбището, — сочи към конкретно произведение на Дюрер. — Озоваха се в огромен коридор. Професорът се огледа и посочи наляво. — Натам. — Отново ускориша ход. — Албрехт Дюрер всъщност скрил това число в най-загадъчната си творба, „Меланхолия I“, която завършил през хиляда петстотин и четиринайсета година. Смята се, че тя бележи началото на Ренесанса в Северна Европа.

Веднъж Питър беше показал на сестра си „Меланхолия I“ в една стара книга по древен мистицизъм, но тя не си спомняше никакво скрито „1514“.

— Както може би знаеш, тази картина изобразява стремежа на човечеството да проумее Древните тайни — възбудено продължи

Лангдън. — Символиката ѝ е толкова сложна, че в сравнение с нея смисълът на творбите на Леонардо да Винчи изглежда съвсем явен.

Катрин рязко се закова на място и го погледна.

— Робърт, „Меланхолия I“ е тук във Вашингтон. В Националната галерия.

— Да — усмихна се той, — и нещо ми подсказва, че това не е съвпадение. Галерията вече е затворена, но познавам уредника и...

— Остави, Робърт, знам какво става, когато влезеш в музей. — Катрин го поведе към една ниша, където видя маса с компютър.

Лангдън я последва, изглеждаше недоволен.

— Да го направим по по-лесен начин. — Изглежда, професор Лангдън, големият познавач на изкуството, стоеше пред етична дилема дали да използва интернет, когато оригиналът е съвсем наблизо. Катрин седна зад бюрото и включи компютъра, но когато машината най-после се стартира, установи, че имат друг проблем. — Няма икона за браузър.

— Това е вътрешна библиотечна мрежа. — Робърт посочи една от иконите на десктопа. — Опитай тук.

Катрин кликна върху иконата, която носеше надписа „Дигитални колекции“. Компютърът отвори нов прозорец и професорът отново посочи. Тя кликна върху избраната от него икона: „Колекция гравюри“. Екранът се промени: „Гравюри — търсене“.

— Напиши „Албрехт Дюрер“.

Катрин въведе името и натисна бутона. След секунди на монитора се появи множество миниатюрни изображения. Всички изглеждаха еднакви по стил — сложни черно-бели гравюри.

Тя прегледа азбучния списък на творбите.

Адам и Ева
Целувката на Юда
Четири конника на Апокалипсиса
Големите Страсти Христови
Тайната вечеря

Докато гледаше всички тези библейски заглавия, Катрин си спомни, че Дюрер е практикувал нещо, наречено „мистично

християнство“ — смесица от ранно християнство, алхимия, астрология и наука.

„Наука...“

Пред очите ѝ се появи нейната лаборатория. В пламъци. Не можеше да осмисли последиците в дългосрочен план, но за момента мислите ѝ бяха насочени към Триш. „Надявам се, че се е измъкнала“.

Лангдън говореше нещо за Дюреровата версия на Тайната вечеря, ала Катрин не го слушаше. Вече беше открила линка за „Меланхолия I“.

Кликна го с мишката и на страницата се появи нова информация.

Меланхолия I, 1514 г.

Албрехт Дюрер

(гравюра върху ръчна хартия)

Колекция Розенуалд

Национална художествена галерия

Вашингтон

Скролна надолу и на екрана в цялото си великолепие се появи качествено дигитално изображение на Дюреровия шедьовър.

Катрин го зяпна — беше забравила колко е странен.

Лангдън се подсмихна разбиращо.

— Както вече казах, тази гравюра е много загадъчна.

„Меланхолия I“ се състоеше от замислена фигура с гигантски криле, седяща пред каменна сграда, заобиколена от най-разнородната и причудлива смесица от неща, които можеше да си представи човек — везни, мършаво куче, дърводелски инструменти, пясъчен часовник, различни геометрични фигури, висяща камбана, „ангелче“, сабя, стълба.

Катрин смътно си спомняше обяснението на брат си, че крилатата фигура изобразява „човешкия гений“ — велик мислител, подпрял главата си с юмрук, с потиснат вид, все още неспособен да постигне просветление. Геният е заобиколен от всички символи на своя човешки интелект — предмети на естествените науки, математиката, философията, природата, геометрията, даже дърводелството — и все пак още не може да се изкачи по стълбата до

истинското просветление. „Дори човешкият гений се затруднява да проумее Древните тайни“.

— От символична гледна точка, това изобразява неуспешния опит на човечеството да преобрази *човешкия* интелект в *божествена* сила — каза Лангдън. — От алхимическа гледна точка, това е нашата неспособност да превърнем оловото в злато.

— Не особено окуражително послание — съгласи се Катрин. — Тогава с какво ще ни помогне? — Не виждаше никъде скритото число 1514, за което беше споменал той.

— Ред от хаоса — дяволито се усмихна професорът. — Точно както обеща брат ти. — Робърт бръкна в джоба си и извади разчетените от масонския шифър букви. — Това тук засега няма никакъв смисъл. — Той разгъна листа върху масата.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

Катрин го погледна. „Определено няма“.

— Но Дюрер ще го преобрази.

— И как ще стане това?

— Лингвистична алхимия. — Лангдън посочи компютърния екран. — Вгледай се внимателно. В шедьовъра е скрито нещо, което ще ни помогне да разберем нашите шестнайсет букви. — Той зачака. — Още ли не го виждаш? Потърси числото хиляда петстотин и четиринайсет.

Катрин не беше в настроение да си играят на учител и ученичка.

— Робърт, не виждам нищо — кълбо, стълба, нож, многостен, везни? Предавам се.

— Погледни! Там, в дъното. Върху сградата зад ангелчето? Под камбаната? Дюрер е гравирал квадрат, запълнен с цифри.

Тя най-после видя квадрата — наистина съдържаше цифри, сред които и 1514.

— Катрин, този квадрат е ключът за разчитането на надписа на пирамидата!

Тя изненадано го стрелна с поглед.

— Това не е просто *какъв да е* квадрат — широко се ухили Лангдън. — Това, госпожо Соломон, е *магически* квадрат.

„Къде ме водят, по дяволите?“

Белами все още беше със завързани очи на задната седалка на джипа. След кратко спиране някъде близо до Библиотеката на Конгреса колата продължи... но само за минута. Сега отново спря, най-вероятно на съседната пряка.

Архитектът чу приглушен разговор.

— Съжалявам... невъзможно... — казваше властен глас. — Затворено е.

Шофьорът на джипа отвърна също толкова властно:

— Следствие на ЦРУ... национална сигурност... — Разменените думи и показаните служебни карти явно бяха убедителни, защото тонът незабавно се промени.

— Да, разбира се... през сервизния вход... — Разнесе се високо стържение, навярно от врата на гараж, и докато тя се отваряше, гласът прибави: — Да ви придружа ли? Понеже щом влезете, няма да можете да минете през...

— Не. По-нататък ще се оправим сами.

Даже охранителят да се изненада, вече беше късно. Джипът потегли, измина петдесетина метра и отново спря. Тежката врата зад тях се затвори.

Тишина.

Белами осъзна, че трепери.

Задната врата на джипа се отвори с трясък. Архитектът усети остра болка в плещите, когато някой го измъкна навън за ръцете и после го изправи на крака. Безмълвно го поведоха по широко павирано пространство. Носеше се странна миризма на пръст, която не можеше да разпознае. Освен стъпките на водача си чуваше и още нечий, но никой не проговаряше.

Спряха пред врата и скоро се разнесе електронен сигнал. Ключалката иззрака. Преведоха го през няколко коридора и той

забеляза, че тук въздухът е по-топъл и по-влажнен. „Може би закрит басейн? Не“. Не миришеше на хлор... а на нещо земно и първично.

„Къде сме, по дяволите?!“ Не можеше да са на повече от една-две преки от Капитолия. Отново спряха и той пак чу електронно изпиукване на отключваща се врата, която този път се плъзна настрани с тихо съскане. Когато го побутнаха да влезе, отвътре го лъхна позната миризма.

Вече знаеше къде са. „Господи!“ Често идваше тук, макар и никога през сервизния вход. Тази великолепна стъклена сграда се намираше едва на триста метра от Капитолия и формално представляваше част от неговия комплекс. „Аз отговарям за нея!“ Разбра, че са влезли със собствения му електронен ключ.

Мощни ръце го блъснаха през вратата и го поведоха по познат лъкатушен път. Тежката, топла влага на това място обикновено му действаше успокоително. Тази нощ обаче Белами се потеше.

„Какво правим тук?!“

Ненадейно го спряха и го натиснаха да седне на една пейка. Мускулестият мъж отключи белезниците му само колкото да ги закопчае за нея зад гърба му.

— Какво искате от мен? — попита Белами. Сърцето му бясно туптеше.

Единственият отговор, който получи, беше тропот на отдалечаващи се тежки обувки и плъзгане на стъклена врата.

После — тишина.

Гробна тишина.

„Нима просто ще ме оставят тук? — Започваше да се поти още по-силно. Помъчи се да освободи ръцете си. — Дори не мога да сваля този чувал от главата си!“

— Помощ! — Архитектът изпадна в паника. — Има ли някой?

Но знаеше, че няма кой да го чуе. Когато вратите му бяха затворени, това грамадно стъклено помещение, наричано Джунглата, беше херметично изолирано.

„Оставиха ме в Джунглата — помисли си Белами. — Никой няма да ме открие до сутринта“.

И тогава го чу.

Звукът едва се долавяше, ала го ужаси както никой друг шум през живота му. „Нещо диша. Съвсем близо“. Не бе сам на пейката.

Внезапното до лицето му изсъска кибритена клечка — толкова близо, че той усети топлината на пламъчето. Отдръпна се инстинктивно и белезниците се впиха в китките му.

После, без предупреждение, една ръка смъкна чувала от главата му.

Пламъчето пред него се отразяваше в черните очи на Иноуе Сато, която поднесе кибритената клечка към увисналата от устните ѝ цигара само на сантиметри от лицето на Белами.

Беше вперила поглед в него на проникващата през стъкления таван лунна светлина. Страхът му явно ѝ доставяше удоволствие.

— Е, господин Белами. — Японката разтърси клечката и я угаси. — Откъде ще започнем?

„Магически квадрат“. Катрин кимна, вторачена в квадрата на Дюреровата гравюра. Повечето хора щяха да си помислят, че Лангдън си е изгубил ума, но тя веднага разбра, че е прав.

Терминът „магически квадрат“ не означава нещо мистично, а нещо математическо — последователни числа, подредени по такъв начин, че всички редове, колони и диагонали дават еднакъв сбор. Магическите квадрати са създадени преди около четири хиляди години от математици в Египет и Индия и някои все още вярват, че притежават възшебни сили. Катрин беше чела, че дори днес набожни индийци чертаят на домашните си олтари специални магически квадрати с по три реда, наречени Кубера Колам. Въпреки че съвременният човек ги отнася главно към категорията „развлекателна математика“, все още се намират и такива, които получават удоволствие от търсенето на нови „магически“ конфигурации. „Судоку за гении“.

Катрин бързо анализира квадрата на Дюрер и събра числата в няколко реда и колони.

16	3	2	13
5	10	11	8
9	6	7	12
4	15	14	1

— Трийсет и четири. Сборът на числата във всички посоки е трийсет и четири.

— Вярно — потвърди Лангдън. — Но знаеш ли, че *този* магически квадрат е прочут, защото Дюрер е постигнал нещо привидно невъзможно? — И ѝ показва, че освен равните сборове на редовете, колоните и диагоналите, Дюрер измислил начин да направи същото с четирите квадранта, четирите централни и дори четирите ъглови квадрата. — Най-удивителното обаче е това, че Дюрер успял да

разположи числата петнайсет и четиринайсет заедно на долния ред, за да посочи годината, през която е постигнал този невероятен успех!

Катрин отново проучи числата, смаяна от всички комбинации.

— В „Меланхолия I“ магическият квадрат за пръв път се появява в *европейското* изкуство — още по-възбудено продължи Робърт. — Според някои историци по този начин Дюрер закодирано показал, че Древните тайни произлизат от египетските мистични учения и сега се съхраняват от европейските тайни общества. — Той замълча за миг. — Което ни връща към... *това*.

И посочи листа с буквите от каменната пирамида.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

— Предполагам, че схемата вече ти изглежда позната.

— Квадрат с шестнайсет деления.

Той взе молива и внимателно преписа магическия квадрат на Дюрер върху листа, точно до буквите от масонския шифър. Катрин вече разбираше колко лесно ще се получи. Лангдън беше готов, с молив в ръка, и все пак... странно, след целия си ентусиазъм, сякаш се колебаеше.

— Робърт?

Той неуверено се обърна към нея.

— *Сигурна* ли си, че трябва? Питър изрично...

— Робърт, ако *ти* не искаш да разшифроваш гравюрата, ще го направя аз. — Тя протегна ръка към молива.

Лангдън видя, че няма да я разубеди, така че отстъпи и насочи вниманието си към надписа. Съсредоточено наложи магическия квадрат върху схемата на пирамидата и даде число на всяка буква. После начерта нова схема, като разположи буквите от масонския шифър по нов начин според последователността в магическия квадрат на Дюрер.

Когато свърши, двамата заедно проучиха резултата.

J	E	O	V

A	S	A	N
C	T	U	S
U	N	U	S

Катрин се обърка.

— Пак същата безсмислица.

Лангдън дълго мълча.

— Всъщност, Катрин, не е безсмислица. — Очите му заблестяха развълнувано. — Текстът е на... латински.

В един дълъг тъмен коридор сляп старец се тътреше колкото можеше по-бързо към кабинета си. Когато най-послед стигна, се стовари на стола зад бюрото си, радостен, че старите му кокали могат да си починат. Телефонният му секретар сигнализираше. Слепецът натисна бутона и прослуша съобщението.

— Обажда се Уорън Белами — разнесе се сподавеният шепот на неговия приятел и масонски брат. — Боя се, че трябва да ти съобща тревожна новина...

Катрин Соломон отново погледна схемата и проучи текста. И естествено, пред очите ѝ изплува латинска дума. Jeova.

J	E	O	V
A	S	A	N
C	T	U	S
U	N	U	S

Не беше учила латински, но тази дума ѝ беше позната от староеврейските текстове. Jeova. Йехова. Продължи да чете схемата като книга и с изненада установи, че разбира *целия* текст на пирамидата.

Jeova sanctus unus.

Този израз се срещаше във всички преводи на еврейското свето писание. Тората наричаше Бога на евреите с много имена — Йеова, Йехова, Йешуа, Яхве, Изворът, Елохим, — но повечето латински

преводи обединяваха смущаващата терминология в един-единствен израз: *Jeova sanctus unus*.

— Един истинен Бог? — промълви тя. Този израз обаче едва ли щеше да им помогне особено да открият брат й. — Това ли е тайното послание на пирамидата? Един истинен Бог? Нали трябваше да е карта.

Лангдън изглеждаше също толкова озадачен. Възбудата в очите му помръкваше.

— Дешифровката явно е вярна, но...

— Човекът, който е отвлякъл брат ми, се интересува от конкретно *място*. — Катрин отметна кичур коса зад ухото си. — Това няма да го зарадва много.

— Виж — въздъхна Робърт. — Точно от това се опасявах. Цялата вечер имах усещането, че приемаме за реалност купчина митове и алегии. Този надпис може би сочи към *метафорично* място — съобщава ни, че човек може да постигне истинския си потенциал само чрез един истинен Бог.

— Но това е нелепо! — възрази Катрин и гневно стисна зъби. — Моят род съхранява пирамидата от поколения! Един истинен Бог? *Това* ли е тайната? И ЦРУ я смята за въпрос на национална сигурност? Или те лъжат, или ние пропускаме нещо.

Лангдън сви рамене в знак на съгласие.

И в този момент телефонът му иззвъня.

В един тесен кабинет, претъпкан със стари книги, слепецът седеше прегърбен над бюрото си и стискаше телефонна слушалка в разкривената си от артрит ръка.

Телефонът звънеше ли, звънеше.

Накрая отговори колеблив глас.

— Ало? — Гласът бе плътен, но неуверен.

— Казаха ми, че имате нужда от убежище — прошепна старецът.

Мъжът отсреща се сепна.

— Кой се обажда? Да не би Уорън Бел...

— Без имена, моля — прекъсна го слепецът. — Кажете ми, успяхте ли да спасите картата, която ви е поверена?

Сепнато мълчание.

— Да... но мисля, че това няма значение. Тя не казва почти нищо. Ако е карта, изглежда е по-скоро *метафорична*, отколкото...

— Не, картата си е съвсем истинска, уверявам ви. И сочи към съвсем *истинско* място. Трябва да я опазите. Нямам думи да ви опиша колко е важно това. Въпреки че ви преследват, ако успеете незабелязано да стигнете при мен, ще ви дам убежище... и отговори.

Мъжът се поколеба, очевидно неуверен как да постъпи.

— Приятелю — внимателно подбра думите си старецът. — В Рим, на север от Тибър, има едно убежище, където се пазят десет камъка от Синай планина, един от самото небе и един с лика на тъмния баща на Лука. Знаете ли къде се намирам?

Отсреща последва мълчание, после се разнесе отговорът:

— Да, знам.

Старецът се усмихна. „Така си и мислех, професоре“.

— Елате веднага. Погрижете се да не ви проследят.

Малах стоеше гол под топлия парен душ. Отново се чувстваше чист, отмил последните останки от миризмата на спирт. Ухаещата на евкалипт пара проникваше в кожата му и той усещаше, че порите му се разтварят за топлината. И тогава започна ритуала си.

Първо намаза с депилаторен крем татуираното си тяло и скалп, за да премахне всякакви следи от телесно окосмяване. „Голи били телата на боговете от седемте острова на Хелиадите“. После втри Абрамелиново масло в омекотената си и възприемчива кожа. „Това е свещеното масло на великите магове“. Накрая завъртя лоста на душа наляво и водата стана леденостудена. Остана така цяла минута, за да затвори порите си и да не им позволи да изпуснат топлината и енергията. Освен това студът му припомняше за ледената река, в която беше започнало неговото преображение.

Когато излезе от душа, трепереше, но след секунди съхранената топлина проби пластовете плът и го сгря. Чувстваше вътрешностите си като пещ. Изправи се гол пред огледалото и се възхити на тялото си... навярно за последен път се виждаше като обикновен смъртен.

Ходилата му бяха ястребови нокти. Нозете му, Воаз и Яхин, бяха древни стълбове на мъдрост. Хълбоците и коремът му бяха сводове на мистична сила. Под свода висеше големият му член, върху който бяха татуирани символите на неговата съдба. В един друг живот този тежък орган му беше носил плътска наслада. Ала вече не.

„Пречистих се“.

Подобно на мистичните катарски монаси кастрати, Малах си бе отрязал тестисите. Така Пожертва физическата си мощ, за да получи друга, по-достойна. „Боговете нямат пол“. Избавил се от човешкото несъвършенство на пола и от земното привличане на сексуалното изкушение, той беше станал като Уран, Атис, Спор и великите кастрати магьосници от легендите за крал Артур. „Всяка духовна метаморфоза е предшествана от физическа“. Доказваше го историята

на всички велики богове... от Озирис, Тамуз, Иисус и Шива до самия Буда.

„Трябва да хвърля човешката обвивка, в която съм затворен“.

Бързо плъзна поглед по двуглавия феникс на гърдите си и множеството древни знаци по лицето си и впери очи в главата си. Наведе се към огледалото и едва успя да види кръга гола плът. Това място от тялото беше свещено. Известна като фонтанела, само тази точка от човешкия череп оставаше отворена при раждане. „Прозорец към мозъка“. Макар че този физиологичен портал се затваряше само за няколко месеца, той оставаше символична следа от последната връзка между външния и вътрешния свят.

Свещеният участък девствена кожа беше опасан от кръга на уробороса — мистична змия, захапала собствената си опашка. Голата плът сякаш отвърщаше на погледа му с обещаващ блясък.

Робърт Лангдън скоро щеше да открие голямото съкровище, което искаше от него Малах. Щом попаднеше в неговите ръце, празнотата на темето му щеше да се затвори и най-после щеше да е готов за последното си преображение.

Отиде в спалнята и извади от долното чекмедже на скрина дълга ивица бяла коприна. Както много пъти по-рано, я уви около слабините и задника си. После слезе долу.

В кабинета му го очакваше имейл.

Беше от неговия човек:

ТОВА, КОЕТО ИСКАТЕ, ВЕЧЕ Е ДОСТЪПНО.
ЩЕ СЕ СВЪРЖА С ВАС ДО ЕДИН ЧАС.
ТЪРПЕНИЕ.

Малах се усмихна. Беше време за последните приготовления.

Докато слизаше от балкона в читалнята, оперативният агент на ЦРУ беше в отвратително настроение. „Белами ни излъга“. Около статуята на Мойсей нямаше абсолютно никакви топлинни отпечатьци, никъде на балкона също.

„Тогава къде е изчезнал Лангдън, по дяволите?“

Върна се на единственото място, където бяха забелязали следи, заемното гише, и отново се спусна по стълбището под осмоъгълния шкаф. От движещите се конвейери се носеше стържене. Той свали термовизьора над очите си и огледа помещението. Нищо. Обърна се към стелажите, където разбитата врата все още сияеше от топлината на експлозията. Иначе не видя ни...

„Мама му стара!“

В полезрението му навлезе неочаквана луминесценция и агентът отскочи назад. Подобно на два призрака, върху една от конвейерните ленти от стената току-що бяха изплували две слабо светещи хуманоидни форми. „Топлинни отпечатьци“.

Пред изумения му поглед двете привидения обиколиха помещението и изчезнаха с главите напред в тесен отвор в стената. „Измъкнали са се с конвейера? Това е безумно!“

Не само че бяха изпуснали Робърт Лангдън през дупка в стената, но имаха още един проблем. „Лангдън не е сам?“

Тъкмо се канеше да включи радиостанцията и да повика ръководителя на групата, когато командирът му го изпревари.

— До всички! Имаме изоставено волво на площада пред библиотеката. Регистрирано на някоя си Катрин Соломон. Свидетел твърди, че неотдавна била влязла в библиотеката. Подозираме, че е с Робърт Лангдън. Директор Сато нареди незабавно да открием и двамата.

— Засякох топлинните им отпечатьци! — извика оперативният агент в конвейерния център и обясни какво е намерил.

— Бързо! — възкликна командирът на групата. — Къде отива конвейерът?

Оперативният агент вече проучваше закачената на таблото за обяви конвейерна схема.

— В Адамс Билдинг. На една пряка оттук.

— До всички! Пренасочване към Адамс Билдинг! Веднага!

„Убежище. Отговори“ — думите отекваха в главата на Робърт Лангдън.

Двамата с Катрин изскочиха през една странична врата на Адамс Билдинг в мразовитата зимна нощ. Загадъчният глас от телефона им беше съобщил местонахождението си кодирано, но професорът го разбра. Катрин реагира на новата им цел изненадващо оптимистично: „Та къде другаде да открием един истинен Бог?“

Въпросът обаче бе как да стигнат там.

Лангдън се огледа, за да се ориентира. Цареше мрак, но слава богу, облаците се бяха разнесли. Намираха се в малък двор. Куполът на Капитолия изглеждаше страшно далече и той осъзна, че излиза на открито за пръв път, откакто преди няколко часа бе пристигнал в сградата на американския Конгрес.

„Да бе, лекция“.

— Виж, Робърт. — Катрин сочеше към силуета на Джеферсън Билдинг.

Когато Лангдън видя сградата на библиотеката, първата му реакция беше смайване, че са изминали толкова голямо разстояние под земята върху конвейерна лента. Втората му реакция обаче бе тревога. Около Джеферсън Билдинг кипеше оживление — пристигаха камиони и коли, крещяха мъже. „Това там прожектор ли е?“

Лангдън хвана Катрин за ръката.

— Хайде.

Затичаха се на североизток през двора и бързо се скриха от поглед зад елегантна подковообразна постройка — Шекспировата библиотека „Фолгър“. Тази нощ тя изглеждаше подходящо скривалище, тъй като в нея се съхраняваше оригиналният латински ръкопис на „Новата Атлантида“ от Франсис Бейкън — твърдеше се, че американските отци използвали този утопичен модел, за да построят един нов свят, основан на древно знание. Въпреки това Лангдън нямаше намерение да спре там.

„Трябва ни такси“.

Стигнаха на ъгъла на Трета улица и Ист Капитол Стрийт. Почти нямаше трафик и Робърт умърлушено се заоглежда за такси. Забързаха на север по Трета, за да се отдалечат максимално от Библиотеката на Конгреса. Едва когато изминаха цяла пряка, Лангдън забеляза завиващ на ъгъла таксиметров автомобил, замахна му и колата спря.

По радиото свиреше ориенталска музика. Шофьорът — млад арабин — им се усмихна дружелюбно.

— Накъде?

— Трябва да отидем до...

— На северозапад! — прекъсна го Катрин и посочи по Трета улица в посока, обратна на Джеферсън Билдинг. — Карайте към Юниън Стейшън, после наляво по Масачусетс Авеню. Ще ви кажем кога да спрете.

Шофьорът сви рамене, затвори плексигласовата преграда между предната и задната седалка и пак усили музиката.

Катрин стрелна Лангдън с предупредителен поглед, сякаш му казваше: „Не оставяй следи“, и посочи през прозореца, за да привлече вниманието му към един черен хеликоптер, който се спускаше към района. „Мамка му“. Очевидно Сато щеше да направи всичко, за да се добере до пирамидата на Соломон.

Вертолетът кацна между Джеферсън и Адамс Билдинг и Катрин се обърна към Лангдън. Изглеждаше още по-разтревожена.

— Може ли да погледна джиесема ти за малко?

Робърт ѝ го подаде.

— Питър ми е казвал, че имаш фотографска памет. — Тя спусна прозореца си. — И че помниш всеки телефонен номер, който си набирал.

— Вярно е, но...

Катрин хвърли телефона навън. Лангдън се извъртя назад и проследи с поглед апарата, който се запремята и се разби на парчета на паважа зад тях.

— Защо го направи?

— За да излезем извън системата — отвърна тя. — Тази пирамида е единствената ни надежда да открием брат ми и нямам намерение да позволя на ЦРУ да ни я открадне.

На предната седалка Омар Амирана клатеше глава и тананикаше в такт с музиката. Тази вечер почти нямаше клиенти и се радваше, че най-после ще изкара някой долар. Таксито тъкмо минаваше покрай Стантън Парк, когато по радиостанцията изпраща познатият глас на диспечерката:

— Тук централа. До всички коли в района на Националния парк. Току-що получихме съобщение от властите за двама бегълци около Адамс Билдинг...

Омар смаяно изслуша описанието, което точно отговаряше на двамата му пътници, и тревожно погледна в огледалото. Трябваше да признае, високият тип наистина му се струваше някак познат. „Дали не съм го виждал по «Най-търсените хора в Америка»?“

Шофьорът предпазливо протегна ръка към радиостанцията и каза тихо:

— Централа? Тук едно-три-четири. Двамата, за които питаш... в момента са в... моята кола.

Оттатък незабавно го инструктираха какво да направи. Ръцете му трепереваха, докато набираше телефонния номер, който му продиктуваха. Отговори му напрегнат, строг като на военен глас.

— Тук агент Търнър Симкинс, ЦРУ. Кой се обажда?

— Хм... таксиметров шофьор съм. Казаха ми да се обадя за двама...

— Бегълците в колата ви ли са? Отговорете с „да“ или „не“.

— Да.

— Чуват ли разговора ни? Да или не?

— Не. Преградата е...

— Къде ги возите?

— На северозапад по Масачусетс.

— Конкретно място?

— Не казаха.

Агентът се поколеба.

— Мъжът носи ли кожена чанта?

Омар хвърли поглед към огледалото и се ококори.

— Да! Вътре да няма експлозивни или нещо...

— Слушайте ме внимателно — прекъснаха го отсреща. — Не ви заплашва опасност, стига точно да изпълнявате нарежданията ми. Ясно

ли е?

— Да, господине.

— Как се казвате?

— Омар. — По челото му изби пот.

— Чуй ме, Омар — успокояващо каза агентът. — Справяш се страхотно. Искам да караш колкото се може по-бавно, докато моите хора не те пресрещнат. Разбираш ли?

— Да, господине.

— Освен това, таксито ти има ли интерком, за да разговаряш с пътниците на задната седалка?

— Да.

— Добре. Ето какво искам да направиш...

Джунглата, както я наричат, е най-важната част от Националната ботаническа градина (НБГ), живия музей на Америка, разположен в съседство с вашингтонския Капитолий. Тази тропическа гора се помещава във внушителна оранжерия, в която се издигат огромни каучукови дървета и смокини удушвачи, а под покрива има галерия за по-дръзките туристи.

Уорън Белами обикновено се чувстваше ободрен от земните миризми и слънчевите лъчи, проникващи през мъглата, която се филтрираше от дюзите за пара в стъкления таван. Тази вечер обаче осветената само от луната джунгла го ужасяваше. Потеше се обилно, гърчеше се и опъваше белезниците, които жулеха ръцете му, все още болезнено приковани зад гърба му.

Директор Сато се разхождаше пред него и спокойно пушеше цигара — нещо, равносилно на екотероризъм в тази грижливо поддържана среда. Лицето ѝ изглеждаше почти дяволско на лунните лъчи, които струяха през стъкления таван.

— Значи — продължи японката, — когато тая вечер сте пристигнали в Капитолия и сте установили, че вече съм там... вие сте взели решение. Вместо да ми съобщите за идването си, вие безшумно сте се спуснали в подсутерена, където, с огромен риск за себе си, нападнахте мен и началник Андерсън и помогнахте на Лангдън да избяга с пирамидата и пирамидиона. — Тя разтри рамото си. — Интересно решение.

„Решение, което съм готов да взема отново“ — помисли Белами и попита гневно:

— Къде е Питър?

— Откъде да знам?

— Явно знаете всичко друго! — озъби ѝ се архитектът, без да крие подозрението си, че тъкмо тя стои зад всичко това. — Отишли сте в Капитолия. Знаели сте, че Робърт Лангдън е там. Даже сте направили

рентгенова снимка на чантата му, за да намерите пирамидиона. Очевидно някой ви снабдява с много вътрешна информация.

Сато студено се изсмя и се приближи до него.

— *Затова* ли ме нападнахте, господин Белами? Защото смятате, че аз съм врагът? Защото смятате, че се опитвам да ви открадна пирамидката, така ли? — Тя дръпна от цигарата и изкара дима през ноздрите си. — Чуйте ме внимателно. Никой не разбира по-добре от мен колко е важно да се пази тайна. Подобно на самия вас, аз съм твърдо убедена, че определена информация не бива да стига до масите. Сега обаче действат сили, които вие, опасявам се, още не можете да проумеете. Човекът, който е отвлякъл Питър Соломон, притежава огромна сила... сила, която вие явно още не осъзнавате. Повярвайте ми, той е жива бомба с часовников механизъм... способна да задвижи поредица от събития, които напълно ще променят света, какъвто го познавате.

— Не разбирам. — Архитектът се размърда на пейката. Окованите ръце го боляха нетърпимо.

— Няма и *нужда* да разбирате. Трябва да се подчинявате. В момента единствената ми надежда да предотвратя едно ужасно бедствие е да си сътруднича с този човек... и да му дам точно каквото иска. А това означава, че вие ще се обадите на господин Лангдън и ще му кажете да се предаде, заедно с пирамидата и пирамидиона. Щом го арестувам, той ще разчете надписа на пирамидата, ще получи информацията, за която настоява онзи човек, и ще му даде точно каквото иска.

„Местонахождението на витото стълбище, което води към Древните тайни?“

— Не мога да го направя. Заклел съм се да пазя тайна.

Сато избухна.

— Не ми *пука* какво сте се заклели, ще ви хвърля в затвора толкова бързо, че...

— Заплашвайте ме колкото си искате — непокорно заяви възрастният мъж. — Няма да ви помогна.

Директорката на СЗС дълбоко си пое дъх и заговори със страховит шепот:

— Господин Белами, вие си нямате и представа какво всъщност се случва в момента, нали?

Напрегнатото мълчание увисна във въздуха за няколко секунди, нарушено накрая от телефона на Сато. Тя рязко бръкна в джоба си и нетърпеливо го включи.

— Докладвайте — нареди японката и напрегнато изслуша отговора. — Къде е таксито сега? След колко време? Добре, ясно. Доведете ги в Националната ботаническа градина. През сервизния вход. И гледайте да ми донесете оная проклета пирамида и пирамидиона.

Затвори и се обърна към Белами със самодоволна усмивка.

— Ами хубаво... изглежда, че вече няма да имам нужда от вас.

Робърт Лангдън безизразно се взираше в празното пространство. Чувстваше се прекалено уморен, за да каже на шофьора да кара по-бързо. До него Катрин също се беше умълчала, явно разочарована, че не са в състояние да разберат какво прави пирамидата толкова ценна. Пак бяха повторили всичко, което знаят за нея, пирамидиона и тазвечерните събития, ала продължаваха да нямат представа как може тази пирамида да се смята за карта.

„Jeova sanctus unus? В Ордена е скрита тайната?“

Неизвестният им обещаваще отговори, ако се срещнат с него на конкретно място. „Убежище в Рим, на север от Тибър“. Лангдън знаеше, че „новият Рим“ на отците основатели е бил преименуван на Вашингтон още в началото на неговата история, но следите от тяхната мечта се бяха запазили: водите на Тибър продължаваха да се вливат в Потомак, сенаторите продължаваха да се събират под копие на купола на „Св. Петър“ и Вулкан и Минерва продължаваха да бдят над отдавна угасналия огън в Ротондата.

Отговорите, които им бяха нужни, очевидно ги очакваха само на няколко километра. „На северозапад по Масачусетс Авеню“. Целта им наистина беше убежище... на север от вашингтонския Тайбър Крик^[1]. На Лангдън му се искаше шофьорът да понастъпи газта.

Ненадейно Катрин се надигна на мястото си, сякаш ѝ е хрумнало нещо.

— Господи, Робърт! — Тя се обърна към него, лицето ѝ преbledня. Поколеба се за миг, после решително заяви: — Движим се в грешна посока!

— Не, напротив — възрази професорът. — Точно на северозапад по Масачу...

— Не! Искам да кажа, че не отиваме където трябва!

Твърдението ѝ го озадачи. Вече ѝ беше обяснил откъде знае какво е имал предвид тайнственият глас по телефона: „... където се пазят десет камъка от Синай планина, един от самото небе и един с

лика на тъмния баща на Лука“. Само една сграда на света отговаряше на това описание. И таксито се движеше точно натам.

— Сигурен съм, че отиваме където трябва, Катрин.

— Не! — извика тя. — Вече няма нужда да ходим *там*. Аз разгадах пирамидата и пирамидиона! Знам за какво се отнася!

Лангдън се смая.

— Наистина ли?

— Да! Трябва да идем на Фридъм Плаза!

Той се обърка. Макар и наблизо, Фридъм Плаза като че ли нямаше никаква връзка с настоящите събития.

— Jeova sanctus unus! — произнесе Катрин. — Единственият истинен Бог на евреите. Свещеният символ на евреите е еврейската звезда — Печатът на Соломон — важен масонски символ! — Тя измъкна от джоба си еднодоларова банкнота. — Дай ми химикалката си.

Озадачен, Робърт извади химикалка от самото си.

— Гледай. — Катрин разгъна банкнотата върху бедрото си, взе химикалката и посочи Големия печат на гърба. — Ако наложим Соломоновия печат върху Големия печат на Съединените щати... — Тя начерта еврейската звезда върху пирамидата. — Виж какво се получава!

Лангдън погледна банкнотата, после отново вдигна очи към Катрин, сякаш се е побъркала.

— Вгледай се по-внимателно, Робърт! Не виждаш ли какво ти *показвам*?

Той пак се съсредоточи върху скицата.

„Какво има предвид, за бога?“ Беше виждал това изображение, много популярно сред любителите на конспиративни теории като „доказателство“, че масоните тайно са упражнявали влияние върху изграждането на страната. Когато шестолъчната звезда се наложеше точно върху Големия печат на Съединените щати, горният ѝ връх попадеше върху масонското всевиждащо око... а другите пет върха мистериозно сочеха буквите М-А-С-О-Н.

— Катрин, това е само съвпадение и не виждам да има връзка с Фридъм Плаза.

— Погледни пак! — почти гневно нареди тя. — Не гледаш там, където ти соча! Ето тук. Не го ли виждаш?

Миг по-късно Лангдън го видя.

Командирът на оперативната група от ЦРУ Търнър Симкинс стоеше пред Адамс Билдинг, притискаше джиесема до ухото си и се напрягаше да чуе разговора, който се водеше на задната седалка на таксито. „Току-що се случи нещо“. Хората му бяха готови да се качат на модифицирания хеликоптер „Сикорски“ УН-60 и да се насочат на северозапад, но сега ситуацията неочаквано се променяше.

Преди няколко секунди Катрин Соломон беше започнала да твърди, че се движат в грешна посока. Обяснението ѝ — нещо за еднодоларовата банкнота и еврейските звезди — му звучеше безсмислено, както и на Робърт Лангдън. Поне отначало. Сега професорът по символика явно беше разбрал какво има предвид тя.

— Господи, права си! — възкликна Лангдън. — Видях го!

Симкинс чу, че някой блъска по преградата в таксито. Тя се отвори.

— Промяна на плана — извика Катрин на шофьора. — Закарайте ни на Фридъм Плаза!

— На Фридъм Плаза ли? — нервно повтори арабинът. — Значи не на северозапад по Масачусетс?

— Оставете Масачусетс! Към Фридъм Плаза! Тук завийте наляво! Ето тук! Тук!

Агент Симкинс чу гумите на колата да свирят. Катрин възбудено разговаряше с Лангдън за някаква прочута бронзова отливка на Големия печат, вградена в настилката на площада.

— Госпожо, само за да съм сигурен — намеси се напрегнатият глас на шофьора. — Отиваме на Фридъм Плаза, на ъгъла на Пенсилвания и Тринайсета, нали?

— Да! — потвърди тя. — Побързайте!

— Съвсем близо е. На две минути оттук.

Симкинс се усмихна. „Добра работа, Омар“. Хукна към хеликоптера и извика на хората си:

— Пипнахме ги! Фридъм Плаза! Действайте!

[1] Някога приток на Потомак, по-късно канализиран под земята.
— Б.пр. ↑

Фридъм Плаза е карта.

Разположена на ъгъла на Пенсилвания Авеню и Тринайсета улица, огромната настлана с каменни плочи площ изобразява вашингтонските улици, както първоначално ги е планирал Пиер Ланфан. Това е любимо привлекателно място за туристите, не само защото е забавно да се върви по гигантската карта, но и защото Мартин Лутър Кинг, чието име носи площадът, е написал голямата част от прочутата си реч „Имам една мечта“ в недалечния хотел „Уилард“.

Вашингтонският таксиметров шофьор Омар Амирана постоянно возеше клиенти на Фридъм Плаза, но тази нощ двамата му пътници явно не бяха обикновени туристи. „ЦРУ ги преследва?“ Щом Омар спря до тротоара, мъжът и жената изскочиха от колата.

— Чакайте тук! — нареди му мъжът с туидовото сако. — Веднага се връщаме!

Двамата тичешком излязоха на огромната карта, като сочеха и викаха: проучваха геометрично пресичащите се улици. Шофьорът грабна джиесема си от таблото.

— Още ли ме чувате, господине?

— Да, Омар! — разнесе се мъжки глас, който надвикваше оглушителен грохот в отсрещния край на връзката. — Къде са сега?

— Върху картата. Като че ли търсят нещо.

— Не ги изпускай от поглед — заповяда агентът. — Почти съм стигнал!

Двамата бегълци бързо откриха Големия печат — един от най-големите бронзови медальони, отливани някога, — надвесиха се над него за кратко и посочиха с ръце на югозапад. После мъжът с туидовото сако се затича към таксито. Омар побърза да остави телефона на таблото.

— В каква посока е Александрия, щата Вирджиния? — задъхано попита мъжът.

— Александрия ли? — Арабинът посочи на югозапад, накъдето преди малко бяха ръкомахали двамата бегълци.

— Знаех си! — прошепна на себе си мъжът, обърна се и извика на жената: — Права си! Александрия!

Жената посочи светещия знак „Метро“ оттатък площада.

— Синята линия отива точно там. Трябва ни станцията на Кинг Стрийт!

Омар се паникьоса. „О, не!“

Мъжът му подаде прекалено много банкноти за изминатото разстояние.

— Благодаря. Няма нужда от ресто. — И нарами кожената си чанта и отпраши.

— Почакайте! Мога да ви закарам! Постоянно пътувам дотам!

Ала беше късно. Двамата вече тичаха по площада и изчезнаха надолу по стълбището на метрото.

Шофьорът бързо взе джиесема.

— Господине! Избягаха в метрото! Не успях да ги спра! Ще вземат Синята линия за Александрия!

— Остани там! — изкомандва агентът. — Идвам след петнайсет секунди!

Омар сведе поглед към пачката банкноти, които му беше дал мъжът. Най-отгоре очевидно лежеше онази, върху която бяха писали. Върху Големия печат на Съединените щати имаше еврейска звезда. И естествено, върховете на звездата сочеха букви, образуващи думата МАСОН.

Без абсолютно никакво предупреждение отвсякъде го обгърнаха оглушителни вибрации, сякаш в таксито му всеки момент щеше да се блъсне тир. Той вдигна очи, ала улицата пустееше. Шумът се усилваше и изведнъж от нощта се спусна лъскав черен хеликоптер и кацна по средата на площада.

Отвътре изскочиха неколцина облечени в черно мъже. Повечето се втурнаха към станцията на метрото, но един се затича към колата на Омар и рязко отвори предната дясна врата.

— Омар? Ти ли си?

Изгубил ума и дума, арабинът кимна.

— Казаха ли къде отиват? — попита агентът.

— В Александрия! Станцията на Кинг Стрийт — изпелтечи шофьорът. — Предложих да ги закарам, обаче...

— Казаха ли къде в Александрия отиват?

— Не! Разгледаха медальона на Големия печат, после попитаха за Александрия и ми платиха ей с *това*. — Той подаде на мъжа еднодоларовата банкнота със странната схема. Докато агентът я разглеждаше, Омар внезапно свърза всички елементи. „Масоните! Александрия!“ Една от най-прочутите масонски сгради в Америка се намираше там. — Това е! — възкликна арабинът. — Масонският мемориал на Джордж Вашингтон! Той е точно срещу станцията на Кинг Стрийт.

— Точно така — потвърди агентът, очевидно стигнал до същото заключение, докато неговите хора спринтираха обратно откъм метростанцията.

— Изпуснахме ги! — извика един. — Мотрисата на Синята линия току-що замина! Няма ги долу!

Агент Симкинс си погледна часовника и отново се обърна към Омар.

— За колко време стига метрото до Александрия?

— Най-малко десет минути. Сигурно повече.

— Омар, ти се справи отлично. Благодаря ти.

— Какво всъщност става?!

Ала агентът вече тичаше към хеликоптера и викаше в движение:

— Към станцията на Кинг Стрийт! Трябва да стигнем там преди тях!

Озадачен, шофьорът проследи с поглед отлитането на големия черен вертолет, който рязко зави на юг над Пенсилвания Авеню и с грохот потъна в нощта.

Под колата на Омар една подземна мотриса набираше скорост и се отдалечаваше от Фридъм Плаза. Робърт Лангдън и Катрин Соломон седяха задъхани вътре. Мотрисата ги отнасяше към целта им.

Споменът винаги започваше еднакво.

Падаше... летеше стремглаво надолу към заледената река на дъното на дълбока клисура. Над него безмилостните сиви очи на Питър Соломон го следяха над дулото на собствения му пистолет. Светът горе светкавично се смаляваше и накрая изчезна, когато облакът пръски от водопада по-нагоре по течението го обгърна.

За миг всичко стана бяло като в рая.

После се блъсна в леда.

Студ. Чернота. Болка.

Премяташе се... влачеше го могъща сила, безпощадно го запрящаше в скалите, дълбоко в невероятно студената бездна. Дробовите го боляха за въздух, но гръдните му мускули се бяха свили от студа толкова силно, че не можеше да си поеме дъх.

„Под леда съм“.

Ледената кора при водопада очевидно изтъняваше заради бурната вода и при падането си Андрос я беше пробил. Сега течението го носеше под прозрачния лед. Опита се да го строши отдолу с пръсти, ала нямаше опора. Разкъсващата болка от куршума в рамото му заглъхваше, както и паренето от сачмите, притъпени от парализиращото пулсиране на вцепняващото му се тяло.

Течението се усилваше и го подмяташе по завоите. Тялото му крещеше за кислород. Ненадейно се оплете в някакви клони и се притисна към паднало във водата дърво. „Мисли!“ Отчаяно се вкопчи в клона, изтегли се към повърхността и откри мястото, където дървото излизаше над леда. Пръстите му намериха тясната ивица вода наоколо и Андрос задърпа ръба, за да разшири дупката — веднъж, втори път... Отворът постепенно се уголемяваше.

Той се хвана здраво за клона, отметна глава назад й доближи устни към малкия отвор. В дробовите му се вля зимен въздух — стори му се топъл. Внезапният прилив на кислород подхрани надеждите му. Андрос запъна крака в дънера и силно натисна с гърба и плещите си

нагоре. Пробит от клоните, ледът около падналото дърво вече се бе разпукал и докато могъщите му крака се оттласкваха от ствола, главата и раменете му пробиха ледената покривка и изскочиха в зимната нощ. Въздухът нахлу в гърдите му. Все още почти изцяло под водата, той отчаяно се загърчи нагоре, натискаше с крака и дърпаше с ръце и накрая се измъкна навън и останал без дъх, се просна върху голия лед.

Смъкна от главата си подгизналата ски маска и я прибра в джоба си. Погледна нагоре по течението за Питър Соломон. После безшумно замаскира дупката в леда с един малък клон. До сутринта отворът отново щеше да замръзне.

Докато навлизаше сред дърветата, заваля сняг. Нямаше представа колко е вървял, но по едно време гората свърши и видя шосе. Виеше му се свят и замръзваше. Снегът се сипеше по-обилно и от далечината се приближаваха автомобилни фарове. Андрос бясно заразмахва ръце и до него спря самотен пикап с върмонтски номера. Отвътре изскочи старец с червена карирана риза.

Андрос със залитане се насочи към него, притискаше с ръце окървавените си гърди.

— Един ловец... ме рани! Моля ви... закарайте ме в болница!

Старецът без колебание му помогна да се качи на предната дясна седалка и усили отоплението.

— Къде е най-близката болница?

Андрос нямаше представа, но посочи на юг.

— На следващия изход. — „Няма да ходим в никаква болница“.

На другия ден обявиха стареца от Върмонт за изчезнал, ала никой не знаеше къде може да е изчезнал в заслепяващата снежна виелица. Нито пък някой го свърза с другата новина, която заемаше първите страници на вестниците на следващото утро — шокиращото убийство на Изабел Соломон.

Когато се събуди, лежеше в запусната спалня в евтин мотел, затворен за зимата. Спомняше си как разби вратата и бинтова раните си с парчета от чаршафи, след което се сгуши на паянтовото легло под камара мухлясали одеяла. Умираще от глад.

Докуцука до банята и видя в мивката купчина окървавени сачми. Смътно му се мержелееше, че ги е извадил от гърдите си. Вдигна очи към мръсното огледало и неохотно разви кървавите превръзки. Твърдите мускули на гърдите и корема му не бяха позволили на

сачмите да проникнат дълбоко и все пак доскоро съвършеното му тяло сега беше осеяно с рани. Единственият куршум, изстрелян от Питър Соломон, бе излязъл от рамото му и бе оставил само кървава дупка.

По-лошото обаче беше, че не бе успял да получи онова, за което бе дошъл толкова отдалеч. „Пирамидата“. Стомахът му изкурка и Андрос изкуцука навън до пикапа на стареца с надеждата, че може да намери нещо за ядене. Дебела снежна пелена покриваше автомобила и той се зачуди колко време е спал в изоставения мотел. „Слава Богу, че се събудих“. Не откри храна на предната седалка, но в жабката имаше болкоуспокояващи за артрит. Глътна цяла шепа и ги проми със сняг.

„Трябва да ям“.

Колата, която след няколко часа потегли иззад стария мотел, по нищо не приличаше на пристигналия два дни по-рано пикап. Предната решетка липсваше, както и тасовете на гумите, лепенките и всички лайстни. Нямаше ги върмонтските номера, заменени с тези на старата камионетка, паркирана до контейнера за смет, в който Андрос изхвърли всички окървавени чаршафи, сачми и други следи от пребиваването си в мотела.

Нямаше намерение да се откаже от пирамидата, но за момента тя щеше да почака. Трябваше да се скрие, да се излекува — и на първо място, да се *нахрани*. Спря на едно крайпътно ресторантче и се натъпка с яйца, бекон, пържени картофи по селски и три чаши портокалов сок. Когато свърши, поръча още храна за из път. В пикапа пусна старото радио. Не беше гледал телевизия, нито бе чел вестници от премеждието си и когато накрая чу новините по една местна станция, репортажът го изуми.

— Следователите от ФБР продължават да издирват въоръжения нападател, който преди два дни уби Изабел Соломон в имението ѝ в Потомак. Смята се, че при падането си убиецът е пробил ледената покривка на реката и е бил отнесен в морето.

Андрос се вцепени. „Убил съм Изабел Соломон?“ Продължи да кара в смаяно мълчание и да слуша репортажа.

Беше време да се махне много надалеч от това място.

От апартамента в Горен Уестсайд се разкриваше шеметна гледка към Сентръл Парк. Андрос го избра заради морето от зеленина пред прозорците — напомняше му за изгубения изглед към Адриатика. Макар да знаеше, че би трябвало да е щастлив, задето е оцелял, не

беше. Празнотата не го напускаше и можеше да мисли единствено за неуспешния си опит да открадне пирамидата на Питър Соломон.

Дълго бе проучвал легендата за Масонската пирамида и въпреки че явно нямаше единодушно мнение дали тя наистина съществува, всички бяха съгласни, че обещава на притежателя си огромна мъдрост и сила. „Масонската пирамида е реална — казваше си Андрос. — Вътрешната ми информация е безспорна“.

Съдбата беше поставила пирамидата в неговия обсег и той знаеше, че да пренебрегне този факт е все едно да не осребри печеливш билет от лотарията. „Освен масоните аз съм единственият жив човек, който знае, че пирамидата наистина съществува... а също и кой я съхранява“.

Изтекоха месеци и въпреки че тялото му оздравя, Андрос вече не приличаше на онзи наперен тип от Гърция. Спря тренировките, престана да се възхищава на голото си тяло в огледалото. Струваше му се, че то започва да проявява признаци на стареене. Някога съвършената му кожа сега цялата беше осеяна с белези и това само още повече го потискаше. Все още взимаше болкоуспокояващите, които му бяха помогнали по време на възстановяването му, и имаше чувството, че постепенно се плъзга обратно към онзи начин на живот, завършил с хвърлянето му в затвора „Соганлък“. Не му пукаше. „Тялото иска от каквото има нужда“.

Една вечер отиде в Гринич Вилидж, за да си купи дрога от човек, на чиято ръка имаше татуирана дълга мълния. Андрос го попита за нея и мъжът му каза, че татуировката скрива продълговат белег, който получил при автомобилна катастрофа.

— Видът на белега ежедневно ми напомняше за катастрофата и затова си татуирах върху него символа на личната сила — обясни му дилърът. — Така си върнах властта над себе си.

Същата вечер, яко надрусан с новата доза, Андрос с олюляване влезе в местното студио за татуировки, съблече си ризата и заяви:

— Искам да скрия тия белези. — „Искам да си върна властта над себе си“.

— Да ги скриеш ли? — Татуировчикът разгледа гърдите му. — С какво?

— С татуировки.

— Да де... искам да кажа, с *какви* татуировки?

Андрос сви рамене. Просто искаше да скрие грозните следи от миналото си.

— Не знам. *Ти* избери.

Татуировчикът поклати глава и му подаде брошура за свещената древна традиция на татуирането.

— Ела пак, когато си готов.

Андрос установи, че в Нюйоркската обществена библиотека има петдесет и три книги за татуирането, и след няколко седмици вече беше прочел всичките. Преоткрил страстта си към четенето, той започна да носи в апартамента си цели раници с книги и жадно ги поглъщаше до прозореца с изглед към Сентръл Парк.

Книгите за татуировките му открегнаха вратата към един странен свят, за чието съществуване не подозираше — свят на символи, мистика, митология и магически изкуства. Колкото повече четеше, толкова повече осъзнаваше колко е бил сляп. Имаше специални бележници за идеите и скиците си, за странните си сънища. Когато не можеше да открие нещо в библиотеката, плащаше на търговци на редки книги да му издирват едни от най-езотеричните текстове на земята.

De praestigiis daemonum... Lemegeton... Ars Almadel... Grimoirium verum... Ars notoria... и така нататък, и така нататък. Четеше всичко и все повече се убеждаваше, че светът все още може да му предложи много съкровища. „Съществуват тайни, които надхвърлят възможностите на човешкия разум“.

После откри съчиненията на Алистър Кроули, прозорлив мистик от началото на XX век, когото Църквата смятала за „най-злия човек на всички времена“. „Великите умове винаги всяват страх у по-низшите“. Андрос научи за силата на ритуала и заклинанието. Научи, че ако са правилно изречени, свещените думи играят ролята на ключове, отварящи врати към други светове. „Извън нашата, съществува тъмна вселена... от която мога да черпя сила“. И въпреки че копнееше да овладее тази сила, Андрос знаеше, че преди това трябва да изпълни определени задачи.

„Превърни се в нещо свято — пишеше Кроули. — Направи се свещен“.

Древният обред на жертвоприношението някога бил всеобщ закон. От евреите, които горели дарове в Храма, и майте, които

обезглавявали хора на върха на пирамидите в Чичен Ица, до Иисус Христос, който жертвал тялото си на кръста, древните разбирали, че Бог иска от тях жертвоприношения. Тъкмо това бил първият ритуал, чрез който хората си осигурявали благоразположението на боговете и се „правели свещени“.

Латинската дума за жертвоприношение, „sacrificium“, произлизаше от „sacrum“, „свещен“, и „facio“, „правя“.

Въпреки че този обред беше изоставен много отдавна, силата му си оставаше. Неколцина съвременни мистици, сред които и Алистър Кроули, бяха практикували Изкуството, за да го усъвършенстват с времето и постепенно да се преобразят в нещо повече. Андрос копнееше да се преобрази като тях. Ала знаеше, че за тази цел трябва да прекоси един опасен мост.

„Само кръвта разделя светлината от мрака“.

Една нощ през отворения прозорец в банята му влетя гарван. Известно време птицата пляска с криле из апартамента, после престана, явно примирена, че не може да избяга. Андрос се беше научил да разпознава поличбите. „Тласкат ме нататък“.

Хванал гарвана с една ръка, той застана пред импровизирания олтар в кухнята, вдигна нож и произнесе запомненото наизуст заклинание.

— Камиах, Еомиае, Емиал, Макбал, Емои, Зазеан... чрез най-светите имена на ангелите от Книгата Асамаиан те призовавам да ми помогнеш в това дело в името на единствения истинен Бог.

Внимателно преряза голямата вена на дясното крило на изпадналата в паника птица. Потече кръв. Докато наблюдаваше стичането на червената течност в металната чаша, която беше поставил отдолу, той усети във въздуха неочакван студ. Въпреки това продължи:

— Всемогъщи Адонаи, Аратрон, Ашаи, Елохим, Елохи, Елион, Ашер Ехейе, Шадаи... бъди моя помощ, тъй че тази кръв да има силата и действието за всичко, което пожелае, и за всичко, което поискам.

Онази нощ сънува птици... гигантски феникс, издигащ се от лумнали пламъци. На другата сутрин се събуди пълен с енергия, каквато не беше усещал от детството си. Излезе да тича в парка, побързо и по-дълго, отколкото предполагаше, че е възможно. Когато

повече не можеше, спря и започна да прави лицеви опори и клекове. Безброй. И имаше още енергия.

През нощта отново сънува феникса.

В Сентръл Парк пак беше настъпила есен и животните бързаха да търсят храна за зимата. Андрос презираше студа, но пък сега неговите грижливо скрити капани бяха пълни с живи плъхове и катерици. Носеше ги вкъщи в раницата си и изпълняваше все по-сложни ритуали.

„Емануал, Масиах, Йод, Хе, Вауд... моля да бъда намерен за достоен“.

Кървавите ритуали подхранваха жизнеността му. С всеки изминал ден се чувстваше все по-млад. Продължаваше да чете денонощно — древни мистични текстове, епични средновековни поеми, ранните философи — и колкото повече научаваше за истинската природа на нещата, толкова повече осъзнаваше, че е изгубена всякаква надежда за човечеството. „Те са слепи... безцелно блуждаят в свят, който никога не ще разберат“.

Андрос все още беше човек, ала усещаше, че еволюира в нещо друго. Нещо по-голямо. „Нещо свещено“. Якото му тяло бе излязло от летаргията, по-могъщо отвсякога. Накрая прозря истинското му предназначение. „Тялото ми е само съсъд за моето най-ценно съкровище... ума ми“.

Знаеше, че още не е реализирал истинския си потенциал, и все повече се задълбочаваше. „Какво е предопределението ми?“ Във всички древни текстове се говореше за добро и зло... и за необходимостта човек да избере помежду им. „Аз отдавна съм избрал — знаеше той, ала не изпитваше угризения. — Какво е злото, ако не природен закон?“ Мракът следваше светлината. Хаосът следваше реда. Ентропията лежеше в основата на всичко. Всичко се разпадаше. Съвършено организираните кристали постепенно се превръщаха в отделни пращинки.

„Има творци... има и разрушители“.

Едва когато прочете „Изгубеният рай“ на Джон Милтън, Андрос видя предопределението си да се материализира пред него. Прочете за

великия паднал ангел... демона воин, сражавал се срещу светлината... храбрия... ангела, наречен Молох.

„Молох ходел по земята като бог“. Преведено на древния език, по-късно научи Андрос, името на ангела беше Малах.

„Тъй ще се казвам и аз“.

Подобно на всички велики преображения, неговото започваше с жертвоприношение... но не на плъхове, нито на птици. Не, това преображение изискваше истинска жертва.

„Има само една достойна жертва“.

Изведнъж изпита усещане за яснота, различно от всичко друго, което бе преживявал. Виждаше цялата си съдба. Цели три дни я скицира върху огромен лист хартия. Когато свърши, имаше план на онова, в което щеше да се превърне.

Закачи плана на стената и го погледна така, сякаш е огледало.

„Аз съм шедевър“.

На другия ден занесе скицата в студиото за татуировки.

Беше готов.

Масонският мемориал на Джордж Вашингтон се издига на върха на Шатърс Хил в Александрия, щата Вирджиния. Построен на три отдели нива с растяща архитектурна сложност отдолу нагоре, дорийско, йонийско и коринтско, той е физически символ на човешкия интелектуален възход. Вдъхновена от древния Александрийски фар в Египет, тази извисяваща се в небето кула е увенчана с египетска пирамида, завършваща с декоративен елемент във формата на пламък.

Във великолепното мраморно фоайе има огромна бронзова статуя на Джордж Вашингтон с всички масонски атрибути. Там е и оригиналната мистрия, с която положил ъгловия камък на вашингтонския Капитолий. Деветте етажа на сградата носят имена като Пещерата, Криптата и Тамплиерския параклис. Сред съкровищата, които се пазят там, са над двацет хиляди тома масонски съчинения, изумително копие на Кивота на Завета и даже умален макет на тронната зала в Храма на цар Соломон.

Модифицираният хеликоптер УН-60 се носеше ниско над Потомак. Агентът от ЦРУ Симкинс си погледна часовника. „До пристигането на мотрисата остават шест минути“. Въздъхна и погледна през илюминатора осветения Масонски мемориал на хоризонта. Трябваше да признае, че ярко осветената кула е не по-малко внушителна от сградите в Националния парк. Никога не беше влизал вътре и тази нощ също нямаше да го направи. Ако всичко минеше по плана, Робърт Лангдън и Катрин Соломон изобщо нямаше да успеят да излязат от метростанцията.

— Натам! — извика на пилота Симкинс и посочи станцията на Кинг Стрийт срещу мемориала. Пилотът спусна вертолета и го приземи в затревения участък в подножието на Шатърс Хил.

Пешеходците изненадано наблюдаваха Симкинс и хората му, които скочиха от хеликоптера, втурнаха се по улицата и се затичаха надолу по стълбището към станцията. Неколцина излизащи оттам

пътници отскочиха от пътя им и се прилепиха до стената, докато фалангата въоръжени мъже профучаваше покрай тях.

Станцията на Кинг Стрийт се оказа по-голяма, отколкото Симкинс очакваше. Явно обслужваше няколко линии — Синята, Жълтата и Амтрак^[1]. Той бързо отиде при картата на метролиниите на стената, откри Фридъм Плаза и пряката връзка до Кинг Стрийт.

— Синята линия пристига на перона за южното направление! — извика агентът. — Идете там и разкарайте всички!

Хората му се подчиниха.

Симкинс отиде при будката за билети, показва служебната си карта и попита жената вътре:

— Кога пристига следващата мотриса от централната станция?

— Не съм сигурна — отговори уплашената служителка. — Синята линия пристига на всеки единайсет минути. Няма твърдо разписание.

— Кога мина последната мотриса?

— Преди пет... шест минути... Не повече.

Търнър пресметна наум. „Идеално“. Лангдън трябваше да е в следващата мотриса.

Катрин Соломон неспокойно се въртеше на твърдата пластмасова седалка в бързодвижещата се подземна мотриса. От яркото флуоресцентно осветление я боляха очите и се мъчеше да овладее инстинктивното си желание да затвори клепачи поне за миг. Лангдън седеше до нея в пустия вагон и се взираше с невиждащ поглед в кожената чанта в краката си. И неговите клепачи натежаваха, сякаш ритмичното поклащане на мотрисата му действаше приспивно.

Катрин си представи странното съдържание на чантата. „Защо ѝ е на ЦРУ тази пирамида?“ Белами беше казал, че Сато иска пирамидата, защото навярно знае истинския ѝ потенциал. Но даже пирамидата *наистина* да разкриваше скривалището на древни тайни, на Катрин ѝ бе трудно да повярва, че древната мистична мъдрост може да интересува Управлението.

Но пък на няколко пъти бяха изобличавали ЦРУ в реализиране на парапсихологически програми, напомни си тя, програми, които граничеха с древна магия и мистика. По време на скандала Старгейт/Сканейт през 1995-а беше разкрита секретна технология на Управлението, наречена „дистанционно наблюдение“ — своеобразно

телепатично „пътешествие“, позволяващо на „наблюдателя“ мислено да се пренася на всяко място по земята и да шпионира, без физически да присъства там. Естествено, това не бе нищо ново. Мистиците го наричаха „астрална проекция“, а в йога се казваше „извънтелесно преживяване“. За нещастие, ужасените американски данъкоплатци го дефинираха като „абсурд“ и програмата беше прекратена. Поне официално.

Колкото и да бе странно, Катрин виждаше удивителни връзки между неуспешната програма на ЦРУ и своите ноетични открития.

Искаше ѝ се да се обади в полицията и да види дали са открили нещо в Калорама Хайтс, но и двамата с Лангдън нямаха телефони, пък и установяването на контакт с властите сигурно щеше да е грешка — нямаха представа докъде се простира властта на Сато.

„Търпение, Катрин“. След няколко минути щяха да са на сигурно място, гости на човек, който им обещаваще отговори. Надяваше се, че каквито и да са, те ще ѝ помогнат да спаси брат си.

— Робърт? — прошепна Катрин и кимна към картата на метролиниите. — Следващата станция е нашата.

Лангдън бавно изплува от унеса си.

— Да, благодаря. — Вдигна чантата и погледна неуверено Катрин. — Да се надяваме, че пристигането ни ще мине без инциденти.

Хората на Симкинс вече изцяло бяха освободили терена от пътници и се разгръщаха — заемаха позиции зад носещите колони, минаващи по дължината на перона. В отсрещния край на тунела отекна далечен тътен и докато се усилваше, агентът усети вълната застоял топъл въздух около себе си.

„Няма къде да избягате, господин Лангдън“.

Обърна се към двамата агенти, на които беше наредил да го придружават.

— Пригответе служебните си карти и оръжието си. Тия мотриси са автоматизирани, но всички имат кондуктор, който отваря вратите. Открийте го.

В този момент в тунела се появи фарът на мотрисата и въздухът се разцепи от писък на спирачки — влакът изскочи на станцията и

започна да намалява. Симкинс и двамата агенти се надвесиха над релсите и заразмахваха служебните си карти, за да привлекат вниманието на кондуктора, преди да е успял да отвори вратите.

Мотрисата се приближаваше бързо. В третия вагон Симкинс най-после видя сепнатото лице на кондуктора, който явно се чудеше защо трима мъже в черно му размахват картите си. Агентът затича към влака, който всеки момент щеше да спре.

— ЦРУ! — извика той и протегна служебната си карта напред. — НЕ отваряйте вратите! — Мотрисата бавно се плъзна покрай него и Симкинс изтича до вагона на кондуктора. — Не отваряйте вратите! Разбирате ли? НЕ отваряйте вратите!

Мотрисата най-после спря. Облещеният кондуктор енергично кимаше.

— Какво има?! — попита той през страничния прозорец.

— Погрижете се мотрисата да не потегли — нареди Симкинс. — И не отваряйте вратите.

— Добре.

— Можете ли да ни пуснете в първия вагон?

Кондукторът отново кимна, мина в първия вагон и отвори вратата ръчно.

— Заключение зад нас — каза Симкинс и извади оръжието си. После заедно с хората си бързо се качи в ярко осветения вагон. Кондукторът заключи след тях.

В първия вагон имаше само четирима пътници — три момчета и една старица, които напълно естествено се сепнаха при вида на трима въоръжени мъже. Симкинс вдигна служебната си карта.

— Всичко е наред. Просто останете по местата си.

Агентите започнаха претърсването вагон по вагон — „изстискване на паста за зъби“, както го наричаха по време на обучението си във Фермата^[2]. В мотрисата почти нямаше пътници и когато стигнаха до средния вагон, агентите още не бяха видели никой, който дори бегло да отговаря на описанието на Робърт Лангдън и Катрин Соломон. Въпреки това Симкинс запазваше хладнокръвие. В тези мотриси просто нямаше къде да се скрие човек. Нямаше тоалетни, складови помещения и резервни изходи. Даже обектите да ги бяха видели да се качват и да бяха избягали назад, нямаше къде да отидат.

Отварянето на врата със сила беше почти невъзможно, а и останалите му хора бяха завардили перона и мотрисата от двете страни.

„Търпение“.

Когато стигнаха предпоследния вагон обаче, вече започваше да губи самообладание. Имаше само един пътник, китаец. Симкинс и другите двама продължиха нататък, като се оглеждаха за възможни скривалища. Скривалища нямаше.

— Последният вагон — каза командирът на групата и вдигна оръжието си. Когато обаче влязоха, едновременно се заковаха на местата си и зяпнаха.

„Какво става?!...“ Симкинс се втурна към дъното на пустия вагон, проверяваше зад всички седалки. Когато се обърна към хората си, кръвта му кипеше.

— Къде са отишли, по дяволите?

Робърт Лангдън и Катрин Соломон спокойно вървяха по голяма заскрежена морава на тринайсет километра северно от Александрия, щата Вирджиния.

— Трябвало е да станеш актриса — заяви професорът, все още впечатлен от бързата ѝ мисъл и импровизаторските ѝ качества.

— И теб си те бива — усмихна му се тя.

Отначало Лангдън се беше озадачил от странното ѝ поведение в таксито. Катрин ненадейно поиска да отидат на Фридъм Плаза, за да проверят хрумването ѝ за еврейската звезда и Големия печат на Съединените щати. После начерта широко известен конспиративен символ върху еднодоларова банкнота и настоя Робърт внимателно да погледне накъде му сочи.

И накрая той разбра, че Катрин изобщо не сочи банкнотата, а мъничкия индикатор на гърба на шофьорската седалка. Миниатюрната електрическа крушка до такава степен беше покрита с мръсотия, че почти не се забелязваше. Когато се наведе напред обаче, той установи, че крушката излъчва мътночервена светлина.

ИНТЕРКОМ: ВКЛЮЧЕН

Лангдън сепнато се обърна към Катрин, чиито обезумели очи го караха да погледне към предната седалка. Той се подчини и крадешком хвърли поглед през преградата. Отвореният джиесем на шофьора лежеше на предното табло и светеше, обърнат към говорителя на интеркома. В следващия миг Робърт разбра какво прави спътничката му.

„Те знаят, че сме в таксито... подслушват ни“.

Нямаше представа с колко време разполагат, преди колата им да бъде спряна и обкръжена, но знаеше, че трябва да действат бързо, и веднага се включи в театъра. Разбираше, че желанието на Катрин да отидат на Фридъм Плаза няма нищо общо с пирамидата, а с факта, че това е централната метростанция, от която могат да вземат Червената, Синята или Оранжевата линия в шест различни посоки.

Изскочиха от таксито на Фридъм Плаза и Лангдън взе инициативата, като също импровизира, за да остави следа до Масонския мемориал в Александрия, преди да слязат в метрото, тичешком да подминат пероните на Синята линия и да продължат към Червената, където се качиха на мотриса в обратната посока.

Изминаха шест станции на север до Тенлитаун и съвсем сами слязоха в тих скъп квартал. Целта им, най-високата постройка в радиус няколко километра, се издигаше на хоризонта близо до Масачусетс Авеню сред огромна идеално поддържана морава.

Вече „извън системата“, както се беше изразила Катрин, двамата закрачиха по влажната трева. Надясно имаше парк в средновековен стил, известен с древните си розови храсти и своята Сенчеста беседка. Подминаха го и продължиха директно към великолепната сграда, в която ги очакваха. „Убежище, където се пазят десет камъка от Синай планина, един от самото небе и един с лика на тъмния баща на Лука“.

— Никога не съм идвала тук нощем — каза Катрин, загледана в ярко осветените кули. — Прекрасно е.

Лангдън се съгласи, забравил колко импозантно е това място. Този неоготически шедьовър се намираше в северния край на дипломатическия район. Не беше идвал тук от години, откакто пишеше материал за едно детско списание с надеждата да възбуди интереса на младите американци, за да посетят този изумителен паметник. Статията му, „Мойсей, лунните камъни и Междוזвездни

войни“, дълго остана в списъка на задължителната туристическа литература.

„Вашингтонската национална катедрала — помисли той. Изпитваше неочаквано нетърпение да се върне тук след толкова много време. — Какво по-подходящо място за въпроси за единствения истинен Бог?“

— В тази катедрала *наистина* ли се пазят десет камъка от Синай? — загледана в двете камбанарии, попита Катрин.

Лангдън кимна.

— До главния олтар. Символизират десетте Божии заповеди, които Мойсей получил на Синай.

— И има и камък от Луната?

„Камък от самото небе“.

— Да. Един от витражите е наречен Космическият прозорец и в него е вградено парче от лунен камък.

— Добре, но онова последното не може да е сериозно. — Катрин се обърна към него, в красивите ѝ очи се четеше скептицизъм. — Статуя на... Дарт Вейдър?

Робърт се подсмихна.

— Тъмният баща на Люк Скайуокър... на Лука, както е името му в Евангелието. Да, Дарт Вейдър е една от най-популярните гротески на Националната катедрала. — Той посочи високо към западните кули. — Трудно се вижда нощем, но е ей там.

— За бога, какво прави Вейдър във Вашингтонската национална катедрала?

— Детски конкурс за водоливник, изобразяващ лицето на злото. Спечели Дарт Вейдър.

Стигнаха разкошното стълбище пред главния вход, разположен под два̀сет и пет метров свод, над който се издигаше изумителна розета. Докато се изкачваха, мислите на Лангдън се насочиха към загадъчния непознат, който му се беше обадил по телефона. „Без имена, моля... Кажете ми, успяхте ли да спасите картата, която ви е поверена?“ Рамото го болеше от тежестта на каменната пирамида и той с нетърпение очакваше да я остави някъде. „Убежище и отговори“.

Стигнаха до внушителната дървена порта.

— И просто ще почукаме, така ли? — попита Катрин. Лангдън си задаваше същия въпрос, само че в същия момент едното крило на

портата се откряна.

— Кой е? — разнесе се немощен глас и на входа се появи съсухрен старец със свещенически одежди. Мътно белите му очи бяха забулени от пердата.

— Казвам се Робърт Лангдън. С Катрин Соломон търсим убежище.

Слепецът облекчено въздъхна.

— Слава богу. Очаквах ви.

[1] Държавна железопътна компания. — Б.пр. ↑

[2] Кемп Пиъри, тренировъчна база на ЦРУ. — Б.пр. ↑

Внезапно Уорън Белами отново беше обзет от надежда.

Сато разговаряше по телефона.

— *Трябва* да ги откриете, иначе... — извика тя. — Времето ни изтича! — Директорката на СЗС затвори и пак се заразхожда пред Белами, сякаш се чудеше какво да прави.

Накрая спря точно пред него и се обърна.

— Господин Белами, ще ви попитам само веднъж. — Тя напрегнато се вторачи в очите му. — Имате ли представа къде може да е отишъл Робърт Лангдън? Да или не?

Архитектът имаше много добра представа, ала поклати глава.

— Не.

Пронизващият ѝ поглед не се откъсваше от него.

— За съжаление, работата ми отчасти се изразява в това да познавам кога хората лъжат.

Той се извърна.

— Съжалявам, не мога да ви помогна.

— Архитект Белами, малко след седем часа тази вечер вие сте били в ресторант извън града и някой ви се е обадил и ви е съобщил, че е отвлякъл Питър Соломон.

Побиха го тръпки и той отново я погледна. „Откъде може да знае?!“

— Този човек ви е съобщил, че е пратил Робърт Лангдън в Капитолия и му е възложил задача... задача, която изисква *вашата* помощ — продължи Сато. — Предупредил ви е, че ако Лангдън не успее, вашият приятел Питър Соломон ще умре. Вие сте изпаднали в паника и сте проверили всички телефонни номера на Питър, но не сте се свързали с него. И естествено, веднага сте тръгнали за Капитолия.

Белами нямаше представа откъде е научила за телефонния разговор.

— Докато бягахте от Капитолия — каза тя иззад димящия връх на цигарата си, — вие сте пратили есемес на похитителя на Соломон,

за да го уверите, че с Лангдън сте успели да вземете Масонската пирамида.

„Откъде получава тази информация? — смая се архитектът. — Даже Лангдън не знае, че съм пратил такъв есемес“. Непосредствено след влизането им в тунела към Библиотеката на Конгреса, когато отиде в помещението за електрическото табло, за да включи осветлението, Белами се възползва от момента и прати на похитителя на Питър кратко съобщение, че двамата с Лангдън са взели Масонската пирамида и ще изпълнят исканията му. Лъжеше го, разбира се, ала се надяваше, че така може да спечели време — и за Питър Соломон, и за да скрие пирамидата.

— Кой ви каза, че съм пратил есемес? — попита архитектът.

Сато хвърли собствения му джииесем на пейката до него.

— Елементарно.

Заловилите го агенти, спомни си Белами, му бяха взели телефона и ключовете.

— Що се отнася до останалата ми вътрешна информация, Законът за борба с тероризма от две хиляди и първа година ми дава право да подслушвам телефона на всеки, когото смятам за реална заплаха за националната сигурност. Според мен Питър Соломон представлява точно такава заплаха и снощи взех съответните мерки.

Архитектът едва успя да проумее какво му говори.

— Подслушвате телефона на Питър Соломон!?

— Да. Така научих, че похитителят ви се е обаждал в ресторанта. Вие сте позвънили на джииесема на Питър и сте оставили тревожно съобщение, обясняващо какво се е случило.

Така си и беше.

— Освен това засякохме обаждане от Робърт Лангдън, който се намираше в Капитолия и беше напълно объркан, след като бе установил, че всъщност са го примамили там. Веднага тръгнах за Капитолия и стигнах преди вас, защото бях по-близо. Що се отнася до това как съм се сетила да проверя рентгеновата снимка на чантата на Лангдън... след като вече знаех, че професорът е замесен в цялата тази история, наредих на хората си отново да прослушат един привидно невинен разговор между него и мобилния телефон на Питър Соломон, проведен рано сутринта, в който похитителят, представяйки се за асистент на Соломон, убедил Лангдън да дойде, за да изнесе лекция и

да донесе някакво пакетче, поверено му от Питър. След като Лангдън не искаше да признае, че носи такова пакетче, поръчах да ми пратят рентгеновата снимка на чантата му.

Белами беше озадачен. Разбира се, обясненията на Сато звучаха правдоподобно... и все пак нещо не се връзваше.

— Но... как можете да смятате Питър Соломон за заплаха за националната сигурност?

— При това много сериозна, повярвайте ми — изсумтя директорката. — И честно казано, господин Белами, вие *също*.

Той рязко се надигна и белезниците се врязаха в китките му.

— Моля?!

Тя се усмихна криво.

— Вие масоните играете много рискована игра. Пазите една *адски* опасна тайна.

„За Древните тайни ли говори?“

— Слава богу, че винаги сте знаели как да криете тайните си. За съжаление, неотдавна сте проявили небрежност и тази нощ вашата най-опасна тайна ще бъде разкрита пред света. И ако не успеем да го предотвратим, уверявам ви, резултатите ще са катастрофални.

Белами я зяпаше смаяно.

— Ако не ме бяхте нападнали, щяхте да разберете, че с вас сме от един отбор — заяви японката.

„От един отбор“. Тези думи го наведоха на идея, която му се струваше почти невероятна. „Нима Сато е член на Източната звезда?“ Ордена на Източната звезда, често смятан за организация, близка до масоните, изповядваше подобна мистична философия на благотворителност, тайна мъдрост и духовна непредубеденост. „От един отбор? Та аз съм окован в белезници! Тя подслушва телефона на Питър!“

— Вие ще ми помогнете да спра този човек — каза Сато. — Той е способен да предизвика катаклизъм, от който страната може да не се възстанови. — Лицето ѝ приличаше на камък.

— Тогава защо не го *откриете*?

Директорката на СЗС сякаш не вярваше на ушите си.

— Да не си мислите, че не *опитвам*? Телефонът на Соломон беше изключен, преди да успеем да засечем местонахождението му. Другият джииесем на онзи човек явно е с ваучер и е почти невъзможно

да се проследи. От чартърната компания ни осведомиха, че полетът на Лангдън е бил ангажиран от асистента на Соломон, по мобилния телефон на Соломон, с кредитната карта на Соломон. Следи просто няма. Пък и това вече няма значение. Даже да установим точно къде се намира, не мога да рискувам и да се опитам да го заловя.

— Защо?

— Предпочитам да не ви отговоря на този въпрос, информацията е класифицирана. — Търпението й явно се изчерпваше. — Моля ви да ми се доверите.

— Как пък не!

Погледът на Сато стана леден. Тя рязко се обърна и извика към отсрещния край на Джунглата:

— Агент Хартман! Куфарчето, моля.

Белами чу изсъскването на електронната врата и в оранжерията влезе непознат агент. Носеше лъскаво куфарче от титан, което постави на земята до директорката на СЗС.

— Оставете ни — нареди тя.

Агентът се подчини, вратата отново изсъска и се възцари тишина.

Сато вдигна металното куфарче, сложи го в скута си и отвори ключалките. После бавно насочи поглед към архитекта.

— Не исках да го правя, но времето ни изтича и вие не ми оставяте друг избор.

Белами се втренчи в странното куфарче и изведнъж го обзе страх. „Нима ще ме изтезава?“ Пак опъна белезниците.

— Какво има вътре?!

Жената се усмихна мрачно.

— Нещо, което ще ви убеди да видите нещата от *моята* гледна точка. Гарантирам ви го.

Подземието, в което Малах упражняваше Изкуството, беше находчиво скрито. Сутеренът в дома му изглеждаше съвсем нормално — типично мазе с котел, електрическо табло, дърва за горене и всевъзможни стари вещи. Това „видимо“ мазе обаче представляваше само част от подземното пространство на Малах.

Личното му работно пространство се състоеше от малки стаи, всяка от които с конкретно предназначение. Единственият вход беше стръмна рампа, достъпна през дневната, което правеше откриването й невъзможно.

Тази нощ, докато се спускаше по рампата, татуираните върху плътта му символи и знаци сякаш оживяха под синкавия блясък на специалното осветление. Той мина покрай няколко врати и се насочи направо към най-голямото помещение в дъното на коридора.

„Светая светих“, както обичаше да го нарича той, представляваше идеален квадрат с дължина на страните три и половина метра. Или дванайсет стъпки, според древната мерна система. „Дванайсет са знаците на зодиака. Дванайсет са часовете на деня. Дванайсет са райските порти“. В средата имаше каменна маса, също квадратна, седем на седем стъпки. „Седем са печатите от Откровението. Седем са стъпалата на Храма“. Точно над центъра на масата висеше грижливо настроено осветително тяло, което преминаваше през цикъл от точно определени цветове, продължаващ шест часа в съответствие със свещената Таблица на планетните часове. „Часът на Янор е син. Часът на Насния е червен. Часът на Салам е бял“.

Сега беше часът на Калерва, което означаваше, че светлината в стаята е меко моравя. Само по копринен набедреник, увит около задника и кастрирания му член, Малах започна приготовленията.

Внимателно смеси веществата, които по-късно щеше да запали, за да пречисти въздуха. После сгъна новата копринена одежда, която щеше да облече вместо набедреника. И накрая пречисти стъкленница

вода, за да помага жертвата си. Когато свърши, подреди всичко на една масичка.

Взе кутия от слонова кост, занесе я при масичката и я постави при другите неща. Макар че още не беше готов да я използва, не устоя на изкушението да отвори капака и да се възхити на съкровището си.

„Ножът“.

В леглото от черно кадифе лъщеше жертвеният нож, който пазеше за тази нощ. Миналата година го бе купил за 1,6 милиона долара от ориенталския черен пазар на антики.

„Най-прочутият нож в историята“.

Този невъобразимо древен предмет с острие от желязо и ръкохватка от кост се смяташе за изгубен. През вековете го бяха притежавали безброй могъщи личности. През последните десетилетия обаче беше изчезнал и събираше праха в тайна частна колекция. Малах се сдобил с него с огромни трудности. Ножът, подозираше той, не бе пускал кръв от много години... може би от векове. Тази нощ отново щеше да вкуси силата на жертвоприношението, за което беше създаден.

Предпазливо го вдигна от кадифето и почтително лъсна острието с парче коприна, натопено в пречистена вода. Уменията му се бяха развили много от първите му плахи експерименти в Ню Йорк. Тъмното изкуство, което упражняваше, имаше много имена на различни езици, но както и да го наричаха, то бе точна наука. Тази прастара технология някога беше крила ключа за могъщи портали, но много отдавна я бяха забранили, за да я пратят в сенките на окултизма и магията. Малцината, които все още практикуваха Изкуството, се смятаха за безумци, ала той знаеше, че не е така. „Това не е работа за глупци“. Също като съвременната наука, древното Тъмно изкуство представляваше дисциплина с точни формули, определени съставки и прецизно изчислено време.

Това Изкуство не беше съвременната безпомощна черна магия, често упражнявана плахо от любопитни хора. Подобно на ядрената физика, то притежаваше потенциала да отприщи огромна сила. Предупрежденията бяха ужасни: „Неопитният изпълнител рискува да бъде поразен от енергийната вълна и погубен“.

Малах засити жаждата си да се наслади на свещения нож и насочи вниманието си към самотен лист дебел пергамент, който

лежеше на масата пред него. Сам го беше направил от агнешка кожа. Както го изискваха правилата, агнето бе чисто, още недостигнало полова зрялост. До пергамента имаше гарваново перо, сребърен поднос и три мъждукащи свещи, подредени около масивна месингова купа, съдържаща два и половина сантиметра гъста тъмночервена течност.

Тази течност беше кръвта на Питър Соломон.

„Кръвта е течността на безсмъртието“.

Той взе перото, постави лявата си ръка върху пергамента и като потопи върха в кръвта, грижливо очерта дланта си. После добави петте символа на Древните тайни, по един на петте пръста.

„Короната... изобразява царя, в който ще се превърна.

Звездата... изобразява небесата, които предопределиха моята съдба.

Слънцето... изобразява просветлението на душата ми.

Фенерът... изобразява бледата светлина на човешкия разум.

И ключът... изобразява липсващия елемент, който тази нощ най-после ще бъде мой“.

Вдигна пергамента и се възхити на изпълнението си на светлината на трите свещи. После, като напяваше древно заклинание, го поднесе към третата свещ и листът избухна в пламъци. Пусна го върху сребърния поднос, остави го да догори и въглеродът в животинската кожа се разпадна на черен прах. Когато пламъкът угасна, той внимателно изсипа пепелта в месинговата купа и разбърка сместа с гарвановото перо.

Течността стана още по-тъмночервена, почти черна.

Хванал купата с две ръце, той я вдигна над главата си и въздаде благодарност, напяваше кървавата евхаристия на древните. После грижливо изля черната течност в стъкленица и я запуши. С това мастило щеше да изпише нетатуираната плът на черепа си и да завърши своя шедевър.

Вашингтонската национална катедрала е шеста по големина в света и се издига по-високо от трийсететажен небостъргач. Украсен с над двеста витража, този готически шедьовър има петдесет и три камбани и орган с 10647 тръби и побира повече от три хиляди богомолци.

Тази нощ обаче огромният храм пустееше.

Деканът на катедралата, преподобният Колин Галауей, изглеждаше така, сякаш е бил жив вечно. Прегърбен и съсухрен, той носеше просто черно расо и мълчаливо се тътреше слепешком. Лангдън и Катрин го следваха безмълвно в мрака на сто и двайсет метровата централна пътека, която съвсем слабо се извиваше наляво, за да предизвика смекчаваща зрителна измама. Когато стигнаха олтара, деканът ги преведе през преградата, която символично разделяше профанното и сакралното пространство.

Въздухът тежеше от ухание на тамян. Цареше тъмнина, нарушавана само от отраженията в позлатените орнаменти на сводовете над тях. Знамената на петдесетте щата висяха над хора, разкошно украсен с дърворезби, изобразяващи библейски сцени. Декан Галауей продължи нататък, очевидно без да се затруднява да намери пътя. Отначало Лангдън си помисли, че се насочват право към високия олтар, в който бяха вградени десетте камъка от Синай, ала накрая старецът зави наляво и опипом влезе през дискретно скрита врата, водеща към административна пристройка.

На една от вратите в късия коридор имаше месингова табелка:

ПРЕП. Д-Р КОЛИН ГАЛАУЕЙ

ДЕКАН НА КАТЕДРАЛАТА

Галауей отвори вратата и включи осветлението, явно свикнал да посреща гостите си с тази любезност. Въведе ги вътре и затвори след тях.

Кабинетът на декана беше малък, но елегантен, с високи книжни лавици, бюро, резбован шкаф и тоалетна. На стените висяха гоблени от

XVI век и няколко религиозни картини. Старецът посочи двата кожени стола пред бюрото. Двамата бегълци седнаха и Лангдън с признателност най-после смъкна тежката чанта от рамото си и я остави в краката си на пода.

„Убежище и отговори“ — помисли си той, докато се наместваше в удобното кресло.

Престарелият духовник с тътрене мина зад бюрото си и се отпусна на стол с висока облегалка. После с уморена въздишка вдигна глава и сляпо впери в тях мътните си очи. Когато заговори, гласът му прозвуча неочаквано ясно и силно.

— Знам, че никога не сме се срещали, и все пак имам чувството, че ви познавам и двамата. — Извади носна кърпичка и попи устните си. — Професор Лангдън, чел съм съчиненията ви, включително находчивата ви статия за символиката на тази катедрала. Госпожо Соломон, с брат ви Питър сме масонски братя от много години.

— Питър е в ужасна беда — промълви Катрин.

— Научих — въздъхна старецът. — И ще направя всичко по силите си да ви помогна.

Лангдън не забеляза масонски пръстен на ръката му, но знаеше, че много масони, особено сред духовенството, предпочитат да не демонстрират принадлежността си към братството.

Още в началото на разговора стана ясно, че декан Галауей вече е информиран за много от тазвечерните събития от есемеса на Уорън Белами. Докато двамата го осведомяваха за останалото, лицето му ставаше все по-угрижено.

— И онзи човек, който е отвлякъл нашия многообичан Питър, настоява да разчетете надписа на пирамидата в замяна на живота на пленника му, така ли? — накрая попита той.

— Да — потвърди Лангдън. — Според него това е карта, която ще го отведе при скривалището на Древните тайни.

Слепецът отправи зловещо мътните си очи към него.

— Слухът ми подсказва, че вие не вярвате в такова нещо.

Професорът не искаше да губи време с подобни дискусии.

— Няма значение в какво вярвам. Трябва да помогнем на Питър. За съжаление, разчетеният от нас надпис не сочи наникъде.

Старецът се сепна.

— *Разчели* сте надписа на пирамидата!?

Катрин се намеси и бързо му обясни, че въпреки предупрежденията на Белами и молбата на брат й Лангдън да не отваря пакетчето, тя го е направила, понеже е решила, че най-важното е да помогне на Питър по всякакъв възможен начин. Разказа на декана за златния пирамидион, за магическия квадрат на Албрехт Дюрер и за разчетения с негова помощ шестнайсетбуквен масонски шифър, гласящ „Jeova sanctus unus“.

— Само това ли? — попита Галауей. — Един истинен Бог?

— Да — отвърна Робърт. — Очевидно пирамидата по-скоро е *метафорична*, отколкото географска карта.

Деканът протегна ръце.

— Дайте да я опипам.

Лангдън дръпна ципа на чантата, вдигна пирамидата и внимателно я постави върху бюрото пред преподобния.

Старецът проучи с немоцните си ръце всеки сантиметър от камъка — страната с надписа, гладката основа и пресечения връх.

— Ами пирамидионът?

Робърт постави каменната кутийка до пирамидата и отвори капака. После извади златния връх и го сложи в очакващите длани на слепеца. Деканът повтори същата процедура и се спря на гравираните букви — явно се затрудняваше да разчете ситния, изящно изписан текст.

— „В Ордена е скрита тайната“ — помогна му Лангдън. — И думите „В“ и „Ордена“ започват с главни букви.

Старецът безизразно постави пирамидиона върху пирамидата и ги намести с чувствителните си пръсти. Замисли се за миг, сякаш в молитва, и няколко пъти почтително прокара длани по цялата повърхност. После се пресегна, намери кубичната кутийка, взе я в ръце и внимателно я опипа отвън и отвътре.

Когато свърши, остави кутийката, отпусна се назад на стола си и с внезапно суров глас попита:

— Кажете ми, защо дойдохте при мен?

Въпросът свари Лангдън неподготвен.

— Дойдохме, защото самият *вие* ни казахте. И господин Белами ни убеди да ви се доверим.

— Обаче не сте се доверили на *него*, нали?

— Моля?

Мътно белият поглед на декана минаваше право през Лангдън.

— Пакетчето с пирамидиона е било запечатано. Господин Белами ви е казал да *не* го отваряте, но вие сте го направили. Освен това самият Питър Соломон ви е помолил да *не* го отваряте. А вие сте го распечатали.

— Опитвахме се да помогнем на брат ми — обади се Катрин.

— Човекът, който го е отвлякъл, искаше да разчетем...

— Разбирам. Обаче какво постигнахте, като *отворихте* пакетчето? Нищо. Похитителят на Питър търси конкретно място и няма да се задоволи само с отговора „Jeova sanctus unus“.

— Съгласен съм, но пирамидата не съобщава нищо повече — отвърна Робърт. — Както споменах, картата явно е по-скоро *символична*, отколкото...

— Грешите, професор Лангдън — прекъсна го Галауей. — Масонската пирамида е *истинска* карта. Която сочи към *конкретно* място. Не го разбирате, защото още не сте разшифровали пирамидата изцяло. Ни най-малко.

Лангдън и Катрин се спогледаха сепнато.

Деканът отпусна длани върху пирамидата, сякаш я галеше.

— Подобно на самите Древни тайни, значението на тази карта е многопластово. Истинската ѝ тайна остава забулена за вас.

— Декан Галауей, ние проучихме всеки сантиметър от пирамидата и пирамидиона, но там няма нищо повече — заяви Робърт.

— Не и в сегашното ѝ състояние, да. Но предметите се променят.

— Моля?

— Както знаете, професор Лангдън, тази пирамида обещава чудотворна преобразяваща сила. Според легендата тя може да променя вида си... да преобразява физическата си форма, за да разкрие своите тайни. Също като легендарния камък, който предал Ескалибур в ръцете на крал Артур, Масонската пирамида може да се преобрази, ако реши... и да разкрие тайната си на достойния.

Ученият си помисли, че напредналата възраст на стареца го е лишила от ума му.

— Съжалявам, да не искате да кажете, че тази пирамида може да претърпи *буквално* физическо преобразяване?

— Професор Лангдън, ако протегна ръка и преобразя пирамидата пред очите ви, ще повярвате ли в онова, на което сте

станали свидетел?

Робърт не знаеше какво да отговори.

— Предполагам, че няма да имам друг избор.

— Добре тогава. След малко ще направя точно това. — Той отново попи устните си. — Напомням ви, че е имало време, когато даже най-светлите умове възприемали земята като плоска. Защото, ако била кръгла, океаните със сигурност щели да се излеят. Представете си как щяха да ви се подиграват, ако им бяхте заявили: „Светът не само е сфера, но и една невидима, мистична сила задържа всичко на повърхността му“!

— Има известна разлика между съществуването на гравитацията... и способността да преобразявате предмети, като ги докосвате с ръка — възрази Лангдън.

— Нима? Дали още не живеем в Тъмните векове и се подиграваме на предположението, че съществуват „мистични“ сили, които не виждаме и не разбираме? Ако историята изобщо ни е научила на нещо, това е, че странните идеи, които осмиваме днес, някой ден ще се приемат за безспорни истини. Аз твърдя, че мога да преобразя пирамидата с едно докосване с пръст, а вие се съмнявате дали не съм луд. Очаквах повече от един историк. Историята изобилства на велики умове, които са твърдели *същото*... велики умове, които са смятали, че човек притежава неосъзнати мистични способности.

Робърт знаеше, че деканът е прав. Прочутият херметически афоризъм „Не знаете ли, че сте богове?“ беше един от стълбовете на Древните тайни. „Както горе, тъй и долу... Човекът, създаден по Божие подобие... Апотеозът“. Това упорито послание за божествената същност на човека, за неговия скрит потенциал, се повтаряше като тема в древните текстове на безброй традиции. Даже Светата Библия възкликваше в Псалтир 81:6 „вие сте богове!“

— Професор Лангдън — продължи старецът, — разбирам, че подобно на множество образовани хора, вие сте заключен между световите, с единия крак в духовния, с другия — във физическия. Сърцето ви копнее да повярвате... но разумът ви отказва да го допусне. Като учен, би трябвало да вземете пример от големите умове в историята. — Той замълча за миг и се прокашля. — Ако си спомням вярно, един от най-великите умове на света заявява: „Неразгадаемото наистина съществува. Зад тайните на природата остава нещо

неуловимо, неосезаемо и необяснимо. Благоговението пред тази сила, надхвърляща възможностите на нашия разум, е моята религия“.

— Кой го е казал? — попита Робърт. — Ганди ли?

— Не — обади се Катрин. — Алберт Айнщайн.

Катрин Соломон беше прочела всяка дума, написана от Айнщайн, и се удивляваше на дълбоката му почит към мистичното, както и на предсказанията му, че някой ден това ще се отнася и за масите. „Религията на бъдещето — предвиждаше геният — ще бъде космическа религия. Тя ще се издига над личния Бог и ще бъде избавена от догми и теология“.

Робърт Лангдън, изглежда, водеше вътрешна борба с тази идея. Катрин долавяше растящото му разочарование от стария духовник и го разбираше. В крайна сметка те бяха дошли тук за отговори, а бяха намерили слепец, който твърдеше, че може да преобразява предмети, като ги докосне с ръка. И все пак явната страст на стареца към мистичните сили й напомняше за брат й.

— Отец Галауей, Питър е в беда — каза тя. — ЦРУ е по петите ни. И Уорън Белами ни прати при вас за помощ. Не знам какво казва или накъде сочи тази пирамида, но ако разчитането ѝ означава, че можем да помогнем на брат ми, трябва да го направим. Господин Белами може и да предпочита да жертва живота на Питър, за да скрие пирамидата, но тя донесе на моето семейство само мъка. Каквато и тайна да крие, тя ще бъде разбудена още тази нощ.

— Права сте — със злокобен глас отвърна деканът. — *Наистина* ще бъде разбудена тази нощ. Вие се погрижихте. — Той въздъхна. — Господжо Соломон, като сте счутили печата на кутията, вие сте задвижили низ от събития, от които няма връщане. Тази нощ действат сили, които все още не разбирате. Връщане назад няма.

Катрин го зяпаше втрещено. В гласа му имаше нещо апокалиптично, сякаш говореше за Седемте печата от Откровението или кутията на Пандора.

— При цялото ми уважение, отче — намеси се Робърт, — не мога да си представя, че една каменна пирамида ще задвижи *каквото* и да е.

— Естествено, че не можете, професор Лангдън. — Слепият поглед на стареца минаваше през него. — Защото още нямате очи да виждате.

Във влажния въздух в Джунглата архитектът на Капитолия усещаше, че потта вече се стича и по гърба му. Заключение с белезници китки го боляха, но цялото му внимание оставаше приковано към злокобното титаново куфарче, което Сато току-що беше отворила.

„Неговото съдържание — бе казала директорката на СЗС, — ще ви убеди да видите нещата от *моята* гледна точка. Гарантирам ви го“.

Дребничката азиатка беше отворила металното куфарче така, че Белами да не може да види какво има в него, ала въображението му вече се развихряше. Тя правеше нещо вътре с ръце и архитектът почти очакваше да извади лъскави, остри като бръснарски инструменти.

Изведнъж в куфарчето замъждука светлина, която се усилваше и осветяваше лицето на Сато отдолу. Дланите ѝ се раздвижиха и светлината промени цвета си. След малко директорката отдръпна ръце, хвана цялото куфарче и го завъртя към Белами.

Пред очите му се появи някакъв футуристичен лаптоп с телефонна слушалка, две антени и двойна клавиатура. Първоначалното му облекчение бързо се превърна в смут.

На екрана, под емблемата на ЦРУ, имаше текст:

ПОТРЕБИТЕЛ: ИНОУЕ САТО
ДОСТЪП до КЛАСИФИЦИРАНА ИНФОРМАЦИЯ:
НИВО 5

Иконката под този прозорец показваше процес на отваряне на файл:

ИЗЧАКАЙТЕ, моля...
ДЕКРИПТИРАНЕ НА ФАЙЛА...

Белами стрелна с поглед Сато. Тя го наблюдаваше втренчено.

— Не исках да ви го показвам — рече тя. — Но вие не ми оставихте друг избор.

Екранът отново се промени и когато архитектът погледна към него, съдържанието на файла вече запълваше целия дисплей.

Той се вторачи в компютъра и известно време се мъчеше да разбере какво всъщност вижда. Постепенно започна да го осенява и усети, че кръвта се оттича от лицето му. Зяпаше ужасено, неспособен да се извърне.

— Но това... не е възможно! — възкликна възрастният мъж. — Как е... възможно?

Сато го гледаше с мрачно изражение.

— *Вие* ми кажете, господин Белами. *Вие* ми кажете.

Когато архитектът на Капитолия напълно осъзна значението на видяното, му се стори, че целият свят опасно се олюлява на ръба на катастрофата.

„Боже мой... допуснах ужасна, наистина ужасна грешка!“

Колин Галауей се чувстваше жив.

Подобно на всички смъртни, той знаеше, че приближава времето, когато ще хвърли тленната си обвивка, ала това нямаше да се случи тази нощ. Телесното му сърце биеше силно и бързо... и чувстваше ума си остър. „Има работа за вършене“.

Докато прокарваше разкривените си от артрит ръце по гладките повърхности на пирамидата, не можеше да повярва на сетивата си. „Никога не съм си представял, че ще доживея до този момент“. Поколения наред частите от картата на сямболона бяха пазени на отделни сигурни места. Сега най-последно бяха заедно. Чудеше се дали наистина е настъпил предсказаният миг.

Странно, съдбата беше избрала двама души извън братството да сглобят пирамидата. Това някак си му се струваше уместно. „Тайните напускат вътрешните кръгове... и излизат от мрака... в светлината“.

— Професор Лангдън. — Той обърна глава към мястото, откъдето чуваше дишането на учения. — Питър обясни ли ви *защо* иска да се грижите за пакетчето?

— Каза, че някакви много влиятелни хора искали да го откраднат — отвърна Робърт.

Деканът кимна.

— Да, и на мен го е казвал.

— Наистина ли? — внезапно се обади от лявата му страна Катрин. — Значи с брат ми сте *разговаряли* за пирамидата?

— Разбира се. С вашия брат сме разговаряли за много неща. Някога бях почитаем майстор в Дома на Храма и той понякога идва при мен за напътствие. Преди около година дойде силно разтревожен. Седеше точно там, където сте сега вие, и ме попита дали вярвам в свръхестествени предчувствия.

— Предчувствия ли? — Гласът ѝ прозвуча загрижено. — *Видения* ли имате предвид?

— Не точно. По-скоро интуиция. Питър каза, че усещал все по-силно присъствие на тъмна сила в живота си. Нещо го наблюдавало... чакало... готвело се да му причини огромна злина.

— Явно е бил прав, като се има предвид, че същият човек, който уби майка ни и сина на Питър, е дошъл във Вашингтон и се е присъединил към неговите масонски братя.

— Вярно, но това не обяснява ролята на ЦРУ — обади се Лангдън.

Галауей не беше толкова сигурен.

— Хората във властта винаги са се стремили към още по-голяма власт.

— Но... ЦРУ? — упорстваше професорът. — И мистични тайни? Нещо не се връзва.

— Напротив — възрази Катрин. — ЦРУ разчита тъкмо на новооткрити технологии, там винаги са експериментирали с мистичните науки — екстрасензорни възприятия, дистанционно наблюдение, сетивно ограничаване, лекарствено предизвикани телепатични състояния. Всичко това е едно и също — овладяване на невидимия потенциал на човешкия ум. Ако съм научила нещо от Питър, това е, че науката и мистиката са много тясно свързани и се различават само по подхода си. Целите им са еднакви... но имат различни методи.

— Питър ми е казвал, че вашата научна област е някакъв вид модерна мистична наука — рече Галауей.

— Ноетика — отвърна тя. — И проучванията ми доказват, че човек притежава способности, каквито изобщо не можем да си представим. — Катрин посочи един витраж с познатия образ на Сияйния Иисус — Христос с лъчи светлина, струящи от главата и ръцете му. — Всъщност съвсем наскоро използвах свръхохладен прибор със зарядна връзка, за да заснема ръцете на един духовен лечител по време на работа. Фотографиите много приличаха на образа на Иисус на витража... от пръстите му струяха енергийни потоци.

„Добре подготвен ум — помисли си деканът и потисна усмивката си. — А ти как смяташ, че Иисус е лекувал болните?“

— Известно ми е, че модерната медицина се подиграва със знахарите и шаманите, но аз се убедих със собствените си очи — продължи Катрин. — Камерите ми ясно заснеха как този човек излъчва

силно енергийно поле от пръстите си... и буквално променя клетъчния строеж на пациента си. Ако *това* не е божествена сила, не знам.

Колин Галауей си позволи да се усмихне. Тази жена притежаваше същата огнена страст като брат си.

— Веднъж Питър сравни ноетиците с ранните изследователи, които търпели подигравки, задето изповядвали еретичната идея за *сферична* земя. И едва ли не изведнъж същите тези изследователи от глупци станали герои, открили непознати светове и разширили хоризонтите на всички на тази планета. Питър смята, че и *вие* ще постигнете същото. Той има големи надежди за вашите проучвания. В края на краищата всяка голяма философска промяна в историята е започвала с някаква дръзка идея.

Естествено, деканът знаеше, че няма нужда да ходи в лаборатория, за да види доказателства на предположението за неизползвания човешки потенциал. В същата тази катедрала се провеждаха изцериращи молитвени събрания и многократно се бяха получавали наистина чудотворни резултати, медицински документиран физически преображения. Въпросът не беше дали Бог е дал на човек огромни сили... а как да ги *освободим*.

Старецът почтително обхвана с шепи Масонската пирамида и заговори съвсем тихо.

— Приятели, не знам точно *някъде* сочи тази пирамида... но знам следното. Някъде е заровено огромно духовно съкровище... съкровище, което търпеливо е чакало в мрака много поколения наред. Смятам, че то е катализатор, който притежава способността да преобрази този свят. — Той докосна златния връх на пирамидиона. — И сега тази пирамида е сглобена... мигът бързо приближава. И защо не? Винаги е имало пророчества за велико преобразяващо просветление.

— Отче — предизвикателно отвърна Лангдън, — всички познаваме Откровението на свети Йоан и буквалното значение на Апокалипсиса, но библейското пророчество едва ли...

— О, небеса, Откровението е истинска каша! — възкликна Галауей. — Никой не знае как да го чете. Говоря за *ясни* умове, писали на ясен език — предсказанията на свети Августин, сър Франсис Бейкън, Нютон, Айнщайн и така нататък, и така нататък, всички очакващи преобразяващ миг на просветление. Даже самият Иисус

казва: „Няма нищо скрито, което да се не открие, и тайно, което да се не узнае“.

— Не е трудно да се направи това предсказание — заяви професорът. — Науката се развива експоненциално. Колкото повече знаем, толкова по-голяма е способността ни да научаваме и толкова по-бързо разширяваме базата на познанията си.

— Да — прибави Катрин. — Постоянно го наблюдаваме в науката. Всяка новоизобретена технология се превръща в средство, с което изобретяваме нови технологии... и ефектът е лавинообразен. Тъкмо затова през последните пет години науката се разви повече, отколкото през предишните пет хиляди. Експоненциално развитие. Математически погледнато, с времето експоненциалната крива на прогреса става почти вертикална и развитието е все по-бързо.

В кабинета на декана се възцари тишина и Галауей усети, че двамата му гости все още нямат представа как пирамидата може да им помогне да разкрият нещо повече. „Ето защо съдбата ви доведе при мен — помисли си той. — Тук идва моята роля“.

От много години преподобният Колин Галауей, наред със своите масонски братя, играеше ролята на пазител на портата. Сега всичко се променяше.

„Вече не съм пазител на портата... а водач“.

— Професор Лангдън? — Слепецът се пресегна над бюрото. — Хванете ме за ръка, ако обичате.

Робърт Лангдън неуверено гледаше протегнатата ръка на преподобния Галауей.

„Ще се молим ли?“

Професорът учтиво постави дясната си ръка в съсухрената длан на духовника. Старецът я стисна здраво, но не започна да се моли, а опипом намери показалеца му и го насочи надолу в каменната кутийка на златния пирамидион.

— Вашите очи са ви заслепили — каза деканът. — Ако гледахте с пръсти като мен, щяхте да разберете, че тази кутия има на какво още да ви научи.

Лангдън послушно прокара пръста си по вътрешността на камъка, ала не усети нищо. Повърхността му се струваше идеално

гладка.

— Продължавайте да гледате — настоя Галауей.

Накрая показалецът на Робърт напипа нещо — изпъкнало кръгче, точица в центъра на дъното на кутията. Той извади ръката си и надникна вътре. Кръгчето беше почти невидимо. „Какво е това?“

— Познавате ли този символ? — попита слепецът.

— Символ ли? — повтори Лангдън. — Та аз не виждам абсолютно нищо.

— Натиснете го.

Професорът се подчини. „Какво си мисли, че ще се случи?“

— Задръжте така — каза Галауей. — Натиснете още по-силно.

Лангдън погледна Катрин, която озадачено отметна кичур коса зад ухото си.

След няколко секунди старият декан най-после кимна.

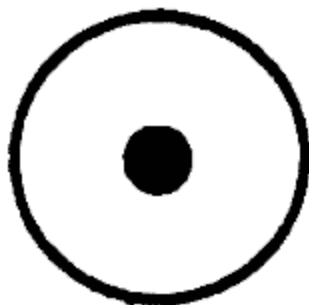
— Добре, извадете ръката си. Алхимията е изпълнена.

„Алхимия ли?“ Робърт Лангдън извади ръка от каменната кутийка. Не се беше променило абсолютно нищо. Кутията продължаваше да си е на бюрото.

— Нищо — каза той.

— Погледнете си пръста — отвърна духовникът. — Би трябвало да видите преображението.

Лангдън погледна пръста си, но единственото преображение, което забеляза, беше вдлъбнатината върху кожата му, отпечатана от кръглата изпъкналост — кръгче с точка в средата.

— Сега познахте ли символа? — отново попита Галауей.

Въпреки че го познаваше, Лангдън повече се впечатли от факта, че деканът е открил този детайл. „Виждането“ с пръсти очевидно бе умение, което човек трябва да усвои.

— Алхимически е — отговори Катрин, като придърпа стола си по-близо и разгледа пръста на Робърт. — Това е древният символ за *злато*.

— Точно така. — Старецът се усмихна и потупа кутийката. — Поздравления, професор Лангдън. Току-що постигнахте онова, към което са се стремили всички алхимици в историята. Направихте злато от безполезна материя.

Лангдън се намръщи. Този малък фокус като че ли с нищо не им помагаше.

— Интересна идея, отче, но се боя, че този символ, кръг с точка в средата, има десетки значения. Нарича се „циркумпункт“ и е един от най-широко използваните символи в историята.

— За какво говорите? — полускептично попита деканът.

Лангдън се удиви, че един масон не е по-добре запознат с духовното значение на този символ.

— Отче, циркумпунктът има *безброй* значения. В Древен Египет това е символът на Ра, бога на слънцето, и все още се използва като слънчев символ в съвременната астрономия.

В източната философия той изобразява духовното прозрение на Третото око, божествената роза и знака на просветлението. Кабалистите означават с него Кетер, първия сефирот и „най-скритото от всички скрити неща“. Ранните мистици го наричали Божието око и от него произлиза Всевиждащото око на Големия печат. Питагорейците го използвали като символ на монадата, божествената истина, *prisca sapientia*^[1], единението на ум и душа и...

— Достатъчно! — подсмихна се Галауей. — Благодаря ви, професор Лангдън. Имате право, разбира се.

В този момент Робърт осъзна, че деканът си играе с него. „Всичко това му е известно“.

— По същество циркумпунктът е символът на Древните тайни. — Старецът продължаваше да се усмихва, сякаш на себе си. — По тази причина предполагам, че присъствието му в кутията не е обикновено съвпадение. Легендата разказва, че тайните на тази карта са скрити в най-малкия от всички детайли.

— Чудесно, но даже да е сложен там съзнателно, този символ не ни помага да разчетем картата, нали? — попита Катрин.

— По-рано споменахте, че восъкът, който сте счупили, е бил запечатан с пръстена на Питър, нали така?

— Да.

— И казахте, че пръстенът е у вас.

— Да. — Лангдън бръкна в джоба си, откри пръстена, извади го от найлоновото пликче и го постави на бюрото пред декана.

Галауей го вдигна и го заопипва.

— Този уникален пръстен е създаден по същото време като Масонската пирамида и по традиция се носи от масона, на когото е възложено да пази пирамидата. Когато докоснах циркумпункта на дъното на каменната кутия, разбрах, че пръстенът всъщност е част от сямболона.

— Така ли?

— Убеден съм. Питър е най-близкият ми приятел и от много години носи този пръстен. Познавам го отлично. — Той го върна на Лангдън. — Вижте сам.

Робърт го взе и го разгледа, прокара пръсти по двуглавия феникс, числото 33, думите ORDO AB CHAO и „Всичко се разкрива в трийсет и третата степен“. Не усети нищо полезно. Но когато плъзна показалец по външната повърхност на халката, изведнъж спря, сепнато обърна пръстена и се вгледа в най-долната ѝ част.

— Открихте ли го? — попита деканът.

— Струва ми се, че да!

Катрин отново приближи стола си.

— Какво е това?

— Знакът за степен върху халката — показва ѝ Лангдън. — Толкова е малък, че почти не се вижда, но ако го докоснеш, усещаш, че наистина е вдлъбнат, като врязано кръгче. — Знакът за степен се намираше в най-долния край на халката... и естествено, изглеждаше точно толкова голям, колкото изпъкналостта на дъното на кутията.

— Наистина ли е точно толкова голям? — възбудено промълви тя и се приближи още повече.

— Има само един начин да разберем. — Робърт взе пръстена и го пхна в кутията, като изравни двете кръгчета. Когато го натисна надолу, изпъкналото кръгче в кутията влезе в отвора на пръстена и се разнесе тихо, но отчетливо изщракване.

И тримата подскочиха.

Лангдън зачака, ала не се случи нищо.

— Какво беше това? — попита духовникът.

— Нищо — отвърна Катрин. — Двете кръгчета влязоха едно в друго, но... това беше всичко.

— И нямаше голямо преображение, така ли? — озадачи се Галауей.

„Още не сме приключили“ — разбра Робърт, вперил поглед в символите на пръстена — двуглавия феникс и числото 33. „Всичко се разкрива в трийсет и третата степен“. В ума му изплуваха идеите на Питагор за свещената геометрия и ъглите и се зачуди дали думата „степен“ няма математическо значение.

С разтуптяно сърце, той колебливо протегна ръка и хвана закрепения за дъното на кутията пръстен. После бавно го завъртя надясно. „Всичко се разкрива в трийсет и третата степен“.

Завъртя пръстена на десет градуса... двајсет... трийсет...

И така и не видя как се случи.

[1] Древна мъдрост (лат.) — Б.пр. ↑

Преображение.

Колин Галауей го чу и затова нямаше нужда да го вижда.

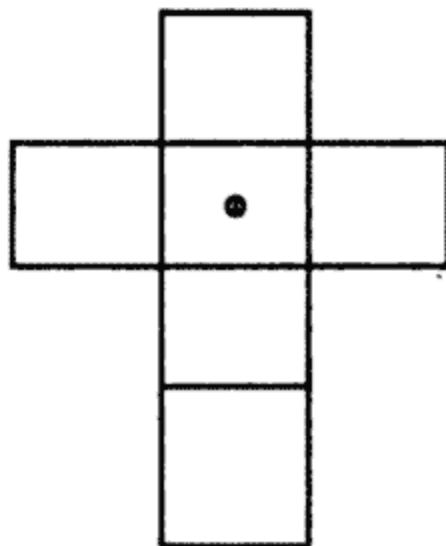
Седящите от отсрещната страна на бюрото Лангдън и Катрин мълчаха, несъмнено зяпнали в нямо удивление каменния куб, който току-що шумно се беше преобразил пред очите им.

Деканът не успя да скрие усмивката си. Очакваше този резултат и макар че все още нямаше представа с какво той ще им помогне да разгадаят тайната на пирамидата, изпитваше удоволствие от рядката възможност да научи един харвардски професор по религиозна символика на нещо за символите.

— Професор Лангдън, малцина съзнават, че масоните почитат кубичната форма, защото е триизмерно изображение на друг символ... много по-стар и двуизмерен. — Галауей нямаше нужда да пита дали ученият е познал древния символ, който сега лежеше на бюрото пред тях. Това беше един от най-прочутите символи на света.

Робърт Лангдън се взираше невярващо в преобразената кутия на бюрото. „Изобщо не подозирах...“

Преди секунди беше протегнал ръка, за да хване масонския пръстен и леко да го завърти. Докато го завърташе на трийсет и три градуса, кубът изведнъж се промени пред очите му. Квадратните страни, образуващи кутията, се разпаднаха на скритите си панти и шумно се разтвориха навън.

„Кубът става кръст — помисли си професорът. — Символична алхимия“.

Катрин гледаше озадачено разпадналия се куб.

— Масонската пирамида е свързана с... християнството, така ли?

Отначало и Лангдън се беше зачудил същото. В крайна сметка масоните уважаваха християнския символ на разпятието и определено много масони бяха християни. В братството обаче имаше и юдеи, мюсюлмани, будисти, хиндуисти и такива, които не наричаха своя Бог с конкретно име. Присъствието на специфичен християнски символ изглеждаше ограничаващо. И тогава го осени *истинското* значение на символа.

— Това не е разпятие — отвърна Лангдън и се изправи. — Кръстът с циркумпункт в средата е бинарен символ — два символа, обединени, за да образуват *един*.

— Какво искаш да кажеш? — Катрин го следеше с поглед, докато той се разхождаше назад-напред из стаята.

— Кръстът е станал християнски символ едва през четвърти век. Много преди това египтяните го използвали, за да изобразят пресичането на две измерения — човешкото и небесното. Както горе, тъй и долу. Това е нагледно представяне на точката, в която човек и Бог стават едно.

— И какво?

— Както вече знаем — продължи Робърт, — циркумпунктът има много значения. Едно от най-езотеричните е *розата*, алхимичният символ на съвършенството. Но когато поставиш роза в центъра на кръст, получаваш съвсем друг символ — Кръста на розата.

Галауей усмихнато се отпусна назад на стола си.

— Браво! Сега вече започнахте да разбирате!

Катрин също стана и попита:

— Какво ми се губи?

— Кръстът на розата е често срещан символ в масонството — поясни Лангдън. — Всъщност една от степените на Шотландския ритуал се нарича „Рицари на Кръста на розата“ в чест на ранните розенкройцери, които имат сериозен принос за масонската мистична философия. Питър може да ти е споменавал за тях. Такива са били десетки велики учени — Джон Дий, Илайъс Ашмол, Робърт Флъд...

— Разбира се — прекъсна го тя. — В хода на проучванията си прочетох всички розенкройцерски манифести.

„Всеки учен би трябвало да ги е чел“, помисли си Робърт. Орденът на Кръста на розата или по-официално, Древният и мистичен орден *Rosae Crucis*, имаше загадъчна история, оказала огромно влияние върху науката и тясно свързана с легендата за Древните тайни... древни учени, притежаващи тайна мъдрост, която се предавала през вековете и се изучавала само от най-светли умове. Естествено, списъкът на прочутите розенкройцери можеше да се нарече и „Кой кой е в европейското Възраждане“: Парацелз, Бейкън, Флъд, Декарт, Паскал, Спиноза, Нютон, Лайбниц.

Според розенкройцерската доктрина орденът бил „изграден на основата на езотерични истини от древното минало“, истини, които трябвало да бъдат „пазени в тайна от средния човек“ и които обещавали дълбоко прозрение в „духовността“. С времето символът на братството се превърнал в цъфнала роза върху богато орнаментиран кръст, ала отначало бил просто скромна точка върху обикновен кръст — най-простото проявление на розата върху най-простото проявление на кръста.

— С Питър често сме дискутирали розенкройцерската философия — каза деканът на Катрин.

Галауей започна да описва връзката между масонството и розенкройцерството, а вниманието на Лангдън отново се върна към

мисълта, която го гризеше цяла вечер. Все още не си спомняше точно какво му е казал Питър за този израз, но кой знае защо, споменаването на розенкройцерството го насочваше натам. „Мисли, Робърт!“

— Твърди се, че основател на розенкройцерите — продължаваше старецът — е германският мистик, известен под името Кристиан Розенкойц — очевидно псевдоним, може би на Франсис Бейкън, който според някои историци основал ордена, макар че няма доказателства за...

— Псевдоним! — ненадейно възкликна Лангдън и сам се сепна от реакцията си. — Това е! Jeova sanctus unus! Това е псевдоним!

— За какво говориш? — попита Катрин.

Пулсът му се ускоряваше.

— Цяла вечер се мъча да си спомня какво ми е казал Питър за Jeova sanctus unus и връзката на този израз с алхимията. И сега се сетих! Не става дума толкова за алхимията, колкото за един *алхимик*. Много известен алхимик!

Галауей се усмихна.

— Крайно време беше, професор Лангдън. Вече два пъти споменавам името му, както и думата „псевдоним“.

Робърт го зяпна.

— Вие сте *знаели*?!

— Е, да речем, че започнах да подозирам нещо, когато ми казахте, че надписът гласи „Jeova sanctus unus“ и че е разшифрован с помощта на Дюреровия алхимичен магически квадрат, но когато открихте Кръста на розата, вече се убедих. Както навярно знаете, сред личните документи на въпросния учен имало издание на розенкройцерските манифести и полетата на страниците били пълни с бележки.

— Кой? — попита Катрин.

— Един от най-известните учени на света! — отвърна Лангдън.
— Бил е алхимик, член на Лондонското кралско дружество, розенкройцер и подписвал някои от най-загадъчните си научни трудове с псевдоним — Jeova sanctus unus!

— Един истинен Бог? Скромнен тип — отбеляза тя.

— Всъщност блестящ — поправи я Галауей. — Подписвал се така, защото, подобно на древните адепти, разбирал *себе си* като божествен. А и защото шестнайсетте букви от Jeova sanctus unus могат

да се подредят така, че да изписват името му на латински. Идеален псевдоним.

Катрин окончателно се обърка.

— Значи Jeova sanctus unus е анаграма на името на прочут алхимик на латински, така ли?

Професорът взе от бюрото на декана лист и молив и започна да пише, докато говореше.

— На латински буквата J се заменя с I, а V — с U, което означава, че буквите в Jeova sanctus unus могат да се подредят така, че да изписват неговото име.

И написа шестнайсет букви: Isaacus Neutonus.

После ѝ подаде листа.

— Струва ми се, че си чувала за него.

— Исак Нютон? — прочете Катрин. — Това ли се опитва да ни съобщи надписът на пирамидата?

За миг Лангдън отново се пренесе в Уестминстърското абатство, застанал до пирамидалната гробница на Нютон, където беше преживял подобно откровение. „Ето че великият учен пак се появява“. Това не бе съвпадение, естествено... пирамидите, тайните, науката, скритата мъдрост... всички те бяха свързани. Търсачите на тайни знания винаги бяха смятали името на Нютон за пътеводен знак.

— Исак Нютон трябва да има нещо общо с разчитането на смисъла на пирамидата — каза Галауей. — Нямам представа какво, но...

— Гений! — възкликна Катрин и се ококори. — Ето как се преобразява пирамидата!

— Хрумна ли ти нещо? — попита Лангдън.

— Да! Не мога да повярвам, че досега не сме го видели! През цялото време е било пред очите ни. Елементарен алхимичен процес. Мога да преобразя тази пирамида с помощта на фундаментална наука! Нютонова наука!

Робърт се опитваше да разбере логиката ѝ.

— Отче — каза Катрин, — ако прочетете надписа на пръстена, той гласи...

— Стига! — Старият декан изведнъж вдигна показалец, за да млъкнат, и леко наклони глава настрани, сякаш се вслушваше в нещо. После рязко се изправи. — Приятели, тази пирамида явно има да

разкрива още тайни. Не знам какво има предвид госпожа Соломон, но щом тя знае каква ще е следващата ви стъпка, аз изиграх своята роля. Съберете си нещата и не ми казвайте нищо повече. Засега ме оставете на тъмно. Предпочитам да няма какво да издам, ако нашите посетители ме принудят.

— Какви посетители? — попита Катрин. — Не чувам нищо.

— Ще чуете — отвърна Галауей и тръгна към вратата. — Побързайте.

Една мобилна клетка в отсрещния край на града се опитваше да се свърже с телефон, който лежеше на парчета на Масачусетс Авеню. След като не засече сигнал, тя пренасочи обаждането към гласова поща.

— Робърт! — панически извика Уорън Белами. — Къде си? Обади ми се! Случва се нещо ужасно!

Малах стоеше до каменната маса на синкавата светлина в подземиято и продължаваше приготовленията си. Празният му стомах отново изкурка. Той не му обърна внимание. Робуването на прищевките на плътта бе зад гърба му.

„Преображението изисква жертва“.

Подобно на повечето духовно еволюирали хора в историята, той беше поел по пътя си, като бе избрал най-благородното от кръвните жертвоприношения. Кастрирането се оказа много по-безболезнено, отколкото предполагаше. И както научи, много по-широко разпространено. Всяка година хиляди мъже се подлагаха на хирургическо кастриране или орхиектомия, както се наричаше този процес, с мотиви, вариращи от транссексуалност и обуздаване на сексуални зависимости до дълбоко вкоренени духовни вярвания. При Малах причината беше от най-висш характер. Подобно на митологичния Атис, който се кастрирал сам, той знаеше, че постигането на безсмъртие изисква пълно скъсване с материалния свят на мъжкото и женското начало.

„Андрогинността е единство“.

Днес избягваха евнусите, макар че древните бяха разбирали присъщата на това преобразяващо жертвоприношение сила. Даже ранните християни бяха чули самия Иисус да възхвалява неговите добродетели в Матей 19: 12: „Защото има скопци, родени тъй от майчина утроба; има и скопци, скопени от човеци; и има скопци, които сами са се скопили заради царството небесно. Който може възприе, нека възприеме“.

Питър Соломон беше направил кръвно жертвоприношение, макар че само една ръка бе ниска цена в големия план. До края на нощта обаче той щеше да пожертва още много.

„За да творя, трябва да унищожавам“.

Такава беше природата на полярността.

Естествено, Питър Соломон си заслужаваше съдбата, която го очакваше тази нощ. Краят му щеше да е уместен. Много отдавна той бе изиграл решаваща роля в смъртния житейски път на Малах. И по тази причина беше избран да изиграе решаващата роля в голямото му преображение. Този човек заслужаваше целия ужас и болка, които щеше да изтърпи. Защото не бе човекът, за какъвто го смяташе светът.

„Той пожертва родния си син“.

Някога Питър Соломон беше поставил сина си Закари пред немислима дилема — богатство или мъдрост. „Лош избор“. Решението на момчето бе дало началото на събития, които накрая го завлякоха в дълбините на ада. В затвора „Соганлък“. Закари Соломон бе умрял в онзи турски зандан. Целият свят знаеше историята... ала не знаеше, че Питър Соломон е можел да спаси сина си.

„Аз бях там — помисли си Малах. — Чух всичко“.

Никога нямаше да забрави онази нощ. Жестокото решение на Соломон означаваше край за сина му Зак, но и раждане за Малах.

„Някои трябва да умрат, за да живеят други“.

Когато светлината над главата му отново започна да променя цвета си, той разбра, че вече е късно. Завърши приготовленията си и се качи по рампата. Беше време да се погрижи за нещата в смъртния свят.

„Всичко се разкрива в трийсет и третата степен — помисли си Катрин, докато тичаше. — Знам как да преобразя пирамидата!“ През цялата вечер отговорът беше стоял пред очите им.

Сега Катрин и Лангдън бяха сами и бързо пресичаха пристройката на катедралата, като следваха табелите „Вътрешен двор“. Точно както им бе казал деканът, скоро изскочиха в просторното оградено пространство.

Дворът на катедралата представляваше петоъгълна градина с бронзов постмодерен фонтан. Катрин се смая от грохота на водата сред високите стени. После разбра, че това не е фонтанът.

— Хеликоптер! — извика тя и в същия миг мощен лъч прониза нощното небе над тях. — Бягай под портика!

Заслепяващият блясък на прожектора окъпа двора точно в мига, в който двамата стигнаха до отсрещния край и се вмъкнаха под една готическа арка — тя водеше към тунел, излизащ на предната морава. Притаени в тунела, те изчакаха вертолетът да отмине и да закръжи над храма.

— Деканът беше прав за посетителите — впечатлена каза Катрин. „Острият слух компенсира слабото зрение“. Собствените й уши кънтяха ритмично от ускорения й пулс.

— Насам. — Лангдън притисна чантата към себе си и тръгна по тунела.

Колин Галауей им беше дал ключ и ясни напътствия. За нещастие, когато стигнаха другия край на късия коридор, се озоваха пред огромна морава, в момента осветена от хеликоптерния прожектор.

— Не можем да пресечем — прошепна Катрин.

— Почакай... виж. — Робърт посочи черната сянка, която изникна на тревата вляво от тях. Отначало приличаше на аморфно петно, но бързо се уголеми и докато се приближаваше към изхода на тунела, придобиваше форма, движеше се все по-бързо, разтягаше се и

накрая се преобрази в огромен черен правоъгълник, увенчан с две невероятно високи кули.

— Проекторът е зад фасадата на катедралата — каза Лангдън.

— Кацат отпред!

Той я хвана за ръка.

— Тичай! Бързо!

Колин Галауей крачеше с лекота, каквато не беше изпитвал от години. Мина през олтара и продължи по пътеката към нартекса и вратата.

Чуваше хеликоптера да виси пред катедралата и си представяше светлините му, проникващи през розетата пред него и фантастично обагрящи олтара. Спомняше си дните, когато виждаше цветовете. По ирония на съдбата мрачната бездна, която се бе превърнала в негов свят, го просветли за много неща. „Сега виждам по-ясно отвсякога“.

Бяха го ръкоположили още съвсем млад и през живота си беше обичал Църквата с цялото си сърце. Подобно на много свои колеги, сериозно отдали живота си на Бог, той се чувстваше уморен от усилията да бъде чут сред невежествената глъч.

„Какво очаквах?“

От кръстоносните походи и Инквизицията до американската политика — името на Иисус се използваше за съюзник във всевъзможни борби за власт. Още от началото на времето невежите винаги бяха крещели най-високо, принуждавайки нищо неподозиращите маси да им се подчиняват. Те защитаваха земните си желания, като цитираха Писание, което не разбираха. И изтъкваха своята нетърпимост като доказателство за убежденията си. Сега, след всички тези години, човечеството най-после беше успяло окончателно да унищожи в Иисус всичко, което някога е било толкова красиво.

Тазвечерната „среща“ с Кръста на розата му даде нова надежда, напомни му за пророчествата, написани в розенкройцерските манифести, които в миналото многократно бе чел и все още си спомняше.

Глава 1: Йехова ще спаси човечеството, като разкрие онези тайни, които по-рано пазеше само за избраните.

Глава 4. Целият свят ще стане като една книга и науката и теологията ще се помирят.

Глава 7: Преди края на света Бог ще го залее с духовна светлина, за да облекчи страданията на човечеството.

Глава 8: Преди това откровение да стане възможно, светът трябва да се избави от своята опияняваща отровна чаша, която е пълна с лъжливия живот на теологическата лоза.

Деканът знаеше, че Църквата отдавна е изгубила пътя си, и през целия си живот се опитваше да я насочва във вярната посока. И сега този момент бързо приближаваше.

„Преди зазоряване винаги е най-тъмно“.

Агентът от ЦРУ Търнър Симкинс стоеше върху плаза на хеликоптера, който кацаше върху заскрежената трева. Скочи на земята, последван от хората си, и махна на пилота незабавно да се издигне във въздуха, за да следи всички изходи.

„Никой няма да напусне тази сграда“.

Докато вертолетът се извисяваше към нощното небе, Симкинс и групата му тичешком изкачиха стълбището към главния вход на катедралата. Преди да успее да реши по коя от шестте врати да похлопа, една от тях се отвори.

— Да? — разнесе се от сенките спокоен глас.

Агентът едва различаваше прегърбената фигура в свещеническо расо.

— Вие ли сте преподобният Колин Галауей?

— Да — потвърди старецът.

— Търся Робърт Лангдън. Виждали ли сте го?

Деканът се приближи, вторачен покрай Симкинс със зловещо мътните си очи.

— Не. Виж, *това* щеше да е истинско чудо.

„Времето изтича“.

Нола Кей вече беше на ръба и третата чаша кафе, която пиеше в момента, започваше да я разтърсва като електрически ток.

„Още нито дума от Сато“.

Накрая телефонът ѝ иззвъня и тя се хвърли да отговори.

— Се Зе Се. Тук Нола.

— Нола, обажда се Рик Париш от Системна сигурност.

Криптоаналитичката увеси нос. „Не е Сато“.

— Здравсти, Рик. Какво има?

— Искях да ти съобщя, че нашият отдел може би разполага с информация, свързана с това, върху което работиш тази нощ.

Нола остави кафето. „Откъде знаеш върху какво работя тази нощ, по дяволите?“

— Моля?

— Извинявай, в момента правим бета тест на новата програма — поясни Париш. — Тя постоянно засича номера на твоя терминал.

Нола разбра за какво говори. Управлението разработваше нов софтуер за „интеграционно сътрудничество“, предназначен незабавно да уведомява различните отдели в ЦРУ, когато случайно обработват сходни инфо полета. В тази епоха на терористични заплахи ключът към предотвратяването на катастрофите често се изразяваше в елементарното съобщение, че някой колега през две стаи анализира точно ония данни, които ти трябва. Що се отнасяше до Нола, този софтуер повече ги разсейваше, отколкото да им помага.

— Да бе, забравих — отвърна тя. — За какво става дума? — Беше сигурна, че никой друг в сградата не *знае* за тази криза, камо ли да работи по нея. През последните часове бе използвала компютъра само за да направи историческа справка на Сато по езотерични масонски въпроси. Въпреки това трябваше да играе играта.

— Ами, сигурно не е важно, но преди малко засякохме един хакер и програмата за интеграционно сътрудничество ми препоръчва

да ти съобща тая информация.

„Хакер ли?“ Нола отпи глътка кафе.

— Слушам те.

— Преди около час гепихме един тип, казва се Зубианис, опитваше се да проникне във файл от една наша вътрешна база данни. Той твърди, че му платили да свърши тая работа, че нямам представа *защо* му плащат да проникне точно в тоя файл и изобщо, че файлът е в сървър на ЦРУ.

— Добре.

— Разпитахме го и го освободихме. Но сега идва най-странното. *Същият* файл, който се мъчеше да отвори той, по-рано тази вечер е бил маркиран от търсачка във вътрешната ни мрежа. Като че ли някой е влязъл в системата ни, пуснал е търсене по ключови думи и е задействал защитата на файла. Въпросът е, че използваните *ключови* думи са адски странни. И програмата за интеграционно сътрудничество е маркирала конкретно една от тях като пълно съвпадение — еднакво и за нашите, и за вашите бази данни. — Той замълча за миг. — Чувала ли си думата... „сюрболон“?

Нола подскочи и разля кафето върху бюрото.

— Другите ключови думи са също толкова необичайни — продължи Париш. — „Пирамида“, „портал“...

— Идвай тук — изкомандва тя, докато попиваше кафето от бюрото. — И донеси всичко, което имаш!

— Тия думи наистина ли ти *говорят* нещо?

— БЪРЗО!

Катидръл Колидж е елегантна постройка с вид на замък, разположена в съседство с Националната катедрала. Колежът за проповедници, както първоначално си го представял първият епископален епископ на Вашингтон, е създаден, за да осигурява текущо обучение на духовници след тяхното ръкополагане. Днес това учебно заведение предлага разнообразни програми по теология, глобална справедливост, лечение и духовност.

Лангдън и Катрин тичешком бяха прекосили моравата и с помощта на ключа на Галауей се бяха вмъкнали вътре в същия момент, в който хеликоптерът отново се издигна над катедралата и прожекторите му превърнаха нощта в ден. Сега задъхано стояха в преддверието и се оглеждаха наоколо. През прозорците проникваше достатъчно светлина и професорът не виждаше причина да включи осветлението и да рискува да издаде местонахождението им на вертолета.

Тръгнаха по централния коридор и минаха покрай няколко конферентни зали, аудитории и фоайета. Обстановката напомняше на Робърт за неоготическите сгради на Йейлския университет — шеметно извисяващи се отвън и все пак изненадващо практични отвътре, след като изяществото на една отминала епоха е било допълнено с модерни средства, за да издържи на изключително интензивното движение на хора.

— Натам. — Катрин посочи дъното на коридора.

Още не беше споделила с него новото си откритие за пирамидата, но то явно имаше връзка с Исак Нютон. Докато пресичаха моравата, само му каза, че може да я преобрази с помощта на фундаментална наука. Всичко, което ѝ трябвало, сигурно можело да се намери в тази сграда. Лангдън нямаше представа какво ѝ е нужно, нито как възнамерява да преобрази масивен къс гранит или злато, ала като се имаше предвид, че съвсем скоро е станал свидетел на

превръщането на един куб в розенкройцерски кръст, бе готов да ѝ се довери.

Стигнаха до дъното на коридора и Катрин се намръщи. Явно не виждаше онова, което ѝ трябва.

— Нали каза, че в сградата имало спални помещения?

— Да, за участниците в конференциите, които се провеждат тук.

— Значи някъде тук *трябва* да има и кухня, нали?

— Гладна ли си?

Тя го изгледа намръщено.

— Не. Имам нужда от лаборатория.

„Естествено“. Робърт забеляза стълбище към долния етаж, обозначено с обещаващ символ. „Любимата пиктограма на Америка“.

Кухнята в сутерена имаше промишлен вид — огромно количество неръждаема стомана и големи съдове, явно предвидени за големи групи хора. Прозорци нямаше. Катрин затвори вратата и включи осветлението. Вентилационната система се задейства автоматично.

Тя започна да рови из шкафовете.

— Робърт, сложи пирамидата на плота, ако обичаш.

Професорът се подчини. Чувстваше се като чиракуващ помощник-готвач. Извади пирамидата от чантата и постави златния пирамидион отгоре ѝ. Катрин вече пълнеше огромна тенджера с гореща вода от чешмата.

— Би ли я сложил на печката?

Лангдън ѝ помогна. Тя пусна газта и запали пламъчето.

— Омари ли ще готвим? — с надежда попита Робърт.

— Много смешно. Не, ще се занимаваме с алхимия. И между другото, това е тенджера за спагети, не за омари. — Катрин посочи мрежичката, която беше извадила от съда и която сега лежеше на плота до пирамидата.

„Какъв съм глупак“.

— И спагетите ще ни помогнат да разчетем надписа на пирамидата, така ли?

Тя не обърна внимание на опита за шега. Гласът ѝ бе съвсем сериозен.

— Както със сигурност знаеш, има историческа и символична *причина* масоните да изберат числото трийсет и три за своята най-висока степен.

— Разбира се — потвърди Лангдън. В нумерологичната традиция по времето на Питагор, шест века преди Христа, 33 се смятало за най-висшето, най-свещено главно число, което символизирило божествената истина. Това виждане се беше запазило при масоните... и другаде. Неслучайно християните вярваха, че Иисус е бил разпнат на трийсет и три годишна възраст, въпреки че не съществували исторически доказателства за това. Неслучайно се смяташе, че Йосиф се е оженил за Богородица на трийсет и три години, че Иисус е направил трийсет и три чудеса и че Божието име се споменава трийсет и три пъти в Битие, както и че всички обитатели на мюсюлманския рай са вечно на трийсет и три години.

— Трийсет и три е свещено число в множество мистични традиции — каза Катрин.

— Така е. — Робърт все още нямаше представа какво общо има това с тенджерата за спагети.

— Следователно не би трябвало да те изненадва, че един ранен алхимик, розенкройцер и мистик като Исак Нютон *също* е смятал числото трийсет и три за специално.

— Естествено — съгласи се професорът. — Нютон сериозно се е занимавал с нумерология, пророчества и астрология, но каква връзка...

— Всичко се разкрива в трийсет и третата степен.

Лангдън извади пръстена на Питър от джоба си и прочете надписа. После пак погледна тенджерата.

— Съжалявам, не те разбирам.

— Робърт, доскоро всички смятахме, че „трийсет и третата степен“ се отнася за масонството, но когато завъртяхме пръстена на трийсет и три градуса, кубът се преобрази в кръст. В този момент разбрахме, че знакът за „степен“ всъщност се използва в смисъл на „градус“.

— Да, градус от дъга.

— Точно така. Но този знак има *и трето* значение.

Той погледна тенджерата на печката.

— Температура.

— Точно така! Цяла вечер е било пред очите ни. „Всичко се разкрива при трийсет и три градуса“. Ако температурата на пирамидата стане трийсет и три градуса... спокойно може да се случи нещо.

Лангдън знаеше, че Катрин Соломон е изключително интелигентна, и все пак като че ли пропускаше нещо съвсем очевидно.

— Ако не греша, трийсет и три градуса по Фаренхайт е почти точката на замръзване. Не е ли по-добре да сложим пирамидата в хладилника?

Тя се усмихна.

— Не и ако следваме рецептата на великия алхимик и розенкройцерски мистик, който подписвал трудовете си с „Jeova sanctus unus“.

„Isaacus Neutonuus е писал рецепти?“

— Робърт, *температурата* е фундаментален алхимичен катализатор и невинна се е измервала по Фаренхайт и Целзий. Има много *по-стари* скали и една от тях е измислена от Исак...

— Нютоновата скала! — възкликна той, най-после видял правотата ѝ.

— Да! Исак Нютон измислил цяла система за измерване на температурата въз основа единствено на природни явления. Изходната му точка е температурата на топене на леда, нарича я „нулев градус“.

— Катрин замълча за миг. — Предполагам, че се досещаш какъв градус определя за температурата на кипене на водата — царя на всички алхимични процеси?

— Трийсет и три.

— Да, трийсет и три! Трийсет и три градуса. Температурата на кипене на водата по Нютоновата скала е трийсет и три градуса. Помня, че веднъж питах брат си защо Нютон е избрал това число. Искан да кажа, струваше ми се съвсем произволно. Кипенето на водата е най-фундаменталният алхимичен процес и той избира трийсет и три? Защо не сто? Защо не нещо по-елегантно? Питър ми обясни, че за мистик като Исак Нютон няма по-елегантно число от трийсет и три.

„Всичко се разкрива при трийсет и три градуса“. Лангдън погледна тенджерата, после пирамидата.

— Катрин, пирамидата е направена от масивен гранит и чисто злато. Наистина ли смяташ, че кипящата вода е достатъчна, за да я преобрази?

Усмивката на лицето ѝ му показва, че тя знае нещо, което не му е известно. Катрин уверено отиде при плота, вдигна увенчаната със златен връх гранитна пирамида и я постави в цедката. После внимателно я спусна във врящата вода.

— Ами да проверим.

Високо над Националната катедрала пилотът остави хеликоптера на автоматичен режим на зависване и огледа периметъра на сградата и района. „Няма движение“. Приборите му за термално наблюдение не можеха да проникват през стените на храма и затова не знаеше какво прави оперативната група вътре, но ако някой се опитахе да се измъкне, уредите щяха да го засекат.

Шейсет секунди по-късно термалният сензор сигнализира. Детекторът, който работеше на същия принцип като домашните охранителни системи, регистрираше големи температурни разлики. Това обикновено означаваше човешко тяло, движещо се в студено пространство, но на монитора по-скоро се виждаше термичен облак, валмо горещ въздух, носещо се над моравата. Пилотът откри източника — вентилационна шахта отстрани на Катидръл Колидж.

„Сигурно не е нещо важно — помисли си той. Постоянно виждаше такива източници на движение. — Някой готви или пере“. Тъкмо понечи да се извърне, когато забеляза нещо странно. На паркинга нямаше коли и никъде в сградата не светеше.

Пилотът пак огледа изображението на монитора, после повика по радиостанцията командира на групата.

— Симкинс, сигурно не е важно, обаче...

— Светлинен температурен индикатор! — Лангдън трябваше да признае, че идеята е находчива.

— Фундаментална наука — каза Катрин. — Различните вещества отделят светлина при различна температура. Наричаме ги „термомаркери“. Постоянно се използват в науката.

Робърт погледна потопените пирамида и пирамидион. Над клокочещата вода се издигаше пара. Не хранеше особено големи надежди. Погледна си часовника и пулсът му се ускори. 23:45.

— Мислиш ли, че когато пирамидата се нагрее, нещо ще започне да *луминесцира*?

— Това не е луминесценция, Робърт. Има голяма разлика. При този процес светенето се предизвиква при *нагриване* и се наблюдава при определена температура. Например, когато се закаляват стоманени греди, производителите ги напръскват с прозрачно покритие, което отделя светлина при нужната температура и така им показва, че гредите са готови. Спомни си за пръстена на настроението. Само го слагаш на пръста си и той си променя цвета в зависимост от телесната температура.

— Катрин, тази пирамида е създадена през деветнайсети век! Разбирам майсторът да изобрети панти със скрит механизъм в каменна кутия, обаче чак да приложи прозрачно термопокритие?...

— Напълно възможно — възрази тя и погледна пирамидата с надежда. — Ранните алхимици непрекъснато използвали органичен фосфор като термомаркер. Китайците правели разноцветни фойерверки и даже египтяните... — Катрин млъкна, напрегнато вторачена в кипящата вода.

— Какво има? — Лангдън проследи погледа ѝ, но не забеляза абсолютно нищо.

Тя се наведе над тенджерата и се вгледа във водата още по-съсредоточено. Изведнъж се обърна и се втурна към вратата.

— Къде отиваш? — извика Робърт.

Катрин рязко спря при електрическия ключ и го натисна. Осветлението и вентилацията се изключиха и кухнята потъна в пълен мрак и тишина. Професорът се обърна към пирамидата и смаяно вперил очи през парата в пирамидиона.

Точно както беше предвидила Катрин, малък участък от металния пирамидион започваше да сияе под водата. Появиха се букви и колкото повече се нагриваше металът, толкова по-ярки ставаха.

— Текст! — прошепна Катрин.

Лангдън изумено кимна. Светещите букви се очертаваха точно под гравирания надпис на пирамидиона. Като че ли имаше само три думи и макар че още не можеше да ги прочете, той се зачуди дали ще разкрият всичко, което търсят. „Пирамидата е истинска карта — бе им казал Галауей — и сочи към конкретно място“.

Когато буквите станаха по-ярки, Катрин угаси газта и водата постепенно престана да кипи. Сега пирамидионът се различаваше по-ясно под спокойната повърхност.

Трите сияещи думи бяха напълно четливи.

Лангдън и Катрин стояха наведени над тенджерата и се взираха в преобразования пирамидион под повърхността на водата.

Робърт прочете светещия текст. Не вярваше на очите си. Знаеше, че според легендата пирамидата разкрива конкретно място... но никога не беше предполагал, че мястото ще е *чак* толкова конкретно.

Площад Франклин 8

— Адрес — поразено промълви той.

Катрин изглеждаше също толкова смаяна.

— Не знам какво има там. А ти?

Лангдън поклати глава. Знаеше, че площад Франклин се намира в една от най-старите части на Вашингтон, ала този адрес не му говореше нищо. Той погледна върха на пирамидиона и прочете целия изписан под него текст.

В

Ордена е

скрита тайната

Площад Франклин 8

„Има ли някакъв Орден на площад Франклин?

И има ли сграда, в която е скрит входът на дълбоко вито стълбище?“

Не знаеше дали на този адрес наистина е заровено нещо. В момента обаче нямаше нищо по-важно от факта, че с Катрин са разчели надписа на пирамидата и разполагат с необходимата информация, за да започнат преговори за освобождаването на Питър.

„Още малко и щеше да е късно“.

Светещите стрелки върху лицето на Мики Маус показваха, че им остават по-малко от десет минути.

— Обади се. — Катрин посочи телефона на стената. — Бързо!

Ненадейното настъпване на този момент сепна Лангдън и той установи, че се колебае.

— Сигурни ли сме, че трябва да го направим?

— Аз определено съм.

— Няма да му разкрия нищо, преди да се убедим, че Питър е в безопасност.

— Разбира се. Помниш номера, нали?

Робърт кимна и тръгна към телефона. Вдигна слушалката и набра запомнения наизуст мобилен номер. Катрин се приближи и наведе глава към неговата, за да чува разговора. Докато слушаше сигнала, Лангдън се приготви за злокобния шепот на човека, който по-рано същия ден го беше измамил.

Накрая се свърза.

Нямаше поздрав. Нито глас. Само дишане от отсрещния край.

Професорът почака, после каза:

— Имам информацията, която ви трябва, но ако наистина искате да я получите, ще ни дадете Питър.

— Кой се обажда? — разнесе се женски глас.

Той подскочи и отговори по рефлекс:

— Робърт Лангдън. А *вие* коя сте? — В първия момент си помисли, че е набрал грешен номер.

— Лангдън ли се казвате? — изненадано попита жената. — Един човек тук пита за вас.

„Какво!“

— Извинете, с кого разговарям?

— Пейдж Монтгомъри от „Прифърд Секюрити“. — Гласът ѝ трепереше. — Сигурно ще можете да ни помогнете. Преди около час партньорката ми се отзова на повикване до спешния телефон в Калорама Хайтс... евентуално взимане на заложник. Изгубих всякаква връзка с нея, затова повиках подкрепление и дойдохме да проверим жилището. Открихме партньорката ми мъртва в задния двор. Собственика го нямаше, затова разбихме вратата и влязохме. На масичката в коридора звънеше джиесем и аз...

— Вътре ли сте? — прекъсна я Лангдън.

— Да, и обаждането на спешния телефон... е било вярно — заекна жената. — Извинявайте, ако говоря несвързано, обаче партньорката ми е мъртва и намерихме един човек, държан тук против волята му. В тежко състояние и в момента се опитваме да го стабилизираме. Пита за двама души — някой си Лангдън и някоя си Катрин.

— Това е брат ми! — извика Катрин в слушалката и още поплътно доближи главата си до Робърт. — Аз се обадох на спешния телефон! Той добре ли е?

— Всъщност, госпожо, той... — Гласът на жената секна. — В тежко състояние е. Дясната му ръка е отрязана до китката...

— Моля ви, искам да разговарям с него! — викна Катрин.

— В момента обработват раната му. Ту идва на себе си, ту изпада в безсъзнание. Ако сте някъде в района, трябва да дойдете веднага. Явно иска да ви види.

— Намираме се на шест минути път! — отвърна Катрин.

— Тогава ви съветвам да побързате. — От слушалката се чуха приглушени звуци и жената се върна на линията. — Извинявам се, явно имат нужда от мен. Ще разговаряме, когато пристигнете.

Връзката прекъсна.

Лангдън и Катрин бързо се изкачиха по стълбището и се затичаха по мрачния коридор в Катидръл Колидж. Вече не чуваха грохота на хеликоптерни перки в небето и професорът се надяваше, че ще успеят да се измъкнат незабелязано, за да отидат при Питър в Калорама Хайтс.

„Открили са го. Жив е“.

Само преди трийсет секунди, след като свършиха разговора с охранителката, Катрин припряно извади горещата пирамида от водата и още мокра я сложи в чантата на Лангдън. Сега той усещаше топлината ѝ до тялото си.

Вълнението от новината за откриването на Питър временно беше прекъснало всякакви размисли за светещото послание на пирамидиона, „Площад Франклин 8“, но щом стигнеха в Калорама Хайтс, отново щяха да се заемат с него.

Когато излязоха иззад ъгъла, Катрин рязко спря и посочи стаята с няколко канапета оттатък коридора. През страничния прозорец се виждаше кацналият на моравата лъскав черен хеликоптер. До него, с гръб към тях, стоеше пилотът и разговаряше по радиостанцията си. Наблизо бе паркиран черен джип кадилак „Ескалейд“ със затъмнени стъкла.

Като се плъзгаха в сенките, Лангдън и Катрин се вмъкнаха в помещението и надникнаха навън, за да видят дали и останалите от оперативната група са там. Слава богу, огромната морава пред Националната катедраля изглеждаше пуста.

— Сигурно са в катедралата — предположи Робърт.

— Не са — разнесе се гърлен глас зад тях.

Двамата едновременно се завъртяха. На прага на стаята две облечени в черно фигури бяха насочили към тях автомати с лазерни мерници. Лангдън видя, че на гърдите му танцува червена точица.

— Радвам се да ви видя отново, професор Лангдън — продължи познатият дрезгав глас. Агентите направиха път и дребничката

директорка на СЗС с лекота се промуши между тях, влезе в помещението и спря точно пред учения. — Тази нощ допуснахте няколко все по-неприятни грешки.

— Полицията е открила Питър Соломон — настойчиво каза Лангдън. — В тежко състояние, но ще оцелее. Всичко свърши.

Даже да се изненада от съобщението, че са намерили Питър, Сато не го прояви външно. Без да откъсва поглед от Робърт, тя се приближи и спря само на сантиметри от него.

— Професор Лангдън, уверявам ви, че *абсолютно* нищо не е свършило. И ако се е включила и полицията, положението само е станало още по-сериозно. Както ви казах по-рано тази вечер, ситуацията е изключително деликатна. Изобщо не трябваше да бягате с пирамидата!

— Госпожо директор, трябва да видя брат си — извика Катрин. — *Вземете* си пирамидата, но трябва да ми поз...

— *Трябва* ли? — рязко се обърна към нея японката. — Госпожа Соломон, предполагам? — Прониза Катрин с огнен поглед и отново се завъртя към Лангдън. — Оставете чантата на масата.

Робърт сведе очи към двете лазерни точки на гърдите си и се подчини. Единият агент предпазливо се приближи, дръпна ципа и отвори чантата. От нея блъвна пара. Мъжът насочи фенерчето си към пирамидата, впери озадачен поглед в нея и накрая кимна на Сато.

Директорката отиде при масата и се втренчи в чантата. Мократа пирамида и пирамидионът лъщяха на светлината на фенерчето. Сато приклекна и се вгледа по-внимателно в златния пирамидион, който, досети се Лангдън, беше виждала само на рентгенова снимка.

— Надписът — каза тя. — Говори ли ви нещо? „В Ордена е скрита тайната“?

— Не сме сигурни.

— Защо от пирамидата се вдига пара?

— Потопихме я във вряща вода — без колебание отвърна Катрин. — Това беше част от процеса на дешифриране. Ще ви обясним всичко, но моля ви, пуснете ни да отидем да видим брат ми. Той е преживял...

— *Сварили* сте пирамидата?! — учуди се Сато.

— Изключете фенерчето — каза Катрин. — Погледнете пирамидиона. Сигурно още се вижда.

Агентът угаси светлината и директорката отново приклепна до пирамидиона. Макар и от разстояние, Лангдън виждаше, че текстът все още леко свети.

— Площад Франклин осем? — смаяно прочете японката.

— Да. Текстът е написан със светещ лак или нещо подобно. Трийсет и третата степен всъщност е...

— Ами адресът? — прекъсна я Сато. — *Това* ли иска онзи тип?

— Да — потвърди Лангдън. — Според него пирамидата е карта, която ще му покаже местонахождението на голямо съкровище, ключ за Древните тайни.

Тя отново погледна пирамидиона, този път вече смаяно.

— Кажете ми, успяхте ли вече да се свържете с онзи човек? — В гласа ѝ се долавяха нотки на страх. — *Дадохте* ли му адреса?

— Опитяхме. — Лангдън ѝ обясни какво се е случило, когато са се обадили на джиесема на похитителя.

Сато го изслуша, прокарваше език по жълтите си зъби. После, въпреки че очевидно кипеше от гняв, се обърна към единия от агентите и му прошепна:

— Кажи му да дойде. В джипа е.

Мъжът кимна и се обади по радиостанцията си.

— Кой да дойде? — попита Робърт.

— Единственият човек, който, да се надяваме, би могъл да оправи забърканата от вас отвратителна каша!

— Каква каша? — възрази професорът. — Питър вече е в безопасност, всичко свърши...

— За бога! — избухна директорката на СЗС. — Не става въпрос за *Питър*! Още в Капитолия се опитах да ви го обясня, професор Лангдън, обаче вие решихте да играете *срещу* мен, а не на *моя* страна! И сега сте забъркали ужасна каша! Като унищожихте джиесема си, който, между другото, ние *следяхме*, вие прекъснахте връзката си с оня човек. И адреса, който сте открили, където и да е това, по дяволите... адресът беше *единственият* ни шанс да заловим онзи побъркан. Искях да играете по неговата свирка и да му *дадете* проклетия адрес, за да имаме възможност да го пипнем!

Преди Лангдън да успее да отговори, Сато насочи остатъка от яростта си към Катрин.

— А *вие*, госпожо Соломон! Вие сте *знаели* къде живее онзи маниак, нали? Защо не ми казахте? Пратили сте частни охранители в къщата му! Не виждате ли, че провалихте всички шансове да го заловим там? Радвам се, че брат ви е в безопасност, но ще ви кажа следното. Тази нощ сме изправени пред криза, последиците от която са много по-важни от вашето семейство. Ще се усетят по целия свят. Човекът, който е отвлякъл брат ви, притежава огромна сила и трябва незабавно да го заловим.

Докато завършваше тирадата си, от сенките се появи висок изящен силует и в стаята влезе Уорън Белами. Изглеждаше смачкан, очукан и потресен... все едно идва направо от ада.

— Уорън! — възкликна Лангдън. — Добре ли си?

— Не — отвърна архитектът. — Не съм.

— Научи ли? Питър е в безопасност!

Белами замаяно кимна, сякаш вече нищо нямаше значение.

— Да, току-що чух разговора ви. Радвам се.

— По дяволите, Уорън, какво става?

Сато ги прекъсна:

— Ще се обяснявате след малко, момчета. В момента господин Белами ще се свърже с онзи безумец. Както прави цяла нощ.

Лангдън не разбираше нищо.

— Белами не е бил във връзка с оня тип! Та онзи изобщо не знае, че Белами е замесен!

Сато се обърна към архитекта и повдигна вежди.

Възрастният афроамериканец въздъхна.

— Боя се, че не бях съвсем откровен с теб, Робърт.

Професорът го зяпна невярващо.

— Мислех, че постъпвам правилно... — унило промълви Белами.

— Е, *сега* вече ще постъпите правилно... и да се надяваме, че ще се получи — обади се директорката. Сякаш за да подчертае злокобните й думи, часовникът на камината заби, за да отбележи кръглият час. Сато извади пликче с цип и го подхвърли на архитекта. — Ето ви нещата. Джиесемът ви има ли камера?

— Да.

— Добре. Вдигнете пирамидиона.

Есемесът беше от неговия човек — Уорън Белами, масона, когото бе пратил в Капитолия да помогне на Робърт Лангдън. Също като професора, Белами искаше да спаси Питър Соломон и увери Малах, че ще направи всичко възможно Лангдън да се сдобие с пирамидата и да разчете надписа. Цяла нощ Малах получаваше по имейла текуща информация, която автоматично се препращаше на мобилния му телефон.

„Би трябвало да е нещо интересно“, помисли Малах, докато отваряше есемеса.

От: Уорън Белами
изгубих лангдън, но най-после имам информацията,
която искате, прилагам доказателство, обадете се за
липсващата част.
— уб

— един атакмънт (jpeg) —

„Да се обадя за липсващата част ли?“ — зачуди се Малах, докато отваряше атакмънта.

В него имаше снимка.

Когато я видя, той ахна и сърцето му заби бясно. На фотографията в едър план се виждаше миниатюрна златна пирамида. „Легендарният пирамидион!“ Изящно гравираният надпис съдържаше обещаващо послание: „В Ордена е скрита тайната“.

Под надписа видя още нещо, което го изуми. Пирамидата сякаш излъчваше светлина. Почти без да вярва на очите си, Малах се втренчи в слабо сияещия текст и разбра, че легендата е абсолютно вярна: „Масонската пирамида се преобразява, за да разкрие тайната си на достойните“.

Нямаше представа как е станало това вълшебно преображение, пък и не го интересуваше. Светещият текст ясно сочеше към конкретно място във Вашингтон, точно както гласеше пророчеството. „Площад Франклин“. За съжаление, на снимката също се виждаше

показалецът на Уорън Белами, който стратегически скриваше важна част от информацията.

В
Ордена е
скрита тайната
Площад Франклин???

„Обадете се за липсващата част“. Сега разбираше какво иска да каже Белами.

Архитектът на Капитолия цяла нощ му беше съдействал, но сега играеше опасна игра.

Лангдън, Катрин и Белами чакаха заедно със Сато в стаичката в Катидръл Колидж под зоркия поглед на неколцина въоръжени агенти на ЦРУ. На масичката пред тях все още стоеше разтворена чантата на професора и от нея се подаваше златният пирамидион. Адресът „Площад Франклин 8“ вече не си личеше — сякаш никога не го бе имало.

Катрин умоляваше Сато да я пусне да види брат си, но директорката само клатеше глава, вперила поглед в джиесема на Белами, който лежеше на масичката и още не бе иззвънял.

„Защо Белами просто не ми каза истината?“ — чудеше се Лангдън. Архитектът явно от самото начало беше поддържал връзка с похитителя на Питър, за да го успокоява, че Робърт напредва с разчитането на надписа. Всъщност бе блъфирал, за да спечели време за Питър, и се беше опитвал да пречи на всеки, който заплашва да разбули тайната. Сега обаче, изглежда, бе преминал на другата страна. Двамата със Сато се готвеха да рискуват пирамидата с надеждата да заловят онзи човек.

— Махнете си ръцете от мен! — извика старчески глас в коридора. — Може да съм *сляп*, но не съм сакат! Мога да се оправя в колежа! — Колин Галауей все още протестираше шумно, докато агентът от ЦРУ го въвеждаше в стаята и го накара да седне на един стол. — Кой е тук? — попита деканът. Мътните му очи гледаха право напред. — Като че ли сте много. Колко души ви трябва, за да задържите един старец?

— Седем сме — отвърна Сато. — Тук са и Робърт Лангдън, Катрин Соломон и вашият масонски брат Уорън Белами.

Галауей се умърлуши и цялата му напереност се стопи.

— Всичко е наред — успокои го Лангдън. — И току-що научихме, че Питър е в безопасност. В тежко състояние е, но полицията е при него.

— Слава богу! — възкликна духовникът. — Ами...

Високо тракане накара всички в стаята да подскочат. Беше телефонът на архитекта — вибрираше и се удряше в повърхността на масичката. Разговорът прекъсна.

— Добре, господин Белами — каза Сато. — Гледайте да не провалите всичко. Знаете какъв е залогът.

Той дълбоко си пое дъх. После протегна ръка, натисна клавиша на външния говорител и каза високо:

— Белами.

Гласът, който изпраща от телефона, звучеше познато — злокобен шепот. Мъжът явно се обаждаше от кола и говореше по хендсфри.

— Минава полунощ, господин Белами. Тъкмо се канех да прекратя мъките на Питър.

В стаята се спусна тревожно мълчание.

— Дайте да поговоря с него.

— Невъзможно — отсече гласът. — В момента пътуваме. Той е завързан в багажника.

Лангдън и Катрин се спогледаха и заклатиха глави към присъстващите. „Блъфира! Питър не е при него!“

Сато даде знак на Белами да настоява.

— Искам *доказателство*, че Питър е жив — каза архитектът. — Няма да ви дам останалата...

— Вашият почитаем майстор се нуждае от лекар. Не губете време с преговори. Дайте ми номера на площад Франклин и ще закарам Питър там.

— Казах ви, искам...

— Веднага! — избухна мъжът. — Иначе ще спра колата и Питър Соломон ще умре!

— Изслушайте ме — настойчиво рече Белами. — Ако искате останалата част от адреса, ще играете по *моите* правила. Ще се срещнем на площад Франклин. Щом докарате Питър жив, ще ви дам номера на сградата.

— Откъде да знам, че няма да доведете полицията?

— Не мога да си позволя да ви измамя. Животът на Питър *не* е единственият ви коз. Знам какво всъщност е заложено тази нощ.

— Нали ви е ясно, че ако усетя дори само намек, че на площада има някой друг освен вас, ще отмина и никога няма да откриете и

следа от Питър Соломон? И естествено... това ще е най-малкият ви проблем.

— Ще дойда сам — обеща архитектът. — Доведете Питър и ще ви дам всичко, което ви трябва.

— По средата на площада — каза мъжът. — Ще ми трябва най-малко два-сет минути, докато стигна. Съветвам ви да ме чакате колкото е нужно.

Връзката прекъсна.

Стаята мигновено оживя. Сато започна да крещи заповеди. Неколцина агенти грабнаха радиостанциите си и се втурнаха към вратата.

— Бързо! Бързо!

В хаоса Лангдън погледна Белами за някакво обяснение какво всъщност става, но възрастният мъж вече бързаше към изхода.

— Трябва да видя брат си! — извика Катрин. — *Длъжна сте* да ни пуснете!

Японката се приближи до нея.

— Нищо не съм *длъжна*, госпожо Соломон. Ясно ли е?

Катрин не отстъпваше и отчаяно се взираше в очичките на директорката.

— Госпожо Соломон, главната ми задача е да задържа оня луд на площад Франклин, а вие ще останете тук с един от хората ми, докато го направя. *Едва* тогава ще се заемем с брат ви.

— Пропускате нещо — отвърна Катрин. — Знам *точно* къде живее онзи човек! Това е буквално на пет минути оттук, в Калорама Хайтс, и там ще има улики, които ще ви помогнат! Освен това нали казахте, че искате да запазите всичко в тайна. Кой знае какво ще съобщи на полицията Питър, щом го стабилизират.

Сато сви устни, явно разбрала правотата ѝ. Навън перките на хеликоптера се завъртяха. Директорката се намръщи и се обърна към един от агентите.

— Хартман, вземи джипа. Ще закараш госпожа Соломон и господин Лангдън в Калорама Хайтс. Питър Соломон не бива да говори пред *никого*. Ясно ли е?

— Да, госпожо — потвърди агентът.

— Обади ми се, когато стигнете там, за да ми съобщите какво сте открили. И не изпускайте тях двамата от поглед.

Агент Хартман кимна отсечено, извади ключовете за джипа и тръгна към вратата.

Катрин го последва по петите.

Сато се обърна към Робърт.

— Ще се видим скоро, професор Лангдън. Знам, че ме смятате за враг, но ви уверявам, че не е така. Вървете при Питър. Още нищо не е приключило.

Колин Галауей мълчаливо седеше до масичката. Ръцете му бяха намерили каменната пирамида, която все още стоеше в кожената чанта. Старецът прокарваше длани по топлата повърхност на камъка.

— Ще дойдете ли с нас при Питър, отче? — попита професорът.

— Само ще ви забавя. — Галауей извади ръце от чантата и дръпна ципа. — Ще остана тук и ще се моля за оздравяването на Питър. Ще поговорим по-късно. Но когато покажете на Питър пирамидата, бихте ли му предали нещо от мен?

— Естествено. — Лангдън нарами чантата.

— Кажете му следното. — Слепецът се прокашля. — Масонската пирамида винаги е крила тайната си... *искрено*.

— Не разбирам.

Старецът му намигна.

— Просто му го кажете. Той ще разбере.

Озадачен, Робърт го остави и забърза след другите. Катрин вече седеше на предната седалка на джипа и обясняваше пътя на агента. Лангдън се качи отзад и щом затвори вратата, грамадната кола се стрелна през моравата на север към Калорама Хайтс.

Площад Франклин се намира в северозападната част на центъра на Вашингтон, на пресечката на Кей Стрийт и Тринайсета улица. Там се издигат много исторически сгради, най-известната от които е Франклин Скул — от нея през 1880 г. Александър Греъм Бел пратил първото безжично съобщение в света.

Един хеликоптер УН-60 бързо се приближаваше от запад — да дойде от Националната катедрала му трябваша само минути. „Имаме предостатъчно време — помисли Сато, докато гледаше площада под тях. Знаеше, че е важно хората й да заемат позиции незабелязано, преди обектът да се е появил. — Той каза, че ще се забави най-малко двайсет минути“.

По нейна заповед пилотът зависна на милиметри над покрива на най-високата постройка, известна като „Площад Франклин 1“, огромна престижна офис сграда с две златовърхи кули. Естествено, тази маневра не беше законна, но вертолетът остана там само няколко секунди и плазовете му едва докосваха чакълената настилка. Щом всички скочиха навън, пилотът незабавно полетя на изток, където щеше да се издигне на „безшумна височина“ и оттам да им осигурява невидима въздушна поддръжка.

Сато изчака оперативната група да си събере багажа и да подготви Белами за задачата му. Архитектът все още изглеждаше замаян от файла, който бе видял в нейния компютър.

„Както вече казах... въпрос на национална сигурност“. Той бързо я беше разбрал и вече й оказваше пълно съдействие.

— Всичко е готово, госпожо директор — докладва агент Симкинс.

След като Сато им даде съответните нареждания, агентите поведоха Белами по покрива и изчезнаха надолу по стълбището, за да заемат позиции на площада.

Японката отиде до ръба на покрива и погледна надолу. Правоъгълният залесен парк заемаше цялото пространство между

четирите улици. „Много места за прикриване“. Нейните хора напълно разбираха колко е важно да останат невидими. Ако обектът усетеше присъствието им и решише просто да се измъкне... тя дори не искаше да си го помисля.

Студеният вятър духаше на силни пристъпи и Сато се обгърна с ръце. От тази височина площад Франклин изглеждаше по-малък, отколкото го помнеше, с по-малко сгради. Зачуди се коя от тях е номер осем. Вече беше поискала тази информация от Нола Кей и очакваше младата жена всеки момент да ѝ позвъни.

Белами и агентите се появиха на площада. Приличаха на мравки, докато се разгръщаха в мрака на дърветата. Симкинс разположи архитекта сред открит участък в средата на пустия парк, после заедно с другите потъна безследно в естественото прикритие. След секунди Белами остана сам, разхождаше се напред-назад и трепереше на светлината на една улична лампа близо до центъра на площада.

Сато не изпитваше никакво съчувствие към него.

Запали цигара и дръпна силно, наслаждаваше се на проникващата в дробовете ѝ топлина. После, довольна, че всичко долу е наред, се отдалечи от ръба, за да чака двете телефонни обаждания — от Нола и агент Хартман, когото беше пратила в Калорама Хайтс.

„По-бавно!“ Джипът зави с бясна скорост, заплашвайки да се изправи на две гumi, и Лангдън се вкопчи в задната седалка. Агент Хартман или искаше да демонстрира шофьорски умения пред Катрин, или имаше заповед да стигне при Питър Соломон, преди жертвата да се е възстановила достатъчно, за да каже каквото и да било на полицията.

И не стигаше свръхскоростното изпреварване на червените светофари в дипломатическия район, но сега хвърчаха по лъкатушните улици в жилищния квартал на Калорама Хайтс. Катрин упътваше агента в движение, тъй като вече беше ходила в къщата на похитителя.

Кожената чанта подскачаше насам-натам на всеки завой и Лангдън чуваше тракането на пирамидиона, който явно беше паднал от пирамидата и сега се търкаляше вътре. Тъй като се опасяваше, че може да се повреди, той бръкна в чантата и опипом го намери. Още излъчваше топлина, но светеция текст вече го нямаше. Четеше се само първият надпис:

„В Ордена е скрита тайната“.

Тъкмо се канеше да го пъхне в страничния джоб на чантата, когато забеляза, че изцялата повърхност е покрита с някакви бели капчици. Озадачен, Робърт се опита да ги избърше, но те бяха залепнали здраво и бяха твърди на пипане... като пластмаса. „Какво е това, за бога?“ Установи, че повърхността на самата пирамида също е осеяна с белите точки. Изчовърка една с нокът и я разтърка между пръстите си.

— Восък? — каза на глас.

Катрин го погледна през рамо.

— Моля?

— По цялата пирамида и пирамидиона има капки восък. Не разбирам. Откъде може да са се *взели*?

— Сигурно от нещо в чантата ти.

— Съмнявам се.

Завиха на поредния ъгъл и Катрин посочи през предното стъкло и каза на агент Хартман:

— Ето там! Стигнахме.

Лангдън вдигна поглед и видя на отбивката пред тях въртящия се буркан на кола от местния СОТ. Порталът беше отворен и агентът мина през него с висока скорост.

Всички лампи в разкошното имение светеха, входната врата зееше. По отбивката и моравата в безпорядък бяха паркирали пет-шест автомобили, очевидно пристигнали по спешност. Двигателите на някои още работеха и фаровете им светеха, главно към къщата, но една от колите направо ги заслепи.

Агент Хартман спря на моравата до бял седан с надпис ПРИФЪРД СЕКЮРИТИ. Хвърлящите отблясъци буркани и фаровете им пречеха да виждат.

Катрин моментално изскочи навън и се втурна към имението. Лангдън нарами чантата си, без да си направи труд да я закопчае, и тичешком я последва към отворената входна врата. Отвътре отекваха гласове. Зад професора се разнесе изпиукването на джипа, когато агентът го заключи и забърза подире им.

Катрин се качи по стълбището и влезе. Робърт я погледна и видя, че вече е пресякла вестибюла и тича по коридора по посока на гласовете. В дъното се виждаше трапезарията. На масата с гръб към тях седеше жена в униформа на охранителка.

— Извинете? — извика ѝ Катрин в движение. — Къде е Питър Соломон?

Лангдън се опитваше да не изостава, но в този момент неочаквано движение привлече вниманието му. През прозореца на дневната вляво зърна портала, който се затваряше.

„Странно“. После забеляза още нещо... нещо, което блясъкът на бурканите и заслепяващите фарове бяха скривали. Безразборно паркираните коли на отбивката изобщо не приличаха на полицейски патрулки и линейки.

„Мерцедес?... Хамър?... Тесла роудстър?“

В този момент разбра също, че гласовете, които се чуваха в къщата, не са нищо друго освен телевизор, който гърмеше откъм кухнята.

Още докато се завърташе бавно напред, Лангдън извика:

— Катрин, чакай!
И видя, че Катрин Соломон вече не тича.
Тя летеше.

Катрин Соломон разбираше, че пада... ала не можеше да проумее защо.

Тичаше по коридора към охранителката в трапезарията, когато изведнъж ходилата ѝ се оплетоха в невидимо препятствие и цялото ѝ тяло политна напред и се понесе във въздуха.

И вече се връщаше на земята... в този случай — на дъсчения под.

Строполи се по корем и сблъсъкът изкара въздуха от гърдите ѝ. Една тежка виенска закачалка се залюля над нея и падна, като замалко не се стовари отгоре ѝ. Докато се мъчеше да си поеме дъх, Катрин вдигна глава и озадачено установи, че охранителката на стола дори не е помръднала. Още по-странно беше това, че в основата на съборилата се закачалка като че ли имаше опъната през коридора жица.

„Защо някой ще...“

— Катрин! — викаше Лангдън и когато тя се претърколи на една страна и погледна към него, кръвта ѝ се вледени. „Робърт! Зад теб!“ Опита се да изкрещи, но въздухът не ѝ достигаше. Можеше само ужасено да наблюдава като на забавен кадър как той се втурва към нея, за да ѝ помогне, без изобщо да забележи, че зад него агент Хартман залита през прага и се държи за гърлото. Между пръстите му се стичаше кръв, а от тях стърчеше дръжката на дълга отвертка, забита в шията му.

Агентът полетя към пода и зад него се появи убиецът му.

„Боже мой... не!“

Голият — ако не се броеше странната превръзка, която приличаше на набедреник, — грамаден мъж очевидно се беше крил във вестибюла. Мускулестото му тяло бе покрито от глава до пети с чудати татуировки. Входната врата се затваряше и той тичаше по коридора след Лангдън.

Агент Хартман се строполи на пода в мига, в който вратата се затръшна. Професорът се сепна и се обърна, но татуираният вече се

хвърляше към него и забиваше някакво устройство в гърба му. Проблесна светлина, разнесе се остро електрическо прашене и Катрин видя как Робърт се парализира. Очите му замръзнаха обледени, той се олюля напред, свлече се като чувал и тежко падна върху кожената си чанта. Пирамидата се изтърколи на дюшемето.

Без изобщо да хвърли поглед към жертвата си, татуираният прекрачи тялото на Лангдън и се насочи право към Катрин. Тя вече пълзеше заднишком към трапезарията. Блъсна се в стола на охранителката и тя се наклони и се стовари до нея. Безжизненото ѝ лице изразяваше ужас. Устата ѝ беше запушена с парцал.

Грамадният мъж стигна до Катрин, преди тя да има време да реагира, и я хвана за раменете с невероятна сила. Без грим лицето му представляваше страховита гледка. Мускулите му леко се напрегнаха и Катрин усети, че я преобръща по корем като парцалена кукла. В гърба ѝ се заби тежко коляно и за миг ѝ се стори, че ще я прекърши на две. Той сграбчи ръцете ѝ и ги изви отзад.

С обърната настрани глава и притисната към килима буза, тя видя Робърт — тялото му продължаваше конвулсивно да се разтърсва. Агент Хартман лежеше неподвижно до прага.

Студен метал стегна китките ѝ и Катрин разбра, че я връзват с тел. Ужасена, тя се опита да се отскубне, но движението само прати разкъсваща болка в ръцете ѝ.

— Ако се движиш, телта ще се вреже в плътта ти — предупреди я мъжът и след като приключи с китките ѝ, с вледеняваща вещина се зае с глезените ѝ.

Тя се опита да го ритне и той заби мощния си юмрук в дясното ѝ бедро и обездвижи крака ѝ. След секунди глезените ѝ бяха завързани.

— Робърт! — най-после успя да извика Катрин.

Лангдън лежеше вцепенен върху кожената си чанта и стенеше. Каменната пирамида беше паднала до главата му. Катрин разбра, че пирамидата е последната ѝ надежда.

— Разчетохме надписа на пирамидата! — каза тя на мъжа. — Ще ти кажа всичко!

— Естествено, че ще ми кажеш. — Татуираният издърпа парцала от устата на мъртвата охранителка и здраво го натъпка в нейната.

Имаше вкус на смърт.

Робърт Лангдън не усещаше тялото си. Лежеше вцепенен и неподвижен, опрял буза в дъсчения под. Беше чувал достатъчно за електрошоковите устройства, за да знае, че обезвреждат жертвата, като временно претоварват нервната ѝ система. Ефектът им, наречен електромускулно блокиране, спокойно можеше да се сравни с удар на мълния. Въпреки че умът му запазваше фокуса си, мускулите му отказваха да изпълняват командите, които им пращаше.

„Стани!“

Проснат по очи, парализиран, Лангдън едва успяваше да си поеме дъх. Още не беше видял нападателя си, но виждаше агент Хартман, който лежеше в уголемяваща се локва кръв. Бе чул Катрин да се съпротивлява и да спори, ала преди малко гласът ѝ заглъхна, сякаш бяха натъпкали нещо в устата ѝ.

„Стани, Робърт! Трябва да ѝ помогнеш!“

Краката му започнаха да изтръпват — огнено и мъчително възстановяване на сетивата, — но все още не му се подчиняваха. „Раздвижи се!“ Ръцете му помръдваха, мускулите на лицето и шията му също. С огромно усилие той успя да завърти глава към трапезарията, като болезнено провлачи бузата си по дъските.

Пред погледа му обаче се появи преграда — каменната пирамида, която се бе изтърколила от чантата и сега лежеше на пода. Основата ѝ беше само на сантиметри от лицето му.

Отначало не разбра какво вижда. Каменният квадрат пред него очевидно бе основата на пирамидата, и все пак му се струваше някак различен. Съвсем различен. Пак беше квадрат, пак от камък... ала вече не бе плосък и гладък. Покриваха го изсечени знаци. „Как е възможно? — Той се вторачи в него, чудеше се дали не халюцинира. — Десетки пъти разглеждах основата на тази пирамида... и нямаше никакви знаци!“

И тогава разбра защо.

Дихателният му рефлекс се задейства и Лангдън ахна, осъзнал, че Масонската пирамида крие още тайни. „Присъствах на поредното преображение“.

В миг проумя смисъла на последната молба на Галауей. „Кажете на Питър следното: Масонската пирамида винаги е крила тайната си... искрено“. Тогава думите му се бяха сторили странни, но сега знаеше,

че деканът е пратил на Питър шифровано послание. По ирония на съдбата същият този шифър представляваше сюжетен обрат в един посредствен трилър, който беше чел преди години.

Шифърът се криеше в английската дума за искрен, „sincere“.

Още от времето на Микеланджело скулпторите криели дефектите в творбите си, като запълвали пукнатините с течен восък и го покривали с каменен прах. Този метод се смятал за измама и затова всяка скулптура „без восък“, или на италиански „sine sega“, се разглеждаше като „искрено“ произведение на изкуството.

Знаците върху основата на пирамидата бяха скрити със същия метод. Когато Катрин бе изпълнила инструкциите на пирамидиона и бе „сварила“ пирамидата, восъкът се беше разтопил и бе разкрил основата. Докато прокарваше длани по камъка в Катидръл Колидж, Галауей очевидно бе напипал новоразкритите знаци.

И сега, макар и само за миг, Лангдън забрави цялата опасност, пред която бяха изправени с Катрин. Взираше се в невероятната комбинация символи върху основата на пирамидата. Нямаше представа какво означават... нито какво в крайна сметка ще им съобщят, но знаеше едно. „Масонската пирамида крие още тайни. Площад Франклин 8 не е последният отговор“.

Не знаеше дали е поради прилива на адреналин от откритието, или просто от още няколко секунди, през които беше останал да лежи, но изведнъж усети, че възвръща контрола над тялото си.

С мъка замахна настрани и избута кожената чанта от полезрението си.

За свой ужас установи, че Катрин е вързана и дълбоко в устата ѝ е напъхан парцал. Напрегна мускули и се опита да се изправи на колене, ала след миг се вцепени от смайване. Вратата на трапезарията почти се изпълни от вледеняваща гледка — човешка фигура, каквато не бе виждал никога.

„Какво е това, за бога?...“

Претърколи се и като риташе с крака, се опита да се оттласне назад, но грамадният татуиран мъж го сграбчи, обърна го по гръб и го възседна. Опря колене в бицепсите му и болезнено го прикова към пода. На гърдите му имаше двуглав феникс. Шията, лицето и бръснатата му глава бяха покрити с изумително множество от

необикновено сложни символи — магически знаци, знаеше Лангдън, които се използваха в ритуалите на тъмната магия.

Преди да успее да осмисли случващото се, гигантът го хвана за ушите, повдигна главата му от пода и с невероятна сила я блъсна в дъските.

Всичко потъна в мрак.

Малах стоеше в коридора и оглеждаше кървавата сцена. Домът му приличаше на бойно поле.

Робърт Лангдън лежеше в безсъзнание в краката му.

Катрин Соломон беше вързана и със запушена уста на пода в трапезарията.

Трупът на охранителката бе проснат наблизко, след като се бе свлякъл от стола, върху който го беше нагласил. За да спаси собствения си живот, тази жена бе изпълнила каквото ѝ бе заповядал: с опрян в гърлото нож, тя отговори на неговия джииесем и повтори лъжата, която подмами Лангдън и Катрин да дотичат тук. „Тя нямаше партньорка и Питър Соломон определено не е добре“. Веднага щом охранителката изпълни задачата си, Малах безшумно я удуши.

За да допълни илюзията, че не си е вкъщи, той позвъни на Белами с хендсфрито в една от колите си. „В момента пътувам — каза на архитекта и който друг го слушаше. — Питър е в багажника“. Всъщност се движеше само от гаража до предния двор, където беше паркирал безразборно няколко от многобройните си автомобили с включени фарове и работещи двигатели.

Измамата сработи идеално.

Почти.

Единственият проблем беше окървавеният труп с щръкналата от шията му отвертка. Малах го претърси и не можа да не се ухили, когато откри свръхмодерна радиостанция и джииесем с емблемата на ЦРУ. „Явно даже те са наясно с моята сила“. Извади батериите и разби двете устройства с тежък бронзов стопер за врата.

Знаеше, че трябва да действа бързо, особено щом в играта участваше ЦРУ. Върна се при Лангдън. Професорът лежеше в несвяст и щеше да остане в това състояние още известно време. Погледът му боязливо се насочи към каменната пирамида на пода до отворената чанта на Лангдън. Дъхът му секна и сърцето му се разтуптя.

„Чаках години...“

Ръцете му леко трепереха. Докато бавно прокараваше пръсти по надписа, съдържащото се в текста обещание го изпълни със страхопочитание. Преди да изпадне в транс обаче, Малах върна пирамидата в чантата при пирамидиона и дръпна ципа.

„Скоро ще сглобя пирамидата... на много по-сигурно място“.

Преметна кожената чанта на едното си рамо и се опита да нагласи Лангдън на другото, но загорялото тяло на професора тежеше доста повече, отколкото очакваше. В крайна сметка се задоволи да го хване под мишниците и да го повлече по пода. „Там, където ще се озове, няма да му хареса“, помисли си.

Телевизорът в кухнята гърмеше. Това беше част от измамата и още не го бе изключил. В момента телевизионен проповедник четеше „Отче наш“ заедно с паството си. Малах се зачуди дали някой от хипнотизиранияте му зрители има представа откъде всъщност произлиза тази молитва.

— ... както на небето, тъй и на земята... — напевно произнасяха богомолците.

„Да — помисли си той. — Както горе, тъй и долу“.

— ... и не въведи нас в изкушение...

„Помогни ни да овладеем слабостта на нашата плът“.

— ... избави ни от лукавия... — молеха се те.

Малах се усмихна. „Виж, това може да се окаже трудно. Мракът расте“. Въпреки това трябваше да им отдаде дължимото. Поне се опитваха. Хората, които разговаряха с невидими сили и молеха за помощ, бяха изчезващ вид в този модерен свят.

Докато влачеше Лангдън в дневната, паството завърши с „Амин!“

„Амон — поправи ги той. — Египет е люлката на вашата религия“. Бог Амон беше прототип на Зевс... Юпитер... и всяко модерно лице на Бога. До ден-дневен всички религии на земята използваха варианти на неговото име: Амин! Ом!

Телевизионният проповедник цитираше стихове от Библията, в които се описваше йерархия на ангели, демони и духове, управляващи небето и ада.

— Защитете душата си от зли сили! — предупреждаваше той. — Извисете сърцата си в молитва! Бог и неговите ангели ще ви чуят!

„Има право. Но ще ги чуят и демоните“.

Малах отдавна беше научил, че правилното практикуване на Изкуството може да отвори портал към царството на духовете. Подобно на самото човечество, съществуващите там невидими сили имаха много форми, добри и зли. Онези на Светлината лекуваха, закриляха и се стремяха да въведат ред във вселената. Онези на Мрака действаха в обратната посока — носеха разруха и хаос.

Ако призовеше невидимите сили правилно, човек можеше да ги убеди да изпълняват желанията му на земята... и това сякаш му даваше свръхестествени способности. В замяна тези сили искаха приношения. Онези на Светлината — молитви и възхвали... онези на Мрака — проливане на кръв.

„Колкото е по-голямо жертвоприношението, толкова по-голяма сила придава то“. Малах бе започнал с кръвта на дребни животни. С времето обаче жертвите му ставаха все по-кървави. „Тази нощ ще направя последната крачка“.

— Пазете се! — извика проповедникът и предупреди паството за настъпващия Апокалипсис. — Скоро ще започне последната битка за душите на хората!

„Наистина — помисли Малах. — И аз ще бъда нейният най-велик воин“.

Естествено, битката се водеше много отдавна. Онези, които усъвършенствали Изкуството в Древен Египет, се превърнали във великите адепти в историята, еволюирали над масите, за да станат истински последователи на Светлината. Вървели като богове по земята. Издигнали разкошни храмове, в които идвали новопосветени от всички краища на света, за да споделят мъдростта им. Създали раса на златни хора. За съвсем кратко човечеството сякаш щяло да се възвиси и да се отърси от земните си окови.

„Златната ера на Древните тайни“.

Ала бидейки от плът, човек бил податлив на греховете високомерие, омраза, нетърпение и алчност. С времето се появили хора, които покварили Изкуството, изопачили го и насочвали силата му за лична изгода. Започнали да използват тази изопачена версия, за да призовават тъмни сили. Възникнало ново изкуство — по-силно, непосредствено и с опияняващо въздействие.

„Такова е моето Изкуство.

Такова е моето Велико дело“.

Просветените адепти и техните езотерични братства били свидетели на надигащото се зло и видели, че човек не използва новооткритото си знание за доброто на своя вид. И затова скрили своята мъдрост, за да я предпазят от очите на недостойните. Така тя се изгубила за историята.

С това настъпил Първородният грях на човека.

И се възцарил дълъг мрак.

До ден-дневен знатните потомци на адептите продължаваха да се борят, слепешком търсеха Светлината, опитваха се да възвърнат изгубената сила от своето минало, да отблъскват мрака на разстояние. Те бяха свещеници в църквите, храмовете и светилищата на всички религии по света. Времето беше изличило спомените... беше ги откъснало от тяхното минало. Вече не познаваха Извора, от който някога е текла могъщата им мъдрост. Когато ги питаха за божествените тайни на предците им, новите пазители на вярата гръмогласно се отричаха от тях и ги заклеймяваха като ерес.

„Наистина ли са забравили?“, зачуди се Малах.

Ехото на древното изкуство все още отекваше по всяко кътче на света, от мистичните кабалисти в юдаизма до езотериците в ислямския суфизъм. Следи оставаха и в християнските тайнства, в техните богоизяждащи ритуали на светото причастие, в йерархията на светци, ангели и демони, в песнопенията и заклинанията, в астрологическите основи на църковния календар, в свещеническите одежди и обещанието за вечен живот. За да прогонят злите духове, свещениците и досега разклащаха кадилници с тамян, биеха свещени камбани и поръсваха със светена вода. Християните все още практикуваха свръхестествения екзорсизъм — древен ритуал на тяхната вяра, който изискваше способност не само за прогонване на демони, но и за тяхното призоваване.

„И все пак те не виждат своето минало“.

Мистичното минало на Църквата беше най-очевидно в нейния епицентър. Във Ватикана, в центъра на площад „Свети Петър“, се издигаше огромният египетски обелиск. Изсечен хиляда и триста години преди Иисус да поеме първия си дъх, там този божествен монолит нямаше никакво значение, нямаше никаква връзка с модерното християнство. И все пак се намираше там. В сърцето на Христовата църква. Каменен фар, крещящ да бъде чуто. Спомен за

онези неколцина мъдреци, които знаели откъде е започнало всичко. Родена от лоното на Древните тайни, тази Църква все още пазеше своите ритуали и символи.

„Един символ над всичко“.

Един изключителен християнски образ украсяваше нейните олтари, одежди, храмове и Свещено писание — принесено в жертва безценно човешко същество. Християнството повече от всяка друга вяра разбираше преобразяващата сила на жертвоприношението. В чест на жертвата, направена от Иисус, неговите последователи и досега правеха своите скромни жестове на саможертва... пост, въздържание, децятък.

„Всички тези жертви са безсилни, естествено. Без кръв... няма истинско жертвоприношение“.

Силите на мрака отдавна бяха прегърнали кръвната жертва и така бяха станали толкова могъщи, че силите на доброто сега се бореха да ги овладеят. Скоро Светлината напълно щеше да бъде погълната и последователите на мрака свободно щяха да властват над човешките улове.

— *Трябва да има площад Франклин осем — настоя Сато. — Потърси пак.*

— Проверих навсякъде, госпожо... във Вашингтон няма такъв адрес.

— Но аз съм на покрива на площад Франклин едно. Не може да няма *осем!*

„Директор Сато на покрив?“

— Почакайте. — Нола Кей започна ново търсене. Чудеше се дали да не ѝ каже за хакера, ала в момента Сато, изглежда, мислеше само за площад Франклин 8. Пък и все още не разполагаше с цялата информация. „Къде всъщност се губи оня идиот от Системна сигурност?“ — Аха. Открих проблема. „Площад Франклин едно“ е *името* на сградата... а не адресът. Истинският адрес е Кей Стрийт хиляда триста и едно.

Тази новина явно обърка директорката.

— Нола, нямам време да ти обясня — пирамидата ясно сочи към адреса „площад Франклин осем“.

Младата жена рязко се надигна на стола си. „Пирамидата сочи към конкретно място?!“

— Надписът гласи — продължи Сато: — „В Ордена е скрита тайната. Площад Франклин осем“.

Нола се смая.

— „Орден“ като... масонски орден ли?

— Предполагам — отвърна японката.

Криптоаналитичката за момент се замисли, после отново започна да пише на клавиатурата.

— Госпожо, може би адресите на площада са се променили с годините? Искам да кажа, ако тази пирамида е толкова стара, колкото се твърди в легендата, номерата на площад Франклин може да не са същите като по времето, когато е създадена пирамидата? В момента търся без номер осем... „орден“... „площад Франклин“... и

„Вашингтон“... така може да получим известна представа дали има...
— Млъкна, понеже се появиха резултатите от търсенето.

— Какво откри? — попита Сато.

Нола се взираше в първото попадение от списъка — разкошна снимка на Голямата пирамида, която служеше за тематичен фон на уебсайт, посветен на една от сградите на площад Франклин. Сградата не приличаше на никоя друга от постройките наоколо.

„Пък и в целия град“.

Вледеняваше я обаче не странната архитектура, а описанието на нейното *предназначение*. Според уебсайта това необичайно здание било построено като мистично светилище, създадено от... и за... древен таен орден.

Робърт Лангдън дойде в съзнание. Главата му се пръскаше.

„Къде съм?“

Където и да се намираше, беше тъмно. Като в пещера. И също толкова тихо.

Лежеше по гръб с ръце отстрани. Объркан, той се опита да помръдне пръсти и с облекчение установи, че се движат свободно и безболезнено. „Какво се е случило?“ Освен главоболието и пълния мрак всичко му се струваше повече или по-малко нормално.

Почти всичко.

Лежеше върху твърд под — необичайно гладък, като стъкло. Още по-странно бе това, че усещаше тази гладка повърхност с голата си кожа... рамене, гръб, задник, бедра, прасци. „Гол ли съм?“ Озадачен, Робърт прокара длани по тялото си.

„Господи! Къде са ми дрехите?“

Мъглата в ума му постепенно се разнесе и той започна да вижда отделни проблясъци... ужасяващи сцени... мъртъв агент... татуирано зверско лице... как онзи блъска главата му в пода. Образите се връщаха все по-бързо... и си спомни вледеняваща гледка... Катрин Соломон, вързана и със запушена уста на пода в трапезарията.

„Боже мой!“

Рязко се надигна и челото му се удари в нещо само на сантиметри над него. В черепа му избухна болка и той се отпусна назад, като почти изгуби съзнание. Мъчително протегна ръце нагоре и заопипва в мрака, за да открие препятствието. Резултатът му се стори абсурден. Като че ли таванът на тази стая беше на по-малко от трийсет сантиметра над главата му. „Какво е това, по дяволите?“ Когато разпери ръце, за да се претърколи настрани, и двете му длани се блъснаха в прегради.

Истината най-после го осени. Робърт Лангдън не се намираше в никаква стая.

„Аз съм в кутия!“

Бясно заудря с юмруци в тъмнината на малкия си, подобен на ковчег затвор. Викаше за помощ. Обзелият го ужас се усилваше с всеки миг, докато не стана непоносим.

„Погребан съм жив!“

Капакът на странния му ковчег не помръдваше, макар че в паниката си го натискаше с всичката сила на ръцете и краката си. Доколкото можеше да определи, кутията беше направена от тежко фибростъкло. Херметична. Звукоизолирана. Светлоустойчива. Бягството бе невъзможно.

„Ще се задуша в тази кутия“.

Спомни си дълбокия кладенец, в който беше паднал като малък, страшната нощ, която прекара сам в мрака на бездънната яма. Тази травма бе наранила психиката му, бе го обременила с непреодолим страх от затворени пространства.

Погребан жив, тази нощ Робърт Лангдън преживяваше най-ужасния си кошмар.

Катрин Соломон безмълвно трепереше на пода в трапезарията на Малах. Тънкият тел около китките и глезените ѝ вече се врязваше в плътта ѝ — дори и най-слабите движения като че ли го стягаха още повече.

Беше видяла как татуираният поваля Лангдън в безсъзнание и повлича безжизненото му тяло наред с чантата и каменната пирамида. Нямаше представа къде. Агентът, който ги придружаваше, лежеше мъртъв. От много минути не бе чувала нищо и се чудеше дали татуираният и Робърт още са в къщата. Беше се опитала да вика за помощ, ала парцалът в устата ѝ опасно потъваше още по-дълбоко в гърлото ѝ.

Усети приближаващи се стъпки по пода и обърна глава, надяваше се въпреки всичко, че някой идва да ѝ помогне. В коридора се появи грамадният силует на татуирания. Катрин потръпна — спомни си го изправен в семейното им имение преди десет години.

„Той изби цялото ми семейство“.

И сега се приближаваше към нея. Лангдън го нямаше. Мъжът приклезна, хвана я за кръста и грубо я преметна през рамо. Телът се врязва в китките ѝ, парцалът заглуши мъчителните ѝ викове.

Татуираният я понесе към дневната, където само преди часове двамата спокойно бяха пили чай заедно.

„Къде ме носи?!“

Мъжът спря точно пред голямото маслено платно на Трите грации, на което се бе възхитила следобед.

— Нали спомена, че тази картина ти харесва? — прошепна той. Устните му почти докосваха ухото ѝ. — Радвам се. Защото това може би ще е последното красиво нещо, което ще видиш.

С тези думи чудовището протегна ръка и натисна с длан дясната страна на грамадната рамка. За огромно удивление на Катрин платното потъна в стената като въртяща се врата. „Таен вход“.

Тя се опита да се отскубне, но мъжът я държеше здраво. Внесе я през отвора. Когато Трите грации се затвориха зад тях, Катрин видя дебелата изолация на гърба на картината. Каквито и звуци да се разнасяха тук, външният свят явно не биваше да ги чува.

Пространството беше тясно, по-скоро коридор, отколкото стая. Татуираният тръгна към отсрещната страна и отвори тежка врата, през която се излизаше на малка площадка. Оттам се виждаше рампа, спускаща се към дълбоко подземие. Катрин си пое дъх да изкрещи, ала парцалът едва не я задуши.

Рампата бе стръмна и тясна. Стените от двете страни бяха циментови, окъпани в синкава светлина, която сякаш се излъчваше отдолу. Оттам прииждаше топъл въздух, натежал от зловеща смесица миризми... остра воня на химикали, успокояващ тамян, земна миризма на човешка пот и най-вече, характерният дъх на инстинктивен животински страх.

— Твоята наука ме впечатли — прошепна мъжът, докато я носеше надолу по рампата. — Надявам се да те впечатли и *моята*.

Агент Търнър Симкинс стоеше приклепнал в мрака на Франклин Парк и не откъсваше поглед от Уорън Белами. Още никой не беше наляпал примамката, ала имаше време. Радиостанцията му изпиука и той я включи с надеждата, че някой от хората му е забелязал нещо. Но се обаждаше Сато. С нова информация.

Симкинс я изслуша и се съгласи с причината за безпокойството й.

— Почакайте — каза той. — Ще проверя дали нямам видимост. — Промъкна се през храсталака, в който се криеше, и погледна натам, откъдето беше излязъл на площада. След известно маневриране я видя.

„Мамка му!“

Приличаше на джамия от Стария свят. Бе сгушена между две много по-големи здания и мавританската ѝ фасада бе облицована с лъскави теракотни плочки, образуващи пъстроцветни мотиви. Над трите високи врати имаше два реда стреловидни прозорци, на които сякаш всеки момент щяха да се появят арабски стрелци и да обстрелят с лъковете си всеки неканен гост.

— Виждам я — съобщи той.

— Движение?

— Не.

— Добре. Искам да заемете нови позиции и да я наблюдавате много внимателно. Казва се Свещеният храм Алмас и е седалище на мистичен орден.

Симкинс отдавна работеше в района на Вашингтон, но не знаеше нито за този храм, нито за някакъв древен мистичен орден, помещаващ се на площад Франклин.

— Сградата принадлежи на група, наречена Древен арабски орден на благородниците на мистичния храм — осведоми го директорката на СЗС.

— Никога не съм чувал за тях.

— Струва ми се, че сте чували — възрази Сато. — Те са родствена организация на масоните, по-известна като шрайнерите^[1].

Агентът скептично стрелна с поглед разкошната сграда. „Шрайнерите ли? Ония, дето строят детски болници?“ Не можеше да си представи по-безобиден „орден“ от филантропите, които носеха малки червени фесове и маршируваха на паради.

Въпреки това тревогите на Сато бяха основателни.

— Ако обектът разбере, че тази сграда всъщност е „Орденът“ на площад Франклин, госпожо директор, адресът няма да му е нужен. Просто ще пропусне срещата и ще отиде направо на вярното място.

— Точно така смятам и аз. Дръжте под око входа.

— Слушам.

— Нещо от агент Хартман в Калорама Хайтс?

— Не, госпожо. Вие му наредихте да се обади лично на вас.

— Да, обаче не се обажда.

„Странно — помисли си Симкинс и си погледна часовника. — Закъснява“.

[1] От shrine — храм, светилище (англ.) — Б.пр. ↑

Робърт Лангдън трепереше гол и сам в пълен мрак. Беше парализиран от страх и вече не удряше по стените и не викаше. Лежеше със затворени очи и полагаше всички усилия да овладее бясното туптене на сърцето си и паническото си дишане.

„Лежиш под безкрайно нощно небе — опитваше се да се самоубеди ученият. — Над теб няма нищо друго освен открито пространство“.

Тази успокояваща картина бе единственият начин, по който беше успял да преживее неотдавнашния си престой в ядрено-магнитен томограф... както и тройна доза валиум. Тази нощ обаче номерът не действаше.

Парцалът в устата на Катрин Соломон беше влязъл навътре и я задушаваше. Похитителят ѝ я носеше надолу по тясна рампа, после по мрачен подземен коридор. Тя зърна в дъното стая, огряна от зловеща червеникаво-морава светлина, но не стигнаха до нея. Мъжът спря пред малко странично помещение, внесе я вътре и я остави върху дървен стол. Завързаните ѝ ръце бяха зад облегалката, така че да не може да се движи.

Телът около китките ѝ се вливаше още по-дълбоко в плътта ѝ, ала тя почти не усещаше болката. Заглушаваше я усиливащата се паника от мисълта, че не може да диша. Парцалът потъваше все по-надълбоко в гърлото ѝ и ѝ се гадеше. Зрението ѝ започваше да се замъглява.

Зад нея татуираният затвори вратата и включи осветлението. Очите ѝ започнаха да сълзят обилно и тя вече не можеше да различава предметите наоколо. Всичко се сливаше.

Пред лицето ѝ се появи разкривена гледка на пъстроцветна плът и Катрин усети, че губи съзнание. Една покрита с люспи ръка се протегна и измъкна парцала от устата ѝ.

Тя жадно си пое дъх, закашля се и се задави, когато дробовите ѝ се напълниха със скъпоценния въздух. Зрението ѝ постепенно започна да се прояснява и тя вече можеше да вижда демона пред себе си. В него нямаше нищо човешко. Шията, лицето и бръснатата глава бяха обгърнати от смайващо странни татуирани символи. Освен едно кръгче на темето му, всеки сантиметър от тялото му беше украсен. От гърдите му свирепея я зяпаше огромен двуглав феникс — като някакъв хищен лешояд, който търпеливо очаква смъртта ѝ.

— Отвори си устата — прошепна мъжът.

Катрин го погледна с погнуса. „Какво?“

— Отвори си устата — повтори той. — Иначе пак слагам парцала.

Разтреперана, Катрин се подчини. Мъжът изпъна дебелия си татуиран показалец и го пъхна между устните ѝ. Когато докосна езика ѝ, тя едва не повърна. Той извади мокрия си пръст, вдигна го към бръснатата си глава, затвори очи и разтри слюнката върху кръгчето нетатуирана плът.

Отвратена, тя се извърна.

Стаята приличаше на котелно помещение — тръби по стените, клокочещи звуци, флуоресцентно осветление. Преди да успее да се огледа обаче, очите ѝ се заковаха върху нещо на пода. Купчина дрехи — поло, спортно сако от туид, мокасини, часовник с циферблат на Мики Маус...

— Боже мой! — Катрин се сви назад от татуираното животно. — Какво си направил с Робърт Лангдън?!

— Шшт — прошепна мъжът. — Иначе ще те чуе. — Той се отдръпна настрани и посочи зад себе си.

Лангдън го нямаше там. Катрин видя само грамадна кутия от черно фибростъкло. Формата ѝ тревожно напомняше на тежките сандъци, в които докарваха труповете от война. Две големи закопчалки здраво заключваха капака.

— *Вътре* ли е? — промълви тя. — Но... той ще се задуши!

— Няма — отвърна чудовището и махна с ръка към няколко прозрачни тръби, които минаваха по стената и потъваха в дъното на сандъка. — Само ще му се *иска* да може.

В пълния мрак Лангдън напрегнато се вслушваше в приглушените вибрации, които чуваше от външния свят. „Гласове?“ Заудря по кутията и с всички сили извика:

— Помощ! Чува ли ме някой?!

Някъде отдалече се разнесе приглушен глас.

— Робърт! Боже мой, не! НЕ!

Познаваше този глас. Катрин. Беше ужасена. Въпреки това ѝ се зарадва. Пое си дъх да ѝ отговори, но не го направи. Спря го неочакваното усещане в тила му. Сякаш от дъното на кутията лъхаше ветреца. „Как е възможно? — Отпусна се неподвижно, за да се увери. — Да, определено“. Усети въздушното течение с космите на тила си.

Инстинктивно заопипва дъното на кутията в търсене на източника на въздух. Не му отне много време. „Има дупка!“ Перфорираният отвор напомняше на канална решетка в мивка или вана, само че от него се носеше ветреца.

„Вкарва ми въздух. Не иска да ме задуши“.

Облекчението му не трая дълго. Изведнъж от отвора се чу ужасяващ звук. Нямаше как да го сбърка — клокочене на вода... която течеше към него.

Катрин смаяно гледаше прозрачната струя вода, която се стичаше по една от тръбите към сандъка на Лангдън. Сцената приличаше на някакъв извратен фокус.

„Вкарва вода в сандъка?!“

Опъна тела, без да обръща внимание на болката. Можеше само панически да наблюдава действията на татуирания. Чуваше, че Робърт отчаяно блъска по контейнера, ала когато водата стигна до долния край, чуването утихна. Последва миг ужасена тишина. После чуването започна отново, с подновено отчаяние.

— Пусни го! — промълви Катрин. — Моля те! Не можеш да го направиш!

— Смъртта от удавяне е ужасна, знаеш. — Татуираният говореше спокойно и се разхождаше в кръг около нея. — Твоята асистентка Триш може да го потвърди.

Тя чуваше думите му, ала не можеше да ги осмисли.

— Може би си спомняш, че веднъж и аз едва не се удавих — прошепна мъжът. — Беше в семейното ви имение в Потомак. Брат ти ме простреля и аз паднах в реката при моста на Зак.

Катрин се взираше в него с ненавист. „През нощта, когато уби майка ми“.

— Онази нощ боговете ме спасиха — продължи той. — И ми показаха пътя... за да стана един от тях.

Водата, която нахлуваше в кутията на Лангдън, беше топла... имаше телесна температура. Вече напълно бе заляла голия му гръб. Докато пълзеше нагоре по гръдния му кош, той усещаше приближаването на суровата действителност.

„Ще умра“.

С подновена паника вдигна ръце отново и бясно заудря.

101.

— Трябва да го пуснеш! — умоляваше Катрин през сълзи. — Ще направим каквото поискаш! — Чуваше, че Лангдън тропа още потчаяно.

Татуираният се усмихна.

— Ти си по-лесна от брат си. Само какво трябваше да направя, за да накарам Питър да ми издаде тайните си...

— Къде е той?! — попита Катрин. — Къде е Питър?! Кажи ми! Изпълнихме всичко, което пожела! Разгадахме надписа на пирамидата и...

— Не, *не* сте го разгадали. Опитайте се да ми извъртите номер. Скрихте информация и доведохте в дома ми агент на ЦРУ. Това едва ли е поведение, което заслужава награда.

— Нямахме избор — отново зариде тя. — Хората от ЦРУ те търсят. Накараха ни да дойдем с агента. Ще ти кажа всичко. Само пусни Робърт! — Чуваше, че Лангдън крещи и блъска по сандъка, и виждаше водата да тече по тръбата. Знаеше, че не му остава много време.

Татуираният отговори спокойно, като поглаждаше брадичката си.

— Предполагам, че на площад Франклин също ме причакват агенти, нали?

Катрин мълчеше. Мъжът постави широките си длани върху раменете ѝ и бавно я притегли напред. Тъй като ръцете ѝ бяха вързани зад облегалката, раменете ѝ се напрегнаха и още малко и щяха да изскочат от ставите.

— Да! — не издържа тя. — На площад Франклин наистина те причакват агенти!

Чудовището продължи да я тегли към себе си.

— Какъв адрес е написан върху пирамидиона?

Болката в китките и раменете ѝ ставаше непоносима, но Катрин мълчеше.

— Можеш да ми кажеш веднага, Катрин. Иначе ще ти изтръгна ръцете и пак ще ти задам същия въпрос.

— Номер осем! — изпъшка тя. — На пирамидиона пише: „В Ордена е скрита тайната. Площад Франклин осем“. Кълна се. Не знам какво повече да ти кажа! Пише „Площад Франклин осем“!

Мъжът обаче не я пускаше.

— Не знам нищо повече! — изпъшка Катрин. — Това е адресът! Пусни ме! Пусни Робърт от сандъка!

— *Бих* го направил... — отвърна демонът, — обаче има един проблем. Ако отида на площад Франклин осем, ще ме заловят. Кажи, какво има на този адрес?

— Не знам!

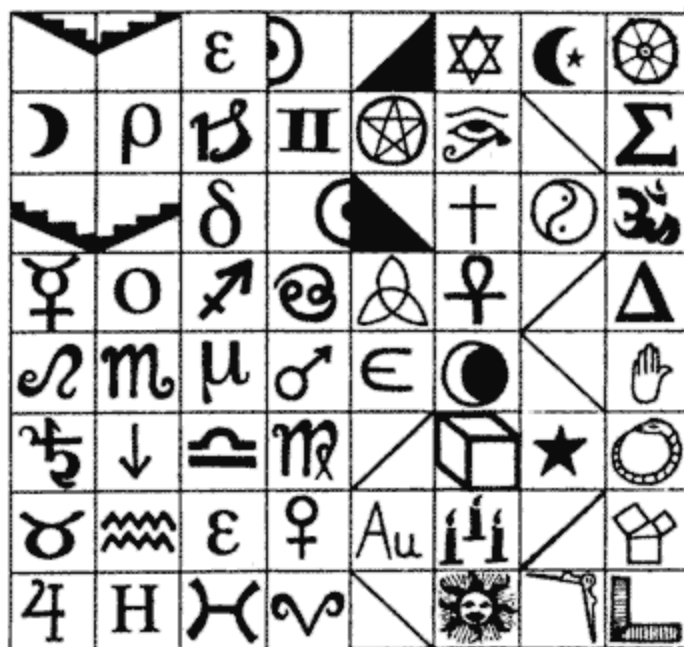
— Ами символите върху *основата* на пирамидата? От долната страна? Знаеш ли какво означават?

— *Какви* символи върху основата? — Нямаше представа за какво говори. — Върху дъното няма символи. Гладко е, гол камък!

Очевидно безразличен към приглушените викове за помощ, разнасящи се от напомнящия на ковчег контейнер, татуираният спокойно отиде при чантата на Лангдън и извади каменната пирамида. После се върна при Катрин и я поднесе пред очите ѝ, за да види основата.

Когато зърна изсечените символи, тя ахна от удивление.

„Но... това не е възможно!“

Цялата основа на пирамидата беше покрита със сложни знаци. „Но там нямаше нищо! Сигурна съм!“ Нямаше представа какво означават тези символи. Като че ли идваха от всички възможни мистични традиции, а много изобщо не познаваше.

„Пълен хаос“.

— Нямам... нямам представа какво значи това.

— Аз също — заяви похитителят й. — За щастие разполагаме със специалист. — Той хвърли поглед към сандъка. — Хайде да го попитаме. — И занесе пирамидата при контейнера.

В миг на надежда Катрин си помисли, че ще отключи капака. Вместо това той спокойно седна върху кутията и плъзна настрани малък панел. Отдолу имаше плексигласово прозорче.

„Светлина!“

Лангдън примижа към лъчите, които струяха отгоре, но когато отвори очи, надеждата му се превърна в смут. Над лицето му имаше прозорче. През него се виждаше бял таван и флуоресцентно осветление.

Ненадейно пред очите му се появи татуираното лице.

— Къде е Катрин?! — извика Робърт. — Пуснете ме!

Мъжът се усмихна.

— Приятелката ви е при мен. Мога да ѝ пощадя живота, и вашия също. Но времето ви е кратко, затова ви съветвам да ме слушате внимателно.

Лангдън едва го чуваше през стъклото. Водата се издигаше все по-високо, покриваше гърдите му.

— Известно ли ви е, че върху *основата* на пирамидата има символи? — попита татуираният.

— Да! — извика ученият. Беше ги видял, докато пирамидата лежеше на пода на горния етаж. — Но нямам представа какво означават! Трябва да отидете на площад Франклин осем! Отговорът е там! Пирамидионът...

— Професор Лангдън, и двамата с вас знаем, че там ме очаква ЦРУ. Нямам намерение да попадам в капан. Пък и не ми трябваше номерът. На онзи площад има само *една* сграда, която би могла да е от значение — Свещения храм Алмас. — Той замълча за миг, загледан в Робърт. — Древният арабски орден на благородниците на мистичния храм.

Лангдън се обърка. Познаваше храма Алмас, но беше забравил, че е на площад Франклин. „Шрайнерите ли са... Орденът? Техният храм ли е издигнат върху тайно стълбище?“ Тук нямаше абсолютно никаква историческа логика, ала в момента той не бе в положение да дискутира исторически проблеми.

— Да! — извика Робърт. — Това трябва да е! В Ордена е скрита тайната!

— Познавате ли сградата?

— Разбира се! — Лангдън повдигна глава, за да държи ушите си над бързо покачващата се вода. — Мога да ви помогна! Пуснете ме!

— Значи смятате, че можете да ми кажете какво общо има този храм със символите върху основата на пирамидата, така ли?

— Да! Само ми дайте да погледна символите!

— Добре тогава. Да видим какво ще ми кажете.

„Бързо!“ Топлата вода се покачваше. Лангдън натисна капака нагоре. Искаше му се татуираният да го отключи колкото може по-скоро. „Моля те! По-бързо!“ Ала капакът така и не се отвори. Вместо това пред плексигласовото прозорче изведнъж се появи основата на пирамидата.

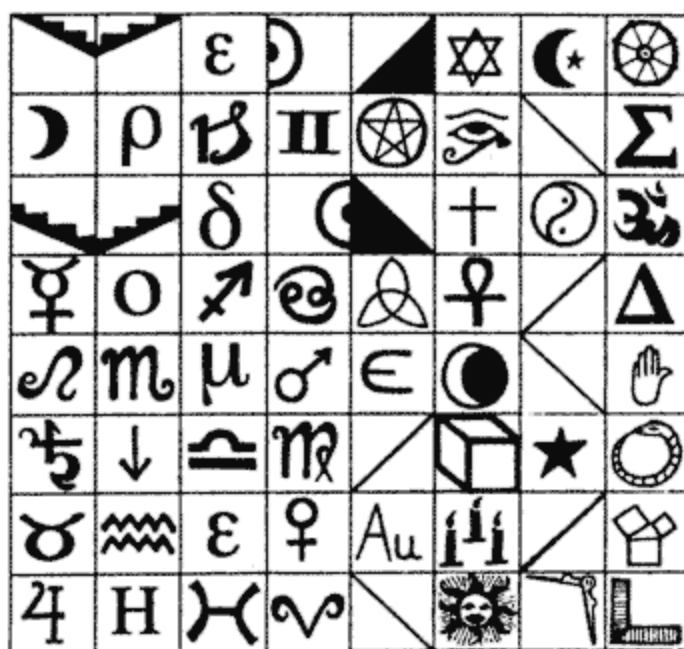
Робърт я зяпна панически.

— Струва ми се, че е достатъчно близо, за да я виждате, нали? — Мъжът държеше пирамидата в татуираните си длани. — Мислете бързо, професор Лангдън. Предполагам, че ви остават по-малко от шейсет секунди.

Робърт Лангдън често беше чувал да казват, че притиснатото в ъгъла животно е способно да прояви невъобразима сила.

Въпреки това, когато натисна долната страна на капака, той не поддаде. Водата около него бързо продължаваше да се покачва. В горния край на кутията оставаха само петнайсетина сантиметра въздух. Лангдън почти долепи лице до плексигласовото прозорче. Очите му бяха само на сантиметри от основата на каменната пирамида, чийто озадачаващ надпис висеше над него.

„Нямам представа какво означава“.

Останал скрит повече от век под втвърдена смес от восък и каменен прах, последният надпис на Масонската пирамида сега се виждаше ясно. Идеалният квадрат съдържаше символи от всяка възможна традиция — алхимична, астрологическа, хералдическа, ангелическа, магическа, нумерологична, гръцка, латинска. Резултатът

беше символична бъркотия — знаци от десетки различни езици, култури и епохи.

„Пълен хаос“.

Дори да приложеше най-фантастични научни интерпретации, специалистът по религиозна символика Робърт Лангдън не можеше да го разгадае. „Ред от хаоса? Невъзможно“.

Водата започваше да залива адамовата му ябълка и ужасът му растеше. Продължи да удря по кутията. Пирамидата строго го гледаше отвън.

В отчаянието си Лангдън насочи цялата си интелектуална енергия към тази шахматна дъска от символи. „Какво може да означават? — За съжаление те бяха толкова разнообразни, че нямаше представа откъде да започне. — Дори не са от едно и също време!“

Чуваше приглушения глас на Катрин, която през сълзи умоляваше татуирания да го освободи. Въпреки че не виждаше изход, перспективата да умре сякаш мотивира всяка клетка в тялото му да търси такъв. Умът му придоби яснота, каквато досега не познаваше. „Мисли!“ Напрегнато прегледа квадрата в търсене на някакво указание, схема, скрита дума, особен знак, каквото и да е, но видя само сбор от несвързани символи. „Хаос“.

С всяка секунда усещаше зловещо вцепеняване, което обхващаше тялото му. Сякаш самата му плът се готвеше да защити ума му от болката на смъртта. Водата заплашваше да нахлуе в ушите му и той повдигна глава колкото можеше по-нависоко. Пред очите му се редуваха ужасяващи сцени. Едно момченце в Нова Англия, газещо във вода на дъното на тъмен кладенец. Един мъж в Рим, затворен под скелет в преобърнат ковчег.

Викове на Катрин ставаха все по-отчаяни. Доколкото можеше да чуе, тя се опитваше да *обясни* на безумеца — твърдеше, че не може да се очаква Лангдън да разчете надписа, без да отиде в храма Алмас.

— Сградата очевидно крие липсващия елемент от тази загадка! Как може Робърт да дешифрира пирамидата без цялата информация?

Беше й признателен за усилията, но все пак изпитваше увереност, че „площад Франклин 8“ *не* сочи към храма Алмас. „Хронологията е грешна!“ Според легендата Масонската пирамида била създадена в средата на XIX век, десетилетия преди да се появят шрайнерите. Всъщност, хрумна му, навярно преди да кръстят самия

площад на името на Франклин. Пирамидионът не можеше да е сочил към несъществуваща сграда на несъществуващ адрес. Накъдето и да сочеше „Площад Франклин 8“... то *трябваше* да е съществувало през 1850 г.

За съжаление, нищо не му идваше наум.

Потърси в хранилищата на паметта си нещо, което да отговаря на хронологическата рамка. „Площад Франклин 8? Нещо, което е съществувало през 1850-а? — Водата вече се стичаше в ушите му. Ужасеният Лангдън впери поглед в квадрата със символи зад прозорчето. — Не разбирам връзката!“ Изпаднал в отчаяно вцепенение, умът му започна да генерира всевъзможни неправдоподобни аналогии.

„Площад Франклин 8... площади... площадите първоначално са били квадратни... тези символи са вписани в квадрат... квадратът и компасът са масонски символи... масонските олтари са квадратни... квадратите имат деветдесетградусови ъгли. — Водата се покачваше, ала Робърт вече не мислеше за нея. — Франклин 8... осем... този квадрат е осем на осем реда... В името Франклин има осем букви... 8 е обърнатият вертикално символ за безкрайност... осем е числото на разрушението в нумерологията...“

Нямаше представа.

Навън Катрин продължаваше да умолява, ала Лангдън трудно я чуваше заради плискащата се около главата му вода.

— ... невъзможно, без да знае... надписът на пирамидиона ясно... е скрита тайната...

После всичко заглъхна.

Водата напълни ушите му и заглуши гласа ѝ. Внезапно го обгърна тишина като в утроба и той разбра, че наистина ще умре.

„... е скрита тайната...“

Последните думи отекваха в смълчаната му гробница.

„... е скрита тайната...“

Странно, сега се сещаше, че многократно е чувал същите тези думи.

„... е скрита тайната...“

Дори и сега Древните тайни сякаш му се подиграваха. Изразът „тайната се крие вътре“ беше техният главен принцип, който

насърчаваше човечеството да търси Бог *не* горе в небето... а в себе си. Това гласеше посланието на всички велики мистични учители.

„Царството Божие вътре във вас е“, казва Иисус.

„Познай себе си“, казва Питагор.

„Не знаете ли, че сте богове?“ — казваше Хермес Трисмегист.

Списъкът продължаваше ли, продължаваше...

Всички мистични учения през вековете се бяха опитвали да изразят тази идея. „Тайната се крие в самия човек“. Въпреки това човечеството продължаваше да търси лицето Божие в небесата.

Това откритие му се стори върха на иронията. Точно сега, когато очите му бяха отправени към небесата, като на всички предшествали го слепци, Робърт Лангдън изведнъж видя светлината.

Тя го поразя като небесна мълния.

В

Ордена е

скрита тайната

Площад Франклин 8

И в един миг разбра.

Посланието на пирамидиона внезапно стана кристално ясно. Значението му през цялата вечер беше стояло пред очите му. Също като самата Масонска пирамида, текстът представляваше сюрболо, разделен на части шифър. Смисълът бе скрит по невероятно прост начин и Лангдън направо не можеше да повярва, че с Катрин не са го забелязали.

Нещо повече, сега съзнаваше, че посланието на пирамидиона наистина разкрива точно как да разшифрова квадрата със символи върху основата на пирамидата. Беше съвсем елементарно. Още навремето Питър Соломон му бе казал, че златният пирамидион е могъщ талисман, способен да внесе ред в хаоса.

Робърт заудря по капака.

— Знам! Знам!

Каменната пирамида над него се отдалечи и изчезна. На нейно място отново се появи вледеняващото татуирано лице и впери поглед през прозорчето.

— Разгадах го! — извика Лангдън. — Пуснете ме!

Устните на татуирания се раздвижиха, но професорът не чу нищо. Очите му обаче разчетоха две думи: „Кажете ми“.

— Ще ви кажа! — Водата почти достигаше очите му. — Пуснете ме! Ще ви обясня всичко! — „Толкова е просто!“

Устните на мъжа отново помръднаха. „Кажете ми сега... или ще умрете“.

Водата се надигаше в последните сантиметри въздух. Лангдън отметна глава назад, за да задържи устата си над повърхността. Топлата течност покри очите му и замъгли зрението му. Извил гръб, той допря устни до плексигласовото прозорче.

И тогава, през последните няколко секунди въздух, Робърт Лангдън разкри тайната за разчитането на Масонската пирамида.

Когато свърши, течността почти покриваше устните му. Ученият инстинктивно си пое въздух за последен път и стисна уста. След миг водата го покри изцяло, стигна до горния край на гробницата му и заля плексигласа.

„Той успя — помисли Малах. — Разбра как да разчете пирамидата“.

Отговорът беше съвсем прост. Съвсем очевиден.

Потопеното лице на Робърт Лангдън го гледаше през прозорчето с отчаяни и умоляващи очи.

Малах поклати глава и бавно произнесе:

— Благодаря ви, професор Лангдън. Приятно прекарване в отвъдното.

Като сериозен плувец, Робърт Лангдън често се чудеше какво е да се удавиш. И сега разбираше, че ще узнае. Макар че можеше да задържи дъха си по-дълго от повечето хора, вече усещаше, че тялото му реагира на отсъствието на въздух. В кръвта му се натрупваше въглероден диоксид и носеше със себе си инстинктивно желание за вдишване. „Не дишай!“ Рефлексът се усилваше с всеки миг. Знаеше, че съвсем скоро ще настъпи критичният момент, в който вече няма да може да се владее.

„Отвори капака!“ Инстинктът го тласкаше да удря и да се съпротивлява, но той разбираше, че не бива да губи ценен кислород. Можеше само да гледа през водата над себе си и да се надява. Външният свят сега беше само мъгляво петно светлина отгатак плексигласовото прозорче. Мускулите на торса му започваха да горят — развиваше хипоксия.

Изведнъж се появи красиво призрачно лице, гледаше го. Катрин. Меките ѝ черти изглеждаха почти неземни през булото на водата. Очите им се срещнаха през плексигласа и за миг Лангдън си помисли, че е спасен. „Катрин!“ После чу приглушените ѝ викове и разбра, че там я държи похитителят им. Татуираното чудовище я принуждаваше да гледа онова, което щеше да се случи.

„Катрин, съжалявам...“

Затворен под водата на това странно, тъмно място, Робърт се помъчи да проумее, че *това* ще са последните мигове от живота му. Скоро щеше да престане да съществува... всичко, каквото е... или е бил... или ще бъде... свършваше. Когато мозъкът му умреше, всички спомени, пазещи се в сивото вещество, наред с всички придобити знания, просто щяха да се изпарят в потоп от химични реакции.

В този миг Робърт Лангдън разбра истинската си нищожност във вселената. Никога не беше изпитвал толкова самотно и смиряващо чувство. Почти с благодарност усещаше, че вече не може да владее стиснатите си устни.

Моментът настъпваше.

Дробовете му изхвърлиха изхабеното си съдържание и се свиха в нетърпелива готовност да вдишат. И въпреки това той издържа още мъничко. Последната му секунда. После, като човек, който вече не е в състояние да държи дланта си в горяща печка, Робърт Лангдън се остави на съдбата.

Рефлексът надделя над разума.

Устните му се разтвориха.

Дробовете му се разшириха.

И водата нахлу в тях.

Болката, която изпълни гърдите му, беше по-силна, отколкото очакваше. Водата изгаряше дробовете му. Болката мигновено се стрелна към черепа му и главата му сякаш се озова в менгеме. Ушите му запищяха. И през цялото това време Катрин Соломон продължаваше да вика.

Проблесна ослепителна светлина.

И после настана мрак.

Робърт Лангдън го нямаше.

„Всичко свърши“.

Катрин Соломон вече не крещеше. Удавянето, на което току-що бе присъствала, я остави в ступор, почти парализирана от потрес и отчаяние.

Мъртвите очи на Лангдън гледаха празното пространство изпод плексигласовото прозорче. Замръзналото му лице изразяваше болка и съжаление. Последните мехурчета се надигнаха от безжизнената му уста. След миг, сякаш съгласен да предаде богу дух, харвардският професор бавно започна да потъва към дъното на контейнера... и изчезна в тъмнината.

„Няма го“. Катрин бе вцепенена.

Татуираният с безмилостна решителност протегна ръка, бутна капака на прозорчето и затвори трупа на Лангдън вътре.

После ѝ се усмихна.

— Да започваме?

И преди тя да успее да отвори уста, нарами скованото ѝ от мъка тяло, угаси осветлението и я изнесе от стаята. С няколко могъщи крачки стигна до дъното на коридора и влезе в голямото, окъпано от червеникаво-морава светлина помещение. Миришеше на тамян. Чудовището се приближи до квадратната маса в средата и тежко стовари Катрин по гръб. Повърхността беше неравна и студена. „Това камък ли е?“

Мъжът свали телта от китките и глезените ѝ. Тя инстинктивно се опита да го отблъсне, ала изтръпналите ѝ ръце и крака не ѝ се подчиняваха. Той я завърза за масата с тежки кожени ремъци, един през коленете и втори през хълбоците, като пристегна ръцете ѝ отстрани. Третият, последен ремък минаваше точно над гърдите ѝ.

Всичко отне само няколко секунди. Катрин отново бе обездвижена. Китките и глезените ѝ пулсираха от възстановяващото се кръвообращение.

— Отвори си устата — прошепна мъжът и облиза татуираните си устни.

Тя отвратено стисна зъби.

Мъжът отново изпъна показалеца си и бавно го прокара по устните ѝ. Побиха я тръпки и тя стисна зъби още по-силно. Татуираният се ухили, намери с другата си ръка някаква точка на шията ѝ и я натисна. Челюстите ѝ моментално се разтвориха и тя усети, че пръстът му прониква в устата ѝ и се плъзга по езика ѝ. Задави се и се опита да го ухапе, ала показалеца му вече го нямаше. Без да престава да се усмихва, той протегна мокрия си пръст пред лицето ѝ. После затвори очи и отново разтри слюнката ѝ върху голия кръг на черепа си.

Чудовището въздъхна и бавно вдигна клепачи. След това със зловещо спокойствие се обърна и излезе от стаята.

Във внезапно възцарилата се тишина Катрин ясно чуваше туптенето на сърцето си. Странните осветителни тела на ниския таван над нея промениха цвета си от морав на тъмночервен. Самият таван... тя зяпна. Всеки сантиметър беше покрит с рисунки, като причудливият колаж явно изобразяваше звездното небе. Звезди, планети и съзвездия се смесваха с астрологически символи, схеми и формули. Стрелки предсказваха елиптични орбити, геометрични знаци показваха ъгли на асцензия, зодиакални същества се взираха в нея. Сякаш луд учен се бе развихрил в Сикстинската капела.

Тя обърна глава настрани. Стената отляво не се различаваше особено от тавана. Средновековни свещници хвърляха мъждукащи отблясъци по страници с текстове, снимки и рисунки. Някои страници приличаха на папируси или пергаментови листове, откъснати от древни книги, други очевидно бяха по-нови. Сред тях имаше фотографии, чертежи, карти и схеми, очевидно всички залепени с педантично внимание. Мрежа от прихванати с кабарчета канапи ги свързваха в безброй хаотични възможности.

Катрин отново извърна глава, този път надясно.

И видя ужасяваща гледка.

До каменната плоча, върху която бе завързана, имаше малък страничен плот. Веднага ѝ заприлича на маса за инструменти в хирургическа зала. Върху него бяха подредени различни предмети —

спринцовка, стъкленица с тъмна течност... и голям нож с дръжка от кост и желязно острие, излъскано до необикновено силен блясък.

„Боже мой... какво се готви да прави с мен?“

Специалистът по системна сигурност Рик Париш най-после се появи в кабинета на Нола Кей. Носеше един-единствен лист.

— Защо се забави толкова?! — попита тя. „Нали ти казах да дойдеш веднага!“

— Извинявай — отвърна Рик и намести дебелите очила на дългия си нос. — Опитах се да ти събера още информация, ама...

— Просто ми покажи какво си намерил.

Париш й подаде разпечатката.

— Това е защитената версия, обаче същината ти е ясна.

Нола смаяно прегледа листа.

— Още се мъча да разбера как се е добрал до него оня хакер, но май някакъв делегатор е използвал наша търсачка...

— Зарежи! — прекъсна го тя и вдигна поглед от страницата. — Какво прави ЦРУ с класифициран файл за пирамиди, древни портали и сямболони?

— Тъкмо затова се забавих. Опитвах се да видя *какъв* документ е търсен, така че проследих адреса на файла. — Париш се прокашля. — Оказа се, че този документ е в сектор, предназначен лично за... самия директор на ЦРУ.

Нола го зяпна смаяно. „Шефът на Сато има файл за Масонската пирамида?“ Знаеше, че сегашният директор, също като много други от ръководството на Управлението, е високопоставен масон, обаче не можеше да си представи, че някой от тези хора пази масонски тайни в служебния си компютър.

Но пък, като се имаше предвид на какво беше станала свидетелка през последното денонощие, всичко беше възможно.

Агент Симкинс лежеше по корем в храсталака на площад Франклин. Очите му бяха приковани в колонадата пред входа на храма Алмас. „Нищо“. Вътре не светеше и никой не се приближаваше към

вратата. Той обърна глава и погледна Белами. Архитектът на Капитолия нервно се разхождаше в средата на парка. Сам. Изглеждаше измръзнал. Адски измръзнал. Всъщност отдалече си личеше, че се тресе и трепери.

Телефонът на Симкинс завибрира. Обаждаше се Сато.

— С колко време закъснява обектът?

Симкинс си погледна часовника.

— Той каза двайсет минути. Вече са почти четирийсет. Нещо не е наред.

— Няма да дойде — каза директорката. — Това е краят.

Агентът знаеше, че е права.

— Нещо от Хартман?

— Не, така и не се обади от Калорама Хайтс. Не мога да се свържа с него.

Симкинс се вцепени. Ако това беше вярно, нещо *определено* не бе наред.

— Преди малко се обадох в централата и те също не успяха да го открият — прибави японката.

„Мамка му!“

— Засекли ли са местонахождението на джипа?

— Да. Жилищен адрес в Калорама Хайтс. Събери хората си. Изтегляме се.

Сато затвори телефона и отправи поглед към величествения пейзаж на столицата. Леденият вятър проникваше през лекото ѝ сако и тя се обгърна с ръце, за да се постопли.

Директор Иноуе Сато не беше жена, която често изпитва студ... или страх. В момента обаче усещаше и двете.

106.

Малах се изкачи по рампата само по копринения си набедреник. Мина през стоманената врата и излезе през тайния вход в дневната си. „Трябва бързо да се приготвя. — Погледна мъртвия агент от ЦРУ. — Тази къща вече не е безопасна“.

С каменната пирамида в ръка, Малах отиде право в кабинета на първия етаж и седна пред лаптопа си. Докато се логваше, си представи Лангдън долу и се зачуди колко дни или даже седмици ще минат, преди да открият потъналия труп в тайното подземие. Нямаше значение. Дотогава Малах отдавна нямаше да го има.

„Лангдън изпълни ролята си... блестящо“.

Не само че беше събрал частите на Масонската пирамида, но и разчете символите върху квадратната основа. На пръв поглед знаците не можеха да се разшифроват... и все пак отговорът се оказа толкова прост... направо щеше да им избоде очите.

Лаптопът оживя и на екрана се появи имейлът, който беше получил по-рано — снимката на сияещия пирамидион, отчасти скрит зад пръста на Уорън Белами.

В
Ордена е
скрита тайната
Площад Франклин???

„Площад Франклин... 8“, бе казала Катрин. И беше признала, че там дебнат агенти на ЦРУ с надеждата да го заловят, а и да открият за какъв *орден* се говори в надписа. Масонски? Шрайнерски? Розенкройцерски?

„Нито един от тях. — Малах вече го знаеше. — Лангдън видя истината“.

Преди десет минути, докато водата се надигаше около лицето му, харвардският професор бе открил ключа за разчитането на пирамидата.

— Тайната е скрита в квадрата осем на осем на Франклин! — беше извикал той.

Отначало Малах не схвана.

— Площад Франклин осем не е адрес! — притиснал уста към плексигласовото прозорче, изкрещя ученият. — Става дума за квадрата на Франклин! Спомнете си, първите площи са били квадратни! Това е *магически* квадрат! С осем реда! — После каза нещо за Албрехт Дюрер... и че първият шифър на пирамидата бил ключ за разбиването на последния.

Малах познаваше магическите квадрати или „камеи“, както ги наричали ранните мистици. В древния текст „De occulta philosophia“ подробно се описваха мистичните свойства на магическите квадрати и методите за създаване на могъщи знаци, основани на магически числови системи. И сега Лангдън му съобщаваше, че един магически квадрат криел ключа за дешифрирането на основата на пирамидата?

— Нужен е квадрат осем на осем! — викаше професорът — над повърхността се подаваха само устните му. Още малко и водата щеше да го залее съвсем и той отчаяно си пое дъх за последен път, ломотеше нещо за прочут масон... оттам и „В Ордена е скрита тайната“... един от отците основатели... учен, мистик, математик, изобретател... и създател на мистичната камея, която до ден-днешен носела името му.

Франклин.

Малах мигновено разбра, че Лангдън е прав.

И сега, задъхан от нетърпение, той седеше пред лаптопа. Направи бърза проверка в интернет, получи десетки резултати, избра един и го прочете.

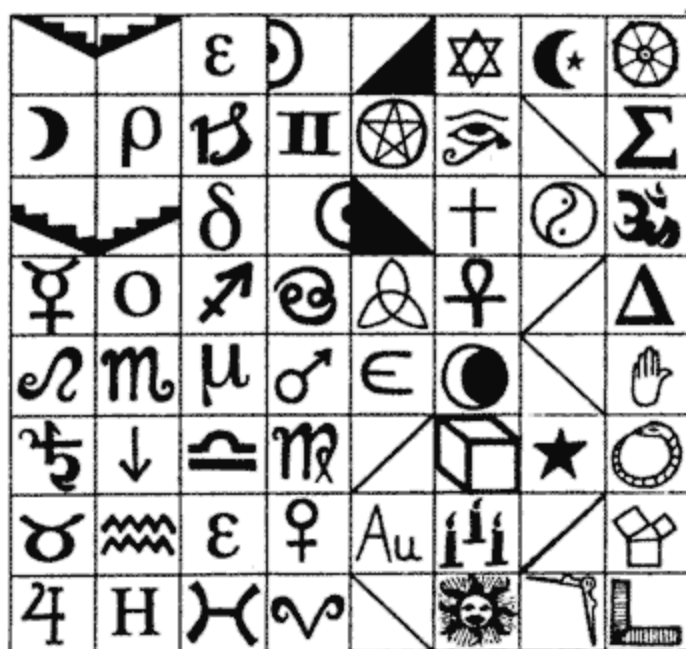
КВАДРАТ НА ФРАНКЛИН

Един от най-прочутите магически квадрати е квадратът осем на осем, публикуван през 1769 г. от американския учен Бенджамин Франклин, който става известен с невижданите си дотогава диагонални сборове. Интересът на Франклин към това мистично изкуство най-вероятно се дължи на личните му връзки с тогавашни видни алхимици и мистици, както и на собствената му вяра в астрологията, станала основа за предсказанията в „Алманахът на бедния Ричард“.

52	61	4	13	20	29	36	45
14	3	62	51	46	35	30	19
53	60	5	12	21	28	37	44
11	6	59	54	43	38	27	22
55	58	7	10	23	26	39	42
9	8	57	56	41	40	25	24
50	63	2	15	18	31	34	47
16	1	64	49	48	33	32	17

Малах проучи прочутото творение на Франклин, уникално подреждане на числата от 1 до 64, в което всеки ред, колона и диагонал даваха еднакъв магически сбор. „Тайната е скрита в квадрата осем на осем на Франклин“.

Той се усмихна. После, разтреперан от вълнение, вдигна каменната пирамида и я обърна, за да разгледа основата ѝ.

Тези шейсет и четири символа трябваше да се подредят в различна последователност, определена от числата в магическия

квадрат на Франклин. Въпреки че не си представяше как този хаос изведнъж ще придобие смисъл, Малах вярваше в древното обещание.

„Ordo ab'chao“.

С разтуптяно сърце, той извади един лист и бързо начерта квадрат с осем реда и осем колони. После започна да подрежда символите на новите им места. За негово удивление, квадратът почти незабавно започна да придобива смисъл.

„Ред от хаоса!“

Завърши дешифрирането и смаяно се вторачи в решението. Пред него се очерта строг силует. Хаотичният квадрат се беше преобразил... реорганизирал... и макар че не схващаше смисъла на *цялото* послание, той разбираше достатъчно... за да знае точно къде отива сега.

„Пирамидата сочи пътя“.

Квадратът сочеше към едно от великите мистични места. Невероятно, но Малах винаги си беше представял, че тъкмо там ще завърши пътя си.

„Съдба“.

Каменната маса студенееше под гърба на Катрин Соломон.

Ужасяващата сцена на смъртта на Робърт продължаваше да е пред очите ѝ. Измъчваше я и съдбата на брат ѝ. „И Питър ли е мъртъв?“ Странният нож на плота до нея не преставаше да ѝ навява мисли за онова, което очаква и нея.

„Наистина ли идва краят?“

Странно, ненадейно си спомни за проучванията си... за ноетичната наука... и за последните поразителни резултати. „Всичко е изгубено... превърнато в пепел“. Никога нямаше да сподели със света нещата, които бе научила. Беше направила най-смайващото си откритие само преди няколко месеца и то можеше да промени представите на човечеството за смъртта. Мисълта за онзи експеримент... ѝ носеше неочаквана утеха.

Като малка, Катрин Соломон често се чудеше дали има живот след смъртта. „Има ли рай? Какво става, когато умираме?“ Когато порасна, научните ѝ занимания скоро пометоха фантастичните ѝ представи за рай, ад и отвъдно. Идеята за „живот след смъртта“, трябваше да приеме тя, беше човешка измислица... приказка, целяща да смекчи страховитата истина, че всички сме смъртни.

„Или поне така си мислех...“

Преди година с брат ѝ обсъждаха един от най-древните философски проблеми, съществуването на човешката душа, и по-специално въпроса дали човек притежава някакво съзнание, способно да оцелее *извън* тялото.

И двамата предполагаха, че такава човешка душа *наистина* съществува. Повечето древни философии бяха единомисленици. В будизма и браманизма се говореше за метапсихозис — превъплъщаване на душата в ново тяло след смъртта. Платониците определяха тялото като „затвор“, от който душата избягва, а стоиците я наричаха „апоспазма ту теу“, „частица от Бог“, и вярваха, че Бог си я връща след смъртта.

Идеята за съществуването на човешката душа, с известно разочарование отбеляза Катрин, навярно никога нямаше да се докаже научно. Категорично да установиш, че съзнанието оцелява извън тялото след смъртта, ѝ се струваше все едно да издишаш цигарен дим и да се надяваш, че ще го откриеш след години.

След този разговор ѝ хрумна странна идея. Брат ѝ беше споменал, че в Битие душата се дефинира като „нешема“, своеобразен духовен „интелект“, отделен от тялото. Думата „интелект“ предполагаше наличие на *мисъл*. Ноетичната наука ясно показваше, че *мислите* имат маса, и следователно изглеждаше логично човешката душа също да притежава такава.

„Мога ли да претегля човешката душа?“

Идеята бе невероятна, естествено... беше глупаво дори само да си го помисли.

Три дни по-късно неочаквано се събуди през нощта. Скочи от леглото, качи се в колата си, отиде в лабораторията и незабавно започна работа върху експеримент, едновременно удивително прост... и плашещо дързък.

Нямаше представа дали ще се получи и затова реши да не казва нищо на Питър, докато не приключи работата.

Отне ѝ четири месеца, ала накрая заведе брат си в лабораторията и докара на количка голям уред, който криеше в склада.

— Сама го проектирах и направих — поясни тя, докато му показваше изобретението си. — Можеш ли да се сетиш какво е?

Питър разгледа странната машина.

— Инкубатор?

Катрин се засмя и поклати глава, въпреки че в това предположение имаше логика. Машината *наистина* малко приличаше на прозрачните кувьози за преждевременно родени бебета, каквито можеха да се видят в болниците. Този апарат обаче побираше възрастен човек — продълговат, херметично затворен, с прозрачна пластмасова капсула, като някакъв футуристичен спален модул. Под него имаше електронни елементи.

— Да видим дали *това* ще ти помогне да познаеш — каза тя и го включи в електрическата мрежа. Освети се дигитален дисплей, чиито цифри бързо се меняха, докато тя внимателно настройваше уреда.

Когато свърши, на екрана пишеше:

0,0000000000 кг

— Везна? — озадачено попита Питър.

— Не просто каква да е везна. — Катрин взе миниатюрно късче хартия от близкия плот и го постави върху капсулата. Цифрите на дисплея отново заподскачаха и дадоха нов резултат.

0,0008194325 кг

— Свръхточна микровезна — съобщи тя. — С точност до няколко микрограма.

Брат й продължаваше да гледа объркано.

— Направила си прецизна везна за... човек, така ли?

— Точно така. — Катрин вдигна прозрачния капак на машината. — Ако поставим човек да легне в капсулата и затворим капака, въпросният индивид ще бъде в напълно *затворена* система. Нищо не влиза, нищо не излиза. Нито газ, нито течност, нито пращинки. Нищо не се отделя навън — дъхът му, потни изпарения, телесни течности, нищо.

Питър прокара длан по гъстата си сребриста коса, нервен жест, който беше присъщ и на сестра му.

— Хмм... явно човек ще умре доста бързо вътре.

Тя кимна.

— За около шест минути, в зависимост от дихателния ритъм. Брат й се обърна към нея.

— Не разбирам.

Катрин се усмихна.

— Ще *разбереш*.

Заведе го в контролната зала на Куба и го настани пред плазмената стена. После започна да пише на клавиатурата и отвори няколко видеофайла, записани на холографските устройства. Плазмената стена се съживи. Появилият се образ приличаше на домашен видеозапис.

Виждаше се скромна спалня с неоправено легло, шишенца с лекарства, респиратор и кардиомонитор. В центъра на стаята стоеше везната на Катрин.

Питър се ококори.

— Какво...

Прозрачният капак беше вдигнат и в уреда лежеше старец с кислородна маска. Наблизо стояха възрастната му жена и служителка от хоспис. Мъжът дишаше трудно, очите му бяха затворени.

— Това е един мой преподавател от Йейл — съобщи Катрин. — Поддържахме връзка през годините. Беше много болен. Винаги е казал, че иска да дари тялото си за научни изследвания, и когато му обясних идеята си за този експеримент, веднага пожела да участва в него.

Питър смаяно наблюдаваше разгръщащата се пред очите му сцена.

Служителката от хосписа се обърна към съпругата на учения.

— Време е. Той е готов.

Старицата избърса сълзите от очите си и кимна със спокойна решителност.

— Добре.

По-младата жена се наведе и много внимателно свали кислородната маска на стареца. Ученият леко се разшава, но очите му останаха затворени. Тя премести респиратора и другите уреди настрана и в центъра на стаята остана само капсулата.

Съпругата на умирация се приближи, наведе се и нежно го целуна по челото. Старецът не вдигна клепачи, ала на устните му плъзна едва забележима любяща усмивка.

Без кислородната маска дишането му бързо отслабваше. Краят приближаваше. Жена му с възхитителна вътрешна сила и хладнокръвие бавно спусна прозрачния капак на капсулата и го затвори, точно както ѝ бе показала Катрин.

Питър уплашено подскочи.

— Катрин, за бога...

— Всичко е наред — прошепна тя. — Вътре има достатъчно въздух. — Беше гледала записа десетки пъти, но той все още караше пулса ѝ да се ускорява. Катрин посочи везната под херметичната капсула на умирация. Дигиталните цифри показваха:

— Това е теглото на тялото му — поясни тя.

Дишането на стареца ставаше все по-плитко. Питър напрегнато се наведе напред.

— Самият той го искаше — промълви сестра му. — Гледай какво ще се случи.

Съпругата на учения отстъпи назад и седна на леглото, наблюдаваше безмълвно заедно със служителката от хосписа.

През следващите шейсет секунди плиткото дишане на умиращия се ускоряваше, докато изведнъж, сякаш сам избрал момента, той просто изпусна сетния си дъх. Всичко спря.

Край.

Съпругата и служителката тихо се утешаваха една друга.

Не се случи нищо друго.

След няколко секунди Питър объркано погледна Катрин.

„Почакай малко“, помисли тя и му даде знак да продължи да наблюдава дигиталния дисплей на капсулата, който показваше телесното тегло на мъртвеца.

И тогава се случи.

Когато го видя, Питър се олюля и едва не падна от стола.

— Но... това... — Той смаяно покри устата си с длан. — Не мога...

Великият Питър Соломон рядко губеше дар слово. Катрин беше реагирала по същия начин първите няколко пъти, когато гледа записа.

Мигове след смъртта на стареца цифрите на везната изведнъж показаха по-малка стойност. Човекът бе станал *по-лек* незабавно след кончината си. Макар и минимална, промяната можеше да се измери... и смисълът на това откритие беше поразителен.

Катрин си спомняше, че първия път записа в лабораторния си бележник с трепереща ръка: „Изглежда съществува невидима «материя», която напуска човешкото тяло в момента на смъртта. Тя има измерима маса, която не се влияе от физически прегради. Трябва да приема, че се движи в измерение, което засега не мога да разбера“.

От смаяното лице на брат си разбираше, че смисълът на видяното му е ясен.

— Катрин... — заекна той, като премигваше със сивите си очи, сякаш за да се увери, че не сънува. — Мисля, че ти току-що претегли човешката душа.

Последва дълго мълчание.

Тя усещаше, че брат ѝ се опитва да осмисли всички очевидни и удивителни последици от това откритие. „Ще отнеме време“. Ако сцената, на която току-що бяха станали свидетели, наистина означаваше това, което изглеждаше — тоест доказателство, че душата, съзнанието или жизнената сила може да *напуска* телесната си обвивка, — това откритие щеше да хвърли удивителна светлина върху безброй мистични въпроси: превъплъщение, космическо съзнание, преживявания на границата на смъртта, астрална проекция, дистанционно наблюдение, буден сън и така нататък, и така нататък. Медицинските списания изобилстваха на истории за починали на операционната маса пациенти, които виждали телата си отгоре и после били съживени.

Питър мълчеше. Беше се просълзил. Катрин го разбираше. И тя беше плакала. И двамата бяха изгубили любими същества и за всеки човек в това положение и най-малкият намек, че човешката душа продължава да съществува след смъртта, запалваше пламъчето на надеждата.

„Мисли си за Закари“, разбра тя, познаваше дълбоката тъга в очите на брат си. Питър години наред носеше бремето на отговорността за смъртта на сина си. Много пъти ѝ бе казвал, че е направил най-страшната грешка в живота си, като е оставил Зак в затвора, и че никога няма да си го прости...

Стресна я затръшване на врата и Катрин рязко се върна в настоящето. Беше в подземие, вързана на студената каменна маса. Металната врата над рампата се беше затворила с трясък. Татуираният се връщаше. Чу го да влиза в една от стаите, да прави нещо там и после да продължава по коридора към нея. Буташе нещо... нещо тежко... на колела. Когато излезе на светло, тя го зяпна смаяно. Чудовището буташе човек на инвалидна количка.

Разумът ѝ позна мъжа на количката. Емоционално обаче тя не можеше да приеме появилата се пред очите ѝ гледка.

„Питър?“

Не знаеше дали да се радва, че брат ѝ е жив... или да закрепши от ужас. Тялото на Питър беше обръснато. Гъстата му коса я нямаше, веждите също, и гладката му кожа лъщеше като намазана с мазнина. Носеше черна копринена роба. На мястото на дясната му ръка имаше чуканче, бинтовано в чиста превръзка. Измъчените му очи се насочиха към нея, изпълнени със съжаление и скръб.

— Питър!... — Гласът ѝ секна.

Брат ѝ се опита да каже нещо, но излязоха само приглушени гърлени звуци. Освен че беше вързан за количката, устата му бе запушена.

Татуираният протегна ръка и нежно погали обръснатата глава на Питър.

— Приготвих брат ти за голяма чест. Тази нощ той ще изиграе важна роля.

Цялото ѝ тяло се вцепени. „Не...“

— С Питър засега излизаме, но реших, че ще искате да се сбогувате.

— Къде го водиш? — немошно попита Катрин.

Онзи се усмихна.

— С Питър трябва да идем на свещената планина. Там е скрито съкровището. Масонската пирамида посочи мястото. Твоят приятел Робърт Лангдън много ми помогна.

Катрин се вгледа в очите на брат си.

— Той уби... Робърт.

Лицето на Питър Соломон се сгърчи от мъка и той рязко заклати глава, сякаш не можеше да понесе повече болка.

— Хайде сега, Питър. — Мъжът отново го погали по главата. — Не разваляй момента. Кажи сбогом на сестричката си. Това е последната ви семейна среща.

Катрин усети, че я обзема пълно отчаяние.

— Защо го правиш?! — извика тя. — Какво сме ти сторили?! Защо толкова много мразиш семейството ми?!

Татуираният пристъпи към нея и доближи уста до ухото ѝ.

— Имам си основание, Катрин. — После отиде при плота, вдигна странния нож и прокара лъснатото острие по бузата ѝ. — Твърди се, че това е най-прочутият нож в историята.

Не бе чувала за никакви прочути ножове, ала ѝ изглеждаше зловещ и древен. Беше остър като бръснач.

— Не се тревожи — каза мъжът. — Нямам намерение да хабя способностите му за теб. Ще ги запазя за по-достойна жертва... на посвято място. — Обърна се към брат ѝ. — Този нож ти е познат, нали, Питър?

От очите на Соломон бликаше едновременно страх и удивление.

— Да, Питър, този древен предмет все още съществува. Получих го на огромна цена... и го пазя за теб. Ние с теб най-после можем да приключим мъчителното си пътуване заедно.

С тези думи татуираният грижливо уви ножа в плат, а после събра всички останали неща — тамян, стъкленици с течности, парчета бяла коприна и други ритуални вещи — и ги сложи в кожената чанта на Робърт Лангдън при Масонската пирамида и пирамидиона. Пред безпомощния поглед на Катрин затвори ципа и отново се обърна към брат ѝ.

— Би ли поносил това, Питър? — И пусна тежката чанта в скута му.

Отиде при едно чекмедже и започна да рови вътре. Чувахе се дрънчене на дребни метални предмети. Когато се върна, хвана дясната ръка на Катрин. Тя не виждаше какво прави, но брат ѝ явно го наблюдаваше и бясно се замята на инвалидната количка.

Катрин внезапно усети остро убождане от вътрешната страна на лакътя и по ръката ѝ потече странна топлина. Питър издаваше мъчителни, задавени звуци и напразно се опитваше да стане от тежката количка. Скоро по долната половина на ръката и пръстите ѝ запълзя студена вцепененост.

Когато мъжът се отдръпна, тя видя защо брат ѝ се е ужасил. Татуираният беше забил медицинска игла във вената ѝ, сякаш ѝ взимаше кръв. Иглата обаче не беше свързана със система. Кръвта ѝ свободно изтичаше през нея... по лакътя и предмишницата ѝ... и капеше по каменната маса.

— Човешки пясъчен часовник — произнесе онзи, обръщаше се към Питър. — Когато не след дълго те помоля да изиграеш своята роля, искам да си представиш как Катрин... умира тук сама в мрака.

На лицето на Питър Соломон се бе изписала невъобразима мъка.

— Тя ще остане жива още около час — продължи татуираното чудовище. — Ако ми помогнеш бързо, ще имам достатъчно време да я спася. Естествено, ако ми окажеш каквато и да е съпротива... сестра ти ще умре тук сама в мрака.

Питър изрева нещо непонятно през парцала.

— Знам, знам. — Мъжът постави ръка на рамото му. — Трудно ти е. Но не би трябвало. В крайна сметка не за пръв път изоставяш свой близък. — Той замълча за миг, наведе се и прошепна в ухото му: — Разбира се, имам предвид сина ти Закари, когото заряза в затвора „Соганлък“.

Питър Соломон опъна каишите, с които бе завързан, и отново нададе приглушен вик през парцала.

— Стига! — изкрещя Катрин.

— Добре си спомням оная нощ — продължи да го дразни татуираният, докато привършваше със събирането на нещата си. — Чух всичко. Директорът ти предложи да пусне сина ти, обаче ти предпочете да дадеш урок на Закари... като го изоставиш. Да, твоето момче си научи урока, нали? — Похитителят им се усмихна. — Неговата загуба... беше моя печалба.

После взе парче ленен плат, натика го дълбоко в устата на Катрин и ѝ прошепна:

— Смъртта трябва да настъпва тихо.

Питър продължаваше да се бори с каишите. Без повече думи, татуираният заднишком задърпа количката му към вратата.

Брат и сестра се погледнаха за последен път.

След малко Питър вече го нямаше.

Катрин ги чуваше нагоре по рампата, после металната врата се отвори и затвори.

След няколко минути навън изрева автомобилен двигател. После имението потъна в тишина.

Катрин лежеше съвсем сама в мрака и кръвта ѝ изтичаше.

108.

Умът на Робърт Лангдън блуждаеше в безкрайна бездна.

Без светлина. Без звуци. Без усещания.

Само безкрайна и тиха празнота.

Мекота.

Безтегловност.

Тялото му го беше освободило.

Физическият свят не съществуваше. Нито времето.

Сега той бе чисто съзнание... безплътен разум, увиснал в празнотата на огромна вселена.

109.

Модифицираният хеликоптер УН-60 се носеше ниско над покривите на Калорама Хайтс към място с координати, получени от поддържащата група. Агент Симкинс пръв забеляза черния джип кадилак „Ескалейд“, паркиран небрежно на моравата пред едно от имененията. Порталът беше затворен и в къщата цареше мрак и тишина.

Сато даде знак за кацане.

Вертолетът тежко се приземи на предната морава сред още няколко коли... една от които седан на сигнално-охранителна фирма с буркан на покрива.

Симкинс и хората му изскочиха навън, извадиха оръжията си и тичешком се изкачиха по стълбището. Входната врата бе заключена. Симкинс сви шепи и надзърна през един прозорец. Във фоайето бе тъмно, но той различи на пода блед човешки силует.

— Мамка му — прошепна агентът. — Хартман е.

Един от хората му вдигна стол от верандата и го запрати през френския прозорец. Звънът на разбитото стъкло едва се чу от грохота на хеликоптера зад тях. След секунди всички бяха вътре. Симкинс се втурна към фоайето и приклепна до Хартман, за да му провери пулса. Нищо. Навсякъде имаше кръв. После видя отвертката в гърлото му.

„Господи!“ Изправи се и даде знак на хората си да започнат пълно претърсване.

Агентите се разгърнаха на първия етаж, пронизваха мрака на разкошния дом с лазерните си мерници. Не намериха нищо в дневната и кабинета, но за своя огромна изненада в трапезарията откриха удушената служителка от сигнално-охранителната фирма. Симкинс бързо губеше надежда, че Робърт Лангдън и Катрин Соломон са живи. Жестокият убиец явно беше заложил капан и щом бе успял да се справи с агент от ЦРУ и въоръжена охранителна, един професор и един учен най-вероятно не бяха имали никакъв шанс.

Щом приключиха на първия етаж, Симкинс прати двама агенти да проверят горе. Междувременно в кухнята се натъкна на стълбище

към сутерена и се спусна по него. Долу включи осветлението и се озова в просторно безупречно чисто помещение, което сякаш изобщо не се използваше. Котли, голи циментови стени, няколко сандъка. „Тук няма абсолютно нищо“. Качи се обратно в кухнята тъкмо когато хората му слизаха от втория етаж. Всички клатеха глави.

В къщата нямаше никого.

Нямаше и други трупове.

Той се обади на Сато по радиостанцията, за да докладва, че теренът е чист, и да ѝ съобщи заварената от тях мрачна картина.

Когато стигна във фоайето, директорката на СЗС вече се качваше по стълбището на предната веранда. Зад нея се виждаше Уорън Белами — седеше замаян и самотен в хеликоптера с титановото куфарче на Сато в краката си. Чрез криптирани сателитни връзки лаптопът осигуряваше достъп до компютърната система на ЦРУ от всяка точка на планетата. По-рано същата нощ Сато го беше използвала, за да разкрие на архитекта някаква информация, която го бе поразила до такава степен, че оттогава им оказваше пълно съдействие. Симкинс нямаше представа какво е видял възрастният афроамериканец, но явно го беше потресло.

Сато влезе във фоайето, спря за миг над трупа на Хартман, после вдигна очи и ги впери в Симкинс.

— Нито следа от Лангдън и Катрин, така ли? А Питър Соломон?

Агентът поклати глава.

— Ако още са живи, сигурно ги е взел със себе си.

— Има ли компютър в къщата?

— Да, госпожо директор. В кабинета.

— Заведи ме там.

Той я поведе към дневната. Навсякъде по дебелия килим бяха пръснати стъкла от разбития френски прозорец. Минаха покрай камина, голяма картина и няколко книжни лавици и стигнаха до вратата на кабинета. В облицованата с дървена ламперия стая имаше старинно писалище с голям компютърен монитор. Сато заобиколи зад писалището, погледна екрана, намръщи се и процеди:

— По дяволите!

Симкинс отиде при нея и проследи погледа ѝ. Екранът беше черен.

— Какво има?

Директорката посочи откачената докинг станция на бюрото.

— Той използва лаптоп. Взел го е.

Агентът не я разбра.

— Обектът разполага с информация, която искате да видите, така ли?

— Не — мрачно отвърна Сато. — Разполага с информация, която не искам да види *никой*.

В тайното подземие Катрин Соломон чу грохота на хеликоптерните перки, последван от разбито стъкло и тежки обувки на горния етаж. Опитва се да вика за помощ, но парцалът в устата не ѝ позволяваше. Не можеше да издаде нито звук. Колкото повече се напругаше, толкова по-бързо течеше кръвта от ръката ѝ.

Задъхна се и малко ѝ се зави свят.

Знаеше, че трябва да се успокои. „Използвай ума си, Катрин“. Събра цялата си воля и изпадна в медитативно състояние.

Умът на Робърт Лангдън блуждаеше в космическата празнота. Надничаше в безкрайната бездна и търсеше отправни точки. Не намираще нищо.

Пълен мрак. Пълна тишина. Пълен покой.

Нямаше дори притегляне, за да му подсказе накъде е горе.

Тялото му не съществуваше.

„Това трябва да е смъртта“.

Времето сякаш се разтягаше и свиваше, като че ли нямаше значение на това място. Беше изгубил представа колко отдавна е тук.

„Десет секунди? Десет минути? Десет дни?“

Изведнъж обаче, като огнени експлозии в далечни галактики, започнаха да се появяват спомени, носеха се насреща му като ударни вълни в безкрайно небитие.

Робърт Лангдън внезапно започна да си спомня. Образите го разкъсваха... живи и плашещи. Гледаше нагоре към лице, покрито с татуировки. Две мощни ръце повдигнаха главата му и я блъснаха в пода.

Изригна болка... и после мрак.

Сива светлина.

Пулсиране.

Откъслечни спомени. Влачеха го надолу, надолу, надолу.
Похитителят му напяваше нещо.
„Verbum significatium... Verbum omnificum... Verbum perdo...”

110.

Директор Сато стоеше сама в кабинета и чакаше от отдела за сателитно наблюдение на ЦРУ да обработят искането ѝ. Едно от предимствата на работата във Вашингтон беше сателитното покритие. Ако имаха късмет, някой от спътниците можеше да е снимал тази къща... например да е заснел кола, напускаща имението през последния половин час.

— Съжалявам, госпожо директор — каза сателитният специалист. — Тази нощ нямаме материал от посочените координати. Искате ли да направите заявка за осигуряване на покритие?

— Не, благодаря. Вече е късно. — Тя затвори.

Въздъхна. Нямаше представа как ще разберат къде е отишъл обектът.

Излезе във фоайето. Хората ѝ бяха поставили трупа на агент Хартман в чувал и тъкмо го изнасяха към хеликоптера. Беше наредила на агент Симкинс да събере групата си и да се приготвят за връщане в Лангли, но го завари в дневната на четири крака. Стори ѝ се пребледнял.

— Добре ли си?

Той вдигна глава. Изражението му беше странно.

— Виждате ли това? — И посочи пода.

Директорката се приближи и се вторачи в дебелия килим. После поклати глава.

— Наведете се — каза Симкинс. — И се вгледайте в тъканта на килима.

Тя го направи. И след миг видя какво ѝ показва. Нишките бяха смачкани по две прави линии... като че ли нещо тежко на колела е пресякло стаята.

— Странното е накъде водят — рече агентът и посочи.

Сато проследи двете едва забележими успоредни линии по килима. Свършваха под огромна картина, заемаща цялото

пространство от тавана до пода отстрани на камината. „Какво е това, за бога?“

Симкинс отиде до картината и се опита да я свали. Платното не помръдна.

— Закрепена е — каза той и прокара пръст по ръбовете. — Почакайте, отдолу има нещо... — Показалецът му закачи някакво лостче под рамката и нещо изщрака.

Сато се приближи. Агентът натисна рамката и цялата картина бавно се завъртя на централна ос като въртяща се врата.

Симкинс вдигна фенерчето си и го насочи към тъмното пространство зад картината.

Директорката на СЗС присви очи. „Започва се“.

В дъното на късия коридор имаше тежка метална врата.

Спомените, изплували от мрака на ума му, бяха изчезнали. Подире им се вихреше следа от огнени искри, придружена от онзи зловещ далечен шепот.

„Verbum significatium... Verbum omnificum... Verbum perdo...“

Напевът продължаваше като гласове, подели средновековен химн.

„Verbum significatium... Verbum omnificum“. Думите се търкаляха в празната бездна и отвсякъде се надигнаха нови гласове.

„Апокалипсис... Франклин... Апокалипсис... Verbum... Апокалипсис...“

Някъде в далечината изведнъж тъжно заби камбана. Биеше ли, биеше и звънът ѝ се усилваше, ставаше по-настойчив, сякаш се надяваше, че Лангдън ще разбере, сякаш насърчаваше ума му да я последва.

Камбаната на часовниковата кула би цели три минути и кристалният полилей над главата на Лангдън подрънкваше от вибрациите. Преди десетилетия беше имал учебни часове в тази любима аудитория в академията „Филипс Ексетър“. Днес обаче бе дошъл да чуе лекцията на свой скъп приятел. Когато угасиха светлините, Лангдън се настани в самото дъно на залата, под портретите на цял пантеон директори.

В аудиторията настана тишина.

В пълния мрак една висока тъмна фигура пресече сцената и застана на катедрата.

— Добро утро — прошепна по микрофона безплътният глас.

Всички се поизправиха на местата си, за да видят кой говори.

Включи се аспектът и на екрана се появи избеляла кафеникава снимка — разкошен замък с фасада от червен пясъчник, високи квадратни кули и готически орнаменти.

Сянката отново проговори.

— Кой ще ми каже къде се намира това?

— В Англия! — обяви в мрака едно момиче. — Тази фасада е смесица от ранна готика и късен романски стил, което я прави типична за норманските замъци в Англия и я датира около дванайсети век.

— Страхотно! — възкликна безплътният глас. — Явно някой си е учил уроците по история на архитектурата.

Наоколо се разнесоха тихи изпъшквания.

— За съжаление, сбъркахте с близо пет хиляди километра и половин хилядолетие — прибави сянката.

Аудиторията се ободри.

Аспектътът показва съвременна цветна снимка на същия замък от друг ъгъл. На преден план изпъкнаха кулите, построени с пясъчник от кариерата Сенека Крийк, а на заден план, сепващо близо, се издигаше величественият бял купол на вашингтонския Капитолий.

— Чакайте, чакайте! — извика момичето. — Нима във Вашингтон има нормански замък?!

— От хиляда осемстотин петдесет и пета година — отговори гласът. — Когато е била направена следващата снимка.

Появи се нов диапозитив — черно-бял интериорен кадър, представящ грамадна сводеста бална зала, пълна със скелети на животни, стъкленици с биологични образци, археологически находки и гипсови отливки на праисторически влечуги.

— Този чуден замък е първият истински научен музей в Америка. Той е подарък от богат британски учен, който, подобно на нашите отци основатели, вярвал, че младата ни родина може да се превърне в земя на просветата. Той завещал на предците ни огромно състояние и ги помолил да построят в сърцето на страната ни „институт за натрупване и разпространение на знания“. — Лекторът замълча за миг. — Кой ще ми каже името на този щедър учен?

— Джеймс Смитсън? — опита един плах гласец от предните редове.

Из аудиторията се разнесе изненадан шепот.

— Да, Смитсън — потвърди мъжът на катедрата, излезе на светло и сивите му очи проблеснаха шеговито. — Добро утро. Казвам се Питър Соломон и съм секретар на Смитсъновия институт.

Учениците избухнаха в бурни аплодисменти.

Лангдън с възхищение наблюдаваше от сенките как Питър пленява младите умове с фотографско пътешествие в ранната история на Смитсъновия институт. Приятелят му започна със Смитсъновия замък, неговите подземни лаборатории, коридори с витрини, зала с мекотели, учени, наричали себе си „пазители на ракообразните“, и дори стара снимка на двамата най-популярни обитатели на замъка, вече умрелите бухали Разпространение и Натрупване. Половинчасовата лекция завърши с внушителна сателитна снимка на Националния парк, в който днес се издигаха огромните Смитсънови музеи.

— Както казах в началото, Джеймс Смитсън и нашите предци си представляли великата ни родина като страна на просветата — заяви в заключение Соломон. — Според мен днес те биха се гордели. Техният Смитсънов институт се е превърнал в символ на науката и знанието в самото сърце на нашата земя. Той е жив, действен израз на почит към

мечтата им за Америка — страна, основана на принципите на знанието, мъдростта и науката.

Соломон угаси аспектната под взрив от ръкопляскания. Осветлението се включи и в аудиторията се вдигнаха десетки нетърпеливи ръце.

Лекторът посочи дребничко рижа момче по средата.

— Господин Соломон? — озадачено попита то. — Вие споменахте, че нашите предци избягали от религиозното потисничество в Европа, за да създадат страна, основана на принципите на научния прогрес, нали?

— Точно така.

— Но... Аз бях останал с впечатлението, че нашите предци са били много набожни хора и са основали Америка като *християнска* страна.

Соломон се усмихна.

— Не ме разбирайте погрешно, приятели, нашите предци наистина били много набожни хора, но били деисти — вярвали в Бог, само че в широк смисъл, непредубедено. Единственият им религиозен идеал била религиозната *свобода*. — Той свали микрофона от катедрата и се приближи до ръба на сцената. — Основателите на Америка мечтаели за духовно просветена утопия, в която свободата на мисълта, образованието на масите и научният прогрес ще прогонят мрака на остарелите религиозни суеверия.

Едно русо момиче в дъното вдигна ръка.

— Да?

— Господин Соломон — каза то и повдигна джиесема си, — потърсих името ви в интернет и в Уикипедия пише, че сте известен масон.

Той протегна напред масонския си пръстен.

— Можех да ви спестя разходите за допълнителен трафик.

Учениците избухнаха в смях.

— Та значи — колебливо продължи момичето, — вие току-що споменахте „остарели религиозни суеверия“ и ми се струва, че ако *някой* може да бъде обвинен в разпространение на остарели суеверия... това са масоните.

Соломон не се смути.

— Нима? И защо?

— Ами, чела съм доста за масонството и знам, че имате най-различни странни древни ритуали и вярвания. В тая статия в интернет даже пише, че масоните вярвали в някаква древна магическа мъдрост... която можела да възвиси човека до боговете.

Всички се обърнаха и я зяпнаха, като че ли се е побъркала.

— Всъщност тя е права — заяви лекторът.

Хлапетата завъртяха глави напред и се ококориха.

Соломон скри усмивката си и попита:

— Там пише ли нещо друго за това магическо знание?

Момичето явно се притесни, но започна да чете от уебсайта:

— „За да се погрижат тази древна мъдрост да не бъде използвана от недостойни хора, ранните адепти я шифровали... скрили могъщата ѝ истина в метафоричен език от символи, митове и алегии. Тази шифрована мъдрост до ден-днешен е около нас... вплътена в нашата митология и изкуство, в окултните текстове през вековете. За съжаление, съвременният човек е изгубил способността си да дешифрира тази сложна символика... и великата истина е изгубена“.

Соломон зачака.

— Това ли е всичко?

Момичето се размърда на мястото си.

— Всъщност има още малко.

— Така се и надявах. Моля ви... прочетете ни го.

Тя се поколеба, но после се прокашля и продължи:

— „Според легендата мъдреците, които много отдавна шифровали Древните тайни, оставили някакъв ключ... *парола*, с чиято помощ те могли да се дешифрират. Тази магическа парола, известна като «*verbum significatium*», притежавала способността да разпръсне мрака и да отключи Древните тайни, правейки ги достъпни за цялото човечество“.

Лекторът замислено се усмихна.

— А, да... *verbum significatium*. — Загледа се за миг в пространството, после отново погледна русото момиче. — И къде е сега това чудодейно *Слово*?

Девоичето неспокойно се озърна. Явно му се искаше изобщо да не е предизвиквало госта.

— „Легендата разказва, че *verbum significatium* е скрито дълбоко под земята, където търпеливо очаква повратен момент в историята...

момент, в който човечеството повече не може да съществува без истината, знанието и мъдростта на вековете — продължи да чете то. — В този мрачен съдбовен миг хората най-после ще открият Словото и с това ще започне прекрасна нова ера на просвещение“.

Изключи телефона си и се сви на мястото си.

След дълго мълчание друг ученик вдигна ръка.

— Господин Соломон, вие нали не *вярвате* сериозно в това?

Той се усмихна.

— Защо не? В митологията има древна традиция на магически думи, които дават на човек проникателност и божествени способности. До ден-дневен децата произнасят думата „абракадабра“ с надеждата да направят нещо от нищо. Естествено, всички сме забравили, че тази дума не е играчка, а води корените си от древния арамейски мистицизъм. „Авра ка дабра“ означава „Творя говорейки“.

Мълчание.

— Но, господин Соломон — обади се друг ученик, — вие, разбира се, не вярвате, че само една дума... тази *verbum significatium*... каквато и да е тя... има способността да отключи някаква древна мъдрост... и да донесе световно просвещение, нали?

Лицето на Питър Соломон не изразяваше нищо.

— Моите лични разбирания не са най-важното. Най-важното е, че това пророчество за настъпващо просвещение се отразява буквално във всяка вяра и философска традиция на земята. Хиндуистите я наричат ерата Крита, астролозите — ерата на Водолея, юдеите я свързват с пришествието на месията, за теософите това е Новата ера, а космолозите я определят като „хармонична конвергенция“ и предричат самата дата.

— Двайсет и първи декември две хиляди и дванайсета! — извика някой.

— Да, смуцаващо *скоро*... ако вярвате в математиката на маите.

Лангдън се подсмихна, спомнил си как преди десет години Соломон вярно беше предрекъл сегашния порой от телевизионни предавания, предсказващи, че краят на света ще настъпи през 2012-а.

— Като оставим настрана конкретния момент — продължи лекторът, — струва ми се прекрасно, че всички философии на човечеството през цялата история са единодушни за едно — че настъпва велико просвещение. Във всяка култура, през всяка епоха, по

всяко кътче на света, човешките мечти са били отправени към една и съща идея — настъпващия апотеоз на човека... предстоящото преображение на човешкия ум, тъй че да реализира истинския си потенциал. — Той се усмихна. — С какво би могло да се обясни такова сходство на вярванията?

— С истината — разнесе се един тих глас.

Соломон рязко се завъртя.

— Кой го каза?

Едно дребно азиатско момче вдигна ръката си. Меките му черти предполагаха, че е от Непал или Тибет.

— Може би съществува универсална истина, заложена в душата на всеки. Може би във *всички* нас е скрита една и съща история, като обща част от ДНК веригата. Може би тази всеобща *истина* е причина за сходството във *всичките* ни истории.

Лицето на Соломон засия. Той притисна длани една към друга и с уважение се поклони на момчето.

— Благодаря ви.

Всички мълчаха.

— Истината — обърна се той към аудиторията. — Истината притежава сила. И щом *всички* се въртим около сходни идеи, те може би са *верни*... може би са записани дълбоко в нас. И когато чуваме истината, даже да не я разбираме, ние усещаме, че тя отеква в нас... вибрира о подсъзнателната ни мъдрост. Ние може би не *научаваме* истината, а по-скоро си я припомняме... разпознаваме я... като нещо, което вече е в нас.

В залата цареше пълна тишина.

Соломон дълго мълча, после тихо каза:

— В заключение трябва да ви предупредя, че разкриването на истината никога не е лесно. Всеки период на просвещение в историята се е придружавал от мрак, който му се е противопоставял. Такива са законите на природата и равновесието. И ако погледнем мрака, надигащ се в днешния свят, ще разберем, че се надига също толкова могъща светлина. Намираме се на прага на велик период на просвета и *всички ние* имаме щастието да живеем в този повратен исторически момент. Единствено *ние* от *всички* хора, които някога са живели през *всички* епохи в историята... *съществуваме* в този кратък период, през който ще станем свидетели на абсолютното си възраждане. След

хилядолетен мрак ще видим как нашите науки, нашите умове и даже нашите религии разкриват истината.

Тъкмо щяха да избухнат нови аплодисменти, когато той вдигна ръка за тишина.

— Госпожице? — И посочи русото момиче с мобилния телефон. — Ние с вас не сме на едно мнение по много въпроси, но искам да ви благодаря. Вашата страст е важен катализатор в настъпващите промени. Мракът се храни с апатия... и убежденията са нашата най-силна противоотрова. Продължавайте да изучавате вярата си. Изучавайте Библията. — Той се усмихна. — Особено последните страници.

— Апокалипсиса ли? — попита тя.

— Разбира се. Откровението е ярък пример за нашата обща истина. Последната книга от Библията разказва същата история като безброй други традиции. Всички те предричат предстоящото разбулване на велика мъдрост.

— Но Апокалипсисът не е ли за края на света? — попита някой. — Нали знаете, за Антихриста, Армагедон, последната битка между доброто и злото?

Соломон се позасмя.

— Кой тук учи старогръцки?

Вдигнаха се няколко ръце.

— Какво означава буквално глаголет „апокалюпто“?

— Означава — започна един ученик и изненадано замълча за миг. — „Апокалюпто“ означава „откривам“... „разкривам“.

Секретарят на Смитсъновия институт му кимна одобрително.

— Точно така. „Апокалипсис“ буквално се превежда като „разкриване“. Оттук и Откровение. Тази книга предсказва разбулването на велика истина и невъобразима мъдрост. Апокалипсисът не се отнася за края на света, а за края на света такъв, какъвто го познаваме. Това пророчество е само едно от прекрасните библейски послания, които са били изопачени. — Соломон застана почти на ръба на сцената. — Повярвайте ми, Апокалипсисът наистина приближава... и няма да има нищо общо с онова, което са ни учили за него.

Камбаната отново заби във високата си часовникова кула.

Учениците избухнаха в озадачени и гръмовни ръкопляскания.

112.

Катрин Соломон се олюляваше на ръба на съзнанието. Разтърси я ударна вълна от оглушителна експлозия.

След секунди усети дима. Ушите й кънтяха.

Чу приглушени гласове. Далече. Викове. Стъпки. Изведнъж задиша по-свободно. Бяха извадили парцала от устата й.

— В безопасност сте — прошепна мъжки глас. — Само се дръжте.

Очакваше мъжът да извади иглата от ръката й, но той започна да нарежда на някого.

— Донесете аптекката... включете в иглата система... влейте й Рингер лактат разтвор... измерете кръвното налягане. — И докато проверяваше жизнените й признаци, попита: — Госпожо Соломон, човекът, който ви е направил това... къде отиде?

Катрин се опита да отговори, но не успя.

— Госпожо Соломон? — повтори гласът. — Къде отиде той?

Тя се помъчи да отвори очи, ала усети, че припада.

— Трябва да разберем къде е отишъл — упорстваше мъжът.

Катрин прошепна три думи, макар да знаеше, че звучат нелепо.

— На... свещената... планина.

Директор Сато прекрачи разбитата стоманена врата й се спусна по дървената рампа в тайното подземие. Един от агентите я посрещна долу.

— Госпожо директор, трябва да видите нещо.

Тя го последва в малка стая встрани от тесния коридор. Беше ярко осветена и гола, освен купчината дрехи на пода. Японката позна самото от туид и мокасините на Робърт Лангдън.

Агентът й посочи голям контейнер до отсрещната стена. Приличаше на ковчег.

„Какво е това, за бога?“

Направи още няколко крачки напред и видя, че в него влиза прозрачна тръба, идваща от стената. Сато предпазливо се приближи. Отгоре имаше плъзгащ се панел. Директорката протегна ръка, дръпна го настрани, погледна плексигласовото прозорче...

И отскочи.

Под плексигласа... плаваше безизразното лице на професор Робърт Лангдън.

„Светлина!“

Безкрайната празнота, в която блуждаеше Лангдън, внезапно се изпълни с ослепително слънце. Нажежени до бяло лъчи струяха в космическия мрак и прогаряха мозъка му.

Светлината беше навсякъде.

Изведнъж в сияйния облак пред него се появи красив силует. Лице... мъгляво и неясно... две очи, които се взираха в него. Заобикаляха го снопове светлина и той се зачуди дали вижда лицето на Бог.

Сато се взираше в контейнера и се чудеше дали професор Лангдън има представа какво се е случило. Съмняваше се. В крайна сметка предназначението на тази технология се състоеше единствено в дезориентацията.

Резервоарите за ограничаване на сетивните възприятия съществуваха от петдесетте години и все още бяха популярно занимание за богати спиритуалисти експериментатори. „Плаването“, както го наричаха, представляваше трансцендентално преживяване, нещо като връщане в майчината утроба... медитативно средство, което успокояваше мозъчната дейност, като отстраняваше всякакви сетивни дразнения — светлина, звук, допир и дори земното притегляне. В традиционните резервоари човек плаваше по гръб в „изтласкващ“ солен разтвор, който поддържаше лицето над водата, за да може да се диша.

През последните години обаче тези резервоари бяха направили квантов скок.

Оксигенирани перфлуорокарбони.

Тази нова технология, известна като пълна вентилация с течност (ПВТ), до такава степен противоречеше на всички инстинкти, че малцина подозираха за съществуването ѝ.

Дихателна течност.

Течното дишане беше реалност от 1966-а, след успешния експеримент на Лиланд Кларк, при който мишка останала жива няколко часа, потопена в оксигениран перфлуорокарбон. През 1989-а използваха ПВТ технологията във филма „Бездната“, макар малцина зрители да разбраха, че става дума за научен факт.

Пълната вентилация с течност беше рожба на опитите на модерната медицина да помогне на преждевременно родени бебета да дишат, като ги върне в течна среда, подобна на утробата. Прекарали там девет месеца, човешките бели дробове познаваха тази среда. Отначало перфлуорокарбоните бяха прекалено плътни, за да стават за дишане, но в резултат на съвременните открития бяха създадени дихателни течности с консистенция, близка до тази на водата.

В Научно-техническата служба на ЦРУ — Магьосниците от Лангли, както ги наричаха в разузнавателната система, — широко използваха оксигенирани перфлуорокарбони, за да разработват технологии за въоръжените сили на САЩ. Елитните океански водолази от флота бяха установили, че дишането на оксигенирана течност вместо обичайните хелиокс и тримикс им позволява да се гмуркат на много по-голяма дълбочина без опасност от кесонна болест. В НАСА и военновъздушните сили бяха открили, че пилотите с дихателни апарати с течност вместо с традиционния кислород издържат на много по-голямо ускорение от обикновено, защото течността разпределя ускорението по-равномерно по вътрешните органи, отколкото газът.

Сато беше чувала, че съществуват „лаборатории за екстремни преживявания“, в които човек можел да опита тези ПВТ резервоари или „медитационни машини“, както ги наричаха. Резервоарът, пред който стоеше в момента, сигурно бе инсталиран за личните експерименти на собственика си, макар допълнителните тежки ключалки да не оставяха у нея никакво съмнение, че той се използва и за по-тъмни цели... метод за водене на разпит, добре познат на ЦРУ.

Злополучно известният метод за водене на разпит „уотърбординг“, симулиращ удавяне на разпитвания, се оказваше

изключително резултатен, защото жертвата наистина *вярваше*, че се дави. Сато знаеше за няколко секретни операции, при които са използвани резервоари за ограничаване на сетивните възприятия с цел подсилване на тази илюзия до ужасяваща степен. Жертвата, потопена в дихателна течност, можеше да бъде буквално „удавена“. Паниката, свързана с давенето, обикновено не ѝ позволяваше да осъзнае, че течността, която диша, е малко по-плътна от вода. Когато тя се влееше в дробовите на човек, той най-често припадале от страх и после се свестяваше в абсолютната „тъмница“.

С топлата оксигенирана течност се смесваха локални вцепняващи средства, парализиращи препарати и халюциногени, за да предизвикат у затворника усещането, че е напълно отделен от тялото си. Когато умът му пращаше на крайниците команди да се движат, те не реагираха. Тази „смърт“ сама по себе си беше ужасяваща, но истинската дезориентация идваше от процеса на „прераждане“, който с помощта на ярки светлини, студен въздух и оглушителен шум можеше да е извънредно травмиращ и мъчителен. След няколко прераждания и нови удавяния жертвата се дезориентираше дотолкова, че нямаше представа дали е жива, или мъртва... и признаваше на разпитващите я абсолютно всичко.

Сато се зачуди дали да изчака медицински екип да извади Лангдън, но знаеше, че няма време. „Трябва да разбере какво му е известно“.

— Угасете осветлението — нареди тя. — И донесете някакви завивки.

Ослепителното слънце изчезна.

Лицето също.

Чернотата се завърна, ала сега Лангдън чуваше далечни шепоти, отекващи в светлинните години пустота. Приглушени гласове... непонятни думи. Усещаха се вибрации... сякаш светът се канеше да се разпадне.

И тогава се случи.

Изведнъж вселената се разцепи на две. В бездната се отвори грамадна пропаст... като че ли самото пространство се цепеше по шеговете. През отвора се изля сивкава мъгла и той видя ужасяваща

гледка. Две безплътни ръце внезапно се протегнаха към него, сграбчиха тялото му и се опитаха да го измъкнат от неговия свят.

„Не!“ Опита се да се съпротивлява, но нямаше ръце... нямаше юмруци. „Или имам?“ Ненадейно усети, че тялото му се материализира около ума му. Плътта му се върна и се озова в хватката на могъщи ръце, които го теглеха нагоре. „Не! Моля те!“

Ала беше късно.

Болка прониза гърдите му, когато ръцете го измъкнаха през отвора. Чувстваше дробовите си като пълни с пясък. „Не мога да дишам!“ Неочаквано лежеше по гръб върху най-студената, най-твърда повърхност, каквато можеше да си представи. Нещо го натискаше по гърдите, отново и отново, силно и болезнено. Той плюеше топлината навън.

„Искам да се върна“.

Чувстваше се като дете, раждащо се от утроба.

Гърчеше се, храчеше течност. Боляха го гърдите и тилът. Разкъсваща болка. Гърлото му гореше. Говореха хора, опитваха се да шепнат, но беше оглушително. Зрението му бе мъгляво и виждаше само силуети. Чувстваше кожата си вцепенена, като гъон.

Гърдите му натежаха още повече... натиск. „Не мога да дишам!“

Кашляше още течност. Обзе го непреодолим рефлекс за повръщане и той преглътна. В дробовите му се вля студен въздух — като на новородено, поемащо първия си дъх на белия свят. Тази вселена беше мъчителна. Единственото му желание бе да се върне в утробата.

Нямаше представа колко време е минало. Сега усещаше, че лежи на една страна, увит в пешкири и одеяла върху твърд под. Отгоре го гледаха познати очи... но сноповете божествена светлина ги нямаше. В ума му все още отекуваше ехото на далечен напев.

„Verbum significatium... Verbum omnificum...“

— Професор Лангдън — прошепна някой. — Знаете ли къде сте? Той немощно кимна, продължаваше да кашля.

По-важно обаче беше това, че започваше да разбира какво се случва тази нощ.

113.

Увит във вълнено одеяло, Лангдън стоеше на несигурните си крака и се взираше в отворения и пълен с течност резервоар. Беше си възвърнал тялото, макар да му се искаше да не е. Гърлото и дробовете му горяха. Този свят му се струваше суров и жесток.

Сато току-що му бе обяснила за резервоара за ограничаване на сетивните възприятия и бе прибавила, че ако не го били извадили, щял да умре от глад или още по-лошо. Лангдън не се съмняваше, че с Питър се е случило нещо подобно. „Питър е в междината — беше казал татуираният. — В чистилището... Хамистаган“. Нямаше да се изненада, че приятелят му е разкрил на своя похитител всичко, което е искал да знае, ако е преживял тези прераждания повече от веднъж.

Директорката на СЗС му даде знак да я последва. Той се подчини и бавно се затътри по тесен коридор, навътре в това странно леговище, което сега виждаше за пръв път. Влязоха в квадратна стая с каменна маса и злоещо обагрено осветление. Катрин беше там и Робърт въздъхна от облекчение. Въпреки това гледката бе плашеща.

Катрин лежеше по гръб на каменната маса. На пода се въргаляха окървавени пешкири. Един агент от ЦРУ държеше интравенозна система над нея и тръбичката водеше към ръката ѝ.

Тя тихо ридаше.

— Катрин? — изхриптя Лангдън. Едва можеше да говори.

Тя обърна глава.

— Робърт?! — Очите ѝ се ококориха от смайване, после в тях проблесна радост. — Но аз... видях те как се удави!

Той тръгна към каменната маса.

Катрин се надигна и седна, без да обръща внимание на системата и възраженията на агента. Лангдън се приближи. Тя протегна ръце и прегърна увитото му в одеяло тяло, притисна се към него.

— Слава богу — промълви Катрин и го целуна по бузата. После пак го целуна, вкопчена в него, сякаш не можеше да повярва, че е истински. — Не разбирам... как...

Сато започна да обяснява нещо за резервоари за ограничаване на сетивните възприятия и оксигенирани перфлуорокарбони, ала Катрин явно не я слушаше. Просто се притискаше към Лангдън.

— Робърт — прошепна тя. — Питър е жив. — Гласът ѝ трепереше, докато разказваше за ужасяващата си среща с брат си. Описа физическото му състояние — инвалидната количка, странния нож, намеците за някакво „жертвоприношение“. И как онзи я оставил като човешки пясъчен часовник, за да убеди Соломон да му съдейства, без да се съпротивлява.

Професорът едва можеше да говори.

— Имаш ли... *някаква* представа къде... са отишли?!

— Той каза, че ще заведе Питър на свещената планина.

Лангдън се откъсна от прегръдката ѝ и я зяпна.

В очите ѝ имаше сълзи.

— Каза, че разшифровал квадрата върху основата на пирамидата и че тя му посочила да иде на свещената планина.

— Това говори ли ви нещо, професор Лангдън? — настойчиво попита Сато.

Той поклати глава.

— Абсолютно нищо. — И все пак имаше някаква надежда. — Но щом той е разчел надписа върху основата на пирамидата, можем да го направим и ние. — „Аз му обясних как да го разчете“.

Японката поклати глава.

— Пирамидата я няма. Търсихме я. Взел я е.

Робърт мълчеше. Затвори очи и се опита да си спомни надписа. Квадратът със символи беше едно от последните неща, които бе видял, преди да се удави, а травмата винаги запечатва спомените по-дълбоко в човешкия ум. Можеше да възстанови част от квадрата, определено не целия, но навярно и това щеше да е достатъчно.

Обърна се към Сато и каза припряно:

— Може би ще успея да си спомня достатъчно, но искам да потърсите нещо в интернет.

Тя извади блекберито си.

— Потърсете „квадрат на Франклин“.

Директорката го погледна сепнато, но въведе текста, без да задава въпроси.

Зрението му продължаваше да е мъгляво и той едва сега започваше да се ориентира в тази странна обстановка. Каменната маса, на която се бяха опрели, беше покрита със стари кървави петна, а стената от дясната му страна не се виждаше от залепените отгоре листове с текстове, снимки, рисунки, карти и гигантска паяжина от свързващи ги конци.

„Боже мой“.

Лангдън се приближи до странния колаж, все още плътно увил одеялото около тялото си. Тази невъобразимо чудата колекция съдържаха страници от древни текстове — от черна магия до Библията, — рисунки на символи, разпечатки на уебсайтове за конспиративни теории и сателитни снимки на Вашингтон, надраскани с бележки и въпросителни знаци. На един от листовите имаше дълъг списък от думи на много езици. Той позна в някои от тях масонски и магически термини, други бяха от древни магически заклинания.

„Това ли е търсил?“

Дума?

Толкова ли е просто?“

Отдавнашният му скептицизъм по въпроса за Масонската пирамида се основаваше главно на онова, което се твърдеше, че разкрива тя — местонахождението на Древните тайни. Това означаваше огромно подземие с безброй хиляди тонове, някак си оцелели от отдавна несъществуващите древни библиотеки, където някога са били съхранявани. Струваше му се невъзможно. „Толкова голямо подземие? Във Вашингтон?“ Сега обаче споменът му за лекцията на Питър във „Филипс Ексетър“, наред с тези списъци магически думи, го навеждаше на мисълта за друга изумителна възможност.

Категорично *не* вярваше в силата на магическите думи... и все пак изглеждаше съвсем ясно, че татуираният вярва. Пулсът му се ускори, докато плъзгаше очи по надрасканите бележки, картите, текстовете, разпечатките, по свързващите ги конци и самозалепващите се листчета.

И естествено, навсякъде присъстваше една и съща тема.

„Боже мой, той търси *verbum significatium*... Изгубеното слово. — Лангдън остави тази мисъл да придобие по-ясна форма,

припомняше си моменти от лекцията на Питър. — Той наистина търси Изгубеното слово! Ето какво според него е скрито във Вашингтон!“

Сато застана до него.

— Това ли ви трябва? — И му подаде блекберито си.

Професорът погледна запълнения с числа квадрат на дисплея.

— Да. — Взе един лист. — Дайте ми нещо за писане.

Сато му подаде химикалката си.

— Побързайте, моля ви.

В подземния офис на Научно-техническата служба Нола Кей отново изучаваше защитения документ, донесен ѝ от Рик Париш. „Какво прави директорът на ЦРУ с файл за древни пирамиди и тайни подземия, по дяволите?“

Вдигна телефона и набра номера на шефката си.

Сато отговори веднага. Гласът ѝ звучеше напрегнато.

— Тъкмо се канех да ти се обадя, Нола.

— Имам нова информация — съобщи криптоаналитичката. — Не съм сигурна какво означава, но открих един защитен...

— Няма значение, каквото и да е — прекъсна я директорката на СЗС. — Времето ни изтича. Не успяхме да задържим обекта и имам всички основания да смятам, че се готви да изпълни заплахата си.

Нола се вледени.

— Хубавото е, че знаем точно къде отива. — Сато дълбоко си пое дъх. — Лошото е, че носи *лаптоп*.

114.

На петнайсетина километра оттам Малах подпъхна одеялото около Питър Соломон и забута инвалидната количка по осветения от луната паркинг до огромната сграда. Тя имаше точно трийсет и три външни колони... високи по десет метра... всъщност по-точно трийсет и три стъпки. По това време грамадната като планина постройка пустееше и никой нямаше да ги види. Не че имаше значение. Отдалече на никого нямаше да му направи впечатление високият мъж с благо лице и дълго черно палто, извел на вечерна разходка един плешив инвалид.

Стигнаха до задния вход и Малах приближи количката до електронното табло. Питър го гледаше непокорно — явно нямаше намерение да въведе кода.

Малах се засмя.

— Да не си мислиш, че си тук, за да ме вкараш вътре? Толкова бързо ли забрави, че съм от твоите братя? — Протегна ръка и въведе кода, който му бяха дали след посвещаването му в трийсет и третата степен.

Тежката врата изщрака и се отвори.

Соломон изпъшка и се замята на количката.

— Питър, Питър — снизходително рече Малах. — Представи си Катрин. Помагай ми и тя ще остане жива. Можеш да я спасиш. Дадох ти думата си.

Вкара пленника си вътре и заключи вратата. Сърцето му биеше бързо от възбуда. Продължи с количката по няколко коридора, стигна до един асансьор и натисна бутона. Вратата се отвори и Малах влезе заднишком, като издърпа количката в кабината. После, като се увери, че Питър вижда какво прави, протегна ръка и натисна най-горния бутон.

На измъченото лице на жертвата се изписа страх.

— Шшт... — прошепна Малах и нежно го погали по бръснатата глава, докато вратата на асансьора се затваряше. — Както отлично

знаеш... тайната е как да умреш.

„Не си спомням всички символи!“

Лангдън затвори очи и положи всички усилия да си представи точното място на символите върху основата на каменната пирамида, но дори възможностите на неговата фотографска памет не се простираха дотам. Записа няколкото знака, които си спомняше, и ги разположи на местата, посочени от магическия квадрат на Франклин.

	ε	ρ	ε		ο	μ	
	♂						
		Σ					⊙
			+				
		☿			♀		
					☼		
			⚡		☾		
	♎						♏

Засега обаче не виждаше нищо свързано.

— Виж! — настойчиво каза Катрин. — Трябва да си на верен път. На първия ред има само гръцки букви — един и същи вид символи се подреждат заедно!

И той го беше забелязал, ала не се сещаше за гръцка дума, която да съдържа точно тези букви, на точно тези места. „Трябва ми първата буква!“ Отново погледна магическия квадрат и се опита да си спомни първия знак в долния ляв ъгъл. „Мисли!“ Затвори очи и се помъчи да си представи основата на пирамидата. „Долният ред... в левия ъгъл... какво имаше там?“

За миг се върна отново в резервоара, изтерзан от ужас, вторачен в основата на пирамидата през плексигласовото прозорче.

И изведнъж го видя. Задъхан, Лангдън отвори очи.

— Първата буква е *H*!

Обърна се към квадрата и я записа. Думата продължаваше да не е пълна, но вече беше видял достатъчно. Внезапно разбра каква може да

е.

Нєредом!

Грабна блекберито и направи нова справка, като въведе тази добре известна гръцка дума с латински букви. Първият резултат беше енциклопедична статия. Той я прочете и разбра, че е прав.

ХЕРЕДОМ. Важна дума във високите масонски степени. Идва от ритуалите на френските розенкройцери, в които се отнася до митична планина в Шотландия, легендарното място на първото такова братство. От гръцката дума Heredom, която произлиза от хиерос домос, „свещен дом“.

— Това е! — смаяно възкликна Лангдън. — Ето къде са отишли! Сато, която четеше над рамото му, явно не разбираше.

— На някаква митична планина в Шотландия ли?

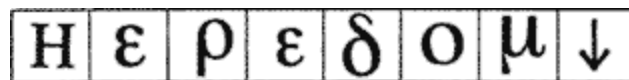
Професорът поклати глава.

— Не. В една вашингтонска сграда, чието тайно име е Херedom.

Домът на Храма, наричан в братството Хередом, беше перлата в короната на масонския Шотландски ритуал в Америка. Със стръмните си стрехи и пирамидалния си покрив, тази сграда носеше името на въображаема планина в Шотландия. Малах обаче знаеше, че в скритото там съкровище няма нищо въображаемо.

„Това е мястото. — Беше сигурен. — Масонската пирамида ми показва пътя“.

Докато старият асансьор бавно се издигаше към третия етаж, той извади листа, върху който бе подредил символите с помощта на квадрата на Франклин. Всички гръцки букви се бяха преместили на първия ред... наред с един прост символ.

Посланието не можеше да е по-ясно.

„Под Дома на Храма“.

Хередом ↓

„Изгубеното слово е тук... някъде“.

Въпреки че не знаеше точно как да го открие, Малах беше убеден, че отговорът е в оставащите символи от квадрата. А когато нещата се свеждаха до отключването на тайните на Масонската пирамида и тази сграда, нямаше по-подходящ човек от Питър Соломон. „Самият почитаем майстор“.

Питър продължаваше да се съпротивлява на инвалидната количка и издаваше приглушени звуци през парцала.

— Знам, че се тревожиш за Катрин — каза Малах. — Но краят е близо.

Имаше чувството, че краят е настъпил съвсем ненадейно. След всички тези години на болка и подготовка, чакане и търсене... мигът най-после приближаваше.

Асансьорът намали и Малах потръпна от вълнение.

Кабината спря с разтърсване.

Бронзовата врата се отвори и той видя пред себе си разкошната зала. Символи украсяваха голямото квадратно помещение, огряваше го лунна светлина, която сияеше през оберлихта на високата кула.

„Описах пълен кръг“, помисли си Малах.

Залата на Храма беше същото онова място, където Питър Соломон и неговите братя толкова глупаво го бяха приели в своите редове. И сега щеше да бъде разкрита най-голямата тайна на масоните, за чието съществуване повечето братя изобщо не подозираха.

— Няма да намери нищо — каза Лангдън. Все още се чувстваше изтощен и объркан, докато следваше Сато и другите нагоре по дървената рампа. — Няма истинско *Слово*. Всичко това е метафора, *символ* на Древните тайни.

Катрин вървеше отзад, подкрепяна от двама агенти.

Докато групата предпазливо излизаше през останките от стоманената врата и въртящата се картина в дневната, Робърт обясни на Сато, че Изгубеното слово е един от най-старите масонски символи — една-единствена дума, написана на таен език, който вече не можел да бъде разчетен. Подобно на самите Тайни, Словото обещавало да разбули скритата си сила само пред онези, които са достатъчно просветени, за да го разчетат.

— Твърди се — завърши Лангдън, — че ако притежаваш и *разбираш* Изгубеното слово... ще ти се разкрият и Древните тайни.

Директорката на СЗС му хвърли поглед през рамо.

— Значи смятате, че този човек търси дума, така ли?

Професорът трябваше да признае, че на пръв поглед звучи абсурдно, и все пак това отговаряше на много въпроси.

— Вижте, не съм специалист по ритуална магия, но като съдя по документите по стените на подземие... и по разказа на Катрин за нетатуираното място на темето му... предполагам, че той се надява да открие Изгубеното слово и да го напише върху тялото си.

Сато ги поведе към трапезарията. Навън хеликоптерът загряваше и грохотът на перките му се усилваше.

Лангдън продължи да говори, разсъждаваше на глас.

— Ако този човек наистина вярва, че ще отключи силата на Древните тайни, за него няма по-могъщ символ от Изгубеното слово. Ако го открие и го напише върху темето си, което само по себе си е свещено място, несъмнено ще се смята за ритуално готов да... — И млъкна, понеже видя, че Катрин пребледнява при мисълта за страшната участ, която очакваше Питър.

— Но, Робърт... — отпаднало каза тя. — Ако онзи иска да напише Изгубеното слово на темето си, преди да принесе Питър в жертва, имаме още време. Той няма да го убие, преди да намери Словото. А щом *няма* такова Слово...

— За съжаление Питър все още си мисли, че кръвта ти изтича. Единственият начин да те спаси е да помогне на онзи побъркан... да открие Изгубеното слово.

— И какво от това? — упорстваше тя. — Щом Словото не съществува...

— Катрин. — Робърт се вгледа дълбоко в очите ѝ. — Ако аз смятах, че умираш и някой ми обещаеше, че ще те спася, като открия Изгубеното слово, щях да му намеря нещо, *каква да е* дума, и после щях да се моля на Господ той да изпълни обещанието си.

— Директор Сато! — извика един агент от съседната стая. — Елате да видите нещо!

Тя изхвърча от трапезарията. Един от хората ѝ слизаше по стълбището от спалнята. Носеше руса перука. „Какво е това, по дяволите?“

— Мъжка перука — каза агентът и я подаде на японката. — Намерих я в дрешника. Разгледайте я внимателно.

Перуката се оказа много по-тежка, отколкото очакваше Сато. Вътрешната ѝ част като че ли беше моделирана от плътен гел. Странно, оттам стърчеше жица.

— Гел-батерия, която се прилепва върху скалпа — поясни агентът. — С нея работи фиброоптична камера, скрита в косата.

— Какво? — Директорката заопипва перуката и откри мъничкия обектив, скрит сред русите кичури. — Това нещо е скрита камера?!

— Записът се съхранява на тази миниатюрна електронна карта. — Той посочи голям колкото марка силиконов квадрат, залепен за гела.

— Сигурно се активира от движение.

„Господи — помисли си Сато. — Значи така е успял“.

Тази модерна версия на шпионската камера, известна като „цветето на ревера“, играеше ключова роля в кризата, която директорката на СЗС се опитваше да овладее тази нощ. Тя продължи яростно да гледа перуката, после я върна на агента и нареди:

— Продължавайте да претърсвате къщата. Трябва ми абсолютно всяка информация, която можете да откриете за този тип. Вече ни е известно, че лаптопа му го няма, затова искам да знам точно как възнамерява да го свърже с външния свят, докато е в движение. Потърсете в кабинета му ръководства за употреба, кабели, всичко, което може да ни насочи към хардуера му.

— Слушам. — Агентът бързо се отдалечи.

„Време е да тръгваме“. Воят на хеликоптера беше достигнал максималната си височина. Сато припряно се върна в трапезарията. Симкинс бе довел Уорън Белами и в момента го разпитваше за сградата, към която предполагаха, че се е отправил обектът.

Домът на Храма.

— Входната врата се заключва отвътре — обясняваше архитектът, все още увит в одеяло и видимо треперещ от престоая си на площад Франклин. — Можете да влезете само през задния вход. Има електронно табло с ПИН код, известен само на братята.

— Какъв е кодът? — попита Симкинс, водеше си записки.

Белами седна. Изглеждаше прекалено слаб, за да стои прав. Продиктува кода с тракащи зъби и прибави:

— Адресът е Шестнайсета улица хиляда седемстотин трийсет и три, обаче на вас ви трябва паркингът зад сградата. Малко трудно се открива, но...

— Знам точно къде е — намеси се Робърт. — Ще ви покажа, когато стигнем.

Агентът поклати глава.

— Вие няма да дойдете с нас, професор Лангдън. Това е военна...

— Нямало да дойда, друг път! — изсумтя ученият. — Питър е там! И тази сграда е истински лабиринт! Ако няма кой да ви води, ще ви трябват поне десет минути, за да стигнете до Залата на Храма!

— Той е прав — потвърди Белами. — Има асансьор, но е стар и шумен и вратата му се отваря в самата Зала на Храма. Ако се надявате да се придвижите скришом, ще трябва да се качите пеш.

— Няма да успеете да се ориентирате — предупреди Лангдън. — От задния вход се минава през Залата на регалиите, Залата на честта, средната площадка, Атриума, Парадното стълбище...

— Стига — прекъсна го Сато. — Професор Лангдън, идвате с нас.

116.

Енергията прииждаше.

Малах я усещаше да пулсира в него, да тече по тялото му, докато буташе инвалидната количка с Питър Соломон към олтара. „Ще напусна тази сграда безкрайно по-могъщ, отколкото влязох“. Сега оставаше само да открие последната съставка.

— *Verbum significatium* — прошепна сам на себе си той. — *Verbum omnificum*.

Спря количката до олтара, заобиколи го отпред и отвори ципа на тежката чанта в скута на Питър. Бръкна вътре, извади каменната пирамида и я вдигна на лунната светлина точно пред очите на стария масон, за да му покаже изсечените върху основата символи.

— През всички тия години изобщо не си знаел как крие тайните си пирамидата — подразни го Малах, почтително я постави в ъгъла на олтара и се върна при чантата. — А този талисман наистина внесе ред в хаоса, точно както гласи обещанието — продължи той и му показва златния пирамидион. После внимателно нагласи металния връх върху каменната пирамида и се отдръпна, за да може Питър да ги види. — Ето, твоят сямболон е завършен.

Лицето на Соломон се сгърчи и той напразно се опита да проговори.

— Добре. Виждам, че искаш да ми кажеш нещо. — Малах грубо издърпа парцала от устата му.

Питър Соломон се закашля и се задави. Минаха няколко секунди, преди най-после да успее да произнесе:

— Катрин...

— Времето на Катрин изтича. Ако искаш да я спасиш, съветвам те да правиш точно каквото ти кажа. — Малах подозираше, че сестрата на Питър вече е мъртва или ако не е, съвсем скоро ще умре. Нямаше значение. Тя имаше късмет, че бе доживяла да се сбогува с брат си.

— Моля те — дрезгаво прошепна Питър. — Прати линейка...

— Тъкмо това ще направя. Но първо трябва да ми кажеш как да проникна в тайното стълбище.

На лицето на Соломон се изписа смайване.

— Какво?!

— Стълбището. Масонската легенда съобщава за стълбище, което се спуска на стотици стъпки до тайното скривалище на Изгубеното слово.

Питър започваше да изпада в паника.

— Легендата ти е позната — провокира го Малах. — Тайно стълбище, скрито под камък. — Той посочи главния олтар, грамаден гранитен блок с позлатен надпис на иврит: „РЕЧЕ БОГ: ДА БЪДЕ СВЕТЛИНА. И БИДЕ СВЕТЛИНА“. — Явно това е мястото. Входът към стълбището трябва да е скрит на някой от долните етажи.

— В тази сграда няма никакво стълбище! — извика Соломон.

Неговият похитител търпеливо се усмихна и кимна нагоре.

— Тази сграда има формата на пирамида. — И посочи четириъгълния свод с оберлихт в средата.

— Да, Домът на Храма е пирамида, но какво общо...

— Питър, аз разполагам с цяла нощ. — Малах приглади бялата копринена одежда около свършеното си тяло. — Но *не* и Катрин. Ако искаш да остане жива, ще ми разкриеш как да проникна в стълбището.

— Вече ти казах, в тази сграда няма *никакво* тайно стълбище! — заяви Соломон.

— Нима? — По-младият мъж спокойно извади листа, на който беше подредил символите от основата на пирамидата. — Това е последното послание на Масонската пирамида. Твоят приятел Робърт Лангдън ми помогна да го разчета.

И вдигна листа пред очите му. Почитаемият майстор ахна. Шейсет и четирите символа не само бяха подредени в очевидно смислени групи... но и от хаоса се появяваше истински *образ*.

Образ на стълбище... под пирамида.

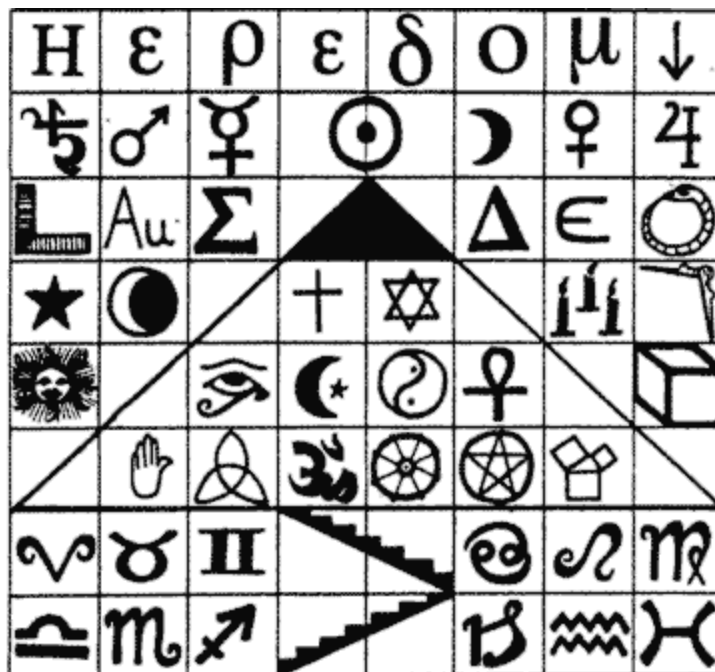
Питър Соломон смаяно се взираше в запълнения със символи квадрат. Масонската пирамида, поколения наред беше пазила своята тайна, а сега ненадейно я бяха разбудили. Усети злокобно парене под лъжичката.

„Последният шифър на пирамидата“.

На пръв поглед истинският смисъл на знаците си оставаше загадка за него — и все пак той веднага разбра какво си мисли татуираният.

„Той вярва, че под пирамидата, наречена Херedom, е скрито стълбище.“

Грешно тълкува символите“.

— Къде е? — отново попита похитителят му. — Помогни ми да намеря стълбището и ще спася Катрин.

„Ще ми се да можех — мислено простена Питър. — Но стълбището не съществува“. Този мит беше чисто символичен... част от големите алегории на масонството. Витото стълбище, както го наричаха, се появяваше на така наречените „втори масонски таблици“. То изобразяваше човешкото интелектуално изкачване към Божествената истина. Подобно на стълбата на Яков, Витото стълбище бе символ на пътя към висините... извисяването на човек към Бога... връзката между земното и духовното. Неговите стъпала представляваха многото добродетели на ума.

„Той би трябвало да го знае — помисли си Соломон. — Преминал е всички посвещения“.

Всеки посвещаван масон научаваше, че символичното стълбище, по което може да се изкачи, му позволява да „участва в тайните на науката за човека“. Подобно на ноетичната наука и Древните тайни, масонството почиташе неовладения потенциал на човешкия ум и много масонски символи бяха свързани с човешката физиология.

„Умът увенчава физическото тяло като златен пирамидион. Философският камък. Енергията се изкачва и спуска по стълбището на гръбнака, циркулира, свързва небесния ум с физическото тяло“.

Неслучайно гръбначният стълб се състоеше точно от *трийсет и три* прешлена. „Трийсет и три са масонските степени“. Сакрумът, основата на гръбнака, буквално означаваше „свещена кост“. „Тялото наистина е храм“. Науката за човека, която тачеха масоните, се състоеше в древното разбиране за оптималното използване на този храм с най-благородна цел.

За съжаление, с нищо нямаше да помогне на Катрин, ако се опиташе да обясни истината на този човек. Питър погледна квадрата със символите, въздъхна примирено и излъга:

— Добре, прав си. Под тази сграда наистина има стълбище. И щом пратиш помощ на Катрин, ще те заведе при него.

Татуираният просто го гледаше.

Соломон предизвикателно отвърна на погледа му.

— Можеш да спасиш сестра ми и да узнаеш истината или да убиеш и двама ни и завинаги ще си останеш невеж!

Мъжът спокойно отпусна листа и поклати глава.

— Не съм доволен от теб, Питър. Ти не издържа проверката. Все още ме взимаш за глупак. Наистина ли вярваш, че не разбирам какво търся? Мислиш ли, че още не съм осъзнал истинския си потенциал?

С тези думи неговият похитител му обърна гръб и смъкна одеждата си. Бялата коприна с пърхане се свлече на пода и Соломон видя продълговатата татуировка по гръбнака му.

„Мили Боже...“

От белия набедреник на мъжа се издигаше изящно вито стълбище, което стигаше до средата на мускулестия му гръб. Всяко стъпало беше разположено върху гръбначен прешлен. Онемял, Питър плъзна очи нагоре, чак до основата на главата му.

Можеше само да зяпне.

Татуираният отметна глава назад и разкри голия кръг на темето си, заобиколен от змия, която се самоизяждаше.

Единение.

Онзи бавно наведе глава напред и отново се обърна към Питър. Големият двуглав феникс на гърдите му пронизваше със смъртоносните си очи.

— Търся Изгубеното слово — каза мъжът. — Ще ми помогнеш ли... или двамата със сестра ти ще умрете?

„Знаеш как да го откриеш — помисли Малах. — Знаеш нещо, което не ми разкриваш“.

По време на разпитите Питър Соломон му беше признал неща, за които сега сигурно изобщо не си спомняше. Многократните „сеанси“ в резервоара за ограничаване на сетивните възприятия го бяха докарали до делириум и го бяха направили покорен. Невероятно, но докато си повръщаше червата, всичко, което разказа на Малах, съответстваше на легендата за Изгубеното слово.

„Изгубеното слово не е метафора... истинско е. Словото е написано на древен език... и е скрито от векове. То може да донесе невъобразимо могъщество на всеки, който разбере значението му. Словото остава скрито до ден-днешен... и Масонската пирамида е в състояние да го разкрие“.

— Питър — вперил поглед в очите на пленника си, прошепна Малах, — когато видя квадрата със символи... ти забеляза нещо. Имаше откровение. Този квадрат ти *говори* нещо. Обясни ми.

— Нищо няма да ти обясня, преди да пратиш помощ на Катрин.

Малах му се усмихна.

— Повярвай ми, в момента перспективата да изгубиш сестра си е най-малката ти тревога. — С тези думи той се върна при чантата на Лангдън и започна да вади нещата, които носеше от подземиято. После педантично ги подреди върху жертвения олтар.

Сгънато парче коприна. Чисто бяла.

Сребърна кадилница. С египетска мирта.

Стъкленица с кръвта на Питър. Смесена с пепел.

Перо от черен гарван. Свещеното му стило.

Жертвеният нож. Изкован от метеоритно желязо в Ханаанската пустиня.

— Да не си мислиш, че ме е страх да умра? — извика Питър и от гласа му бликаше мъка. — Ако Катрин умре, нищо няма да ми остане! Ти унищожил цялото ми семейство! Отне ми всичко!

— Не *всичко* — поправи го Малах. — Още не. — Бръкна в чантата и извади лаптопа си. Включи го и погледна пленника си над капака. — Боя се, че още не си осъзнал истинското положение, в което се намираш.

Хеликоптерът рязко се издигна от моравата, направи остър завой и ускори по-светкавично, отколкото Лангдън предполагаше, че е възможно.

Катрин беше останала да се възстанови заедно с Белами и един агент от ЦРУ, който продължаваше претърсването на имението и чакаше подкрепление.

Преди професорът да тръгне, тя го целуна по бузата и прошепна:
— Пази се, Робърт.

Сега Лангдън се държеше с всички сили за седалката. Военният УН-60 най-после достигна нужната височина и се понесе към Дома на Храма.

— Към Дюпонт Съркъл! — извика на пилота седналата до учения Сато. — Ще кацнем там!

Лангдън сепнато се обърна към нея.

— Дюпонт ли?! Това е доста далече от Дома на Храма! Можем да кацнем на паркинга на самия Храм!

Тя поклати глава.

— Трябва да влезем *незабелязано*. Ако обектът чуе, че идваме...

— Нямаме време! — възрази Робърт. — Този луд ще убие Питър! Ревът на хеликоптера може да го подплаши и да го спре!

Директорката на СЗС го прониза с леденостуден поглед.

— Както вече ви казах, животът на Питър Соломон *не* е главната ми цел. Мисля, че вече ви изясних този въпрос.

Лангдън не беше в настроение за нова лекция по проблемите на националната сигурност.

— Вижте, само аз тук мога да се ориентирам в сградата...

— Внимавайте, професор Лангдън — предупреди го тя. — Вие сте тук като член на моя екип и ще разчитам на пълната ви подкрепа. — Японката замълча за миг, после прибави: — Всъщност може би ще е най-добре още сега да ви обясня цялата сериозност на кризата, пред която сме изправени.

Бръкна под седалката, извади титановото куфарче, вдигна капака и Лангдън видя необичайно сложен наглед компютър. Сато го включи и на екрана се появи емблемата на ЦРУ и прозорец за въвеждане на потребителско име и парола.

— Професор Лангдън, спомняте ли си русата перука, която открихме в имението? — попита тя, докато се логваше.

— Да.

— Е, под бретона имаше скрита миниатюрна фиброоптична камера.

— Скрита камера ли? Не разбирам.

Тя се намръщи.

— Ще разберете. — Сато отвори един файл.

МОЛЯ ИЗЧАКАЙТЕ... ДЕКРИПТИРАНЕ НА ФАЙЛА...

Отвори се видеопрозорец, който запълни целия екран. Директорката на СЗС вдигна куфарчето и го сложи в скута на Лангдън, за да вижда по-добре.

На дисплея се появи необикновен образ.

Робърт трепна от изненада. „Какво е това, по дяволите?!“

Мъглявият тъмен запис показваше мъж със завързани очи. Носеше облекло на средновековен еретик, когото водят на бесилката — на шията му висеше клуп, левият му крачол беше навит до коляното, десният му ръкав — до лакътя, а разкопчаната му риза разкриваше голата му гръд.

Лангдън зяпна смаяно. Бе чел достатъчно за масонските ритуали, за да знае точно какво вижда.

„Масонско посвещаване... в първата степен“.

Мъжът беше много мускулист и висок, с руса коса и тъмен тен. Лангдън веднага позна лицето му. Татуировките очевидно бяха скрити с грим. Мъжът стоеше пред голямо огледало и записваше отражението си със скритата в перуката му камера.

„Но... защо?“

Екранът почерня.

Появи се нов запис. Малко, слабо осветено правоъгълно помещение. Под с черно-бели плочки. Нисък дървен олтар, заобиколен от три страни със стълбове. Върху него мъждукаха свещи.

Внезапно го обзе страх.

„Господи!“

Като снимаше по присъщия за аматьорското домашно видео хаотичен начин, камерата се завъртя и показа групичка мъже, които наблюдаваха посвещавания. Носеха ритуални масонски отличия. В мрака Лангдън не можеше да различи лицата им, но нямаше никакво съмнение къде се провежда ритуалът.

Традиционната обстановка в тази масонска стая можеше да е навсякъде по света, но светлосиният корниз над стола на майстора показваше, че това е най-старата масонска ложа във Вашингтон, Потомак №5, в която беше членувал Джордж Вашингтон и масонските отци основатели, положили крайтъгълния камък на Белия дом и Капитолия.

Ложата продължаваше да действа и днес.

Освен че председателстваше Дома на Храма, Питър Соломон бе майстор на своята местна ложа. И тъкмо в такива ложи винаги започваше пътуването на посвещавания масон... където той преминаваше първите три степени.

— Братя — чу се плътният глас на Соломон, — в името на Великия архитект на вселената, откривам тази ложа за упражняване на масонството в първата степен!

Високо отекна удар с чукче.

Лангдън смаяно гледаше записа, на който в бърза поредица от преливащи един в друг кадри Питър Соломон изпълняваше някои от по-мрачните моменти от ритуала.

Опря лъскав кинжал в голата гръд на посвещавания... заплаши го с набиване на кол, ако „неуместно разкрие тайните на масонството“... заяви, че черно-белият под символизира „живите и мъртвите“... изреди наказанията, сред които бяха „гърлото му да бъде прерязано от ухо до ухо, езикът му да бъде откъснат из корен и тялото му да бъде заровено в морските пясъци...“

Робърт беше поразен. „Наистина ли виждам всичко това?“ Масонските ритуали на посвещаване векове наред бяха останали забулени в тайна. Единствените „изтекли“ описания бяха дело на

изключени братя. Беше ги чел, естествено, и все пак да *види* истинско посвещаване със собствените си очи... това бе съвсем друга история.

„Особено обработена по този начин“. Вече виждаше, че записът е чисто пропаганден и пропуска всички най-благородни елементи на посвещаването, а подчертава само най-смущаващите. Ако бъдеше разпространен, моментално щеше да се превърне в сензация в интернет. „Любителите на конспиративни масонски теории ще му се нахвърлят като акули“. Масонската организация и особено Питър Соломон щяха да бъдат въвлечени във вихрушка от спорове и отчаяни опити за овладяване на положението... въпреки че ритуалът си беше безобиден и чисто символичен.

Записът включваше и зловещо споменаване за човешко жертвоприношение в Библията... „покорството на Авраам, който предложил първородния си син Исаак на върховното същество“. Лангдън си помисли за Питър и му се прииска хеликоптерът да лети по-бързо.

Сцената се промени.

Същата стая. Друга нощ. Присъстваше по-голяма група масони. Питър Соломон наблюдаваше от стола на майстора. Втората степен. По-напрегнато действие. *Коленичи пред олтара, заклева се „вечно да крие загадките, които съществуват в масонството“... приема наказанието „гръдта му да бъде разкъсана и пулсиращото му сърце да бъде изтръгнато, и хвърлено на земята като мърша за хищните зверове“...*

Сърцето на самия Лангдън бясно туптеше. Сцената отново се промени. Друга нощ. Много по-голяма навалица. „Масонска таблица“ с форма на ковчег на пода.

Третата степен.

Това беше ритуалът на смъртта, най-суровата от всички степени — моментът, в който посвещаваният бива принуден „да приеме последното предизвикателство на унищожаването на личността“. И макар че Лангдън познаваше описанията в научната литература, по никакъв начин не беше подготвен за онова, което видя.

Убийството.

С ярки, прескачащи назад-напред в действието кадри, записът представяше вледеняващ разказ от гледната точка на жертвата за жестокото убийство на посвещавания. Симулираха се ударило главата,

включително с масонски каменоделски чук. През цялото време дяконът тъжно разказваше историята за „сина на вдовицата“, Хирам Абиф, архитекта на цар Соломоновия храм, който предпочел да умре, вместо да разкрие тайната си мъдрост.

Насилието беше пантомима, естествено, и все пак гледката смразяваше кръвта. След смъртоносния удар положиха посвещавания, вече „мъртъв за предишната си същност“, в символичния му ковчег, затвориха очите му и скръстиха ръцете му като на труп. Масонските братя се изправиха и скръбно заобиколиха мъртвеца. Орган свиреше траурния марш.

Страховитата сцена оказваше изключително потискащо въздействие.

И ставаше все по-лошо.

Когато мъжете се събраха около своя убит брат, скритата камера ясно показва лицата им. И Лангдън разбра, че Соломон не е единствената известна личност в стаята. Един от хората, които се визираха в посвещавания, почти ежедневно се появяваше по телевизията.

Изтъкнат американски сенатор.

„Господи...“

Сцената за пореден път се промени. *Този път навън... нощ... същият „подскачащ“ запис... мъжът вървеше по градска улица... вятърът развяваше пред камерата руси кичури... зави зад ъгъла... обективът се навежда към нещо в ръката му... еднодоларова банкнота... близък план на Големия печат... всевиждащото око... недовършената пирамида... и после изведнъж се насочи напред, за да покаже подобен силует в далечината... грамадна пирамидална сграда... със стръмни страни... и пресечен връх.*

Домът на Храма.

Ужас обхвана душата му.

Записът продължаваше... *мъжът бързаше към сградата... изкачи се по стълбището... към огромната бронзова врата... между двата седемнайсеттонни сфинкса.*

Новопосветеният влезе в пирамидата на посвещаването.

Мрак.

Мощен орган свиреше в далечината... появи се нов образ.

Залата на Храма.

Лангдън мъчително преглътна.

Атмосферата в просторното помещение бе наелектризирана. Черният мраморен олтар под оберлихта сияеше на лунната светлина. Събралите се около него седяха на ръчно изработени столове с кожена тапицерия. Тези изтъкнати масони от трийсет и третата степен присъстваха като свидетели. Обективът бавно и съзнателно показва лицата им.

Лангдън ужасено зяпна.

Макар че не го очакваше, сега му се стори напълно логично. Събранието на най-заслужилите масони в най-могъщия град на света естествено се състоеше от много влиятелни и известни хора. Със своите дълги копиринени ръкавици, масонски престилки и блестящи накити, около олтара седяха едни от най-могъщите мъже в страната.

Двама съдии от Върховния съд...

Министърът на отбраната...

Председателят на Камарата на представителите...

Призля му, докато камерата обхождаше лицата на присъстващите.

Трима видни сенатори... сред които председателят на парламентарната група на мнозинството...

Министърът на вътрешната сигурност...

И...

Директорът на ЦРУ...

Единственото желание на Робърт беше да се извърне, но не можеше. Сцената действаше хипнотизиращо и плашеше дори него. В този миг осъзна причината за тревогата на Сато.

Кадърът на екрана преля в изумителна гледка.

Човешки череп... пълен с тъмночервена течност. Фините ръце на Питър Соломон поднасяха легендарния *caput mortuum* на посвещавания, златният масонски пръстен на почитаемия майстор лъщеше на светлината на свещите. Червената течност беше вино... и все пак искреше като кръв. Визуалният ефект бе ужасяващ.

„Петото възлияние“ — разбра Лангдън. Беше чел описанието в „Писма за Масонската институция“ на Джон Куинси Адамс, очевидец на това тайнство. И все пак... пред очите му най-могъщите хора в Америка спокойно наблюдаваха случващото се... Никога не бе виждал нещо по-поразително.

Посвещаваният пое черепа... лицето му се отразяваше в гладката повърхност на виното. „Нека виното, което ще изпия сега, се превърне в смъртоносна отрова за мен — заяви той, — ако някога волно или неволно наруша клетвата си“.

Очевидно беше възнамерявал да наруши клетвата си по начин, надхвърлящ всякакво въображение.

Робърт не можеше да си представи какво ще се случи, ако записът стане обществено достояние. „Никой няма да разбере“. В управлението на страната щеше да настъпи хаос. Ефирът щеше да закънти от гласове на антимасонски организации, фундаменталисти и любители на конспиративни теории, бълващи омраза и страх. Очакваше ги нов пуритански лов на вещици.

„Истината ще бъде изопачена. Както винаги е било с масоните“.

А *истината* беше, че масонският акцент върху смъртта всъщност е смела възхвала на *живота*. Масонският ритуал целеше да разбуди дремещата личност, да ѝ даде очи да вижда. Единствено чрез преживяване на *смъртта* човек напълно можеше да проумее *живота*. Единствено чрез осъзнаването, че дните му на земята са ограничени, той можеше да разбере колко е важно да ги изживее достойно, честно и в служба на ближните.

Масонското посвещаване стряскаше външния наблюдател, защото целта му бе да припомни, че човек може да отнесе от този свят само своята чест, своята „дума“. Масонското учение звучеше тайнствено, защото целта му беше да е *универсално*... предавано чрез общ език от символи и метафори, издигащи се над религии, култури и раси... да създаде едно всеобщо „световно съзнание“ на братска любов.

За миг в Лангдън припламна надежда и той се опита да се самоубеди, че ако записът бъде разпространен, обществото ще прояви непредубеденост и търпимост, ще разбере, че *всички* духовни ритуали имат аспекти, които изглеждат плашещи, ако бъдат извадени от контекста си — драматизирането на разпятието, еврейското обрязване, мормонското кръщаване на мъртвите, католическият екзорсизъм, мюсюлманските фереджета, шаманският лечителски транс, еврейският ритуал Капарот, дори символичното изяждане на Христовата плът и кръв.

„Глупави надежди — помисли си той. — Този запис ще предизвика хаос“. Представяше си какво ще се случи, ако най-изтъкнатите ръководители на Русия или ислямския свят бъдат видени на запис да опират ножове в голи гърди, да заклеват с тежки клетви, да симулират убийства, да лежат в символични ковчези и да пият вино от човешки череп. Моментално щеше да избухне невероятен скандал.

„Бог да ни е на помощ...“

Посветеният на екрана вдигна черепа към устните си. Наведе го към себе си... пресуши кървавочервеното вино... подпечата клетвата си. После отпусна черепа и погледна събралите се около него хора. Най-могъщите мъже в Америка одобрително кимнаха.

— Добре дошъл, братко — каза Питър Соломон.

Докато екранът почерняваше, Лангдън усети, че е затаил дъх.

Сато безмълвно се пресегна, затвори куфарчето и го вдигна от скута му. Робърт се обърна към нея и отвори уста, но не намери думи. Нямаше значение. Лицето му показваше, че е разбрал. Тя имаше право. Тази нощ наистина беше застрашена националната сигурност... бяха изправени пред криза от невъобразим мащаб.

118.

Малах се разхождаше по набедреник пред инвалидната количка на Питър Соломон.

— Питър — прошепна той, наслаждаваше се на всеки миг от ужаса на своя пленник, — ти забравяш, че имаш *второ* семейство... твоите масонски братя. Ще унищожа и тях... ако не ми помогнеш.

На сиянието на лаптопа в скута му Соломон изглеждаше почти в ступор.

— Моля те — накрая заекна той. — Ако този запис се разпространи...

— „Ако“ ли? — засмя се Малах. — Ако се разпространи? — Той посочи малкия клетъчен модем, включен отстрани в лаптопа. — Аз съм свързан със света.

— Няма да...

„Ще го направя“ — помисли Малах. Изпитваше удоволствие от страха на жертвата си.

— Ти можеш да ме спреш — каза той. — И да спасиш сестра си. Но трябва да ми разкриеш онова, което ми е нужно. Изгубеното слово е скрито някъде, Питър, и знам, че този квадрат сочи точно къде е.

Соломон отново погледна символите. Очите му не изразяваха нищо.

— Може би това ще те насърчи. — Малах се пресегна над рамото му и натисна няколко клавиша на клавиатурата. Стартира се имейл клиент и Питър видимо се скова. На екрана се появи имейл, който похитителят му беше подготвил по-рано същата вечер — видеофайл, адресиран до дълъг списък големи медийни мрежи.

Малах се усмихна.

— Според мен е време да го споделим със света, как смяташ?

— Недей!

Малах протегна ръка и кликна бутона „изпращане“. Соломон се замята на количката в неуспешен опит да събори лаптопа на пода.

— Спокойно, Питър — прошепна Малах. — Файлът е голям. Изпращането му ще отнеме известно време. — Посочи прогрес бара.

ИЗПРАЩАНЕ НА СЪОБЩЕНИЕ: 2%

— Ако ми кажеш онова, което ме интересува, ще спра имейла и никой никога няма да види този файл.

Пребледнял, Соломон наблюдаваше изпращането на съобщението.

ИЗПРАЩАНЕ НА СЪОБЩЕНИЕ: 4%

Малах вдигна лаптопа, остави го на един от близките тапицирани с кожа столове и завъртя екрана така, че Питър да наблюдава процеса. После постави листа със символите в скута му.

— Легендите съобщават, че Масонската пирамида ще разкрие Изгубеното слово. Това е последният шифър на пирамидата. Убеден съм, че можеш да го разчетеш.

Малах погледна компютъра.

ИЗПРАЩАНЕ НА СЪОБЩЕНИЕ: 8%

Отново погледна Питър. Възрастният масон го пронизваше с поглед. В сивите му очи пламтеше ненавист.

„Мрази ме — помисли Малах. — Колкото по-силни са чувствата, толкова повече енергия ще се освободи, когато изпълня ритуала“.

В Лангли Нола Кей притискаше телефона към ухото си — едва чуваше Сато от рева на хеликоптера.

— Казаха, че не е възможно да спрат пращането на файла! — извика криптоаналитичката. — Изключването на местните провайдъри

ще отнеме поне час, а ако оня има достъп до безжичен провайдер, това изобщо няма да му попречи.

В днешно време прекъсването на потока дигитална информация ставаше почти невъзможно. Начините за установяване на контакт с интернет бяха прекалено много. Кабелни и безжични връзки, клетъчни модеми, сателитни телефони, суперфони и покети с имейл... единственият начин за изолиране на потенциално изтичане на информация беше унищожаването на изходната машина.

— Погледнах тактико-техническите характеристики на хеликоптера, с който летите — продължи Нола. — Изглежда, сте въоръжени с електромагнитно оръдие.

Електромагнитните импулсни оръжия вече масово се използваха от органите на реда, главно за спиране на бегълци с автомобили от безопасно разстояние. С мощен електромагнитен импулс оръдието можеше да стопи електрониката на всеки обект, към който е насочено — коли, джипове, компютри. Според тактико-техническите характеристики на Нола модифицираният УН-60 разполагаше с монтиран на шаси шестгигахерцов магнетрон с лазерен мерник и петдесетдецибелова антена, изстрелваща десетгигаватов импулс. Насочен директно към лаптопа, импулсът щеше да изпържи дънната му платка и моментално да изтрие хард диска.

— Не става — извика в отговор Сато. — Обектът се намира в каменна сграда и няма зрителна връзка. Можеш ли по някакъв начин да провериш дали видеофайлът вече е изпратен?

Нола хвърли поглед към втория си компютър, който беше пуснат на постоянно търсене на сензационни новини за масоните.

— Още не, госпожо. Но ако се разпространи, ще научим за броени секунди.

— Дръж ме в течение. — Директорката затвори.

Хеликоптерът рязко се спусна към Дюпонт Съркъл и Лангдън затаи дъх. Неколцина пешеходци се пръснаха, когато черната машина откри свободно пространство сред дърветата и тежко кацна на моравата южно от прочутия двуетажен фонтан, проектиран от създателите на Мемориала на Лин кълн.

След трийсет секунди професорът вече пътуваше в един реквизиран джип лексус по Ню Хампшър Авеню към Дома на Храма.

Питър Соломон отчаяно се опитваше да измисли какво да направи. Пред очите му освен Катрин, чиято кръв изтичаше в подземиято, бе видеозаписът, който току-що бе гледал. Той бавно завъртя глава към лаптопа върху стола. Почти една трета от прогрес бара беше запълнена.

ИЗПРАЩАНЕ НА СЪОБЩЕНИЕ: 29%

Татуираният бавно обикаляше около квадратния олтар, размахваше кадилница и тихо напяваше. Към оберлихта се издигаха гъсти валма бял дим. Очите му се бяха разширили, сякаш бе изпаднал в демоничен транс. Питър погледна древния нож, който чакаше върху бялата коприна на олтара.

Не се съмняваше, че тази нощ ще умре в Храма. Въпросът беше как да умре. Щеше ли да открие начин да спаси сестра си и братството си... или смъртта му щеше да е абсолютно напразна?

Погледна квадрата със символи. Когато го бе видял за пръв път, изумлението направо го заслепи... и не му позволи да проникне през булото на хаоса... за да съзре потресаващата истина. Сега обаче истинското значение на тези символи му бе кристално ясно. Виждаше квадрата в съвсем нова светлина.

Питър Соломон знаеше точно какво трябва да направи.

Пое дълбоко дъх и погледна луната през високия оберлихт. После заговори.

„Всички велики истини са прости“.

Малах отдавна го беше научил.

Разшифроването, което сега му обясняваше Питър Соломон, му се струваше толкова изящно и чисто, че нямаше как да не е истина. Невероятно, разчитането на последния шифър на пирамидата се оказваше много по-елементарно, отколкото бе предполагал.

„Изгубеното слово е било точно пред очите ми“.

За един-единствен миг ярък лъч светлина прониза мрака на историята и митологията, обгръщащ Изгубеното слово. Както гласеше обещанието, то наистина бе написано на древен език и имаше мистична сила във всяка философия, религия и наука, известни на човека. „Алхимия, астрология, кабала, християнство, будизъм, розенкройцерство, масонство, астрономия, физика, поетика...“

Изправен в залата за посвещаване на върха на голямата пирамида Хередом, Малах погледна съкровището, което беше търсил през всички тези години, и разбра, че не може да е по-идеално подготвен.

„Скоро ще бъда свършен.

Изгубеното слово е открито“.

В Калорама Хайтс агентът от ЦРУ стоеше сред купчината боклуци, които бе изсипал от кофите в гаража.

— Госпожо Кей? — каза той на криптоаналитичката по телефона. — Идеята ви да преровя отпадъците му беше страхотна. Мисля, че току-що открих нещо.

Катрин Соломон се чувстваше все по-силна с всеки миг. Вливането на Рингер лактат разтвор повиши кръвното ѝ налягане и притъпи пулсиращото ѝ главоболие. Сега си почиваше, седнала в трапезарията, с изричното нареждане да остане неподвижна. Нервите ѝ бяха съсипани и изгаряше от нетърпение да получи вести за брат си.

„Къде са всички?“ Криминалистите от ЦРУ още не бяха пристигнали, а единственият останал в имението агент продължаваше да претърсва къщата. Допреди малко Белами беше при нея в трапезарията, все още увит в одеяло, но и той бе отишъл да търси информация, която би могла да помогне на Управлението да спаси Питър.

Тъй като не можеше да седи със скръстени ръце, Катрин се изправи, олюля се и бавно тръгна към дневната. Намери архитекта в кабинета — стоеше пред отворено чекмедже с гръб към нея, очевидно прекалено погълнат от съдържанието му, за да чуе влизането ѝ.

Тя се приближи.

— Уорън?

Старецът се сепна, обърна се и бързо затвори чекмеджето с хълбок. Лицето му бе сбръчкано от изненада и мъка, по бузите му се стичаха сълзи.

— Какво има?! — Катрин хвърли поглед към чекмеджето. — Какво е това?

Белами сякаш беше онемял. Като че ли току-що бе видял нещо, на което му се искаше да не се е натъквал.

— Какво има в чекмеджето? — попита тя.

Пълните със сълзи очи на стареца дълго се впираха в нея. Накрая той промълви:

— С теб се чудехме *защо*... защо този човек мрази семейството ви.

Катрин се намръщи.

— Да?

— Ами... — Гласът му секна. — Току-що открих отговора.

На върха на Дома на Храма онзи, който наричаше себе си Малах, стоеше пред големия олтар и внимателно масажираше голата кожа на темето си.

— Verbum significatium — напяваше той. — Verbum omnificum. — Последната съставка най-последно беше намерена.

От кадилницата се носеше благоуханен дим и се издигаше през сноповете лунна светлина, проправяше към небето тунел, по който можеше да се извиси освободената душа.

Моментът бе настъпил.

Малах взе стъкленницата с потъмнялата от пепелта кръв на Питър и я отпуши. Пред очите на пленника си потопи върха на гарвановото перо в алената течност и го вдигна към свещения кръг на темето си. Спря за миг... замислен колко дълго е чакал тази нощ. Великото му преображение най-последно предстоеше. „Когато Изгубеното слово бъде написано в ума на човек, той е готов да получи невъобразима сила“. Така гласеше древното обещание на апотеоза. Досега човечеството не беше успяло да се възползва от него и Малах бе направил всичко възможно да не го допусне.

С твърда ръка допря върха на перото до кожата си. Нямахше нужда от огледало, нито от помощ, стигаха му усещането за допир и въображението му. Бавно и педантично започна да пише Изгубеното слово в кръглия уроборос на скалпа си.

Питър Соломон го гледаше ужасено.

Когато свърши, Малах затвори очи, остави перото и изпусна целия въздух от гърдите си. За пръв път в живота си изпитваше непознато усещане.

„Аз съм завършен.

Единен съм“.

От години работеше върху творбата, каквато представляваше неговото тяло, и сега, преди момента на последното преображение,

усещаше всяка чертичка върху плътта си. „Аз съм истински шедьовър. Съвършен и завършен“.

— Дадох ти каквото искаше — прекъсна го гласът на Питър. — Прати помощ на Катрин. И спри този файл.

Малах отвори очи и се усмихна.

— Още не сме свършили. — Обърна се към олтара, вдигна жертвения нож и прокара показалец по лъскавото желязно острие. — Този древен нож е поръчан от Бог, за да се използва за човешко жертвоприношение. Одеве го позна, нали?

Сивите очи на Соломон бяха като камък.

— Той е уникален. Чувал съм легендата.

— Легенда ли? Тази история се разказва в Светото писание. Не вярваш ли, че е истински?

Питър само го гледаше.

Малах бе дал цяло състояние, за да открие и получи този нож. Известен като ножа от Акеда, той беше направен преди повече от три хиляди години от метеоритно желязо. „Желязо от небето, както го наричали ранните мистици“. Вярваше се, че е същият нож, с който Авраам едва не принесъл в жертва сина си Исаак в Мория, както се разказваше в Битие. Бяха го притежавали папи, нацистки мистици, европейски алхимици и частни колекционери.

„Те са го пазили и са му се възхищавали — помисли си той, — ала никой не е посмял да отключи действителната му сила, като го използва по истинското му предназначение“.

Тази нощ ножът от Акеда щеше да изпълни своето предопределение.

Историята за Акеда, което на иврит означаваше „Връзването“ на Исаак, беше свещена в масонските ритуали. Още в първата степен масоните отбелязваха „най-великия дар, поднасян на Господ... покорството на Авраам, който предложил първородния си син Исаак на върховното същество...“

Усещането на тежестта на наскоро наточения нож в дланта му го ободряваше, докато се навеждаше да пререже въжетата, с които Питър бе завързан за количката. Те се свлякоха на пода.

Питър Соломон се опита да раздвижи вцепенените си крайници и потрепери от болка.

— Защо ми причиняваш всичко това? Какво си мислиш, че ще постигнеш?

— Тъкмо *ти* би трябвало да разбираш — отвърна Малах. — Изучавал си древните ритуали. Знаеш, че силата на тайните зависи от *жертвоприношението*... от освобождаването на човешката душа от нейното тяло. Още от паметивека е било така.

— Ти не знаеш нищо за жертвите — с прегракнал от болка и ненавист глас процеди Питър.

„Отлично — помисли си Малах. — Разгаряй омразата си. Това само ще ме улесни“.

Празният му стомах изкурка, докато се разхождаше пред пленника си.

— В проливането на човешка кръв има огромна сила. Всички са го разбирали, от древните египтяни и келтските друиди до китайците и ацтеките. В човешкото жертвоприношение има магия, но съвременният човек е станал слабоволен, страх го е да прави истински жертви, прекалено е слабохарактерен, за да даде живота, който е нужен за духовното преображение. Древните текстове обаче са ясни. Само жертвайки най-святото човек може да получи абсолютната сила.

— И ти смяташ *мен* за свята жертва, така ли?

Малах се изсмя.

— Наистина още не си разбрал, нали?

Питър го погледна странно.

— Знаеш ли защо имам резервоар за ограничаване на сетивните възприятия въкъщи? — Малах сложи ръце на кръста си и стегна мускулите на сложно украсеното си тяло, все още покрито само с набедреник. — Упражнявах се... готвех се... очаквах момента, когато ще съм само ум... когато ще се избавя от тази тленна обвивка... когато ще принеса това красиво тяло в жертва на боговете. Аз съм безценният! Аз съм чисто белият агнец!

Соломон отвори уста, ала от нея не излезе нито дума.

— Да, Питър, човек трябва да принесе в жертва на боговете онова, което му е най-скъпо. Най-чисто белия си гълъб... най-ценната и достойна жертва. Ти *не* си ценен за мен. *Не* си достойна жертва. — Малах го погледна свирепо. — Не виждаш ли? Ти *не* си жертвата, Питър... Аз се подготвих, направих себе си достоен за последното си пътуване. Аз съм *дарът*!

Питър го гледаше безмълвно.

— Тайната е *как* да умреш — каза Малах. — Масоните го разбират. — Той посочи олтара. — Вие почитате древните истини — и все пак сте страхливци. Разбирате силата на жертвоприношението — и все пак се държите на безопасно разстояние от смъртта, изпълнявате фалшивите си убийства и безкръвни ритуали. Тази нощ вашият символичен олтар ще стане свидетел на истинската си сила... на истинското си предназначение.

Малах се наведе, хвана лявата му ръка и сложи дръжката на ножа от Акеда в дланта му. „Лявата длан служи на мрака“. И това беше планирано. Питър нямаше да има друг избор. Малах не можеше да си представи по-действена и символична жертва — щеше да я принесе този човек, на този олтар, с този нож, забит в сърцето на дар, чиято тленна плът беше „опакована“ в мистични символи.

Като принасяше в жертва *личността* си, Малах щеше да си осигури място в йерархията на демоните. Истинската сила се криеше в мрака и кръвта. Древните го бяха знаели, адептите бяха избирали съответната страна съобразно индивидуалната си природа. Малах бе избрал страната мъдро. „Хаосът е природният закон на вселената. Безразличието е двигател на ентропията“. Човешката апатия беше плодородна почва, в която тъмните духове хвърляха своите семена.

„Аз им служих и те ще ме приемат като бог“.

Питър не помръдваше. Просто се взираше в древния нож в ръката си.

— Повелявам ти — продължи Малах. — Аз съм доброволна жертва. Твоята последна роля е определена. Ти ще ме преобразиш. Ще ме освободиш от тялото ми. Или ще го направиш, или ще изгубиш сестра си и братството си. Ще останеш съвсем сам. — Той замълча за миг и усмихнато погледна пленника си. — Смятай го за последното си наказание.

Соломон бавно вдигна очи и срещна погледа му.

— Да те убия ли? *Наказание*? Мислиш ли, че ще се поколебая? Ти уби сина ми. Майка ми. Погуби цялото ми семейство.

— Не! — избухна Малах с ожесточеност, която стресна дори самия него. — Грещиш! Не съм погубил семейството ти! *Ти* го погуби! *Ти* реши да оставиш Закари в затвора! И това задвижи всички останали колелца! *Ти* погуби семейството си, Питър, не аз!

Кокалчетата на пръстите на Соломон побеляха, толкова силно стискаше ножа в гнева си.

— Ти изобщо не знаеш защо оставих Закари в затвора.

— Знам всичко! — възрази Малах. — Бях там. Ти твърдеше, че се опитваш да му *помогнеш*. Да му *помогнеш* ли се опитваше, когато му даде да избира между богатство и мъдрост? Да му *помогнеш* ли се опитваше, когато му постави ултиматум да стане масон? Що за баща кара детето си да избира между „богатство и мъдрост“ и очаква от него да вземе правилното решение! Що за баща оставя родния си син в затвора, вместо да го отведе у дома! — Той мина пред Питър, приклекна и доближи татуираното си лице само на сантиметри от неговото. — Но най-важното... що за баща може да погледне сина си в очите... макар и след всички тия години... и изобщо да не го *познае*!

Думите му отекваха няколко секунди в каменната зала.

После настъпи тишина.

Питър Соломон сякаш беше излязъл от транс си. Лицето му изразяваше пълно смайване.

„Да, татко. Аз съм“. Малах години бе чакал този момент... да отмъсти на човека, който го беше изоставил... да погледне тези сиви очи и да изрече истината, останала скрита толкова дълго. Сега моментът бе настъпил и той заговори бавно, копнееше да види как цялата тежест на думите му постепенно смазва душата на Питър Соломон.

— Би трябвало да си щастлив, татко. Твоят блуден син се завърна.

Лицето на Питър беше мъртвешки бяло.

Малах се наслаждаваше на всеки миг.

— Родният ми баща реши да ме остави в затвора... и тогава се заклех, че ме отблъсква за последен път. Вече не бях негов син. Закари Соломон престана да съществува.

Две искрящи сълзи внезапно бликнаха в очите на баща му и Малах си помисли, че това е най-красивото нещо, което е виждал през живота си.

Питър преглътна сълзите и се втренчи в лицето му така, сякаш го вижда за пръв път.

— Директорът искаше само пари, но ти му отказа — прошепна Малах. — Изобщо не ти хрумна обаче, че моите пари струват точно

колкото твоите. Директорът не се интересуваше кой му плаща, стига да му се плати. Когато предложих да му дам щедра сума, той избра един болнав затворник горе-долу с моя ръст, облече го в дрехите ми и го преби до неузнаваемост. Снимките, които си видял... и запечатаният ковчег, който си погребал... не са моите. Бяха на непознат.

Мокрото от сълзи лице на Питър се сгърчи от мъка и изумление.

— О, Господи... Закари.

— Вече не съм Закари. Когато излезе от затвора, Закари се преобрази.

Момчешката му физика и детското му лице напълно се бяха променили, когато започна да тъпче младото си тяло с експериментални растежни хормони и стероиди. Дори гласните му струни се измениха и момчешкият му глас стана постоянен шепот.

„Закари се превърна в Андрос.

Андрос се превърна в Малах.

А тази нощ... Малах ще се превърне в своето най-велико превъплъщение“.

В същия момент в Калорама Хайтс Катрин Соломон стоеше до отвореното чекмедже на бюрото и се взираше в нещо, което можеше да се определи единствено като фетишистка колекция от статии и снимки в стари вестници.

— Не разбирам — каза тя. — Този побъркан явно е обсебен от моето семейство, но...

— Продължавай нататък... — Все още дълбоко потресен, архитектът седна на един стол.

Катрин се зарови в статиите. Всички бяха свързани със семейство Соломон — многобройните успехи на Питър, нейните проучвания, ужасното убийство на майка им Изабел, широко дискутираната зависимост на Закари Соломон от наркотиците, хвърлянето му в затвора и жестоката му смърт там.

Маниакалният интерес на този човек към семейство Соломон надхвърляше всякакъв фанатизъм — и все пак тя не можеше да разбере *защо*.

И едва тогава видя снимките. Първо Закари, нагазил до колене в лазурна вода на бряг, осеян с варосани къщи. „Гърция?“

Фотографията, предположи Катрин, можеше да е направена само по време на безметежните му дни в Европа. Странно, Зак имаше много по-здрав вид, отколкото на папарашките снимки, показващи мършащо хлапе, купонясващо с други наркомани. Изглеждаше в по-добра форма, някак по-як, по-зрял. Не си го спомняше такъв.

Озадачена, тя погледна датата на снимката.

„Но това... не е възможно!“

Почти цяла година *след* смъртта на Закари в затвора.

Изведнъж отчаяно започна да рови из купчината. Всички фотографии бяха на Закари Соломон... И годините постепенно го променяха. Колекцията приличаше на автобиография в снимки, отразяващи бавно преобразяване. После видя неочаквана рязка промяна. Тялото му започна да мутира, мускулите му се издуха, чертите на лицето му се преобразиха, явно в резултат от употреба на много стероиди. Фигурата му удвои масата си и в очите му се промъкна натрапчива жестокост.

„Та аз дори не познавам този човек!“

Нямаше нищо общо със спомените ѝ за нейния млад племенник.

Когато стигна до негова фотография с бръсната глава, коленете ѝ се подкосиха. После видя снимка на голото му тяло... украсено с първите татуировки.

Сърцето ѝ почти спря.

— Господи...

— Надясно! — извика Лангдън от задната седалка на реквизириания лексус.

Симкинс зави по Ес Стрийт и настъпи газта в потъналия в зеленина жилищен квартал. Когато наближиха пресечката с Шестнайсата улица, отдясно като планина се извиси Домът на Храма.

Агентът погледна огромната сграда. Все едно някой беше построил пирамида върху римския Пантеон. Той се приготви да завие надясно по Шестнайсата пред зданието.

— Не завивайте! — каза Лангдън. — Продължете напред по Ес Стрийт!

Симкинс се подчини и мина покрай източната страна на Дома на Храма.

— На кръстовището с Петнайсата завийте надясно! — инструктира го професорът.

Агентът послуша своя навигатор и след малко Робърт посочи един почти незабележим черен път през парка. Симкинс зави по него и подкара лексуса към задната страна на огромната сграда.

— Вижте! — Ученият посочи един самотен автомобил — голям ван, паркиран до задния вход. — Тук са.

Симкинс спря джипа и угаси двигателя. Всички безшумно слязоха и се приготвиха за операцията. Агентът погледна грамадната сграда.

— Казвате, че Залата на Храма е на *върха*, така ли?

Лангдън кимна и протегна ръка нагоре.

— Плоската част на върха на пирамидата всъщност е *оберлихт*.

Симкинс рязко се извъртя към него.

— Залата на Храма има *оберлихт*!?

Професорът го изглежда странно.

— Разбира се. Око към небесата... точно над олтара.

Хеликоптерът беше кацнал на Дюпонт Съркъл. Перките му се въртяха.

На дясната седалка Сато си гризеше ноктите в очакване на новини от хората си.

Накрая по радиостанцията изпраща гласът на Симкинс.

— Госпожо директор?

— Сато слуша.

— Влизаме в сградата, но имам допълнителна информация за вас.

— Казвай!

— Господин Лангдън току-що ми съобщи, че помещението, в което най-вероятно се намира обектът, има много голям оберлихт.

Японката се замисли само за секунда.

— Ясно. Благодаря.

Радиостанцията млъкна.

Сато изплю парченце нокът и се обърна към пилота.

— Излитаме.

Като всеки родител, който е изгубил дете, Питър Соломон често си представяше колко голямо е щяло да бъде неговото момче сега... как е щяло да изглежда... и какво е щяло да стане.

Вече знаеше отговорите на тези въпроси.

Грамадното татуирано същество пред него беше започнало живота си като мъничко новородено... бебето Зак, сгушено в плетена люлка... правещо първите си несигурни стъпки в кабинета на Питър... учещо се да произнася първите думи. Фактът, че от невинно дете, израснало в любящо семейство, може да се роди зло, си оставаше един от парадоксите на човешката душа. Питър още отрано бе принуден да приеме, че макар във вените на сина му да тече собствената му кръв, сърцето, което я изпомпва, си е на Зак. Уникално и специфично... сякаш избрано наслуки от вселената.

„Моят син... уби майка ми, приятеля ми Робърт Лангдън и може би сестра ми“.

Ледено вцепенение обхвана сърцето му, докато търсеше в очите на сина си някаква връзка... нещо познато. Макар и сиви като неговите, очите на този мъж бяха напълно непознати, изпълнени с почти нечовешка омраза и мъст.

— Имаш ли достатъчно сила? — подигравателно попита синът му и кимна към ножа от Акеда в ръката му. — Можеш ли да довършиш онова, което започна преди толкова много години?

— Сине... — Соломон едва позна собствения си глас. — Аз... те... обичах.

— Два пъти се опита да ме убиеш. Заряза ме в затвора. Простреля ме на моста на Зак. Довърши го сега!

За миг на Питър му се стори, че се носи извън тялото си. Вече не можеше да се познае. Осакатен, с напълно обръснато тяло, облечен в черна одежда, на инвалидна количка, с древен нож в лявата ръка.

— Довърши го! — отново извика мъжът и татуировките на голата му гръд оживяха. — Само като ме убиеш, можеш да спасиш

Катрин... да спасиш братството си!

Погледът на Соломон се насочи към лаптопа и клетъчния модем върху кожения стол.

ИЗПРАЩАНЕ НА СЪОБЩЕНИЕ: 92%

Не можеше да се отърси от образа на умиращата от загуба на кръв Катрин... и на масонските си братя.

— Все още има време — прошепна татуираният. — Знаеш, че не ти остава друг избор. Освободи ме от тленната ми обвивка.

— Моля те — промълви Соломон. — Не го прави...

— *Ти* го направи! — изсъска Малах. — Ти принуди детето си да вземе невъзможно решение! Спомняш ли си оная вечер? Богатство или мъдрост? Тогава завинаги ме отблъсна от себе си. Но аз се върнах, татко... и тази нощ е *твой* ред да избираш. Закари или Катрин? Какво предпочиташ? Ще убиеш ли своя син, за да спасиш сестра си? Ще убиеш ли своя син, за да спасиш братството си? Родината си? Или ще чакаш да стане твърде късно? Катрин да умре... записът да се разпространи... и тогава ще трябва да доживееш живота си с мисълта, че си можел да предотвратиш тези трагедии. Времето изтича. Знаеш какво трябва да се направи.

Сърцето на Питър мъчително се свиваше. „Ти не си Закари — каза си той. — Закари умря отдавна, много отдавна. Каквото и да си... откъдето и да идваш... ти не си част от мен“. И макар да не вярваше на собствените си думи, Питър Соломон знаеше, че трябва да избере.

Времето му свършваше.

„Намери Парадното стълбище!“

Робърт Лангдън тичаше по тъмните коридори към центъра на сградата. Търнър Симкинс го следваше по петите. Накрая се озоваха в главния атриум.

Доминиран от осем дорийски колони от зелен гранит, той приличаше на гръко-римско-египетска гробница с черни мраморни статуи, мангали, тевтонски кръстове, медальони с двуглави феникси и аплици с главата на Хермес.

Лангдън зави и се втурна, към голямото мраморно стълбище в отсрещния край на атриума.

— Стълбището води право в Залата на Храма — прошепна той, докато двамата се изкачваха колкото може по-бързо и безшумно.

На първата площадка Робърт се сблъска с бронзовия бюст на знаменития масон Албърт Пайк. Над него беше написан най-известният му цитат: „ОНОВА, КОЕТО НАПРАВИМ ЗА СЕБЕ СИ, УМИРА С НАС. ОНОВА, КОЕТО НАПРАВИМ ЗА ДРУГИТЕ И СВЕТА, ОСТАВА И Е БЕЗСМЪРТНО“.

Малах усещаше осезаема промяна в атмосферата в Залата на Храма, сякаш трупаните през годините разочарование и болка на Питър Соломон сега кипяха на повърхността... и се фокусираха като лазер върху него.

„Да... време е“.

Питър Соломон се беше изправил от инвалидната количка и стоеше с лице към олтара, стиснал ножа в ръка.

— Спаси Катрин. — Малах го примамва към гранитния блок, като заотстъпва назад и накрая легна върху белия саван, който бе приготвил. — Направи каквото трябва.

Сякаш се движеше в кошмар, Питър направи крачка напред.

Малах се изпъна по гръб и вдигна очи към зимната луна над оберлихтa. „Тайната е как да умреш. — Моментът не можеше да е посъвършен. — Украсен с Изгубеното слово на вековете, аз се принасям в жертва с лявата ръка на баща си“.

Той дълбоко си пое дъх.

„Приемете ме, демони, защото ви поднасям в дар собственото си тяло“.

Изправен пред него, Питър Соломон трепереше. Замъглените му от сълзи очи блестяха от отчаяние, колебание, мъка. Той за последен път погледна модема и лаптопа в другия край на залата.

— Направи избора — прошепна Малах. — Освободи ме от плътта ми. Бог иска така. *Ти* го искаш. — Отпусна ръце покрай тялото си и изпъчи гърдите си с разкошния двуглав феникс. „Помогнете ми да се избавя от тялото, което покрива душата ми“.

Мокрите очи на Питър сякаш гледаха през него и не го виждаха.

— Аз убих майка ти! — каза Малах. — Аз убих Робърт Лангдън! Аз убивам сестра ти! Аз унищожavam братството ти! Направи каквото трябва!

Лицето на Питър Соломон се сгърчи в маска на невъобразима скръб и разкаяние. Той отметна глава назад, изкрещя от мъка и замахна с ножа.

Робърт Лангдън и агент Симкинс стигнаха задъхани пред вратата на Залата на Храма. В същия миг отвътре изригна вледеняващ вик. Гласът бе на Питър — Лангдън беше сигурен.

И беше пълен с невъобразимо страдание.

„Закъснях!“

Без да обръща внимание на Симкинс, професорът натисна дръжката и отвори вратата. Ужасяващата сцена пред очите му потвърди най-големите му страхове. До гранитния олтар в средата на сумрачната зала стоеше мъж с бръсната глава. Носеше черна одежда и стискаше голям нож.

Преди Лангдън да успее да помръдне, мъжът замахна с ножа към проснатото върху олтара тяло.

Малах лежеше със затворени очи.

„Толкова красив. Толкова съвършен“.

Древният връх на ножа от Акеда сияеше на лунната светлина, докато се издигаше над него. Към небето се кълбеше благоуханен дим и подготвяше пътя пред душата му. Докато острието се спускаше към тялото му, самотният вик на мъка и отчаяние, изтръгнал се от гърлото на неговия убиец, кънтеше в свещената зала.

„Оцапан съм с кръв от човешко жертвоприношение и със сълзите на родителите ми“.

Малах се приготви за прекрасния удар.

Мигът на неговото преображение бе настъпил.

Невероятно, не усети болка.

Гръмовно вибриране изпълни тялото му, оглушително и мощно. Залата се разтърси и отгоре го ослепи ярка бяла светлина. Небесата зареваха.

И Малах разбра, че се е случило.
Точно както го бе планирал.

Лангдън не си спомняше как се е втурнал към олтара. Не си спомняше и как се мята напред с протегнати ръце... полита към мъжа в черно... в отчаян опит да го сграбчи, преди да е успял да забие ножа повторно.

Телата им се сблъскаха и в същия миг ярък сноп лъчи прониза оберлихта и освети олтара. Робърт очакваше да види там окървавеното тяло на Питър Соломон, ала по голата гръд, която лъщеше на светлината, изобщо нямаше кръв... а само плетеница от татуировки. Ножът лежеше строшен наблизко, очевидно забит в каменния олтар вместо в плътта.

Когато двамата с мъжа в черно заедно се строполиха върху твърдия каменен под, Лангдън видя бинтованото чуканче на дясната му ръка и смаяно разбра, че току-що е блъснал Питър Соломон.

Докато се плъзгаха по полираните плочи, хеликоптерът се спусна още по-ниско и плазовете му почти докоснаха огромната стъклена стена.

Пред носа на машината се въртеше странно оръдие, насочено надолу. Червеният лъч на лазерния мерник затанцува по пода, точно към Лангдън и Соломон.

„Не!“

Но отгоре не последва гърмеж... чуваше се само грохотът на вертолетните перки.

Робърт усети само зловеща вълна енергия, която пробяга по клетките на тялото му. Лаптопът на кожения стол зад него странно изсъска и Робърт се обърна и видя, че екранът изведнъж проблясва и почернява. За нещастие, последното му послание беше пределно ясно:

ИЗПРАЩАНЕ НА СЪОБЩЕНИЕ: 100%

„Издигни се! По дяволите! Издигни се!“

Пилотът се опитваше да задържи хеликоптера така, че плазовете да не докосват големия оберлихт. Знаеше, че близо трите тона подземна

сила на роторите вече напрягат стъклото до точката на счупване. За нещастие, наклонът на пирамидата под тежката машина отклоняваше силата настрана и не му позволяваше да се издигне.

„Нагоре! Бързо!“

Завъртя носа в опит да се отдалечи, но левият плаз закачи стъклото. Случи се само за миг, но нямаше нужда от повече.

Огромният оберлихт на Залата на Храма избухна във въртоп от стъкло и вятър... и запрати надолу порой от остри парченца.

„От небето се сипят звезди“.

Малах се взря в прекрасната бяла светлина и видя воал от искрящи диаманти, които се носеха към него... все по-бързо... сякаш се бяха устремили, за да го обгърнат в своето великолепие.

Изведнъж усети болка.

Навсякъде.

Пронизваща. Разкъсваща. Режеща. Остри като бръснач ножове се забиваха в меката плът. В гърди, шия, бедра, лице. Тялото му изведнъж се напрегна и се сгърчи. Пълната му с кръв уста нададе вик, когато болката го изтръгна от трансa. Бялата светлина се преобрази и внезапно, сякаш по магия, над него увисна тъмен хеликоптер; ревящите перки пращаха леден вятър в Залата на Храма, смразяваха Малах до мозъка на костите и разпръскваха благоуханните облаци в далечните краища на помещението.

Той обърна глава и видя, че ножът от Акеда лежи счупен до него, строшен в гранитния олтар, сега изцяло покрит със стъкла. „Дори след всичко, което му причиних... Питър Соломон отклони острието. Отказа да пролее кръвта ми“.

Обзет от ужас, Малах се надигна и погледна тялото си. Това живо произведение на изкуството трябваше да е неговата най-голяма жертва. Ала сега бе съсипано. Обляно в кръв... парчета стъкло стърчаха от плътта му като бодли на таралеж.

Той немощно отпусна глава върху гранита и погледна през разбития оберлихт. Хеликоптера го нямаше — там беше само безмълвната зимна луна.

Задъхан, Малах легеше с широко отворени очи... съвсем сам на големия олтар.

„Тайната е как да умреш“.

Знаеше, че всичко се е объркало. Нямаше сияйна светлина. Нямаше чудотворно посрещане. Само мрак и разкъсваща болка. Дори в очите му. Не виждаше нищо — и все пак долавяше движение наоколо. Гласове... човешки гласове... единият, странно, на Робърт Лангдън. „Как е възможно?“

— Тя е добре — повтаряше професорът. — Катрин е в *безопасност*, Питър. Сестра ти е *добре*.

„Не — помисли Малах. — Катрин е мъртва. Трябва да е мъртва“.

Вече не виждаше, дори не знаеше дали очите му са отворени, но чуваше, че хеликоптерът се отдалечава. В Залата на Храма внезапно настана спокойствие. Усети, че плавните ритми на земята стават неравномерни... сякаш океанските вълни се променят от настъпваща буря.

„Chao ab ordo“.

Викаха непознати гласове, настойчиво разговаряха с Лангдън за лаптопа и видеофайла. „Късно е — знаеше Малах. — Ударът е нанесен“. Записът вече се разпространяваше като горски пожар до всяко кътче на изумения свят и погубваше бъдещето на братството. „Онези, които са най-способни да дарят мъдростта на хората, трябва да бъдат унищожени“. Невежеството на човечеството помагаше на хаоса да расте. Отсъствието на Светлина на земята подхранваше Мрака, който очакваше Малах.

„Извърших велики дела и скоро ще бъда посрещнат като цар“.

Усети, че до него тихо се е приближил някой. Знаеше кой е. Долавяше уханието на свещените масла, с които беше намазал обръснатото тяло на баща си.

— Не знам дали ме чуваш — прошепна в ухото му Питър Соломон. — Но искам да знаеш нещо. — Той докосна с показалец свещеното място на темето му. — Това, което написа тук... — Баща му замълча за миг. — Това *не* е Изгубеното слово.

„Разбира се, че е — помисли Малах. — Ти напълно ме убеди в това“.

Според легендата Изгубеното слово бе написано на толкова древен и тайнствен език, че човечеството напълно беше забравило как се чете. Този загадъчен език, разкри му Питър, всъщност бе най-старият език на земята.

Езикът на символите.

И един символ господстваше над всички останали. Най-стар и универсален, той обединяваше всички древни традиции в общ образ, представляващ светлината на египетския слънчев бог, триумфа на алхимическото злато, мъдростта на философския камък, чистотата на розенкройцерската роза, момента на Сътворението, Целостта, господството на астрологическото слънце и дори всезнаещото всевиждащо око, висящо над недовършената пирамида.

Циркумпунктът. Символът на Извора. Произходът на всички неща.

Ето какво му каза Питър преди малко. Отначало Малах се съмняваше, но после отново погледна квадрата и осъзна, че образът на пирамидата сочи право към самотния символ на циркумпункта — кръг с точка в средата. „Масонската пирамида е карта — спомнил си легендата, си помисли той, — която сочи към Изгубеното слово“. Изглежда, баща му в края на краищата казваше истината.

„Всички велики истини са прости.

Изгубеното слово не е дума... а символ“.

И тогава Малах нетърпеливо изписа великия символ върху темето си. И тутакси усети бликаща сила и удовлетворение. „Моят шедьовър и дар са завършени“. Силите на мрака вече го очакваха. Щяха да го възнаградят. Това щеше да е мигът на неговото величие...

И все пак в последния момент всичко ужасно се беше объркало.

Сега Питър стоеше зад него и изричаше думи, в които Малах едва можеше да вникне.

— Излъгах те — казваше баща му. — Ти не ми остави друг избор. Ако ти бях разкрил истинското Изгубено слово, нямаше да ми повярваш, нито пък щеше да разбереш.

„Изгубеното слово... не е циркумпунктът?!“

— Истината е — продължи Питър, — че Изгубеното слово е известно на всички... но го разпознават малцина.

Думите отекнаха в главата на Малах.

— Ти оставах незавършен. — Баща му нежно постави длан върху главата му. — Делото ти още не е изпълнено. Но където и да отиваш, моля те, помни, че... си бил обичан.

Кой знае защо, лекото докосване на бащината му ръка сякаш го изгори като силен катализатор, задействащ химична реакция в тялото му. Неочаквано усети прилив на кипяща енергия, прииждаща във физическата му обвивка, като че ли всички клетки на тялото му започваха да се топят.

За миг изчезна цялата му земна болка.

„Преображението. Случва се“.

Виждам тялото си отгоре, купчина окървавена плът върху свещената гранитна плоча. Баща ми е коленичил зад мен и държи безжизнената ми глава с единствената си останала ръка.

Усещам прилив на ярост... и смут.

Сега не е момент за състрадание... а за мъст, за преображение... и все пак баща ми отказва да се поддаде, отказва да изпълни ролята си, отказва да излее мъката и гнева си през острието на ножа и да го забие в сърцето ми.

Впримчен съм тук... завързан за земната си обвивка.

Баща ми нежно прокарва мека длан по лицето ми и затваря помътняващите ми очи.

Усещам, че съм свободен.

Около мен се материализира развяващ се воал, става плътен и забулва светлината, скрива света от очите ми. Изведнъж времето ускорява ход и аз потъвам в бездна, по-тъмна, отколкото съм предполагал, че е възможно. Тук, в голата празнота, чувам шепот... усещам събираща се сила. Тя расте с поразителна бързина и ме заобикаля. Злокобна и могъща. Тъмна и всевластна.

Не съм сам.

Това е моят триумф, грандиозното ми посрещане. И все пак, който знае защо, не съм изпълнен с радост, а с безкраен страх.

Изобщо не е както очаквах.

Силата кипи, обгръща ме с поразяващото си могъщество, заплашва да ме разкъса на парчета. Изведнъж чернотата се сгъстява в

огромен праисторически звяр, който се изправя на задни крака пред мен.

Стоя пред всички тъмни души, които са си отишли преди мен.
Крещя от безграничен ужас... докато мракът ме поглъща цял.

123.

Колин Галауей усети странна промяна във въздуха на Националната катедрала. Не беше сигурен защо, но сякаш изчезваше призрачна сянка... сякаш се вдигаше огромна тежест... далечна и все пак присъстваща.

Сам на бюрото си, той бе потънал в дълбок размисъл. Не знаеше колко минути са изтекли, когато телефонът му иззвъня. Обаждаше се Уорън Белами.

— Питър е жив — каза неговият масонски брат. — Току-що научих. Знаех, че ще искаш да ти съобщи веднага. Той ще се оправи.

— Слава богу — въздъхна деканът. — Къде е?

Архитектът му разказа невероятната история за случилото се, след като бяха напуснали Катидръл Колидж.

— Всички сте добре, нали?

— Възстановяваме се, да — отвърна Белами. — Обаче има един проблеми — Той замълча.

— Да?

— Масонската пирамида... Струва ми се, че Лангдън е разчел символите.

Галауей не можеше да не се усмихне. Това, който знае защо, не го изненадваше.

— Кажи ми, Лангдън откри ли дали пирамидата изпълнява своето обещание? Дали разкрива онова, което се твърди в легендата?

— Още не знам.

„Ще го разкрие“ — помисли духовникът.

— Трябва да си почиваш.

— Ти също.

„Не, аз трябва да се моля“.

Вратата на асансьора се отвори.

Залата на Храма беше ярко осветена.

Катрин Соломон все още чувстваше краката си като гумени, но бързаше да намери брат си. Първото, което усети, беше, че е студено и мирише на тамян. А гледката, която я посрещна, я накара да се закове на място.

На нисък каменен олтар в центъра на разкошната зала лежеше окървавен татуиран труп, надупчен от счупени стъкла. През зейналия отвор на високия таван се виждаше небето.

„Боже мой!“ Катрин затърси с поглед брат си. Откри го в отсрещния край на помещението — за него се грижеше медик, докато самият той разговаряше с Лангдън и директор Сато.

— Питър! — извика тя и се затича към него. — Питър!

Брат ѝ вдигна поглед и на лицето му се изписа облекчение. Изправи се и тръгна към нея. Носеше обикновена бяла риза и тъмен панталон — някой навярно му ги беше донесъл от кабинета му на долния етаж. Дясната му ръка висеше на превръзка и нежната им прегръдка бе неловка, ала Катрин не обърна внимание на това. Познато спокойствие я обгърна като пашкул, както винаги, дори в детството, когато батко ѝ я утешаваше, притискаше я към себе си...

Двамата дълго мълчаха.

— Добре ли си? — накрая прошепна тя. — Искам да кажа... наистина? — Пусна го и погледна превързаната му дясна ръка. От очите ѝ бликнаха сълзи. — Ужасно съжалявам...

Питър сви рамене, като че ли това нямаше значение.

— Тленна плът. Тялото не е вечно. Важното е, че ти си добре.

Безгрижният му отговор я трогна, припомни ѝ всички причини да го обича. Тя го погали по главата, мислеше за нерушимите семейни връзки... за еднаквата кръв, която течеше във вените им.

Макар да знаеше, че по трагично стечение на обстоятелствата тази нощ в залата има и *трети* член на семейство Соломон. Трупът върху олтара пак привлече погледа ѝ и Катрин потрепери и се помъчи да прогони спомена за снимките, които беше видяла.

Извърна очи и видя, че Робърт Лангдън я наблюдава. Лицето му изразяваше състрадание, дълбоко и човешко, сякаш той някак си знаеше точно какво си мисли Катрин.

„Питър знае“. Изпита странна смесица от емоции — облекчение, съчувствие, отчаяние. Усещаше, че тялото на брат ѝ се разтърсва като на дете. Никога не го бе виждала в такова състояние.

— Просто се успокой — промълви тя. — Всичко е наред. Просто се успокой.

Питър се тресеше още по-силно. Катрин отново го прегърна и го загали по главата.

— Питър, ти *винаги* си бил силният... *винаги* можех да разчитам на теб. Но сега *ти* можеш да разчиташ на мен. Всичко е наред. При теб съм.

Тя нежно наведе главата му към рамото си... и великият Питър Соломон зариде в обятията ѝ.

Директор Сато се отдалечи настрани, за да отговори на телефона. Обаждаше се Нола Кей. Като никога с добра новина.

— Все още няма признаци файлът да се разпространява, госпожо директор — обнадеждено съобщи тя. — Сигурна съм, че иначе вече щеше да има нещо. Явно сте го спрели.

„Благодаря ти, Нола — помисли японката и погледна лаптопа, който Лангдън беше видял да завършва изпращането. — Едва успяхме“.

По съвет на криптоаналитичката агентът, който претърсваше имението, бе проверил в кофите за боклук и бе открил опаковка от новозакупен клетъчен модем. След като знаеше точния номер на модела, Нола успя да установи съвместимите носители, честотната лента и разпределените изчислителни среди и така изолира най-вероятния възел за достъп — малък предавател на ъгъла на Шестнайсета улица и Коркоран, на три преки от Храма.

Бързо съобщи тази информация на Сато и докато хеликоптерът се спускаше към Дома на Храма, пилотът прелетя ниско над мястото и простреля възела с електромагнитен импулс — извади го от строя само секунди преди лаптопът да приключи изпращането на файла.

— Страхотна работа свърши тази нощ — похвали я директорката на СЗС. — А сега иди да поспиш. Заслужи си го.

— Благодаря, госпожо. — Нола се поколеба.

— Още нещо ли има?

По-младата жена помълча, очевидно обмисляше дали да й каже.

— Нищо, което да не може да почака до утре сутрин, госпожо. Лека нощ.

В тишината на една изискана баня на първия етаж в Дома на Храма Робърт Лангдън напълни мивката с топла вода и се погледна в огледалото. Дори на приглушената светлина изглеждаше така, както и се чувстваше — абсолютно изчерпан.

Чантата пак висеше на рамото му, вече много по-лека... Сега в нея имаше само малко лични вещи и смачканите записки за лекцията му. Той се усмихна. Идването му във Вашингтон, за да изнесе лекция, се беше оказало малко по-изтощително, отколкото бе очаквал.

Въпреки това имаше за какво да е благодарен.

„Питър е жив.

И записът не беше разпространен“.

Написка лицето си с вода и се поободри. Всичко продължаваше да е в мъгла, но адреналинът в тялото му най-после се разсейваше... и той отново се чувстваше самия себе си. След като си изсуши ръцете, Робърт погледна циферблата с Мики Маус.

„Господи, колко е късно!“

Излезе от банята и закрачи покрай извитата стена на Залата на честта — изящен дъговиден коридор, украсен с портрети на изтъкнати масони... президенти, филантропи, знаменитости и други влиятелни американци. Спря пред маслено платно на Хари Труман и се опита да си го представи по време на ритуалите и ученето, необходимо, за да станеш масон.

„Зад света, който виждаме всички, се крие още един. За всички нас“.

— Ти се измъкна — разнесе се глас зад него.

Лангдън се обърна.

Беше Катрин. Тази нощ бе преминала през ада, но изглеждаше неочаквано лъчезарна... някак си подмладена.

Робърт уморено ѝ се усмихна.

— Как е той?

Катрин се приближи и топло го прегърна.

— Ще мога ли някога да ти се отблагодаря?

Професорът се засмя.

— Нали знаеш, че не съм *направил* нищо?

Тя дълго го притиска към себе си.

— Питър ще се оправи... — Пусна го и се вгледа дълбоко в очите му. — И той току-що ми каза нещо невероятно... нещо *прекрасно*. — Гласът ѝ трепереше от нетърпение. — Трябва да го видя. Ще се върна скоро.

— Какво? Къде отиваш?

— Няма да се бавя. Питър иска да поговори с теб... *насаме*. Чака те в библиотеката.

— Каза ли защо?

Тя се подсмихна и поклати глава.

— Знаеш го Питър и неговите тайни.

— Но...

— Ще се видим след малко.

И се отдалечи.

Лангдън въздъхна. Имаше чувството, че е научил достатъчно тайни за една нощ. Оставаха много въпроси, естествено, например Масонската пирамида и Изгубеното слово, ала усещаше, че дори да съществуват, отговорите не са за него. „Не и ако не съм масон“.

Събра последните си сили и тръгна към масонската библиотека.

Питър седеше съвсем сам. На масата пред него Лангдън видя каменната пирамида.

— Робърт? — Приятелят му се усмихна и му махна да влезе. — Бих искал да разменим няколко думи.

Лангдън успя да се ухили.

— Да, чувам, че си *изгубил* една.

Библиотеката в Дома на Храма беше най-старата обществена читалня във Вашингтон. На елегантните лавици имаше над четвърт милион тома, сред които рядък екземпляр от „Ахиман Резон, тайните на един подготвен брат“. Освен това тук бяха изложени безценни масонски накити, ритуални предмети и дори книга, ръчно отпечатана от Бенджамин Франклин.

Малцина обаче изобщо обръщаха внимание на любимото съкровище на Лангдън в тази библиотека.

„Илюзията“.

Соломон отдавна му беше показал, че от определен ъгъл читателската маса и златната настолна лампа създават специфична оптична илюзия... за пирамида и блестящ златен пирамидион. Според Питър илюзията винаги му напомняла, че тайните на масонството са напълно видими за абсолютно всеки, ако ги гледа в нужната перспектива.

Тази нощ обаче тайните на масонството се бяха материализирали по най-явен начин. В момента Лангдън седеше срещу почитаемия майстор Питър Соломон и Масонската пирамида.

Питър се усмихваше.

— „Думата“, за която спомена, Робърт, не е легенда. Тя е *реалност*.

Професорът го зяпна.

— Но... не разбирам. Как е възможно?

— Какво ти е толкова трудно да приемеш?

„Всичко!“, искаше да отговори Лангдън, докато търсеше в очите на стария си приятел някакъв намек за здрав разум.

— Значи вярваш, че Изгубеното слово съществува... и притежава някаква *сила*, така ли?

— Огромна сила — отвърна Соломон. — То притежава способността да преобрази човечеството, като отключи Древните тайни.

— Някаква си дума? — предизвика го Робърт. — Питър, не мога да повярвам, че една дума...

— Ще *повярваш* — спокойно заяви масонът.

Лангдън го гледаше мълчаливо.

— Както знаеш — продължи Соломон, изправи се и закричи около масата, — отдавна е предсказано, че ще настъпи ден, когато Изгубеното слово ще бъде намерено... ден, когато то ще бъде извадено на бял свят... и човечеството пак ще има достъп до неговата забравена сила.

Ученият си спомни лекцията на Питър за Апокалипсиса. Макар много хора грешно да тълкуваха тази дума като катастрофален край на света, тя буквално означаваше „разбулване“ — предреченото от древните разкриване на велика мъдрост. „Настъпващата ера на просвещение“. Въпреки това не можеше да си представи, че такава огромна промяна ще бъде предизвикана от... една дума.

Соломон посочи каменната пирамида на масата до златния пирамидион.

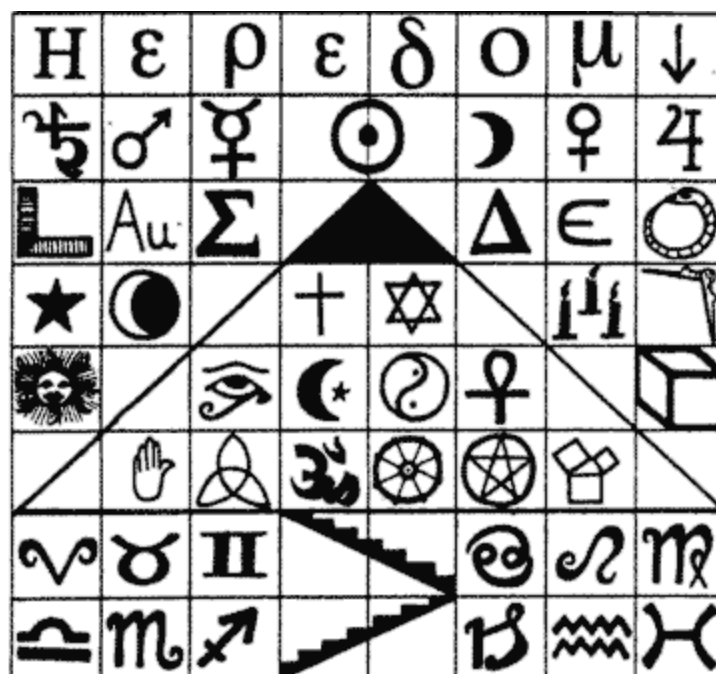
— Масонската пирамида. Легендарният сямболон. Тази нощ той е събран на едно място... и завършен. — Възрастният масон почтително вдигна пирамидиона и го постави върху пирамидата. Тежкият златен връх тихо изщрака, когато застана на мястото си. — Тази нощ, приятелю, ти постигна нещо, което не е правено никога досега. Сглоби Масонската пирамида, разчете всички шифри и накрая разгада... ето *това*.

Той извади един лист и го сложи на масата. Лангдън позна символите, които беше подредил с помощта на квадрата на Франклин. Бе го проучил набързо в Залата на Храма.

— Любопитен съм дали можеш да разчетеш тези символи — каза Питър. — В края на краищата, ти си специалистът.

Робърт погледна квадрата.

„Хередом, циркумпункт, пирамида, стълбище...“

Ученият въздъхна.

— Както сигурно виждаш, Питър, това е алегорична пиктограма. Езикът ѝ явно е метафоричен и символичен, а не буквален.

Соломон се подсмихна.

— Задай елементарен въпрос на специалист по символика...
Добре, кажи ми какво виждаш.

„Наистина ли иска да го чуе?“ Лангдън придърпа листа.

— Ами, преди малко го прегледах и накратко, виждам, че този квадрат е *рисунка*... изобразяваща небе и земя.

Питър изненадано повдигна вежди.

— Така ли?

— Естествено. Най-отгоре имаме думата „Хередом“, „Свещеният дом“, което тълкувам като Божия дом... или небето.

— Добре.

— Сочещата надолу стрелка след Хередом означава, че останалата част от пиктограмата явно е в областта *под* небето... тоест... на *земята*. — Погледът на Робърт се плъзна към долния край на квадрата. — Най-долните два реда, тези *под* пирамидата, представляват самата земя, *terra firma*, сушата, най-долната от всички части на космоса. Напълно логично тези долни части съдържат дванайсетте древни *астрологически* знака, изобразяващи прастарата

религия на онези първи хора, които наблюдавали небето и открили Божията ръка в движението на звездите и планетите.

Соломон притегли стола си по-близо и проучи квадрата.

— Добре, какво друго?

— Голямата пирамида се издига от земята на основата на астрологията... — продължи Лангдън, — извисява се до небето... вечният символ на изгубената мъдрост. Тя е запълнена с великите философии и религии на историята... египетска, питагорейска, будистка, хиндуистка, ислямска, юдейско-християнска и така нататък, и така нататък... всички се издигат нагоре, сливат се, минават през преобразяващия портал на пирамидата... където накрая се обединяват в една-единствена философия на човека. — Той замълча за миг. — Едно-единствено универсално съзнание... всеобща представа за Бог... изобразена от древния символ над пирамидиона.

— От циркумпункта — каза Питър. — Универсалния символ на Бог.

— Точно така. Циркумпунктът през цялата история е означавал *всички* неща за *всички* хора — той е богът на слънцето Ра, алхимическото злато, всевиждащото око, точката преди Големия взрив...

— Великият архитект на вселената.

Робърт кимна. Беше се сетил, че Питър навярно е използвал същия аргумент в Залата на Храма, за да представи циркумпункта за Изгубеното слово.

— И накрая? — попита Соломон. — Стълбището?

Лангдън погледна изображението на стълбището под пирамидата.

— Питър, сигурен съм, знаеш по-добре от всички, че това символизира витото стълбище на масонството... водещо от земния мрак към светлината... като стълбата на Яков, издигаща се до небето... или човешкия гръбнак, който свързва тленното тяло с вечния ум. — Той замълча за миг. — Що се отнася до *останалите* символи, явно са смесица от небесни, масонски и научни знаци, които потвърждават Древните тайни.

Приятелят му поглади брадичката си.

— Чудесна интерпретация, господин професоре. Съгласен съм, естествено, че този квадрат може да се разчете като алегория, и все

пак... — Очите му загадъчно проблеснаха. — Тези символи разказват още една история. Много по-съдържателна.

— Нима?

Соломон отново започна да се разхожда около масата.

— По-рано тази нощ в Залата на Храма, докато си мислех, че ще умра, погледнах квадрата и някак си успях да надзърна зад метафората, зад алегорията, в самото сърце на посланието на символите. — Той замълча и рязко се обърна към Лангдън. — Този квадрат разкрива *точното* място, където е скрито Изгубеното слово.

— Пак ли почваш? — Ученият се размърда на стола си, внезапно уплашен, че травмата от преживяното е увредила разума на Питър.

— Робърт, легендата *винаги* е описвала Масонската пирамида като карта, изключително *конкретна* карта, която може да отведе достойните при Изгубеното слово. — Соломон посочи квадрата пред Лангдън. — Гарантирам ти, тези символи са точно каквито ги представя легендата... *карта*. Конкретна схема, разкриваща точно къде ще открием стълбището, което се спуска до Изгубеното слово.

Професорът се засмя нервно и каза по-предпазливо:

— Даже да вярвах в Легендата за Масонската пирамида, тези символи не може да са карта. Погледни ги. *Изобищо* не приличат на карта.

Питър се усмихна.

— Понякога човек само трябва леко да промени гледната точка, за да види нещо познато в съвсем нова светлина.

Лангдън отново погледна квадрата, ала не забеляза нищо ново.

— Ще ти задам един въпрос — рече Соломон. — Знаеш ли защо, когато полагаме крайъгълни камъни, ние масоните ги поставяме в североизточния ъгъл на сградата?

— Естествено. Защото североизточният ъгъл посреща първите лъчи на утринното слънце. Това е символ на способността на архитектурата да се издига над земята към светлината.

— Вярно е — потвърди Питър. — Тогава защо не потърсиш първите лъчи светлина ето *тук*? — Той посочи квадрата. — В североизточния ъгъл.

Робърт отново погледна листа и се съсредоточи върху горния десен или североизточен ъгъл. Символът в ъгъла беше 4.

— Сочеща надолу стрелка — каза той, докато се опитваше да разбере какво има предвид приятелят му. — Което означава... *под* Хередом.

— Не, Робърт, не *под* — поправи го Соломон. — Мисли. Този квадрат не е метафоричен лабиринт. Той е *карта*. А в картите сочещата *надолу* стрелка означава...

— Юг — сепнато възкликна Лангдън.

— Точно така! — Възрастният масон се усмихна възбудено. — На юг! На картата *долу* е юг. Нещо повече, на картата думата „Хередом“ няма да е метафора на небето, а име на географско място.

— Домът на Храма ли? Искаш да кажеш, че картата сочи... на юг от тази сграда?!

— Слава на Бога! — засмя се Соломон. — Най-последно огря светлина.

Лангдън се съсредоточи върху картата.

— Но, Питър... даже да си прав, това „на юг от тази сграда“ може да е навсякъде по меридиан, дълъг над трийсет и осем хиляди километра.

— Не, Робърт. Забравяш легендата, според която Изгубеното слово е заровено във Вашингтон. Това значително скъсява разстоянието. Легендата *също* твърди, че върху отвора на стълбището има голям камък... и че на него е написано послание на древен език... нещо като *знак*, за да могат достойните да го открият.

Професорът не можеше да приеме всичко това за сериозно и макар че не познаваше Вашингтон достатъчно добре, за да си представи накъде се пада юг спрямо сегашното им местоположение, беше съвсем сигурен, че няма никакъв огромен камък с надпис върху подземно стълбище.

— Посланието на камъка е пред очите ти — каза Питър и посочи третия ред на квадрата. — Ето *това* е надписът, Робърт! Ти разгада загатката!

Озадачен, Лангдън разгледа седемте символа.

„Разгадал ли съм я?“ Нямаше абсолютно никаква представа какво означават тези седем съвсем различни символа и знаеше със

сигурност, че *не* са написани никъде в американската столица... най-малко пък върху гигантски камък над стълбище.

— Питър, не виждам това да хвърля каквато и да е светлина върху проблема. Не ми е известен никакъв камък във Вашингтон, носещ такова... послание.

Соломон го потупа по рамото.

— Минавал си покрай него и никога не си го виждал. Това се отнася за *всички* ни. А той ще ни избодат очите, също като самите тайни. И тази нощ, когато видях седемте символа, в един миг разбрах, че легендата е вярна. Изгубеното слово *наистина* е заровено във Вашингтон... и до него наистина води дълго стълбище, скрито под огромен надписан камък.

Лангдън смутено мълчеше.

— Робърт, според мен тази нощ ти заслужи правото да узнаеш истината.

Ученият впери очи в него, опитваше се да осмисли току-що чутото.

— Значи ще ми *кажеш* къде е заровено Изгубеното слово, така ли?

— Не — усмихна се Соломон и се изправи. — Ще ти *покажа*.

След пет минути Лангдън закопчаваше предпазния си колан на задната седалка на джипа до Питър Соломон. Симкинс седна зад волана. От отсрещния край на паркинга към тях се насочи Сато.

— Господин Соломон? — каза директорката, когато се приближи; палеше цигара. — Току-що се обадох по телефона, както ме помолихте.

— И? — попита Питър през отворения прозорец.

— Наредих да ви осигурят достъп. За кратко.

— Благодаря.

Японката впери любопитен поглед в него.

— Трябва да отбележа, че молбата ви е крайно необичайна.

Соломон загадъчно сви рамене.

Тя го остави, заобиколи от страната на Лангдън и почука с кокалчетата на пръстите си по прозореца.

Робърт го спусна.

— Професор Лангдън — без нито нотка сърдечност заяви директорката на СЗС. — Вашата помощ тази нощ, макар и неохотна, беше решаваща за успеха ни... и затова ви благодаря. — Дръпна силно от цигарата и издуха дима настрани. — Един последен съвет обаче. Следващия път, когато висш ръководител от ЦРУ ви каже, че е застрашена националната сигурност... — Черните ѝ очи проблеснаха. — Оставете глупостите в Кеймбридж.

Той отвори уста да отговори, но директор Иноуе Сато вече се беше обърнала и вървеше към очаквания я хеликоптер. Симкинс погледна през рамо. Лицето му беше безизразно.

— Готови ли сте, господа?

— Само един момент — отвърна Соломон, извади малко парче тъмен плат и го подаде на Лангдън. — Робърт, преди да идем където и да е, искам да си сложиш това.

Озадачен, ученият разгледа плата. Беше черно кадифе. Когато го разгъна, разбра, че държи масонска превръзка за очи, традиционна при посвещаване в първата степен. „Какво значи това, по дяволите?“

— Предпочитам да не виждаш къде отиваме — прибави Питър.

— Искаш да ми *завържеш очите*, така ли?

Соломон се ухили.

— Тайната си е моя. Правилата също.

Пред главната квартира на ЦРУ в Лангли духаше студен вятър и докато следваше Рик Париш през осветения от луната централен двор на Управлението, Нола Кей трепереше.

„Къде ме води?“

Кризата с масонския запис беше овладяна, слава богу, но Нола още се чувстваше неспокойна. Защитеният файл в дисковото пространство на директора на ЦРУ си оставаше загадка, която продължаваше да я гложди. Със Сато щяха да разговарят на сутринта и тя искаше да събере всички факти. Накрая се обади на Рик Париш и поиска помощ.

Сега, докато вървеше след него, не можеше да прогони странните изрази от паметта си:

„Тайно място под земята, където... някъде във Вашингтон, координатите... открил древен портал, водещ... предупреждаваща, че пирамидата крие опасни... разшифроват този сямболон и да разкрият...“

— Дватамата с теб сме на едно мнение — говореше Париш, докато вървяха, — че хакерът, който е пуснал в търсачката тия ключови думи, определено е събирал информация за Масонската пирамида.

„Очевидно“, помисли Нола.

— Оказва се обаче, че той се е натъкнал на аспект от масонската загадка, който според мен ние не сме очаквали.

— Какво имаш предвид?

— Нола, нали знаеш, че директорът на ЦРУ създаде вътрешен дискуссионен форум за служители в Управлението, където да споделят идеите си за всевъзможни неща?

— Разбира се. — Форумите позволяваха на работещите в ЦРУ да чатят на различни теми и за директора това беше своеобразен виртуален портал, осигуряващ му обратна връзка с персонала.

— Форумите на директора се хостват в личното му дисково пространство, и все пак, за да участват служители с различно ниво на

достъп до класифицирана информация, те са *извън* класифицирания му файървол.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, докато завиваха зад ъгъла към служебното кафене.

— С една дума... — Париш посочи в сумрака. — Ето *това*.

Нола погледна натам. В другия край на двора лунната светлина се отразяваше в огромна метална скулптура.

В Управлението, което се гордееше с над петстотин оригинални произведения на изкуството, тази творба, наречена „Криптос“ — или на старогръцки „скрит“, — определено беше най-известната. Дело на американския скулптор Джеймс Санборн, тя се бе превърнала в нещо като легенда в ЦРУ.

Състоеше се от грамаден есовиден меден лист, изправен върху страничния си ръб като огъната метална стена. Върху цялата ѝ повърхност имаше близо две хиляди букви... подредени в смайващ шифър. И сякаш това не беше достатъчно загадъчно, около шифрованата есовидна стена имаше множество други скулптурни елементи — гранитни плочи под странни ъгли, компас, магнит и дори послание, написано на Морзовата азбука, в което се говореше за „ясна памет“ и „тъмни сили“. Повечето фенове вярваха, че това са указания за разшифроване на скулптурата.

„Криптос“ бе произведение на изкуството... но и загадка.

Опитите за разгадаване на неговата тайна се бяха превърнали в мания за криптоаналитици в и извън ЦРУ. Преди няколко години част от шифъра най-после беше разбита и това стана новина номер едно в националните медии. Въпреки че много от кода до ден-дневен си оставаше неразгадано, дешифрираните сектори бяха толкова странни, че правеха скулптурата още по-тайнствена. В тях се говореше за подземни скривалища, портали, водещи към древни гробници, дължини и ширини...

Нола все още си спомняше части от разшифрованите места: „Информацията се събирала и предавала под земята до неизвестно място... Бил напълно невидим... как е възможно това... използвали магнитното поле на земята...“

Самата тя никога не беше обръщала особено внимание на скулптурата, нито я интересувахе дали изобщо ще бъде разшифрована напълно. В момента обаче ѝ трябваша отговори.

— Защо ми показваш „Криптос“?

Париш ѝ се усмихна заговорнически и драматично извади от джоба си един лист.

— Това е тайнственият защитен документ, който толкова те развълнува. Отворих пълния текст.

Нола подскочи.

— Вмъкнал си се в класифицираното дисково пространство на директора?!

— Не. Точно това се опитах да ти обясня преди малко. Погледни. — Той ѝ подаде листа.

Нола го взе и го разгъна. Видя стандартната шапка с емблемата на Управлението и изненадано наклони глава.

Този документ *не* беше класифициран. Ни най-малко.

СЛУЖЕБЕН ДИСКУСИОНЕН ФОРУМ: КРИПТОС

КОМПРЕСИРАН ЗАПИС: НИШКА # 2456282.5

Нола видя поредица постинги, компресирани в една страница за по-ефективно съхраняване.

— В твой защитен документ всъщност някакви мании на тема шифри си приказват за „Криптос“ — каза Рик.

Тя се зачете в текста и стигна до изречение, съдържащо позната комбинация от ключови думи.

Джим, скулптурата съобщава, че е пратен на тайно място **ПОД ЗЕМЯТА**, където е скрита информацията.

— Това е един от форумите на директора, „Криптос“ — поясни Париш. — Съществува от години. Има буквално *хиляди* постинги. Не съм изненадан, че един от тях случайно съдържа всички ключови думи.

Нола продължи нататък и стигна до друг постинг, включващ ключови думи.

Макар Марк да каза, че мястото е **някъде във ВАШИНГТОН**, координатите, които използва, се отклоняваха с един градус — Криптос в общи линии сочи обратно към себе си.

Рик отиде при скулптурата и прокара длан по загадъчното море от букви.

— Голяма част от шифъра още не е разбита и много хора смятат, че той може да е свързан с древни масонски тайни.

Криптоаналитичката си спомняше слуховете за масонската връзка на „Криптос“, ала обикновено не обръщаше внимание на манияците. Но сега, докато оглеждаше пръснатите из двора отделни части от творбата, разбра, че всъщност става дума за шифър на части, сямболон, точно като Масонската пирамида.

„Странно“.

За миг почти си представи „Криптос“ като модерна Масонска пирамида — шифър на много части, направени от различни материали, всеки играещ определена роля.

— Мислиш ли, че е възможно „Криптос“ и Масонската пирамида да крият една и съща тайна?

— Кой знае? — Париш стрелна скулптурата с разочарован поглед. — Съмнявам се, че някога *изобщо* ще разчетем цялото послание. Разбира се, освен ако някой не успее да убеди директора да отключи сейфа си и да прочете разшифровката.

Нола кимна. Започваше да си спомня всичко. Когато бяха инсталирали творбата, с нея вървеше запечатан плик, съдържащ пълната разшифровка на отделните части. Пликът беше поверен на тогавашния директор на ЦРУ Уилям Уебстър, който го бе заключил в личния си сейф. Предполагаше се, че документът още е там и че през годините се е предавал от директор на директор.

Странно, мисълта за Уилям Уебстър освежи паметта ѝ и в главата ѝ изскочи още един откъс от разбития шифър на „Криптос“:

ТОЙ Е ЗАРОВЕН НЯКЪДЕ ТАМ.
КОЙ ЗНАЕ ТОЧНОТО МЯСТО?
САМО УУ.

Въпреки че никой не знаеше точно *какво* е заровено там, повечето хора смятаха, че УУ означава Уилям Уебстър. Беше чувала да се твърди, че всъщност се отнася за някой си Уилям Уистън, теолог от Кралското дружество, макар че никога не се бе замисляла особено над това.

— Не разбирам много от изкуство, признавам си, но мисля, че тоя Санборн е голям гений — продължаваше Рик. — Неотдавна попаднах в интернет на информация за неговия „Кирилски прожектор“. Излъчва гигантски руски букви от документ на КГБ за психоконтрола. Шантава работа.

Нола вече не го слушаше. Четеше листа и скоро намери третия ключов израз в друг постинг:

Добре, цялата тази част е дословно взета от дневника на някакъв известен археолог и в нея се разказва за момента, в който той открил **ДРЕВЕН ПОРТАЛ**, водещ към гробницата на Тутанкамон.

Въпросният археолог, тя го знаеше, всъщност беше прочутият египтолог Хауард Картър. Следващият постинг го споменаваше по име.

Току-що прегледах онлайн останалата част от записките на Картър и изглежда, че той намерил глинена плочка, **предупреждаваща, че ПИРАМИДАТА крие опасни последици за всеки, който наруши покоя на фараона.** Проклятие! Не трябва ли да сме разтревожени? ☺

Тя свъси вежди.

— За бога, Рик, този идиот тук тотално се е объркал. Тутанкамон не е погребан в *пирамида*. А в Долината на царете. Тия манияци не гледат ли Дискавъри Ченъл?

Париш сви рамене.

— Техничари.

Нола стигна до последния ключов израз.

Пичове, знаете, че не си падам по конспиративни теории, обаче Джим и Дейв трябва да **РАЗШИФРОВАТ ТОЗИ СЮМБОЛОН** и да **РАЗКРИЯТ ПОСЛЕДНАТА** му тайна, преди светът да загине през 2012-а... Чао.

— Та значи реших, че трябва да научиш за този форум, преди да обвиниш директора на ЦРУ в укриване на класифицирани документи за древна масонска легенда — каза Рик. — Кой знае защо, се съмнявам, че толкова могъщ човек като него има време за такива неща.

Нола си представи масонския запис и лицата на всички влиятелни личности, участващи в древните ритуали. „Ако Рик имаше представа...“

В крайна сметка, каквото и да разкриеше „Криптос“, сигурно беше, посланието определено имаше мистичен смисъл. Нола погледна осветената от луната творба — триизмерен шифър, безмълвно изправен в сърцето на една от най-важните разузнавателни институции в страната — и се зачуди дали някога ще издаде последната си тайна.

Когато тръгнаха по обратния път, Нола се усмихна.

„Той е заровен някъде там“.

„Това е безумие“.

Робърт Лангдън не виждаше нищо. Питър Соломон мълчеше на седалката до него.

„Къде ме води?“

Освен любопитство Лангдън изпитваше смесица от заинтригуваност и опасение. Въображението му отчаяно се опитваше да свърже отделните елементи. Питър не се беше отказал от твърдението си. „Изгубеното слово? Заровено под стълбище, покрито с огромен камък с надпис?“ Струваше му се абсолютно невъзможно.

Предполагаемият надпис още бе запечатан в паметта му... и все пак седемте символа като че ли не образуваха нищо смислено.

Зидарският ъгъл: символ на честност и „истинност“.

Буквите Au: научното съкращение на елемента злато.

Сигмата: гръцката буква С, математически символ на сбора от всички части.

Пирамидата: египетският символ на човешкия стремеж към небето.

Делтата: гръцката буква Д, математически символ за промяна.

Живакът: представен с най-древния си алхимически символ.

Уроборосът: символът на целостта и единението.

Соломон продължаваше да упорства, че тези седем символа са „послание“. Лангдън обаче нямаше представа как да го разчете.

Джипът внезапно намали и рязко зави надясно по различна настилка, сякаш влизаше в отбивка или алея. Робърт се поизправи и напрегнато се заслуша в опит да познае къде се намират. Бяха пътували по-малко от десет минути и макар че се мъчеше мислено да

следи придвижването им, той скоро изгуби ориентация. Спокойно можеше да са се върнали при Дома на Храма.

Кадилакът спря и професорът чу, че прозорецът се спуска.

— Агент Симкинс, ЦРУ — каза шофьорът. — Мисля, че ни очаквате.

— Тъй вярно — отговори рязък войнишки глас. — Директор Сато се обади и ни предупреди. Един момент да вдигна бариерата.

Лангдън с растящо объркване си помисли, че влизат във военна база. Когато колата потегли отново, вече по необичайно гладка настилка, той обърна глава към Соломон и попита:

— Къде сме, Питър?

— *Не* си сваляй превръзката — строго нареди старият му приятел.

Изминаха късо разстояние и отново спряха. Симкинс угаси двигателя. Пак гласове. Войнишки. Някой поиска от агента да се легитимира. Той слезе и тихо заговори на мъжете.

Вратата на Робърт неочаквано се отвори и силни ръце му помогнаха да скочи от джипа. Духаше студен вятър.

Соломон застана до него.

— Просто остави агент Симкинс да те води.

Чуха се звуци от отключване на няколко ключалки... и изскърцване на тежка желязна врата. „Къде ме водят, по дяволите?!“

Ръцете на Симкинс го насочиха към вратата. Прекрачиха праг.

— Право напред, професор Лангдън.

Изведнъж стана тихо. Като в гроб. Пусто. Въздухът беше стерилен, обработен от филтрираща система.

Симкинс и Соломон вървяха от двете му страни и го водеха по кънтящ коридор. Подът под мокасините му бе твърд като камък.

Металната врата зад тях шумно се затръшна и Робърт подскочи. Ключалките изщракаха. Започваше да се поти под превръзката. Изпитваше непреодолимо желание да я смъкне от очите си.

Накрая спряха.

Агентът пусна ръката му и се разнесоха няколко електронни изпиуквания, последвани от неочакван тътен, навярно автоматично плъзгаща се врата.

— Господин Соломон, господин Лангдън, нататък ще продължите сами. Аз ще ви чакам тук — заяви Симкинс. — Вземете

моето фенерче.

— Благодаря — отвърна Соломон. — Няма да се бавим.

„Фенерче?!“ Сърцето на Робърт бясно се разтуптя.

Питър го хвана за ръка.

— Ела с мен.

Бавно прекрачиха нов праг и вратата зад гърба им се затвори.

Питър спря.

— Нещо не е наред ли?

На Лангдън изведнъж му призля и усети, че се олюлява.

— Просто трябва да махна тази превръзка.

— Още не, почти стигнахме.

— Почти *къде*? — Гаденето му се усилваше.

— Нали ти казах, ще те заведе да видиш стълбището, което се спуска до Изгубеното слово.

— Питър, няма нищо смешно!

— И не би *трябвало*. Това трябва да ти отвори очите, Робърт. Трябва да ти напомни, че на този свят има тайни, които дори *ти* още не си виждал. И преди да продължим, искам да направя нещо за мен. Искам да *повярваш*... поне за миг... да *повярваш* в легендата. Да повярваш, че ще видиш вито стълбище, което се спуска стотици стъпки надолу и води до едно от най-великите изгубени съкровища на човечеството.

Виеше му се свят. Колкото и да му се искаше да повярва на скъпия си приятел, не можеше.

— Още много ли има? — Кадифената превръзка бе подгизнала от пот.

— Не. Всъщност само още няколко крачки. През още една врата. Сега ще я отворя.

Соломон го пусна и Лангдън се олюля. Протегна ръка, за да се хване за нещо, и Питър бързо се върна при него. Пред тях изтътна тежка автоматична врата. Възрастният масон го хвана за ръка и продължиха пътя си.

— Насам.

Прекачиха поредния праг и вратата с плъзгане се затвори зад тях.

Тишина. Студ.

Робърт веднага усети, че това място, каквото и да е то, няма нищо общо със света от другата страна на тежките врати. Усоен студен въздух, като в гроб. Гласовете им звучаха глухо в тясното пространство. Обзе го ирационален пристъп на клаустрофобия.

— Още няколко крачки. — След като завиха на някакъв ъгъл, Соломон го накара да спре. — Свали си превръзката.

Лангдън рязко смъкна кадифената превръзка. Огледа се, за да види къде е, но не се виждаше нищо. Разтърка очи. Нищо.

— Питър, тук е пълен мрак!

— Да, знам. Протегни ръце напред. Има парапет. Хвани се за него.

Професорът заопипва в тъмното и откри железен парапет.

— Сега гледай. — Чу, че Питър шумоли, с нещо, и внезапно мощен лъч прониза чернотата. Преди Лангдън да успее да се ориентира, Соломон вдигна фенера над парапета и насочи лъча право надолу.

Пред очите на Робърт изведнъж се появи бездънна шахта... безкрайно вито стълбище, което потъваше дълбоко в земята. „Боже мой!“ Коленете му едва не се подгънаха и той се вкопчи в парапета. Стълбището имаше традиционната форма на правоъгълна спирала и той преброи поне трийсет площадки, преди лъчът на фенера постепенно да се изгуби в далечината. „Та аз дори не виждам дъното!“

— Питър... — заекна Лангдън. — Какво е това място?

— След малко ще те заведе до долу, но преди това искам да видиш още нещо.

Прекалено замаян, за да протестира, той остави Соломон да го заведе в отсрещния край на странното малко помещение. Масонът насочваше лъча на фенера към изтъркания каменен под пред краката им и Лангдън не можеше да придобие представа за пространството наоколо... само усещаше, че е тясно.

„Малка каменна стая“.

Стигнаха до стената, в която беше вграден стъклен правоъгълник. Робърт предположи, че е прозорец към съседно помещение, но от мястото си виждаше само мрак от другата страна на стъклото.

— Иди да погледнеш — каза Питър.

— Какво има там? — За миг ученият си спомни Стаята за размисъл в подсутерена на Капитолия. Тогава си бе помислил, че там може да има портал към някаква гигантска подземна пещера.

— Просто погледни, Робърт. — Соломон го побутна напред. — И се пригответи, защото гледката ще те смае.

Без да има представа какво да очаква, Лангдън се насочи към стъклото. В този момент Питър угаси фенера и стаичката потъна в абсолютна тъмнина.

Докато зрението му се приспособяваше, професорът заопипва пред себе си; ръцете му докоснаха стъклото и той доближи лице до него.

Оттатък все още имаше само чернота.

Той се наведе още по-близо... и притисна лице към гладката повърхност...

И го видя.

Вълната изумление и объркване, която го заля, завъртя вътрешния му компас наопаки. Едва не политна назад, докато умът му се опитваше да приеме разкрилата се пред него абсолютно неочаквана гледка. И в най-невероятните си фантазии Робърт Лангдън никога не би могъл да се досети какво има от другата страна на стъклото.

Пред очите му сияеше нещо възхитително.

Там, в мрака, като диамант блестеше ослепителнобял камък.

Сега разбираше всичко — бариерата на идване... охраната на главния вход... тежката метална врата... автоматичните врати, които се отваряха и затваряха... тежестта в стомаха... шемета в главата... а сега и тази стаичка.

— Робърт — прошепна зад него Питър, — за да видиш светлината, понякога е нужно само да смениш гледната точка.

Онемял, Лангдън се взираше през прозореца. Погледът му прорязваше нощната тъма, прекосяваше близо два километра празно пространство... спускаше се надолу... още по-надолу... през мрака... за да стигне до ярко осветения строг бял купол на вашингтонския Капитолий.

Никога не беше виждал Капитолия от такава перспектива, от близо сто и седемдесет метра височина — или точно 555 стъпки, в древната мерна единица — на върха на най-големия египетски обелиск в Америка. Тази нощ, за пръв път в живота си, той се бе изкачил с

асансьора до малката наблюдателница... на върха на Монумента на Вашингтон.

Робърт Лангдън стоеше пред стъкления прозорец, хипнотизиран от онова, което се разкриваше пред очите му. Без да подозира, се беше издигнал на огромна височина и сега се възхищаваше на една от най-великолепните гледки, които бе виждал.

Сияещият купол на вашингтонския Капитолий се извисяваше като планина в източния край на Националния парк. От двете страни на сградата блестяха по две успоредни линии... осветените фасади на Смитсъновите музеи... фарове на изкуството, историята, науката и културата.

За свое огромно удивление, сега разбираше, че много от нещата, в които Питър го е убеждавал да повярва... са верни. „Наистина има вито стълбище... спускащо се на стотици стъпки под огромен камък“. Грамадният пирамидион на този обелиск се издигаше точно над главата му и Лангдън си спомни един забравен факт, който сега сякаш придобиваше тайнствено значение: пирамидионът на Монумента на Вашингтон тежеше близо тон и половина... или точно три хиляди и триста фунта.

„Отново числото 33“.

Още по-смайващ обаче беше фактът, че върхът на пирамидиона, най-високата точка на този обелиск, е от полиран алуминий — метал, който навремето е бил ценен колкото златото. Блестящият връх на Монумента на Вашингтон бе висок само трийсетина сантиметра, колкото и Масонската пирамида. Невероятно, тази миниатюрна метална пирамида носеше прочутия надпис *Laus Deo* и Лангдън изведнъж разбра. „Това е истинското послание на основата на каменната пирамида“.

„Седемте символа са транслитерация!“

Най-простият от всички шифри.

„Символите са букви“.

Зидарският ъгъл — *L*

Елементът злато — *Au*

Гръцката сигма — *S*

Гръцката делта — *D*

Алхимическият живак — *E*

Уроборосът или на гръцки „ουροβωρος“ — *O*

— *Laus Deo* — промълви Лангдън. Известният латински израз, означаващ „Слава на Бога“, беше написан на върха на Монумента на Вашингтон с букви, високи само два и половина сантиметра. „Пред очите на всички... и все пак невидими за повечето“.

Laus Deo.

— Слава на Бога — каза зад него Питър и включи мекото осветление в стаята. — Последният шифър на Масонската пирамида.

Робърт се обърна. Приятелят му се усмихваше широко и той си спомни, че по-рано в масонската библиотека Питър всъщност бе изрекъл думите „слава на Бога“. „И аз въпреки това не се сетих“.

Побиха го тръпки, когато осъзна колко е уместно това, че легендарната Масонска пирамида го е довела *тук...* на върха на великия обелиск на Америка, символ на древна мистична мъдрост, устремен високо към небето в сърцето на една нация.

Обзет от почуда, Лангдън обиколи квадратната стаичка в посока обратна на часовниковата стрелка и стигна до друг наблюдателен прозорец.

„На север“.

Оттук се виждаше познатият силует на Белия дом. Робърт вдигна поглед към хоризонта, където правата линия на Шестнайсета улица сочеше на север към Дома на Храма.

„Намирам се южно от Хередома“.

Продължи обиколката си до следващия прозорец и погледна на запад. Очите му проследиха продълговатия правоъгълник на езерото при Мемориала на Линкълн, чиято класическа архитектура беше вдъхновена от атинския Партенон, храма на Атина, богинята на героичните начинания.

„*Annuìt coeptis* — помисли той. — Бог благоприятства начинанията“.

Последният прозорец гледаше на юг над тъмните води на Тайдъл Бейсин, където Мемориалът на Джеферсън ярко сияеше в нощта. Лангдън знаеше, че ниският купол е издигнат по образец на Пантеона, истинския дом на великите римски богове от митологията.

След като обиколи и четирите прозореца, той си спомни въздушните снимки на Националния парк, които бе виждал — четири рамене, започващи от Монумента на Вашингтон и сочещи четирите посоки на света. „Намирам се на кръстопътя на Америка“.

Накрая се върна при Питър. Лицето на стария му наставник сияеше.

— Е, Робърт, това е. Изгубеното слово. *Ето* къде е заровено. Масонската пирамида ни доведе *тук*.

Ученият ахна. Съвсем беше забравил за Изгубеното слово.

— Робърт, знам, че никой не заслужава повече доверие от теб. И след нощ като тази, мисля, че имаш право да научиш цялата истина. Както обещава легендата, Изгубеното слово действително е заровено под вито стълбище. — Соломон посочи отвора на шахтата.

Лангдън, който най-после бе започнал да идва на себе си, се озадачи.

Питър бръкна в джоба си и извади малък предмет.

— Спомняш ли си я?

Професорът взе кубичната кутийка, която много отдавна му беше поверил Соломон.

— Да... но се боя, че не се справих много добре със задачата, която ми постави.

По-възрастният мъж се позасмя.

— Може би е дошло времето да види бял свят.

Лангдън сведе очи към каменния куб. Чудеше се защо Питър му го дава.

— На какво ти прилича? — попита старият масон.

Робърт погледна надписа **1514** и си спомни първото си впечатление, когато Катрин бе разопаковала кутийката.

— Крайъгълен камък.

— Точно така — потвърди Соломон. — Виж, може би не знаеш някои неща за крайъгълните камъни. Първо, *идеята* за полагане на крайъгълен камък идва от Стария завет.

Лангдън кимна.

— От Псалтира.

— Вярно. И истинският крайъгълен камък винаги е заровен под повърхността — като символ на първата стъпка на сградата от земята към небесната светлина.

Робърт погледна навън към Капитолия. Неговият крайъгълен камък бе забит толкова дълбоко в основите, че до ден-днешен при разкопки не бяха успели да го открият.

— И накрая — рече Питър, — подобно на каменната кутия в ръката ти, много крайъгълни камъни са малки тайници... и имат кухни, криеци заровени съкровища... талисмани, ако щеш, символи на надежда за бъдещето на сградата, която предстои да бъде издигната.

Лангдън добре знаеше и за тази традиция. Дори днес масоните полагаха крайъгълни камъни, в които затваряха важни предмети — капсули на времето, снимки, прокламации, дори праха на видни личности.

— Би трябвало да ти е ясно защо ти разказвам всичко това. — Соломон хвърли поглед към стълбището.

— Смяташ, че Изгубеното слово е заровено в крайъгълния камък на Монумента на Вашингтон ли?

— Не *смятам*, Робърт. *Знам*. Изгубеното слово е заровено в крайъгълния камък на този паметник на четвърти юли хиляда осемстотин четирийсет и осма година, с пълен масонски ритуал.

Лангдън го зяпна.

— Нашите масонски отци основатели са заровили... *дума?!*

Питър кимна.

— Точно така. Те са разбирали истинската сила на онова, което заравят.

През цялата нощ Лангдън се беше опитвал да проумее тези всеобхватни, вечни концепции... Древните тайни, Изгубеното слово, Загадките на вековете. Искаше нещо солидно и въпреки твърденията на Питър, че ключът за всичко това е заровен в крайъгълен камък на 555 стъпки под него, трудно можеше да го приеме. „Хората цял живот изучават тайните и пак не са в състояние да овладеят силата, която уж се крие там“. Спомни си Дюреровата „Меланхолия I“ — образа на обезсърчения адепт, заобиколен от инструментите на неуспешните си

опити да разбули мистичните загадки на алхимията. „Ако наистина могат да се отключат, тайните няма да бъдат открити на едно място!“

Винаги бе вярвал, че всеки отделен отговор е пръснат по целия свят в хиляди томове... зашифрован в съчиненията на Питагор, Хермес, Хераклит, Парацелз и стотици други. Отговорът можеше да се намери в прашни забравени книги по алхимия, мистика, магия и философия. Отговорът се криеше в древната Александрийска библиотека, в шумерските глинени плочки и египетските йероглифи.

— Съжалявам, Питър — тихо каза Лангдън и поклати глава. — Разбирането на Древните тайни е процес, който продължава цял живот. Не мога да си представя, че ключът се крие в една-единствена дума.

Соломон постави ръка на рамото му.

— Робърт, Изгубеното слово не е „дума“. Той мъдро се усмихна. — Само го наричаме „Слово“, защото така са го наричали древните... в началото.

„В начало беше Словото“.

Колин Галауей стоеше на колене в предхоровия квадрат на Националната катедрала и се молеше за Америка. Молеше се любимата му страна скоро да осъзнае истинската сила на Словото — записаната мъдрост на всички древни учители, духовните истини, разкрити от великите мъдреци.

Историята беше дарила човечеството с мъдри наставници, дълбоко просветени души, разбиращи духовните и интелектуалните тайни. Безценните слова на тези адепти — Буда, Иисус, Мохамед, Зороастър и безброй други — се предаваха във времето чрез най-древния и най-скъп носител.

Книгите.

Всяка култура на земята имаше своя свещена книга, свое Слово, всички различни — и в същото време еднакви. За християните Словото бе Библията, за мюсюлманите — Коранът, за евреите — Тората, за хиндуистите — Ведите и така нататък, и така нататък.

„Словото ще освети пътя“.

За масонските отци основатели на Америка Словото беше Библията. „И все пак малцина в миналото са разбирали истинското й послание“.

Тази нощ, коленичил в огромната катедрала, Галауей постави длани върху Словото — изтърканата му лична масонска Библия. Подобно на всички масонски Библии, тази безценна книга съдържаше Стария и Новия завет, наред със съкровищница от масонски философски съчинения.

Макар че очите му вече не можеха да четат текста, той знаеше предговора наизуст. Неговото прекрасно послание се четеше от милиони негови братя на безброй езици по света.

Текстът гласеше:

ВРЕМЕТО Е РЕКА. И КНИГИТЕ СА КОРАБИ.
МНОГО ТОМОВЕ ПОТЕГЛЯТ ПО ТЕЧЕНИЕТО САМО
ЗА ДА СЕ РАЗБИЯТ И ИЗГУБЯТ БЕЗ СЛЕДА В
ПЯСЪЦИТЕ Й. ЕДИНИЦИ ИЗДЪРЖАТ ИЗПИТАНИЕТО
НА ВРЕМЕТО И ОЦЕЛЯВАТ, ЗА ДА ОСВЕТАТ ИДНИТЕ
ВЕКОВЕ.

„Има причина тези книги да оцелеят, а други да изчезнат“. Като теолог, Колин Галауей винаги се удивляваше, че древните духовни текстове, най-изучаваните книги на света, всъщност си остават най-непонятни за човека.

„В тези страници се крие една чудна тайна“.

Някой ден, скоро, светлината щеше да я озари и човечеството най-сетне щеше да започне да проумява простата преобразяваща истина на древните учения... и да направи квантов скок към разбирането на собствената си величествена природа.

Витото стълбище, което се спуска по гръбнака на Монумента на Вашингтон, има 896 стъпала, обикалящи около открита асансьорна шахта.

Докато Лангдън и Соломон вървяха надолу, професорът все още се опитваше да приеме поразителния факт, който само преди минути беше споделил с него Питър: „Робърт, в кухия крайъгълен камък на този паметник нашите отци основатели са поставили един-единствен екземпляр от Словото, от Библията, и той чака в мрака под това стълбище“.

На една площадка Питър изведнъж спря и насочи лъча на фенера към голям каменен медальон, вграден в стената.

Лангдън се сепна. „Какво е това, за бога?“

Медальонът изобразяваше страховита фигура с наметало; държеше коса и бе коленичила до пясъчен часовник. Ръката ѝ бе вдигната с изпънат показалец, сочещ към голяма разтворена Библия, сякаш казваше: „Отговорът е тук!“

Ученият се вторачи в нея, после се обърна към Соломон.

Очите на наставника му тайнствено блестяха.

— Искам да помислиш за нещо, Робърт — отекна гласът му в шахтата. — *Защо* според теб Библията е оцеляла през хилядолетията бурна история? Защо още е тук? Защото разказите ѝ са толкова завладяващо четиво ли? Не, разбира се... но *има* причина. Има *причина* християнските монаси да са се опитвали да я разшифроват. Има *причина* еврейските мистици и кабалисти да са размишлявали над Стария завет. И *причината*, Робърт, е, че на страниците на тази древна книга са скрити могъщи тайни... огромна съкровищница от неизползвана мъдрост, която чака да бъде разбулена.

Лангдън познаваше теорията, че Писанията съдържат таен смислов пласт, скрито послание, разкрито чрез алегорична символика и притчи.

— Пророците ни предупреждават — продължи Питър, — че техните загадки са предадени на таен език. В Евангелието от Марк се съобщава, че „вам е дадено да узнаете тайните... всичко бива в притчи“. В Притчи Соломонови думите на мъдреците са „загадки“, а в Коринтяни се говори за „премъдрост, тайна, съкровена“. Евангелието от Йоан ни предупреждава: „Това ви говорих в притчи“.

„Притчи“, помисли Лангдън. Знаеше, че тази дума се среща често в Библията, например в Псалом 77. „Ще отворя устата си с притчи и ще изговоря гатанки от старо време“.

— И ако храниш някакви съмнения — прибави Соломон, — в Коринтяни изрично се обяснява, че притчите имат два смислови пласта: мляко за младенци и твърда храна за съвършени, като *млякото* е разводнено четиво за непораснали умове, а *твърдата храна* е истинското послание, достъпно само на зрелите.

Той вдигна фенера и отново освети изображението на фигурата с наметалото, напрегнато сочеща Библията.

— Знам, че си скептик, Робърт, обаче помисли за това. Ако Светото писание *не* съдържа таен смисъл, защо толкова много от най-блестящите умове в историята, включително велики учени от Кралското дружество, маниакално са го изучавали? Сър Исак Нютон е написал над един *милион* думи в опитите си да разшифрова истинския смисъл на Библията и в един ръкопис от хиляда седемстотин и четвърта година например твърди, че извлякъл от нея скрита *научна* информация!

Лангдън знаеше, че това е вярно.

— А прочутият сър Франсис Бейкън — упорито изреждаше аргументите си Питър, — на когото владетелят възложил буквално да *създаде* официалната Библия на крал Джеймс, бил абсолютно убеден, че Писанието съдържа таен смисъл, и *също* започнал да пише с шифър, който се изучава до ден-днешен! Естествено, знаеш, че Бейкън е бил розенкойцер и е написал „Мъдростта на древните“. — Той се усмихна. — Даже иконоборческият поет Уилям Блейк намеждал, че трябва да четем между редовете.

Робърт знаеше тези стихове:

ЧЕТЕМ И ДВАМА БИБЛИЯТА ОТ ЗОРИ ДО МРАК,

АЛА ЧЕТЕШ ТИ ЧЕРНО ТАМ, ГДЕ В БЯЛО АЗ
ОТКРИВАМ ЗНАК^[1].

— И това не се отнася само за Европа — продължаваше Соломон, докато се спускаше по стъпалата все по-бързо. — Точно *тук*, Робърт, в самото сърце на младата американска държава, нашите най-ярки предци, Джон Адамс, Бен Франклин, Томас Пейн, предупреждавали за огромната опасност от *буквално* тълкуване на Библията. Всъщност Томас Джеферсън бил толкова убеден в *скритото* истинско послание на Библията, че направо *късал* страниците и редактирал книгата, опитвал се, по собствените му думи, да разруши изкуственото скеле и да възстанови оригиналните доктрини.

Лангдън знаеше за този странен факт. Джеферсъновата Библия продължаваше да се печата и до днес и съдържаше много от неговите спорни корекции, например изхвърлянето на непорочното зачатие и възкресението. Колкото и невероятно да звучеше, през първата половина на XIX век тя била подарявана на всеки новоизбран конгресмен.

— Питър, знаеш, че тази тема ми е изключително интересна, и разбирам, че навярно е *съблазнително* за един блестящ ум да си представи, че Писанията съдържат скрит смисъл, но това не ми се струва логично. Всеки опитен преподавател ще ти каже, че никога не се преподава с шифри.

— Моля?

— Учителите *учат*, Питър. Ние говорим *открито*. Защо пророците, най-великите учители в историята, ще говорят на *таен* език? Ако са се надявали да променят света, защо ще говорят шифровано? Защо не говорят открито, така че светът да ги разбере?

Соломон го погледна назад през рамо. Изглежда, въпросът го изненадваше.

— Робърт, Библията не говори *открито* по същата причина, по която са били скрити Древните тайни... по същата причина, по която неофитите трябвало да бъдат посветени, преди да узнаят тайните учения на вековете... по същата причина, по която учените от Невидимия колеж отказвали да споделят знанията си с други. Тази информация е *могъща*, Робърт. Древните тайни не могат да се крещат

от покривите. Те са пламтящ факел, който в ръцете на учител може да освети пътя, но в ръцете на безумец може да опожари света.

Лангдън се закова на място. „Какво иска да каже?“

— Питър, аз говоря за *Библията*. Защо говориш за *Древните тайни*?

Соломон се обърна.

— Не разбираш ли, Робърт? Древните тайни и Библията са едно и също.

Ученият го зяпна озадачено.

Питър мълчеше, оставяше го да смели тази идея.

— Библията е една от книгите, чрез които тайните са се предавали през вековете. Нейните страници отчаяно се опитват да ни разкрият загадката. Не разбираш ли? „Гатанките“ в Светото писание са шепотите на древните, тихо споделящи с нас цялата си скрита мъдрост.

Лангдън не отговори. Както ги разбираше, Древните тайни бяха нещо като ръководство за овладяване на латентната сила на човешкия ум... рецепта за личен апотеоз. Никога не беше успявал да приеме силата на тайните и идеята, че Библията някак си крие ключ за тях, определено му се струваше невероятно пресилена.

— Питър, Библията и Древните тайни са пълна *противоположност* помежду си. Тайните се отнасят единствено за бога в теб... за човека като бог. Библията се отнася единствено за Бога над теб... и за човека като безпомощен грешник.

— Да! Точно това е проблемът! В момента, в който човечеството се е *отделило* от Бог, истинският смисъл на Словото е бил изгубен. Гласовете на древните учители били заглушени от хаотичната глъч на самопровъзгласили се адепти, крещящи, че само те разбират Словото... че Словото е написано на *техния* език и на никой друг.

Соломон продължи надолу по стълбището.

— Робърт, и двамата знаем, че древните щяха да се ужасят, ако можеха да видят как са изопачени техните учения... как религията се е наложила като пропускателен пункт за небето... как воини влизат в бой, убедени, че Бог е на тяхна страна. Ние сме изгубили Словото — и все пак истинското му значение е достъпно за нас, точно пред очите ни е. То съществува във всички текстове, устояли на времето, от Библията до Бхагават-гита, Корана и така нататък. *Всички* тези текстове се

почитат на олтарите на масонството, защото масоните разбират нещо, което светът, изглежда, е забравил... че всеки от тези текстове по свой начин тихо нашепва едно и *също* послание. — Гласът на Питър трепереше от вълнение. — „Не знаете ли, че сте богове?“

Тази нощ прочутият древен цитат сякаш изскачаше постоянно. Лангдън беше размишлявал над него, докато разговаряха с Галауей, както и в Капитолия, докато се опитваше да обясни „Апотеозът на Вашингтон“.

Соломон сниши гласа си до шепот.

— Буда казва: „Ти сам си Бог“. Иисус учи, че „царството Божие вътре във вас е“ и дори ни обещава: „делата, що Аз върша, и той ще върши, и по-големи от тях...“ Даже първият антипапа, Иполит Римски, цитирал същото послание, за пръв път изречено от гностическия учител Моноим: „Оставете търсенето на Бог... а вземете себе си като изходно място“.

Робърт си спомни масонския стол на Тайлър в Дома на Храма — на облегалката му бяха написани три напътствени думи: ПОЗНАЙ СЕБЕ си.

— Веднъж един мъдър човек ми каза: единствената разлика между теб и Бог е, че ти си забравил божествеността си — съвсем тихо произнесе Соломон.

— Питър, чувам те, *наистина*. И много ми се ще да повярвам, че сме богове, обаче не виждам богове да вървят по нашата земя. Не виждам свръхчовеци. Ти можеш да ми сочиш предполагаемите чудеса на Библията и който и да е друг религиозен текст, но това са само стари истории, измислени от хората и преувеличени с времето.

— Възможно е — отвърна неговият наставник. — А може би ние просто се нуждаем от науката, за да настигнем древните по мъдрост. — Той замълча за миг. — Странното е, че... според мен проучванията на Катрин са в състояние да постигнат точно това.

Изведнъж Лангдън си спомни, че Катрин беше излязла от Дома на Храма.

— Ей, между другото, къде отиде сестра ти?

— Скоро ще дойде тук. — Питър се ухили. — Отиде да се увери в един невероятен късмет.

Навън, в подножието на паметника, Питър Соломон, ободрен от студения нощен въздух, весело наблюдаваше Лангдън, който напрегнато се взираше в земята, чешеше се по главата и се оглеждаше.

— Господин професоре — пошегува се старият масон, — крайъгълният камък, в който е поставена Библията, е под земята. Не можеш да *видиш* книгата, но те уверявам, че е там.

— Вярвам ти — замислено отвърна Робърт. — Просто... забелязах нещо.

Отдръпна се на няколко крачки и обходи с поглед огромния площад, на който се издигаше Монументът на Вашингтон. Кръглото пространство беше изцяло покрито с бял камък... освен два декоративни реда тъмен, образуващи около обелиска концентрични кръгове.

— Кръг в кръга — каза Лангдън. — Изобщо не знаех, че Монументът на Вашингтон е в центъра на кръг в кръга.

Питър се засмя. „Нищо не му убягва“.

— Да, великият циркумпункт, универсалният символ на Бог... на кръстопътя на Америка. — Той лукаво сви рамене. — Сигурен съм, че е просто съвпадение.

Робърт не го слушаше. Плъзна поглед нагоре по осветения паметник, чиято белота рязко изпъкваше на черния фон на зимното небе.

Соломон усещаше, че приятелят му започва да вижда тази творба такава, каквато е наистина — безмълвно напомняне за древната мъдрост... символ на просветения човек в сърцето на една велика нация. Въпреки че не можеше да *види* мъничкия алуминиев връх на пирамидиона, Питър знаеше, че е там — умът на просветения човек, устремен към небесата.

Laus Deo.

— Питър? — Лангдън се приближи до него. Приличаше на човек, преживял някакво мистично посвещаване. — Едва не забравих. — Той бръкна в джоба си и извади златния масонски пръстен на стария си наставник. — Цяла нощ исках да ти го върна.

— Благодаря, Робърт. — Соломон протегна лявата си ръка и с възхищение го взе. — Знаеш ли, цялата потайност и загадъчност, които заобикалят този пръстен и Масонската пирамида... оказаха огромно въздействие върху моя живот. Когато бях млад, пирамидата ми беше

дадена с обещанието, че крие мистични тайни. Самото ѝ съществуване ме караше да *вярвам*, че на света има велики загадки. Тя човъркаше любопитството ми, подхранваше удивлението ми и ме вдъхновяваше да отварям ума си за Древните тайни. — Той се усмихна и пъхна пръстена в джоба си. — Сега разбирам, че истинското предназначение на Масонската пирамида не е да даде отговорите, а да привлече вниманието към тях.

Двамата дълго останаха в мълчание в подножието на обелиска.

Когато накрая Лангдън проговори, гласът му звучеше сериозно.

— Искам да те помоля за една услуга, Питър... като приятел.

— Разбира се. Каквото пожелаеш.

Робърт отправи молбата си... твърдо.

Соломон кимна. Знаеше, че приятелят му е прав.

— Ще го направя.

— Още сега — прибави Лангдън и посочи очакващия ги джип.

— Добре... но при едно условие.

Професорът се засмя.

— И защо все ти трябва да имаш последната дума?

— Защото така. И освен това искам да ви покажа с Катрин още нещо.

— По това време? — Лангдън си погледна часовника.

Соломон топло се усмихна на стария си приятел.

— Това е най-великолепното съкровище на Вашингтон... и го виждат *съвсем* малко хора.

[1] „Вечното евангелие“. — Б.пр. ↑

132.

Катрин Соломон с леко сърце бързаше нагоре по хълма към Монумента на Вашингтон. Тази нощ беше преживяла ужасна трагедия и все пак, макар и временно, мислите ѝ бяха насочени към чудесната новина, която Питър бе споделил с нея... новина, в която току-що се беше уверила със собствените си очи.

„Проучванията ми са спасени. Напълно“.

Холографските запаметяващи устройства бяха унищожени, но в Дома на Храма Питър ѝ бе съобщил, че тайно е пазил копия на всичките ѝ данни в кабинета си в ЦПСМ. „Знаеш, че твоята работа ме интересува много — обясни ѝ той, — и исках да следя напредъка ти, без да те смущавам“.

— Катрин? — извика един плътен глас.

Тя погледна нагоре.

В подножието на осветения паметник се очертаваше силуетът на самотна фигура.

— Робърт! — Катрин се втурна към него и го прегърна.

— Чух добрата новина — каза Лангдън. — Сигурно изпитваш огромно облекчение.

Гласът ѝ трепереше от вълнение.

— Да. Невероятно. — Проучването, което Питър беше спасил, представляваше истински научен подвиг — поредица експерименти, доказващи, че човешката мисъл е реална и измерима сила. Те демонстрираха *въздействието* ѝ върху всичко — от ледените кристали до генераторите на случайни събития и движението на елементарните частици. Резултатите бяха категорични и безспорни и притежаваха потенциала да убедят скептиците и мащабно да повлияят върху глобалното съзнание. — Всичко ще се промени, Робърт. *Всичко*.

— Питър определено смята така.

Катрин се огледа. Защо брат ѝ не беше тук?

— В болницата е — осведоми я Лангдън. — Настоях да ми направи лична услуга.

Тя въздъхна облекчено.

— Благодаря ти.

— Той ми каза да те чакам тук.

Катрин кимна и плъзна очи нагоре по сияещия бял обелиск.

— Питър ме предупреди, че ще те доведе тук. Нещо, свързано с Laus Deo? Не ми обясни подробности.

Лангдън се подсмихна уморено.

— Самият аз не съм сигурен, че напълно го разбирам. — Той вдигна поглед към върха на паметника. — Тази нощ брат ти ми каза някои неща, които не успях да проумея.

— Чакай да се сетя — Древните тайни, науката и Свещените писания, нали?

— Позна.

— Добре дошъл в моя свят. — Тя му намигна. — Питър отдавна ме посвети в това. Тъкмо то стана причина за много от проучванията ми.

— Интуитивно усещам, че част от нещата са верни. — Лангдън поклати глава. — Но рационално...

Катрин се усмихна и го прегърна с една ръка.

— Знаеш ли, Робърт, навярно аз мога да ти помогна с този проблем.

Архитект Уорън Белами вървеше по пуст коридор дълбоко в Капитолия.

„Остана да свърша само още нещо“.

Стигна в кабинета си и извади от чекмеджето на бюрото си един много стар ключ. Беше от черно желязо, дълъг и тънък, с изтъркани знаци. Белами го пъхна в джоба си и се приготви да посрещне гостите си.

Робърт Лангдън и Катрин Соломон пътуваха към Капитолия. По молба на Питър Белами щеше да им даде една изключително рядка възможност — шанса да видят най-величествената тайна на тази сграда... нещо, което можеше да разкрие само архитектът.

Робърт Лангдън нервно пристъпваше на пътеката точно под купола на Капитолия, високо над пода на Ротондата. Замаян от височината, той колебливо надзърташе над парапета, все още неспособен да повярва, че са изминали по-малко от десет часа, откакто ръката на Питър се беше появила в залата.

В същата тази зала на петдесет и пет метра под тях архитектът на Капитолия се виждаше като точица — пресичаше Ротондата, за да излезе навън. Беше придружил Лангдън и Катрин дотук и ги бе оставил сами със съвсем конкретни инструкции.

„Инструкциите на Питър“.

Робърт погледна стария железен ключ, който му бе дал Белами. А после погледна към тясното стълбище, което се изкачваше... още по-нависоко. „Бог да ми е на помощ“. Според архитекта тесните стъпала водеха до малка метална врата, която се отключвала с железния ключ в шепата на Лангдън.

Зад тази врата имаше нещо, което Питър беше настоял да видят. Без да навлиза в детайли, той бе оставил строги инструкции за точния час, в който да отворят вратата. „Трябва да чакаме, за да я отворим? Защо?“

Лангдън пак си погледна часовника и изпъшка.

Пъхна ключа в джоба си и за миг отпрати очи оттатък зейналата бездна към отсрещната страна на обиколната пътека. Катрин безстрашно беше продължила нататък. Явно височината не я смущаваше. Сега бе по средата на обиколката и се възхищаваше на всеки сантиметър от „Апотеозът на Вашингтон“ на Брумиди. Стенописът се издигаше точно над главите им. От толкова близо четири и половина метровите фигури, които украсяваха четиристотин и шейсетте квадратни метра на купола, се виждаха в изумителни подробности.

Лангдън се обърна с гръб към Катрин и с лице към стената и съвсем тихо прошепна:

— Катрин, говори своята съвест. Защо заряза Робърт?

Тя явно познаваше смайващите акустични свойства на купола... защото стената отговори:

— Защото Робърт е пълзльо. Трябва да дойде тук при мен. Имаме много време, докато дойде моментът да отворим вратата.

Той знаеше, че е права, и неохотно тръгна към нея, като се притискаше към стената.

— Таванът е поразителен — дивеше се Катрин, извила шия, за да се наслади на цялата прелест на „Апотеоза“. — Митични богове наред с изобретатели и техните творения! Направо да не повярваш, че това е в абсолютния център на нашия Капитолий!

Лангдън вдигна очи към огромните фигури на Франклин, Фултън и Морз с техните изобретения. От тях се извиваше сияйна дъга, която отведе погледа му до Джордж Вашингтон, възнасящ се на небето върху облак. „Великото обещание, че човек ще стане Бог“.

— Сякаш самата същност на Древните тайни е надвиснала над Ротондата — отбеляза Катрин.

Лангдън трябваше да признае, че малко фрески по света съчетават научни изобретения с митични богове и апотеоз на човека. Величествените образи на този таван наистина бяха послание за Древните тайни и имаше причина да са тук. Отците основатели си бяха представяли Америка като бяло платно, плодородна почва, в която да хвърлят семената на тайните. Днес този символ — възнасянето на бащата на американската нация в небето — безмълвно се издигаше над законотворци, политически лидери и президенти... ярко напомняне, пътепоказател към бъдещето, обещание за време, когато човекът ще постигне пълната си духовна зрелост.

— Този стенопис е пророчески, Робърт — прошепна Катрин, без да откъсва очи от грамадните фигури на великите американски изобретатели, съпътствани от Минерва. — Днес най-модерните открития в Америка се използват за изучаването на най-древните човешки идеи. Ноетичната наука може и да е нова, но всъщност е *най-старата* наука на земята — изучаването на човешката мисъл. — Тя се обърна към него. От очите ѝ бликаше почуда. — И се оказва, че древните са разбирали *мисълта* много по-проницателно от нас.

— Логично — съгласи се Лангдън. — Човешкият ум е единствената технология, с която са разполагали. Ранните философи са

го изучавали неуморно.

— Да! Древните текстове постоянно подчертават силата на човешкия ум. Ведите описват потока мисловна енергия. В „Пистис София“ се говори за универсалното съзнание. „Зохар“ изследва природата на духа. Шаманистките текстове предричат Айнщайновото „дистанционно въздействие“ в смисъл на лекуване от разстояние. Всичко го има! Да не споменавам за Библията.

— И ти ли? — позасмя се професорът. — Брат ти се опита да ме убеди, че в Библията е шифрована научна информация.

— Определено. И ако не вярваш на Питър, прочети някои езотерични съчинения на Нютон за Библията. Когато започнеш да разбираш загадъчните притчи в Светото писание, Робърт, ще осъзнаеш, че това е изследване на човешкия ум.

Той сви рамене.

— Сигурно трябва да я препрочета.

— Ще те попитам нещо. — Катрин очевидно не оценяваше скептицизма му. — Когато в Библията се казва, идете да построите храма... храм, който трябва да издигнем без звук от „чук“, „тесла“ или „друго някакво желязно оръдие“, ти за какъв храм смяташ, че става дума?

— Ами, в текста изрично се казва, че човешкото тяло е храм.

— Да, в Коринтяни, глава трета, стих шестнайсети. „Вие сте храм Божий“. В Евангелието от Йоан се посочва същото. Робърт, Светото Писание добре познава силата, която спи в нас, и ни насърчава да овладеем тази сила... насърчава ни да построим храмовете на нашите *умове*.

— За съжаление, струва ми се, че по-голямата част от религиозния свят очаква да бъде издигнат истински храм. Това е част от пророчеството за месията.

— Да, но те пропускат нещо много важно. Второто пришествие е пришествие на човека — моментът, в който човечеството най-после ще построи храма на своя ум.

— Не знам. — Лангдън се почеса по брадичката. — Не съм специалист по Библията, обаче там изрично се говори, че трябва да бъде построен *физически* храм, който е подробно описан. Състои се от две части — външен храм, наречен „светилище“, и вътрешен, наречен „светая светих“. И тези две части са разделени с тънка завеса.

Катрин се ухили.

— Доста добре си спомняш Светото писание за отявнен скептик. Между другото, виждал ли си истински човешки мозък? Състои се от две части — външна, наречена дура матер, или твърда обвивка, и вътрешна, наречена пиа матер, или мека обвивка. Те са разделени с арахноидея, своеобразна „завеса“ от паяжинообразна тъкан.

Професорът изненадано наклони глава настрани.

Тя протегна ръка и леко го докосна по слепоочието.

— Има причина да наричат това тук твой храм, Робърт.

Докато се опитваше да осмисли думите ѝ, Лангдън неочаквано си спомни гностическото Евангелие на Мария: „Където е съзнанието, там е и съкровището“.

— Може би си чувал за сканирането на мозъка на йоги по време на медитация? — тихо продължи Катрин. — В силно съсредоточено състояние човешкият мозък *физически* произвежда подобно на восък вещество в епифизната жлеза. Този секрет не прилича на нищо друго в тялото. Той притежава невероятна лечебна сила, буквално може да регенерира клетките и навярно е една от причините, поради която йогите живеят толкова дълго. Това е истинска *наука*, Робърт. Това вещество има невъобразими свойства и се образува *единствено* от ум в дълбоко фокусирано състояние.

— Май преди няколко години четох за това.

— Да, и докато сме на тази тема, нали познаваш библейския разказ за манната небесна?

Лангдън не виждаше никаква връзка.

— Имаш предвид вълшебната субстанция, която падала от небето, за да нахрани гладните ли?

— Точно така. Твърди се, че тя лекувала болните, дарявала вечен живот и колкото и да е странно, онези, които я ядели, не отделяли изпражнения. — Катрин замълча за миг, сякаш го изчакваше да разбере казаното. — Робърт? Храна, която пада от *небето*? — Тя посочи слепоочието си. — И магически лекува тялото? Не образува изпражнения? Не виждаш ли? Това е *шифър*, Робърт! *Храмът* е шифър, означаващ „тяло“. *Небето* е шифър, означаващ „ум“. *Стълбата на Яков* е гръбначният ти стълб. А *манната* е този рядък мозъчен секрет. Когато срещаш тези шифри в Светото писание,

обръщай им внимание. Те често показват, че под повърхността е скрито по-дълбоко значение.

Катрин заговори скорострелно, обясняваше, че същата тази магическа субстанция се срещала постоянно в Древните тайни: нектар на боговете, еликсир на живота, извор на младостта, философски камък, амброзия, роса, оджас, сома. После продължи за епифизата, която изобразявала всевиждащото око на Бог.

— Според Матей, глава шеста, стих двайсет и втори — възбудено цитира тя, — „ако твоето око бъде чисто, и цялото твоє тяло ще бъде светло“. Тази идея също е представена от айна чакра и хиндуистката точка на челото, която...

Катрин засрамено млъкна.

— Извинявай... знам, че се раздрънках. Просто намирам всичко това за невероятно вълнуващо. От години изучавам твърденията на древните за страховитата сила на човешкото съзнание и сега *науката* ни показва, че *овладяването* на тази сила е реален физически процес. Ако ги използваме правилно, нашите мозъци са в състояние да призоват сили, които буквално са свръхчовешки. Подобно на много други древни текстове, Библията всъщност е подробно описание на най-сложната машина, която изобщо е създавана... *човешкия ум*. — Тя въздъхна. — Колкото и да е невероятно, науката още дори не се е докоснала до повърхността на целия потенциал на съзнанието.

— Явно твоите ноетични проучвания ще предизвикат истински квантов скок напред.

— Или *назад* — отвърна Катрин. — Древните са знаели много научни истини, които ние едва сега преоткриваме. Само след няколко години модерният човек ще бъде принуден да приеме нещо, което сега е немислимо — нашите умове са способни да генерират енергия, която може да *преобразява* физическата материя. — Тя отново направи пауза. — Елементарните частици *реагират* на мислите ни... което значи, че *мислите* ни притежават свойството да променят света.

Лангдън топло се усмихна.

— *Ето* какво ме накараха да повярвам моите проучвания — каза Катрин. — Бог съществува — мисловна енергия, която е навсякъде. И като човешки същества, ние сме сътворени по *този* образ...

— Моля? — прекъсна я Робърт. — Сътворени по образа на... мисловната енергия ли?

— Точно така. Нашите физически тела са еволюирали през хилядолетията, но всъщност *умовете* ни са сътворени по образа на Бог. Ние четем Библията прекалено буквално. Научаваме, че Бог ни е сътворил по свой образ, обаче на Бог приличат не *физическите* ни тела, а *умовете* ни.

Лангдън мълчеше, потънал в размисъл.

— Това е великият дар, Робърт, и Бог очаква да го проумеем. Хората по целия свят гледат към небето и чакат Бог... без да съзнават, че Бог чака *нас*. — Катрин замълча за миг, та той да осмисли думите ѝ. — Ние сме *творци*, ала наивно играем ролята на „*сътворените*“. Виждаме се като безпомощни овце, подмятани от Бога, който ни е създал. Коленичим като уплашени деца, молим за помощ, за прошка, за късмет. Но щом проумеем, че наистина сме сътворени по образ на Създателя, ще започнем да разбираме, че и ние трябва да бъдем Създатели. Когато проумеем този факт, вратите пред човешкия потенциал ще се отворят широко.

Професорът си спомни една мисъл на философа Манли П. Хол, която му беше направила силно впечатление: „Ако не искаше човек да е мъдър, Създателят нямаше да му даде способността да знае“. Лангдън отново отправи поглед към „Апотеозът на Вашингтон“ — символичното възнасяне на човек към божеството. „Сътвореният... се превръща в Създател“.

— Най-удивителното е, че щом започнем да овладяваме истинската си сила, ние хората ще можем напълно да контролираме нашия свят — каза Катрин. — Ще можем да определяме действителността, а не само да реагираме на нея.

Робърт я погледна.

— Това ми се струва... опасно.

Тя се сепна. Отговорът му очевидно я бе впечатлил.

— Да, точно така! Щом *мислите* въздействат на света, трябва много да внимаваме *какво* мислим. Разрушителните мисли също оказват влияние, а всички знаем, че е много по-лесно да рушиш, отколкото да създаваш.

Всички легенди подчертаваха, знаеше Лангдън, че древната мъдрост трябва да бъде защитена от недостойните и да се споделя само с просветените. Той си спомни за Невидимия колеж и молбата на великия учен Исак Нютон към Робърт Бойл да пази „пълно мълчание“

за техните тайни проучвания. „Ако бъдат разкрити, те ще донесат огромни беди на света“, пишеше през 1676 г. Нютон.

— Тук има една любопитна подробност — подсмихна се Катрин. — Голямата ирония е, че всички религии по света векове наред насърчават своите последователи да прегърнат идеите за *вяра* и *убеждение*. Сега науката, която векове наред е осмивала религията като суеверие, трябва да признае, че следващият голям предел, към който се насочва, буквално е областта на *вярата* и *убеждението*... силата на фокусираното съзнание и намерение. Същата наука, която подкопа нашата вяра в чудотворното, сега строи мост над отворената от самата нея пропаст.

Лангдън дълго мисли над думите ѝ и бавно вдигна очи към „Апотеоза“.

— Имам един въпрос. — Той я погледна. — Даже да можех да приема, поне за миг, че притежавам силата да променям физическата материя със съзнанието си и буквално да материализирам всяко свое желание... боя се, че не виждам в живота си нищо, което да ме накара да повярвам, че имам такава способност.

Тя сви рамене.

— Значи не гледаш внимателно.

— Стига де, отговори ми сериозно. Това е отговор на *свещеник*. Отговори ми като *учен*.

— Искаш сериозен отговор, така ли? Добре, ето. Ако ти дам цигулка и ти кажа, че с нея можеш да правиш невероятна музика, няма да те излъжа. Ти наистина притежаваш тази способност, но ще трябва страшно много да се упражняваш, за да я проявиш. Същото е нужно и за да се научиш да използваш ума си, Робърт. Насочването на мисълта е умение, което се усвоява. Проявата на намерение изисква почти лазерно фокусиране, пълна сетивна визуализация и абсолютна вяра. Доказахме го в лабораторни условия. И също като при свиренето на цигулка, някои хора проявяват по-голяма вродена способност от други. Обърни се към историята. Виж случаите с онези просветени умове, които са извършвали чудотворни дела.

— Катрин, моля те, не ми казвай, че наистина *вярваш* в чудеса. Имам предвид, сериозно... превръщане на вода във вино, изцеляване на болни с докосване с ръка...

Катрин дълбоко си пое дъх и бавно издиша.

— Виждала съм хора да преобразяват ракови в здрави клетки просто като си *мислят* за тях. Виждала съм човешки умове да въздействат на физическия свят по безброй начини. И щом го видиш, Робърт, щом това стане част от действителността ти, някои чудеса, за които си чел, стават просто въпрос на степен.

Лангдън размишляваше над думите ѝ.

— Това е стимулиращ мироглед, Катрин, но изисква прекалено много вяра. А както знаеш, аз никога не вярвам лесно.

— Тогава не го приемай като *вяра*. Приеми го просто като промяна на гледната точка. Приеми, че светът не е точно какъвто си го представяш. Исторически погледнато, всяко голямо научно откритие започва с проста идея, заплашваща да обърне наопаки всичките ни разбирания. Твърдението, че земята е кръгла, било отхвърляно като невероятно, защото повечето хора вярвали, че океаните ще се излеят от планетата. Хелиоцентризмът бил обявяван за ерес. Дребните умове винаги заклеят нещата, които не разбират. Имало е творци... и разрушители. Тази динамика е съществувала винаги. Но творците в крайна сметка намират привърженици, техният брой достига критична маса — и светът изведнъж става кръгъл или слънчевата система става хелиоцентрична. Възприятието се преобразява и се ражда нова действителност.

Лангдън кимна. Мислите му блуждаеха.

— Имаш странно изражение — отбеляза Катрин.

— А, не знам. Кой знае защо, току-що си спомних, че някога излизах посред нощ с кану в езерото, лягах под звездите и си мислех за такива неща.

Тя разбиращо кимна.

— Според мен всички имаме подобни спомени. Нещо в това да лежиш по гръб и да гледаш небето... отваря ума. — Катрин вдигна очи към тавана. — Дай ми самото си.

— Моля? — Робърт го съблече и ѝ го подаде.

Тя го сгъна на две и го постла на пода като продълговата възглавница.

— Легни.

Лангдън легна по гръб и Катрин го накара да отпусне глава върху едната половина на сгънатото сако. После се изтегна до него — две

хляпета, рамо до рамо на тесния балкон, вторачени в огромната фреска на Брумиди.

— Добре — прошепна тя. — Възстанови същата душевна нагласа... дете, което лежи в кану... и гледа към звездите... умът му се отваря и се изпълва с почуда.

Робърт се опита да го направи, макар че в момента, както си лежеше удобно, изведнъж го обзе умора. Докато зрението му се замъгляваше, той усети, че нещо над него се променя, и това моментално го разсъни. „Възможно ли е?“ Не можеше да повярва, че не го е забелязал досега, но фигурите в „Апотеозът на Вашингтон“ съвсем ясно бяха подредени в два концентрични пръстена — кръг в кръга. „И «Апотеозът» ли е циркумпункт?“ Зачуди се още какво му е убягнало тази нощ.

— Искам да ти кажа нещо важно, Робърт. Всичко това има още един аспект... аспект, който според мен е най-удивителната част от проучванията ми.

„Още ли има?“

Катрин се надигна на лакът.

— И ти гарантирам... ако ние хората искрено осъзнаем *тази* проста истина... светът мигновено ще се промени.

Това вече успя да привлече цялото му внимание.

— Отначало трябва да ти припомня масонските мантри да „съберем каквото е пръснато“... да внесем „ред от хаоса“... да постигнем „единение“.

— Продължавай — заинтригувано каза Лангдън.

Катрин му се усмихна.

— Ние научно доказахме, че силата на човешката мисъл нараства *експоненциално* с броя умове, които я споделят.

Робърт мълчеше и се чудеше накъде клони с тази идея.

— Искам да кажа, че... две глави са по-добре от една... и все пак две глави не са два пъти по-добре, а много, страшно *много* пъти по-добре. Едновременно работещите умове увеличават въздействието на мисълта... *експоненциално*. Такава е присъщата сила на молитвените групи, лечебните кръгове, хоровото пеене и масовото богослужение. Идеята за *универсално съзнание* не е рожба на спиритуализма. Тя е доказана научна действителност... и овладяването ѝ е в състояние да преобрази нашия свят. Това е основното откритие на ноетичната наука.

Нещо повече, това се случва в момента. Можеш да го усетиш навсякъде около себе си. Технологията ни свързва по начини, които изобщо не сме си представяли — туитър, гугъл, уикипедия и така нататък, всички те заедно образуват мрежа от взаимосвързани умове. — Тя се засмя. — И съм сигурна, че в момента, в който публикувам резултатите си, всички потребители на туитър моментално ще почнат да пращат съобщения за ноетиката и интересът към нея ще нарасне експоненциално.

Клепачите на Лангдън отново натежаваха.

— Знаеш ли, още не съм се научил да ползвам туитър.

— Няма значение. Затвори очи. Ще те събудя, когато дойде време.

Хрумна му, че съвсем е забравил стария ключ, който им беше дал архитектът... и защо са се качили тук. Докато изтощението го обгръщаше, той затвори клепачи. В мрака на ума си установи, че мисли за *универсалното съзнание*... за Платоновите съчинения върху „съзнанието на света“ и „събирателния Бог“... за „колективното несъзнавано“ на Юнг. Тази идея бе колкото поразителна, толкова и проста.

— Елохим — внезапно произнесе Робърт и отново отвори очи, направил една неочаквана връзка.

— Моля? — Катрин все още го гледаше.

— Елохим — повтори той. — Еврейската дума за Бог в Стария завет! Винаги съм се чудил за нея.

Тя се усмихна разбиращо.

— Да. Защото е в *множествено* число.

„Точно така!“ Никога не беше разбирал защо в първите пасажии на Библията за Бог се говори като *множествено* същество. Всемогъщият Бог в Битие не се описваше като Един... а като Много.

— Бог е в множествено число, защото човешките умове са много — прошепна Катрин.

Мислите му заблуждаха... мечти, спомени, надежди, страхове, откровения... всички витаеха над него под купола на Ротондата. Докато клепачите му отново се затваряха, той прочете три думи на латински, написани на фреската.

E PLURIBUS UNUM.

„От многото — един“, помисли Лангдън, докато се унасяше в сън.

ЕПИЛОГ

Робърт Лангдън бавно се събуди.

Отгоре го гледаха лица. „Къде съм?“

След миг си спомни. Надигна се и седна под „Апотеоза“. Гърбът му се беше схванал от твърдия под на балкона. „Къде е Катрин?“

Погледна циферблата на Мики Маус. „Почти е време“. Изправи се и предпазливо надникна над парапета към зейналото пространство долу.

— Катрин? — извика високо.

Името отекна в тишината на пустата Ротонда.

Лангдън вдигна сакото си от пода, изтупа го и го облече. Претършува джобовете си, но ключа на архитекта го нямаше.

Лангдън тръгна към отвора, който им бе показал Белами... стръмно метално стълбище, издигащо се към мрачна теснота. Започна да се изкачва. Все по-нависоко. Стълбището постепенно ставаше все по-тясно и стръмно. Лангдън продължи нагоре.

„Още мъничко“.

Стъпалата вече бяха почти като на стълба, шахтата — плашещо тясна. Накрая стълбището свърши и той се озова на малка площадка. Пред него имаше тежка метална врата. Железният ключ стърчеше в ключалката, а вратата беше открената. Професорът я натисна и тя се отвори със скърцане. Лъхна го студен въздух. Щом прекрачи прага, той разбра, че е на открито.

— Тъкмо щях да дойда да те повикам — усмихна му се Катрин. — Почти е време.

Когато видя къде се намира, Лангдън ахна. Стоеше на тесния балкон, опасващ купола на Капитолия. Точно над него бронзовата Статуя на независимостта отправяше поглед към спящата столица. Гледаше на изток, където първите алени проблясъци на зората започваха да обагрят хоризонта.

— Когато го построили, Капитолият бил най-високата сграда в целия свят — прошепна Катрин.

Робърт си спомни старите кафеникави снимки на зидари, покачени на скеле, издигащо се на повече от сто и петдесет метра височина, които полагаха всеки блок на ръка, един по един.

„Ние сме строители — помисли си той. — Ние сме творци.

Още от началото на времето човек е усещал нещо особено в себе си... нещо повече. Копнеел за способности, които не притежава. Мечтаел да лети, да лекува, да преобразява света по всевъзможни начини“.

И го беше постигнал.

Днес храмовете на човешките постижения украсяваха Националния парк. Смитсъновите музеи прославяха изобретенията, произведенията на изкуството, научните открития и идеите на великите мислители. Те разказваха истерията за човека творец — от каменните оръдия в Музея за индианска история до реактивните самолети и ракетите в Националния авиокосмически музей.

„Ако можеха да ни видят днес, нашите предци щяха да ни помислят за богове“.

Лангдън съзерцаваше издигащите се в предутринната мъгла музеи и паметници. После очите му сами се насочиха към Монумента на Вашингтон. Представи си Библията в заровения крайъгълен камък и си помисли, че Словото Божие всъщност е слово *човешко*.

Помисли си за огромния циркумпункт, за вграждането му в кръглият площад в подножието на паметника на кръстопътя на Америка. Изведнъж си спомни за каменната кутийка, която му бе поверил Питър. Разтворилият се куб, сега разбираше той, беше образувал абсолютно същата геометрична фигура — кръст с циркумпункт в центъра. Не можеше да не се засмее. „Даже онази кутийка загатваше за кръстопътя“.

— Робърт, виж! — Катрин посочи върха на паметника.

Лангдън вдигна поглед, ала не забеляза нищо.

После се вгледа по-внимателно и я зърна.

Оттатък Националния парк една златна точица слънчева светлина се отразяваше от самия връх на гигантския обелиск и бързо ставаше по-ярка, по-сияйна. Изумен, Лангдън видя, че светлината се преобразява във фар, извисил се над потъналия в сянка град. Представи си миниатюрния надпис от източната страна на

алуминиевия пирамидион и смаяно осъзна, че първият слънчев лъч, озаряващ столицата всеки божи ден, всъщност огрява две думи:

Laus Deo.

— Робърт — прошепна Катрин. — Никой никога не се качва тук по изгрев. Това искаше да ни покаже Питър.

Лангдън усети, че пулсът му се ускорява с усилването на блясъка на върха на паметника.

— Според него отците основатели тъкмо затова са построили Монумента на Вашингтон толкова висок. Не знам дали е вярно, но знам *следното* — един много стар закон забранява строежа на по-високи сгради в столицата. *Завинаги*.

Слънцето изплуваше на хоризонта зад тях и светлината се спускаше по пирамидиона. Докато наблюдаваше гледката, Робърт почти усещаше, че небесните сфери навсякъде около него пътуват по вечните си орбити в космическия безкрай. Помисли си за Великия архитект на вселената и си спомни думите на Питър, че съкровището, което иска да му покаже, можело да бъде разкрито *само* от архитекта. Беше решил, че приятелят му има предвид Уорън Белами. „Не този архитект“.

Слънчевите лъчи станаха по-ярки и златното сияние обгърна целия три хиляди и тристафунтов пирамидион. „Човешкият ум... получава просветление“. Светлината плъзна надолу по монумента, пътуване, на което се отправяше всяка сутрин. „Небето се спуска към земята... Бог се съединява с човека“. Вечерта този процес, разбираше Лангдън, щеше да протече в обратната посока. Слънцето щеше да потъне на запад и светлината отново щеше да се издигне от земята към небето... готвейки се за нов ден.

Катрин потръпна и се притисна към него. Робърт я прегърна с една ръка. Докато двамата мълчаливо стояха един до друг, той си помисли за всичко, което бе научил тази нощ. Помисли си за убеждението на Катрин, че всичко ще се промени. Помисли си за вярата на Питър, че настъпва ера на просвещение. Помисли си и за думите на един велик пророк, който смело заявяваше: „Няма нищо тайно, което да не стане явно, нито пък скрито, което да не стане известно и да не излезе наяве“.

Докато слънцето изгряваше над Вашингтон, Лангдън погледна към небето, където изтъляваха последните нощни звезди. Помисли си за

науката, за вярата, за човека. Помисли си, че всички култури във всички страни и във всички времена имат една обща черта. Всички сме имали Създател. Наричали сме го с различни имена, давали сме му различни лица и сме му отправяли различни молитви, но Бог е бил универсална постоянна величина за човека. Бог е бил символ, общ за всички нас... символ на всички тайни на живота, които не сме могли да разберем. Древните са славели Бог като символ на нашия безграничен човешки потенциал, ала този древен символ постепенно е бил изгубен. Досега.

В този момент, застанал на върха на Капитолия, докато слънчевата топлина окъпваше всичко наоколо, Робърт Лангдън усети, че дълбоко в него бликва нещо могъщо. Чувство, което никога не беше изпитвал толкова силно.

Надежда.

Издание:

Дан Браун. Изгубеният символ

ИК „Бард“, 2009

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

ISBN 978–954–655–063–7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.